Bestseller
Aleea cu licurici
KRISTIN
HANNAH

KRISTIN HANNAH

ALEEA CU LICURICI

Traducere: ILEANA DINU

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNAH, KRISTIN
Aleea cu lăcrămioare / Kristin Hannah ; trad.: Ileana Dinu. - Bucureşti : Lider, 2010
ISBN 978-973-629-274-3

I. Dinu, Ileana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

FIREFLY LANE
Copyright © 2008 by Kristin Hannah
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER,**
Editor **CASANDRA ENESCU**

OP 5-CP 15 Sector, 4, Bucureşti
Tel./Fax: 021.316.32.55
e-mail: lider@e-xtreme.ro
site: www.edituralider.ro

fedprint
tipografie

Această carte ne este dedicată nouă. Fetelor. Prietenelor care trec împreună prin momente grele, mari și mici, an de an. Voi vă știți și singure. Mulțumesc;

Celor care alcătuiesc chintesența celor mai multe amintiri ale mele: tatălui meu, Laurence, fratelui meu, Kent, surorii mele, Laura, soțului meu, Benjamin și fiului meu, Tucker. Indiferent unde ne ducem cu toții în lumea asta, veți rămâne în inima mea;

Și mamei mele care a inspirat multe din romanele mele și pe acesta în mod special.

Cea mai bună oglindă este chipul unei vechi prietene.

– George Herbert –

1

Li se spunea fetele de pe Aleea cu licurici*. Asta a fost cu mult timp în urmă, să tot fie vreo treizeci de ani, dar acum, stând în pat și ascultând furtuna care făcea ravagii afară, i se părea că totul s-a petrecut ieri.

Săptămâna trecută (care fusese, fără îndoială, cea mai grea din viața ei), își pierduse capacitatea de a se detașa de amintiri. În ultimul timp, revenise mult prea des cu gândul la anul 1974; era din nou o adolescentă, care-și începea viața în umbra unui război pierdut, mergând pe bicicletă alături de cea mai bună prietenă, ce părea invizibilă din cauza întunericului. Locul căpăta relevanță doar ca punct de referință, dar și-l amintea cu detalii vii; o panglică șerpuitoare de asfalt, mărginită pe ambele părți de bălți de apă stătută și smârcuri mari de iarbă. Înainte de întâlnirea lor, drumul părea să se înfunde; era doar un drumeag de țară care purta numele unei insecte, pe care n-o văzuse nimeni în acest colț sălbatic, albastru și verde de lume.

Pe atunci, fiecare privea realitatea prin ochii celeilalte. Când stăteau împreună la poalele dealului, în loc de copaci amenințători, bălțoace de noroi și piscuri îndepărtate acoperite de zăpadă, vedeau locurile unde vor ajunge cândva. Noaptea se furișau din casele lor învecinate și se întâlneau pe acel drumeag de pe malurile râului Pilchuck, fumau țigări furate, cântau versurile cântecului *Billy, n-o face pe grozavul* și-și spuneau una alteia tot ce aveau pe suflet, îngemănându-și într-atât viețile, încât, la sfârșitul verii nimeni nu mai știa unde se termină viața uneia și unde începe a celeilalte. Pentru toți cei care le cunoșteau erau doar TullyșiKate și,, timp de peste treizeci de ani, prietenia lor a fost solidă, durabilă. Poate că de-a lungul vremii muzica s-a mai schimbat, dar promisiunile făcute pe Aleea cu licurici au dăinuit.

Cele mai bune prietene pentru totdeauna.

---

* Firefly Lane (în lb. engl., în orig.).

Pe atunci, credeau că jurămintele lor vor dura, că într-o zi vor îmbătrâni şi vor sta în balansoare pe o duşumea care scârţâie, vorbind despre vieţile lor şi amuzându-se.

Ea ştia asta mai bine acum. De peste un an îşi spunea întruna că totul este în ordine, că va putea trăi în continuare fără o foarte bună prietenă. Uneori chiar ajunsese să creadă acest lucru.

Atunci, asculta muzica. Muzica lor preferată. *Goodbye Yellow Brick Road, Material Girl, Bohemian Rhapsody, Purple Rain*. Ieri, în timp ce-şi făcea cumpărăturile, o variantă neinspirată a melodiei *You've got a Friend*, a lui Muzak a făcut-o să izbucnească în plâns chiar lângă raftul cu ridichi.

Dădu cearşaful la o parte şi coborî din pat cu grijă, ca să nu-l trezească pe bărbatul care dormea alături. O clipă rămase acolo, privindu-l prin întuneric. Chiar şi în somn părea încordat. Luă receptorul din furcă şi ieşi din dormitor, pe holul liniştit, care ducea spre ponton. Acolo, privi furtuna de afară şi prinse curaj. În timp ce forma numerele bine cunoscute, se întrebă ce să-i spună celei care-i fusese cea mai bună prietenă odinioară, cum să înceapă, după atâtea luni de tăcere. *Am avut o săptămână proastă... viaţa mea se destramă...* sau simplu: *Am nevoie de tine.*

Dincolo de întunecatul şi turbulentul Sound, telefonul sună.

Partea întâi

ANII ŞAPTEZECI

Regina care dansează,

tânără şi dulce,
*de doar şaptesprezece ani**

* Referire la versurile melodiei *Dancing Queen* a trupei Abba (n. trad.)

2

Pentru mare parte din țară, anul 1970 a fost unul de schimbări și de mișcări sociale, dar în casa de pe Magnolia Drive domneau liniștea și ordinea. În vârstă de doi anișori, Tully Hart ședea pe podeaua rece de lemn, construind o cabană Lincoln pentru păpușile ei Liddle Kiddles, care dormeau pe hârtii Kleenex mici, roz. Dacă ar fi fost în dormitorul ei, ar fi avut un Jackson Five forty-five în fonograful ei Close'N Play, dar în camera de zi nu exista nici măcar un aparat de radio.

Bunicii nu-i plăceau muzica, televizorul sau jocurile. În clipa aceea, bunica stătea, ca de obicei, în balansoarul ei lângă foc și cosea. Făcea sute de mostre de broderie, majoritatea cu teme biblice. În preajma Crăciunului le dona bisericii, care le vindea celor care se ocupau de strângerea fondurilor.

Iar bunicul..., el nici că putea să stea mai liniștit. De la acel utac cerebral nu mai părăsea patul. Uneori suna din clopoțel și asta era singura dată când Tully o vedea pe bunica grăbindu-se. La primul sunet al clopoțelului, zâmbea, scotea o exclamație și ulerga pe holuri cât de repede îi îngăduiau papucii.

Tully întinse mâna după păpușa Troll cu părul blond. Fredonând încet, o făcea să danseze cu Calamity Kiddle, după *Daydream Believer*. Pe la jumătatea cântecului se auzi o bătaie în ușă.

Sunetul fusese atât de neașteptat, încât Tully s-a oprit din joacă și și-a ridicat privirea. Cu excepția zilelor de duminică, când domnul și doamna Beattle își făcea apariția pentru a le lua la biserică, nu venea nimeni în vizită.

Bunica și-a lăsat lucrul de mână în sacoșa de plastic de lângă scaunul ei și s-a ridicat, străbătând încăperea cu pași înceți, târșâiți, așa cum se deprinsese în ultimii ani. Când a deschis ușa, a urmat o lungă tăcere, apoi ea a exclamat:

– O, Doamne!

Vocea bunicii sunase ciudat. Întorcându-se, Tully a văzut

o femeie înaltă, cu părul lung, ce-i flutura în dezordine pe umeri, şi cu un zâmbet jucăuş. Era una din cele mai frumoase femei pe care o văzuse vreodată: pielea albă ca laptele, nasul cârn, obrajii proeminenţi, care se terminau deasupra unei bărbii mici, ochi căprui, languroşi, care clipeau încet.

– Nu aşa îţi întâmpini fiica pe care ai pierdut-o demult. Femeia trecu pe lângă bunica şi se îndreptă spre Tully, aplecându-se asupra ei. Ea este mica mea Tallulah Rose?

Fiică? Asta însemna că...

– Mami? şopti ea înfricoşată, nevenindu-i să creadă că era adevărat. Aşteptase atât de mult clipa asta, visase la ea: întoarcerea mamei.

– Ţi-a fost dor de mine?

– O, da, spuse Tully, stăpânindu-se să nu râdă. Dar era atât de fericită.

Bunica închise uşa.

– De ce nu vii la bucătărie să bem o ceaşcă de cafea?

– Nu m-am întors pentru cafea. Am venit pentru fiica mea.

– Dar nu ai mijloace s-o întreţii, spuse bunica istovită.

Mama ei păru iritată.

– Şi ce dacă?

– Tully are nevoie...

– Cred că pot să-mi dau seama şi singură de ce are nevoie fiica mea. Mama părea că face un efort să stea dreaptă, dar nu reuşea. Se clătina, iar ochii ei arătau cumva nostim. Îşi răsucea o şuviţă lungă de păr ondulat în jurul degetului.

Bunica veni spre ele.

– Creşterea unui copil este o mare responsabilitate, Dorothy. Poate dacă te-ai muta aici o vreme şi ai ajunge s-o cunoşti pe Tully, ai putea... se opri, apoi se încruntă şi spuse încet: Eşti beată.

Mama chicoti şi-i făcu lui Tully cu ochiul.

Tully o imită. Nu era mare lucru să bei. Bunicul obişnuia să bea mult înainte de a se îmbolnăvi. Chiar şi bunica se delecta uneori cu un pahar cu vin.

– E ziua mea, mamă, sau ai uitat?

– Ziua ta? Tully sări în picioare. Așteaptă puțin aici, spuse și alergă în camera ei. Inima îi bătea cu putere când a început să-și împrăștie lucrurile peste tot, căutând șiragul pe care-l confecționase pentru mama ei din macaroane și mărgele la cursurile organizate de biserică anul trecut. Bunica s-a încruntat când l-a văzut și i-a spus să nu-și facă prea mari iluzii, dar Tully n-a ascultat-o. Sperase mult în ultimii ani. Vârându-l în buzunar, s-a năpustit afară, la timp ca s-o audă pe mama spunând:

– Nu sunt beată, mamă dragă. Sunt din nou cu copila mea, după trei ani. Dragostea mea pentru ea este foarte puternică.

– Șase ani. Fetița avea patru ani când ai lăsat-o aici ultima oară.

– Așa de mult timp a trecut? spuse mama cu un aer confuz.

– Întoarce-te acasă, Dorothy. Poți conta pe sprijinul meu.

– Așa cum s-a întâmplat ultima oară? Nu, mulțumesc.

„Ultima oară? Mama mai venise aici?"

Bunica oftă, apoi se crispă.

– Până când o să ai un dinte împotriva mea?

– Nu prea este ceva care să treacă în timp, nu? Vino, Tallulah. Mama ei se împletici spre ușă.

Tully se încruntă. Nu așa își imaginase ea revederea. Mama n-o îmbrățișase, n-o sărutase, nici n-o întrebase ce face. În plus, toată lumea știa că trebuie să-ți pregătești o valiză înainte de a pleca. Arătă spre ușa de la dormitor.

– Lucrurile mele...

– Nu ai nevoie de astfel de fleacuri, Tallulah.

– Nu? Tully nu prea înțelegea.

Bunica o îmbrățișă învăluind-o în acel miros dulceag propriu numai ei, un amestec de pudră de talc și gel de păr. Ale ei erau singurele brațe care o îmbrățișaseră vreodată pe Tully, bunica fusese singura persoană care o făcuse să se simtă protejată, așa că brusc se simți cuprinsă de teamă.

– Bunico? spuse făcând un pas înapoi. Ce se întâmplă?

– Mergi cu mine, îi spuse mama, ţinându-se de cadrul uşii, ca să nu se mai clatine.

Bunica o prinse de umeri, scuturând-o încet.

– Ştii numărul nostru de telefon şi adresa, da? Sună-ne dacă eşti speriată sau ţi se întâmplă ceva rău. Plângea. Văzând-o pe bunica cea puternică şi calmă plângând, Tully se sperie. Ce se întâmpla? Ce rău făcuse?

– Îmi pare rău, bunico, eu...

Mama se năpusti asupra ei şi o apucă de umăr, zgâlţâind-o cu putere.

– Să nu mai spui *niciodată* că-ţi pare rău. În felul acesta laşi impresia că eşti slabă. Vino. O luă pe Tully de mână şi o trase spre uşă.

Tully porni împleticindu-se în urma mamei, ieşiră din casă, coborâră treptele şi ajunseră pe stradă, îndreptându-se spre o camionetă ruginită Volkswagen cu abţibilduri de plastic şi un simbol galben, uriaş, al păcii pictat pe una din laturi.

Portiera se deschise şi fumul cenuşiu şi gros se propagă în exterior. Prin norul de fum zări trei oameni în camionetă. Un bărbat de culoare în straie afro şi banderolă roşie la frunte stătea pe scaunul şoferului. În spate, se afla o femeie cu o vestă cu franjuri şi pantaloni în dungi, cu o eşarfă maro în părul blond: lângă ea, şedea un bărbat cu pantaloni evazaţi şi un tricou uzat. Un covor maro, vechi, acoperea podeaua maşinii; câteva pipe risipite printre sticlele goale de bere, ambalaje de mâncare şi opt casete.

– Ea e fata mea, Tallulah, a spus mama.

Tully n-a scos niciun cuvânt, deşi nu-i plăcea să i se zică Tallulah. O să-i spună asta mamei mai târziu, când vor rămâne singure.

– Aduce cu tine, spuse cineva.

– Îţi seamănă, Dot. Izbitor.

– Urcă, zise şoferul cu glas aspru. O să întârziem.

Omul cu tricoul jerpelit se întinse spre Tully, o prinse de

mijloc şi o urcă în microbuz, unde ea se aşează cu grijă în genunchi.

Urcă şi mama, trântind uşa. În microbuz se auzea o muzică ciudată. Nu reuşea să desluşească decât nişte vorbe: *ceva s-a întâmplat aici...* Fumul făcea ca totul să aibă oarecare moliciune şi să pară difuz.

Tully se trase mai aproape de bara metalică pentru a-i face loc lângă ea, dar mama se aşează lângă femeia cu eşarfă. Imediat au început să discute despre porci şi marşuri şi despre un bărbat numit Kent. Nimic din toate astea nu avea sens pentru Tully, iar fumul o ameţea. Când bărbatul de alături îşi aprinse pipa, ea lăsă să-i scape un oftat de dezamăgire.

Omul îl auzi şi se întoarse spre ea. Suflându-i un nor de fum cenuşiu chiar în faţă, îi zâmbi.

– Poartă-te ca toţi ceilalţi, fetiţo.

– Uitaţi-vă cum a îmbrăcat-o maică-mea, spunea mama cu amărăciune. Parcă ar fi o păpuşică. Cum să se poarte firesc, când ea nu are voie să se murdărească?

– Chiar aşa, Dot, zise tipul scoţând rotocoale de fum din gură şi rezemându-se de spătarul scaunului.

Mama se uită la Tully pentru prima oară: o privea cu adevărat.

– Iar tu să ţii minte ce-ţi spun, fetiţo. Viaţa nu înseamnă să găteşti, să faci curăţenie şi copii. Trebuie să fii liberă. Să faci ce vrei. Poţi ajunge şi un blestemat de preşedinte al SUA, dacă vrei.

– Ne-ar prinde bine un preşedinte nou, asta-i sigur, zise şoferul.

Femeia cu eşarfă o bătu pe mama pe picior.

– Cam aşa e. Dă-mi pipa aia, Tom. Începu să chicotească. Hi, aproape am găsit o rimă.

Tully se încruntă, simţindu-se ruşinată, dar altfel decât în mod obişnuit; avea o senzaţie ciudată la nivelul stomacului. I se părea că-i stă bine îmbrăcată cu acea rochie. Şi nu voia să fie preşedinte. Visa să devină balerină.

Totuşi, cel mai mult îşi dorea ca mama ei s-o iubească. Se

trase mai mult într-o parte, până când ajunse destul de aproape ca mama s-o atingă.

– La mulți ani, îi spuse încet, ducându-și mâna la buzunar. Scoase șiragul la care muncise din răsputeri, lipind macaroanele cu pasta strălucitoare în timp ce alți copii se duseseră deja la joacă. Ți-am făcut asta, mami.

Mama luă șiragul și-l strânse în palmă. Tully așteptă îndelung ca mama să-i mulțumească și să-și pună șiragul la gât, dar ea n-o făcu, ci doar stătu acolo, legănându-se în ritmul muzicii și vorbind cu prietenii săi.

În cele din urmă, Tully închise ochii. Fumul îi provoca o stare de somnolență. Aproape toată viața simțise lipsa mamei și nu era ca și cum ai fi jinduit după o jucărie pe care n-o găseai sau după un prieten care nu mai venea să se joace cu tine, pentru că nu voiai să împarți cu ea jucăriile. Îi *lipsise* mama. Era întotdeauna acolo, în inima ei, un spațiu gol care o chinuia ziua și se transforma într-o durere acută noaptea. Își promisese că dacă s-ar întoarce mama, ar fi cuminte. Perfectă. Ar repara orice rău pe care l-ar fi făcut. Își dorea mai mult ca orice pe lume ca mama să se mândrească cu ea.

Dar acum nu știa ce să facă. În visele ei plecau întotdeauna împreună, doar ele două, ținându-se de mână.

Iată, îi spunea mama din vis întotdeauna când urcau dealul spre casa lor. Casă, dulce casă. Apoi o săruta pe Tully pe obraz și-i șoptea:

– *Mi-ai lipsit așa de mult. Am plecat pentru că....*

– Tallulah. Trezește-te!

Tully se trezi brusc. Capul îi zvâcnea și o durea gâtul. Când încercă să întrebe *Unde ne aflăm?* se auzi doar un mormăit.

Toți începură să râdă și o ținură tot așa în timp ce se pregăteau să coboare din cabină.

Pe strada aceea aglomerată din centrul orașului Seattle era lume peste tot, cântând, scandând, strigând și ridicând niște pancarte pe care scria FACEȚI DRAGOSTE NU RĂZBOI ȘI LA NAIBA, NU PLECĂM. Tully nu mai văzuse niciodată atâția oameni adunați laolaltă.

Mama o luă de mână, trăgând-o aproape de ea.

În restul zilei n-a văzut nimic altceva decât o adunătură de oameni care scandau şi cântau. Tully avea inima strânsă de teamă că s-ar putea pierde de mâna mamei şi ar fi fost luată de mulţime. Nu se simţi mai în siguranţă nici când apărură poliţiştii, pentru că aveau arme la centură, bete în mână şi scuturi de plastic care le protejau feţele.

Dar mulţimea nu făcea decât să mărşăluiască, iar poliţia s-o supravegheze.

Când se înseră, era obosită, flămândă şi o durea capul, dar continuau să meargă urcând pe o stradă, coborând pe alta. Acum mulţimea arăta altfel; oamenii renunţaseră la pancarte şi începuseră să bea. Uneori auzea frânturi de discuţii sau fraze întregi, dar i se păreau lipsite de sens.

– I-ai văzut pe porcii de acolo? Abia aşteptau să ne rupă dinţii, dar noi am mărşăluit în linişte, omule. Nu s-au putut atinge de noi. Hei, Dot, mi-ai fumat toată doza!

Toţi cei din jur izbucniră în râs, iar mama cel mai tare decât toţi. Tully nu înţelegea ce se întâmplă şi avea o durere de cap teribilă. Lumea se aduna în jurul lor, dansând şi chicotind. De undeva, muzica se revărsa în stradă.

Şi apoi, brusc, nu se mai ţinea de nimic.

– Mami! strigă.

Nimeni nu-i răspunse, nici nu se întoarse spre careva, cu toate că erau oameni peste tot. Împinse acele trupuri, strigându-şi mama până când îi pieri vocea. În cele din urmă, se întoarse acolo unde-şi văzuse mama ultima dată şi aşteptă.

Mama se va întoarce.

Lacrimile îi împăienjeniră ochii şi i se prelinseră pe faţă cât timp stătu acolo aşteptând şi încercând să fie curajoasă.

Dar mama nu s-a mai întors niciodată.

Mulţi ani după aceea, a încercat să-şi amintească ce s-a întâmplat, ce a făcut, dar acei oameni au fost ca un nor, care i-a întunecat memoria. Ţinea minte doar că s-a trezit pe un refugiu din beton, de pe o stradă complet pustie, şi a văzut un poliţist călare.

De sus, de pe cal, omul s-a încruntat la ea şi i-a spus:

– Hei, fetiţo, eşti singură?

– Da, a îngăimat ea, fără să plângă.

El a dus-o înapoi la casa de pe Queen Anne Hill, unde bunica a strâns-o la piept mult timp, a sărutat-o pe obraji şi i-a spus că nu are nicio vină.

Dar Tully ştia mai bine. Desigur, făcuse ceva rău, nu fusese ascultătoare. Când va mai veni mama data viitoare, se va strădui mai mult. Îi va promite că va ajunge preşedinte şi niciodată nu va mai spune că-i pare rău.

Tully a luat o listă cu preşedinţii SUA şi a memorat toate numele în ordine. Luni întregi după aceea le spunea tuturor că va ajunge prima femeie preşedinte; nu s-a mai dus nici la orele de balet. La cea de-a unsprezecea aniversare, în timp ce bunica aprindea lumânările de pe tort şi cânta o versiune palidă din „La mulţi ani", Tully s-a uitat mereu la uşă, gândindu-se: *Asta este*, dar n-a bătut nimeni la uşă şi nici n-a sunat telefonul. Mai apoi, având cutiile cu daruri deschise în jur, a încercat să zâmbească. În faţa ei, pe o măsuţă de cafea se afla un caiet gol de notiţe. Ca dar, era lipsit de valoare, dar bunica îi dădea mereu lucruri de acest fel, ca s-o facă să stea liniştită şi să-i ocupe timpul.

– Nici măcar n-a sunat, spuse Tully ridicându-şi privirea.

Bunica a oftat obosită.

– Mama ta are... probleme, Tully. E slabă şi derutată. Încetează să mai crezi că lucrurile stau altfel. Important este să fii tare.

Auzise sfatul acesta de un catralion de ori.

– Ştiu.

Bunica se aşează lângă ea pe canapeaua veche înfloratăşi o luă în poală.

Lui Tully îi plăcea când bunica o ţinea astfel. Se ghemuia alături de ea şi-şi rezema obrazul de pieptul ei moale.

– Aş fi vrut ca mama ta să fi fost altfel, Tully, şi acesta este adevărul pe care-l ştie şi Dumnezeu, dar e un suflet rătăcit. Aşa e ea de o bună bucată de vreme.

– De asta nu mă iubeşte?

Bunica își coborî privirea spre ea. Ochelarii cu ramă neagră îi măreau ochii cenușii.

– Te iubește în felul ei. De aceea revine.

– Dar asta nu pare dragoste.

– Știu.

– Cred că nici măcar nu mă place.

– Pe mine nu mă place. S-a întâmplat ceva cu mult timp în urmă, iar eu n-am... Ei, dar acum nu mai contează. Bunica o trase mai aproape pe Tully. Într-o zi o să regrete că și-a irosit anii ăștia departe de tine. Sunt sigură.

– I-aș fi putut arăta albumul cu articole decupate din ziare.

Bunica nu se uită la ea.

– Ar fi bine. După o lungă tăcere, îi spuse: La mulți ani, Tully, și o sărută pe frunte. E timpul să mă duc să stau cu bunicul tău. Nu se simte prea bine azi.

După ce ieși bunica din încăpere, Tully rămase acolo, uitându-se la prima pagină a albumului nou. Într-o zi ar putea fi darul perfect pentru mama ei, ca să-i arate ce mult i-a lipsit. Dar cu ce să-l umple? Avea câteva fotografii pe care i le făcuseră mamele prietenelor la petreceri și în excursiile cu școala, dar nu erau prea multe. Ochii bunicii nu mai puteau să vadă prin acei ochelari mici, iar ea n-avea decât o singură fotografie a mamei.

Luă un stilou și scrise cu grijă data în colțul din dreapta de sus; apoi se încruntă. Ce să mai adauge? *Dragă mamă. Astăzi am împlinit unsprezece ani...*

Din ziua aceea a început să colecționeze tot felul de obiecte. Fotografii din timpul școlii, din sport, cotoare de bilete de film. De-a lungul anilor, ori de câte ori avea o zi bună, se grăbea acasă și scria despre ce i se întâmplase, anexând vreo chitanță sau bilet, pentru a dovedi unde fusese sau ce făcuse. De-a lungul timpului, a început să adauge mici înfloriturî, ca să înfrumusețeze lucrurile. Nu erau chiar minciuni, ci doar exagerări. Orice ar fi putut s-o facă pe mama să spună într-o zi că este mândră de ea. Umplu acel caiet de amintiri, apoi altul și altul. La fiecare zi de naștere primea un caiet nou-nouț, până când deveni adolescentă.

Ceva i se întâmplă atunci. Nu știa concret ce anume, poate

sânii care i-au crescut mai repede decât oricărei fete, sau poate că obosise să-şi transpună viaţa pe acele bucăţele de hârtie pe care nu-şi mai exprima nimeni dorinţa să le vadă. Pe la paisprezece ani se hotărî. Îşi puse toate cărţile de fetiţă într-o cutie mare din carton, le vârî în fundul dulapului ei şi o rugă pe bunica să nu-i mai cumpere caiete.

– Eşti sigură, draga mea?

– Da, fusese răspunsul ei. Nu-i mai păsa acum de mama şi încerca să nu se mai gândească la ea. De fapt, le spunea tuturor la şcoală că mama ei murise într-un accident nautic.

Minciuna asta a eliberat-o. Nu şi-a mai procurat îmbrăcămintea din magazinele pentru copii, orientându-se spre cele pentru adolescenţi. Îşi cumpăra bluze strâmte, care-i scoteau sânii în evidenţă şi pantaloni cu talie joasă, care îi făceau fundul să arate foarte bombat. Trebuia să ascundă lucrurile acestea de bunica, dar era de-ajuns să-şi pună o vestă pufoasă şi să schiţeze un gest rapid cu mâna înainte de a ieşi din casă, indiferent ce-ar fi purtat.

Şi-a dat seama că, dacă se îmbrăca cu grijă şi se comporta într-un fel anume, puştii teribilişti îi dădeau târcoale. În nopţile de vineri şi sâmbătă îi spunea bunicii că rămâne acasă la o prietenă şi se ducea cu rolele la Lake Hills, unde n-o întreba nimeni de familia ei, nici n-o privea ca pe „biata Tully". Învăţase să fumeze fără să tuşească şi mesteca gumă ca să nu miroasă a ţigară.

Prin clasa a opta, ajunsese una din cele mai populare fete din ciclul superior şi era încântată să aibă atâţia prieteni. Fiind destul de ocupată, nu mai avea timp să se gândească la cea care îi dăduse naştere, dar care n-o mai voia.

Rareori i se mai întâmpla să se simtă... nu chiar singură..., ci altcumva. Poate lăsată în voia sorţii. De parcă toţi din jur ar fi fost înlocuitori.

Iar acum, era una din acele zile. Ca de obicei, stătea pe locul ei în autobuzul şcolii, auzind discuţiile celor din jur. Majoritatea abordaseră chestiuni de familie; ea nu avea ce să spună în această privinţă. Nu ştia cum este să te cerţi cu fratele mai mic, să fii pedepsit pentru că le-ai răspuns obraznic

părinților sau să mergi la mall cu mama. Din fericire, autobuzul opri în stația ei și Tully se grăbi să coboare luându-și rămas-bun în mod ostentativ de la prieteni, râzând tare și făcându-le semne cu mâna. Desigur, se prefăcea; în ultimul timp dobândise experiență la acest capitol.

După plecarea autobuzului își aranjă din nou ghiozdanul pe umăr și porni pe lungul drum spre casă. Tocmai dăduse colțul când îl văzu.

Acolo, oprit pe stradă în fața casei bunicii, se afla acel autobuz Volkswagen roșu, rablagit. Pe una din laturi încă mai avea vechile abțibilduri cu flori.

3

Era încă întuneric când a sunat ceasul deșteptător al lui Kate Mularkey. A oftat adânc și a rămas cu ochii pironiți în tavan. I se făcea rău la gândul că trebuia să se ducă la școală.

Din punctul ei de vedere terminase clasa a opta; 1974 se dovedise un an foarte prost, un eșec pe plan social. Slavă Domnului, mai rămăsese doar o lună de școală. Iar vara nu promitea nimic mai bun.

În clasa a șasea avusese două prietene bune, făcuseră totul împreună – își expuseseră caii în 4-H, frecventaseră aceleași grupuri și străbătuseră cu bicicleta drumul de la una la alta. În vară, când împliniseră doisprezece ani, totul se sfârșise. Prietenele ei înnebuniseră, altă explicație nu găsea. Se drogau înainte de ore, lipseau de la școală și nu pierdea nicio petrecere. Când nu li se alătura, n-o mai băgau în seamă. Iar „puștii" cei buni o ocoleau, pentru că făcuse parte din clubul „celor răi". Așa că acum, singurele ei prietene erau doar cărțile. Citise *Stăpânul inelelor* de atâtea ori, încât putea să reproducă unele pasaje din memorie.

Dar asta n-o ajuta să fie mai populară.

Oftând, coborî din pat. În acea cameră mică de la etaj, care de curând fusese transformată în baie, făcu repede duș

şi-şi împleti părul lung, blond, apoi îşi puse ochelarii cu ramă de corn. Erau demodaţi, rotunzi – acum se purtau ochelarii fără ramă –, dar tata îi spusese că deocamdată nu-şi puteau permite ochelari noi.

Coborî, se duse la uşa din spate şi trecu capătul fiecărui crac al pantalonului peste călcâi, apoi încălţă cizmele uriaşe din cauciuc negru, pe care le ţineau pe treptele de ciment. Mişcându-se ca Neil Armstrong în spaţiu, îşi croi drum prin noroi spre şopronul din spate. Bătrâna lor iapă veni şchiopătând la gard şi nechezã în semn de salut.

– Hei, Sweetpea, spuse Kate, aruncându-i un braţ de fân pe pământ, apoi scărpinându-i urechile catifelate. Şi eu ţi-am simţit lipsa, murmură ea, şi era adevărat. Cu doi ani în urmă fuseseră nedespărţite; Kate călărise această iapă toată vara şi câştigase o mulţime de panglici la concursul de la Snohomish County Fair.

Dar lucrurile s-au schimbat rapid. Ştia asta acum. Un cal putea să îmbătrânească peste noapte şi să ajungă într-o stare jalnică. Şi un prieten se putea transforma într-un străin la fel de repede.

– Rămâi cu bine. Kate tropăi înapoi pe drumul întunecat, noroios, şi-şi lăsă cizmele murdare pe verandă.

În clipa în care deschise uşa din spate, păşi în infern. Mama stătea în faţa sobei de gătit, îmbrăcată în capotul înflorat decolorat şi papucii roz, scămoşaţi, fumând o ţigaretă mentolată Eve, în timp ce turna aluatul într-o tigaie electrică. Părul castaniu, lung până la umeri era împărţit în două cozi subţiri, strânse cu o panglică roz-aprins.

– Aşază masa, Kate, îi spuse fără a-şi ridica privirea. Sean! Vino aici!

Kate se conformă. Chiar înainte să termine, mama se afla deja în spatele ei, turnând laptele în pahare.

– Sean, micul dejun, strigă din nou mama sus spre scară. De data asta, adăugă cuvintele magice: Am turnat laptele.

În câteva secunde, Sean, fratele de opt ani, coborî scările în fugă şi se repezi spre masă, chicotind când sări peste puiul de labrador care apăruse de curând în viaţa lor.

Kate tocmai voia să se aşeze la locul ei obişnuit, când privirea îi alunecă de-a lungul bucătăriei, în camera de zi. Prin fereastra mare de deasupra canapelei văzu ceva care o uimi; un autobuz o lua pe drumul de acces pe strada din faţă.

– Oh! Îşi purtă farfuria prin cele două camere şi se uită pe fereastră, dincolo de cei trei acri ai lor, spre casa de peste drum. Nu-şi amintea să fi locuit cineva vreodată acolo.

Auzi zgomotul puternic al paşilor mamei în spatele ei, pe linoleumul din bucătărie, care imita cărămida apoi, mai slab, pe covorul de culoarea turbei din camera de zi.

– Se mută cineva peste drum, spuse Kate.

– Adevărat?

Nu. Mint.

– Poate au o fată de vârsta ta. Ar fi grozav să-ţi faci o prietenă.

Kate se abţinu să-i dea răspunsul obraznic care-i venise pe buze. Numai mamele credeau că este aşa de uşor să-ţi faci prieteni în ciclul doi de şcoală.

– Mda. Se întoarse rapid luându-şi farfuria în hol, unde îşi termină micul dejun în linişte, străjuită de chipul lui Iisus.

Aşa cum se aştepta, mama a venit după ea. Stătea lângă acea tapiserie de pe perete care ilustra *Cina Cea de Taină*, fără să spună nimic.

– Ce este? izbucni Kate, când ajunse la capătul răbdării.

Mama oftă încet, abia auzit.

– De ce ne ciondănim atât de des în ultimul timp?

– Tu începi.

– Pentru că îţi dau bineţe şi te întreb ce mai faci? Mda, sunt o ticăloasă.

– Tu ai spus-o, nu eu.

– Nu este vina mea, ştii asta.

– Ce nu este vina ta?

– Că nu ai prieteni. Dacă ai...

Kate plecă. Jură pe toţi sfinţii că dacă mai auzea încă o dată acel „dacă ai încerca", nu garanta că n-avea să vomite.

Din fericire, măcar de astă dată, mama n-a venit după ea. Se întorsese în bucătărie, strigând:

– Grăbește-te, Sean. Autobuzul școlar Mularkey pleacă peste zece minute.

Fratele ei pufni în râs. Kate își dădu ochii peste cap și urcă în camera sa. Era atât de penibil! Cum putea fratele ei să râdă de aceeași glumă stupidă în fiecare zi?

Răspunsul veni la fel de repede ca și întrebarea; pentru că el avea prieteni. Viața este mai ușoară când ai prieteni.

Se ascunse în camera ei până când auzi cum demarează vechiul Ford break. Ultimul lucru pe care și-l mai dorea acum era să fie condusă de mama ei până la școală, s-o audă cum urlă la revedere de nu știu câte ori și-i face semne cu mâna ca o concurentă la emisiunea *The Price is Right**, când coboară ea din mașină. Toți știau că este un fel de sinucidere socială să fii dus la școală de părinți. Când a auzit scrâșnetul roților pe pietriș, s-a întors la parter, a spălat farfuriile, și-a adunat lucrurile și a ieșit din casă. Afară, soarele strălucea, dar ploaia din noaptea trecută garnisise aleea de acces cu gropi circulare. Fără îndoială, cei mai în vârstă începuseră deja să vorbească despre inundații. Noroiul i se lipise de tălpile pantofilor imitație Earth, încetinindu-i deplasarea. Era atât de atentă să nu-și murdărească șosetele multicolore, încât ajunse la mijlocul drumului înainte de a o observa pe fata care stătea vizavi.

Era nemaipomenită. Înaltă, cu sânii mari, păr castaniu, lung, ondulat și o figură care semăna cu a lui Caroline de Monaco – tenul alb, buzele pline, genele lungi. Și ce haine avea! Blugi cu talie joasă, cu trei nasturi, cu marginile ca niște urechi de elefant; sandale cu talpă de plută de opt centimetri; și o bluză roz cu mâneci în formă de clopot, care lăsa la vedere cel puțin patru centimetri din pântece.

Kate își strânse cărțile la piept, regretând că-și scosese punctele negre în seara precedentă. Sau că purta blugi Sears Rough Riders.

– Salut, îi spuse, rămânând pe marginea ei de drum. Autobuzul oprește pe partea asta.

Ochii căprui de culoarea ciocolatei, rimelați excesiv, machiați cu albastru îi aruncară o privire inexpresivă.

---

* Care este prețul corect (n. trad.).

Chiar atunci a sosit maşina şcolii. Scârţâind şi şuierând, opri brusc pe drum. Un băiat pe care-l plăcuse cândva a scos capul pe geam' şi i-a strigat:

– Hei, Kootie, gata cu inundaţia, apoi a izbucnit în râs.

Kate şi-a plecat capul şi s-a urcat în autobuz. După ce s-a prăvălit, ca de obicei, pe scaunul din faţă – de una singură –, a stat cu capul în jos, aşteptând ca fata cea nouă să treacă pe lângă ea, dar n-a mai urcat nimeni. Când uşile s-au închis şi autobuzul a pornit, a îndrăznit să se uite în urmă pe drum. Cea mai grozavă fată din lume nu se mai afla acolo.

Deja Tully se simţea nelalocul ei. Dimineaţa, avusese nevoie de două ore să-şi aleagă hainele – îmbrăcăminte selectată din paginile revistei *Seventeen* – şi nimic nu i se părea potrivit.

Când autobuzul şcolii se puse în mişcare, luă o hotărâre de ultim moment. N-avea chef să meargă la şcoală în hârbul ăsta ţărănesc. Snohomish se afla la mai puţin de o oră de centrul oraşului Seattle, dar în ceea ce o privea, era ca şi cum s-ar fi găsit pe lună. Atât de străin i se părea locul acesta.

Nu, la naiba, nu!

Porni pe aleea pietruită şi trânti uşa de la intrare atât de tare, încât peretele crăpă. O intrare furtunoasă, învăţase ea, era ca un semn de punctuaţie; îţi scotea în evidenţă punctul de vedere.

– Trebuie să fiu pretenţioasă, spuse cu voce tare, dându-şi seama mult prea târziu că singurele persoane din încăpere erau cei care mutau mobila. Unul dintre ei se opri şi se uită plictisit spre ea.

– Ce-ai spus?

Trecu de ei, lovind atât de tare un fotoliu, încât unul înjură printre dinţi. Nu că i-ar fi păsat. Nu-i plăcea când era aşa, furioasă la culme.

N-ar fi trebuit s-o lase pe aşa-zisa ei mamă s-o facă să se simtă atât de încordată, nu după ce-o abandonase de atâtea ori.

În dormitorul mare, mama ei stătea pe podea, decupând fotografii din *Cosmo*. Ca de obicei, părul ei lung era încâlcit,

fiind prins cu o cordeluță demodată, din piele, cu mărgele. Fără a-și ridica privirea, trecu la pagina următoare, unde Burt Reynolds gol își acoperea penisul cu o mână.

– *Nu* mă voi duce la școala asta împuțită. Cu toții sunt o adunătură de țărănoi.

– Oh! Mama dădu pagina, apoi întinse mâna după foarfecă și începu să decupeze un buchet de flori dintr-un anunț Breck. Bine.

Tully simți că-i vine să urle.

– Bine? *Bine?* Am paisprezece ani!

– Treaba mea este să te iubesc și să te întrețin, draga mea, nu să-ți arunc în față tot soiul de lucruri. Tully închise ochii, numără până la zece, apoi spuse din nou:

– Nu am prieteni aici.

– Fă-ți unii noi. Am auzit că ai fost Miss Popularitate la vechea ta școală.

– Haide, mamă, eu...

– Cloud.

– N-o să-ți spun Cloud.

– Bine, Tallulah. Mama își ridică privirea pentru a se asigura că fusese înțeleasă. Și fusese.

– Nu mă simt acasă aici.

– Asta-i bună, Tully. Ești fiica pământului și a cerului; casa ta e oriunde. Bhagavad Gita spune că...

– Asta mai lipsea! Tully plecă, lăsându-și mama să vorbească de una singură. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l audă era vreun sfat cu iz de drog de pe vreun poster închis la culoare. Pe drum înșfăcă un pachet de țigări Virginia Slims din poșeta mamei și plecă.

În săptămâna care a urmat, Kate a urmărit-o de la distanță pe fata cea nouă.

Tully Hart era îndrăzneață, de o indiferență rece, mai isteață decât oricare dintre fetele de pe holurile acelea vopsite într-o nuanță de verde-deschis. Nu avea oră fixă la care trebuia să se întoarcă acasă și nu-i păsa dacă era prinsă fumând în pădurea din spatele școlii. Toată lumea vorbea despre asta. Kate sesiza teama din șoaptele lor. Pentru un grup de copii

crescuți la ferme și în casele muncitorilor de la fabrica de hârtie din Snohomish, Valley, Tully Hart părea exotică. Toți voiau să se împrietenească cu ea.

Popularitatea instantanee a vecinei lor făcu și mai insuportabilă însingurarea lui Kate. Nu știa sigur de ce lucrul acesta o durea atât de tare. Știa doar că în fiecare dimineață, când stăteau una lângă alta și totuși atât de străine în stația de autobuz, despărțite de o tăcere care te făcea să casti, Kate simțea o dorință disperată să fie băgată în seamă de Tully.

Nu că s-ar putea întâmpla.

– ... înainte de *emisiunea lui Carol Burnett*. Este gata acum. Kate? Katie?

Katie își înălță capul de pe masă. Adormise cu capul pe manualul de studii sociale la masa din bucătărie.

– Poftim? Ce-ai spus? întrebă, împingându-și ochelarii masivi la loc.

– Am făcut hamburgeri pentru noii noștri vecini. Vreau să li-i oferi tu.

– Dar... Kate încercă să găsească o scuză, orice ca să scape de corvoada asta. Sunt aici de o săptămână.

– Am întârziat, deci. În ultima vreme a fost o adevărată nebunie.

– Am multe teme de făcut. Trimite-l pe Sean.

– Nu Sean o să-și facă prieteni acolo, nu?

– Nici eu, spuse Kate cu un aer nefericit.

Mama se întoarse cu fața spre ea. Părul castaniu, pe care-l ondulase și-l aranjase cu grijă de dimineață, se lăsase peste zi, iar din machiaj nu mai rămăsese nicio urmă. Acum, chipul ei rotund, cu obrajii ca un măr era palid și veștejit. Vesta croșetată, purpuriu cu galben – un dar de la Crăciunul trecut – avea nasturii încheiați aiurea. Privind-o pe Kate, veni spre ea și se așeză la masă.

– Ți-aș putea spune ceva fără să sari ca arsă?

– Probabil nu.

– Îmi pare rău pentru tine și Joannie.

Se aștepta la o mulțime de lucruri, dar acesta nu figura pe listă.

– Nu contează.

– Contează. Am auzit că s-a înhăitat cu o gaşcă zilele astea.

Kate ar fi vrut să spună că nu-i păsa câtuşi de puţin, dar spre oroarea ei, lacrimile îi împăiejeniră ochii. Amintirile o năpădiră – ea şi Joannie pe caracatiţă la târg, stând în faţa staulului, discutând cât de bine se vor distra la şcoală. Ridică din umeri.

– Mda.

– Viaţa este dură uneori. În special la paisprezece ani.

Kate îşi dădu ochii peste cap. Dacă ştia ceva cu siguranţă, era că mama habar n-avea cât de dură poate fi viaţa pentru un adolescent.

– Rahat.

– O să mă prefac că n-am auzit cuvântul acesta din gura ta. N-o să-mi fie prea greu, pentru că nu-l vei mai rosti niciodată. Bine?

Kate nu putea să nu-şi dorească să fie ca Tully. Ea niciodată nu ceda aşa de uşor. Probabil îşi aprindea chiar acum o ţigară şi îşi provoca mama să riposteze.

Mama cotrobăi în buzunarul lăbărţat al fustei şi găsi ţigările. Aprinzându-şi una, o studie pe Kate.

– Ştii că te iubesc, te sprijin şi n-aş lăsa niciodată pe cineva să-ţi facă vreun rău. Dar, Katie, trebuie să te întreb: ce aştepţi?

– Ce vrei să spui?

– Tot timpul citeşti şi-ţi faci temele. Cum ar putea să te cunoască oamenii dacă te porţi astfel?

– Nu vor să mă cunoască.

Mama îi atinse uşor mâna.

– Nu e bine să stai deoparte, să aştepţi ca cineva sau ceva să-ţi schimbe viaţa. Din acest motiv, femei ca Gloria Steinem şi-au dat foc la sutiene şi au pornit spre Washington.

– Ca să-mi fac eu prieteni?

– Ca să ştii că poţi să fii aşa cum îţi doreşti. Generaţia ta e foarte norocoasă! Poţi fi orice vrei. Dar uneori trebuie să-ţi asumi şi riscuri. Acţionează. Un lucru pe care pot să ţi-l spun cu certitudine este că regretăm tot ce n-am făcut în viaţă.

Kate sesiză o nuanţă ciudată în vocea mamei sale, o tristeţe

care parcă accentua cuvântul *regret*. Dar ce putea să știe mama ei despre bătălia pentru popularitate care se ducea în rândul adolescenților? Depășise de mult această vârstă.

– Este adevărat, Kathleen. Într-o zi vei înțelege cât de isteață sunt. Mama zâmbi și o bătu pe mână. Dacă vei fi ca noi ceilalți, asta se va întâmpla cam atunci când o să-mi ceri prima oară să stau cu copilul tău.

– Ce tot spui acolo?

Mama râdea de o glumă pe care ea n-o înțelesese.

– Îmi pare bine că am avut discuția asta. Acum du-te. Împrietenește-te cu noua ta vecină.

Mda. Așa va face.

– Pune-ți mănușile pentru cuptor. Este încă fierbinte, zise mama.

Perfect. Mănușile pentru cuptor.

Kate se îndreptă spre cuptorul unde se afla o caserolă roșie-maronie. Cam fără chef, așeză o folie peste ea, îi îndoi marginile, apoi își puse mănușile matlasate, albastre, făcute de mătușa Georgia. Când ajunse la ușa din spate, își strecură picioarele în imitația de pantofi Earth de pe verandă și o luă spre drumul plin de hârtoape.

Casa de peste drum era lungă și joasă, în formă de L, stil casă de weekend, cu fațada spre drum. Mușchiul crescuse pe acoperișul de șindrilă. Pârțile laterale de culoarea fildeșului aveau nevoie de o nouă zugrăveală, iar canalele pline de frunze și bețe refulau. Tufișuri gigantice de rododendroni ascundeau o mare parte din ferestre, ienuperii năvalnici creau o barieră verde, spinoasă, pe toată lungimea casei. Nimeni nu se ocupase de peisagistica locului de ani de zile.

La ușa din față, Kate se opri, trăgând adânc aer în piept. Ținând caserola într-o mână, își scoase o mănușă și ciocăni. Se rugă să nu fie nimeni acasă.

Aproape instantaneu auzi pași în interior.

Ușa se dădu de perete și apăru o femeie înaltă, îmbrăcată într-un caftan cu falduri. Pe frunte avea o cordeluță indiană cu mărgele. Doi cercei desperecheați îi atârnau în urechi. Era o opacitate ciudată în ochii ei, ca și cum ar fi avut nevoie de

ochelari, dar chiar şi aşa, i se păru drăguţă într-un fel strident, fragil.

– Da?

O muzică stranie se propaga din mai multe locuri concomitent, deşi luminile erau stinse, iar câteva lămpi de lavă sughiţau şi scoteau bule de un verde straniu din nişte canistre roşii.

– Bună, se bâlbâi Kate. Mama v-a pregătit această caserolă cu mâncare.

– Imediat, spuse femeia, dându-se înapoi, aproape împiedicându-se.

Şi brusc apăru Tully în cadrul uşii; de fapt, mişcându-se cu o graţie şi cu o încredere în sine care te duceau cu gândul mai degrabă la un star de cinema decât la o adolescentă. Purtând o rochie mini albastre-deschis şi cizme albe go-go părea destul de matură să conducă o maşină. Fără să spună niciun cuvânt, o luă pe Kate de mână, o conduse prin camera de zi, apoi într-o bucătărie unde totul era roz – pereţii, dulapurile, perdelele, marginile de faianţă, masa. Când Tully se uită la ea, lui Kate i se păru că desluşeşte un soi de jenă în acei ochi închişi la culoare.

– Era mama ta? a întrebat-o Kate neştiind ce să spună.

– Are cancer.

– Oh! Îmi pare rău, murmură Kate, incapabilă să găsească cuvinte mai potrivite.

Tăcerea deveni apăsătoare. În loc s-o privească pe Tully, Kate studia masa. Nu văzuse niciodată în viaţa ei atâtea resturi de mâncare la un loc. Pop-Tarts, Cap'n Crunch şi cutii de Quisp, Fritos, Funyuns, Twinkies, Zingers, Screaming Yellow Zonkers.

– Uau! Mi-aş dori ca mama să mă lase să mănânc şi eu toate chestiile astea. Kate regretă imediat cuvintele rostite. Acum i se păreau nelalocul lor. Pentru a-şi găsi ceva de făcut – pentru a-şi dezlipi privirea de pe chipul impenetrabil al lui Tully –, puse caserola pe tejghea.

– E încă fierbinte, îi spuse cu un aer prostesc, gândindu-se că purta mănuşile acelea termice, care arătau ca nişte balene ucigaşe.

Tully își aprinse o țigară și se rezemă de peretele roz uitându-se la ea.

Kate își întoarse privirea spre ușa de la camera de zi.

– Nu-i pasă că fumezi?

– E prea bolnavă să-i mai pese.

– Oh!

– Vrei un fum?

– O, nu, mulțumesc.

– Mda. Așa mi-am închipuit și eu.

Pe perete, pisica neagră Kit-Kat Klock mișcă din coadă.

– Ei bine, presupun că trebuie să te întorci la timp pentru masă, spuse Tully.

– Oh! exclamă Kate din nou, reacționând și mai prostește decât înainte. E adevărat.

Tully o conduse înapoi prin camera de zi, unde acum mama stătea întinsă pe canapea.

– La revedere, fată de vizavi cu aer indiferent și rece de vecină.

Tully deschise ușa. Dincolo de ea, noaptea căpătase forma unui dreptunghi purpuriu neclar, prea viu colorat pentru a fi adevărat.

– Mulțumesc pentru mâncare, îi spuse. Eu nu știu să gătesc, iar Cloud e terminată, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Cloud?

– Ăsta este numele de acum al mamei.

– Oh!

– Ar fi grozav dacă aș ști să gătesc. Dacă am avea un bucătar ar fi altceva. Cu mama care are cancer și tot restul... Tully o privi fix.

Spune-i c-o înveți tu.

Îndrăznește!

Dar nu putea. Risca să fie teribil de umilită.

– Bine. La revedere.

– Ne mai vedem.

Kate trecu pe lângă ea ieșind în întuneric.

Era la jumătatea drumului când Tully o strigă:

– Hei, stai puțin.

Kate se întoarse încet.

– Cum te cheamă?

Ea simţi o umbră de speranţă.

– Kate. Kate Mularkey.

Tully începu să râdă.

– Mularkey? Un fel de rahat de catâr?

Nu mai avea nimic hazliu jocul cu numele ei de familie. Oftă şi-i întoarse spatele.

– N-am vrut să râd de tine, spuse Tully, dar ea nu se opri.

– Nu mai contează.

– Grozav. Haide, jigneşte-mă şi tu, bine?

Însă Kate îşi văzu de drum.

4

Tully urmări cum se depărta fata din vecini.

– Nu trebuia să-i spun asta, zise, observând cât de anemic îi suna vocea sub cerul spuzit de stele enorme.

Nu ştia nici de ce îi adresase acele cuvinte, nici de ce simţise deodată nevoia de a se amuza pe seama fetei din vecini. Cu un oftat intră înapoi, în casă. Când pătrunse în încăpere, o izbi mirosul de drog, din pricina căruia începură s-o usture ochii. Mama ei era prăbuşită pe canapea, cu un picior pe măsuţa pentru cafea, altul pe pernele din spate. Gura îi era deschisă; saliva i se prelingea pe la colţurile gurii.

Şi fata din vecini o văzuse. Tully se simţi năpădită de un val de ruşine. Fără îndoială, toată şcoala va afla luni întreaga poveste. *Tully Hart are o mamă care se drogheză.*

Din această cauză nu invita pe nimeni acasă. Când ai lucruri de ascuns trebuie s-o faci singură, în întuneric.

Ar fi dat orice să aibă acel gen de mamă care gătea mâncare şi pentru vecinii pe care nu-i cunoştea. Poate tocmai de aceea simţise nevoia să se amuze pe seama numelui fetei. Iritată de comportamentul ei, trânti uşa în urma sa.

– Cloud, trezeşte-te!

Mama o opri, respiră greu şi se ridică în capul oaselor.

– Ce s-a întâmplat?

– E ora mesei.

Mama îşi dădu părul la o parte de pe ochi şi făcu un efort să se concentreze asupra ceasului de pe perete.

– Dar ce, suntem la azil? E ora cinci.

Tully fu surprinsă să constate că mama ei avea noţiunea timpului. Se duse la bucătărie, puse conţinutul caserolei pe două farfurii albe şi se întoarse în camera de zi.

– Uite. Îi întinse mamei o farfurie şi o furculiţă.

– De unde avem asta? Ai gătit tu?

– Nu chiar. A adus-o o vecină.

Cloud clipi des, cu ochii împăienjeniţi.

– Avem vecini?

Tully nu se mai obosi să-i răspundă. Mama ei uita de fiecare dată ce vorbeau. O discuţie propriu-zisă era imposibilă cu ea, dar de obicei lui Tully nu-i păsa – simţea nevoia să stea de vorbă cu ea, în aceeaşi măsură în care şi-ar fi dorit să urmărească filme alb-negru, dar acum, după vizita acelei fete, vedea clar diferenţa. Dacă ar fi avut o familie adevărată, o mamă care pregătea caserole cu mâncare şi le oferea noilor vecini, nu s-ar mai fi simţit aşa de singură. Se aşeză într-unul din acele fotolii muştar, din stofă, care se aflau de fiecare parte a canapelei şi spuse cu precauţie:

– Mă întreb ce face bunica.

– Probabil una din cusăturile alea oribile cu temă religioasă. De parcă asta i-ar mântui sufletul. Ha! Cum merge şcoala?

Tully îşi ridică brusc capul. Nu-i venea să creadă că mama tocmai o întrebase despre viaţa ei.

– Mulţi colegi roiesc în jurul meu, dar... se încruntă. Cum să-şi exprime nemulţumirea? Nu ştia decât că se simţea singură în acest loc, în ciuda faptului că-şi făcuse noi prieteni. Mai aştept încă...

– Avem ketchup? întrebă mama încruntându-se la grămada de hamburgeri, pe care o împunse cu furculiţa. Se legăna în ritmul muzicii.

Tully se abţinu să-şi manifeste dezamăgirea. Ştia că nu se putea aştepta la nimic bun din partea mamei sale.

– Mă duc în camera mea, îi spuse ridicându-se de pe scaunul de culoarea mustarului.

Ultimul lucru pe care-l auzi când trânti uşa dormitorului fu remarca mamei sale:

– Poate că ar mai trebui puţină brânză.

Târziu, în acea noapte, după ce s-a culcat toată lumea, Kate s-a furişat pe scară, a încălţat cizmele imense ale tatălui ei şi a ieşit afară. În ultimul timp obişnuia să ia puţin aer când nu putea să doarmă. Deasupra capului cerul imens, negru, era spuzit de stele. Acesta o făcea să se simtă mică şi neînsemnată. O fată siguratică, ce privea în josul unei străzi goale, care nu ducea nicăieri.

Sweetpea nechezã şi păşi spre ea.

Kate se urcă pe gard.

– Hei, fetiţo, îi spuse, scoţând un morcov din buzunarul jachetei.

Privi spre casa de peste drum. Luminile erau încă aprinse la această oră târzie din noapte. Fără îndoială, Tully dădea o petrecere cu toţi colegii. Probabil râdeau, dansau şi se făleau cât erau de grozavi cu toţii.

Kate ar fi dat orice să fie invitată măcar o dată la o asemenea petrecere. Sweetpea îi adulmecă genunchiul şi fornăi.

– Ştiu. Visam cu ochii deschişi. Oftând, coborî de pe gard, o mai mângâie pentru ultima oară pe Sweetpea, apoi se duse la culcare.

Câteva seri după aceea, după ce luase o cină compusă din Pop-Tarts şi cereale Alpha-Bits, Tully făcu un duş prelungit, fierbinte, se rase cu grijă pe picioare şi la subţiori, îşi uscă bine părul, până când i se formă o cărare pe mijloc. După aceea se îndreptă spre dulapul ei şi rămase în faţa lui, chibzuind cu ce să se îmbrace. Era prima ei petrecere din liceu. Trebuia să arate bine. Nicio altă colegă a sa nu fusese invitată. Pat Richmond, cel mai chipeş component al echipei de fotbal, o alesese pe Tully ca parteneră. Se cunoscuseră la petrecerea din noaptea de miercuri, unde venise fiecare cu grupul său de

prieteni. Nu fusese nevoie decât de o privire. Pat își părăsise gașca sa de tipi înalți și se îndreptase direct spre ea.

Tully aproape că leșinase de emoție. La tonomat se auzea *Stairway to Heaven*. Chestii romantice.

– Aș putea avea probleme doar pentru că vorbesc cu tine, zise el.

Ea încercă să pară matură și sociabilă și-i spuse:

– Îmi place să am probleme.

Și o învălui într-un zâmbet fermecător, așa cum Tully n-a mai văzut vreodată. Pentru prima oară în viață, se simți frumoasă, cum spunea lumea că este.

– Vrei să mergi cu mine vineri la petrecere?

– S-ar putea să fac și chestia asta, îi răspunse ea. Era o replică pe care o rostise Erica Kane, în *Toți copiii mei**.

– Vin să te iau la zece. Se aplecă spre ea. Doar dacă nu ai o oră fixă la care să fii acasă, fetițo, nu?

– Aleea cu licurici, 17. Și nu am oră fixă.

El zâmbi din nou.

– Apropo, mă cheamă Pat.

– Pe mine Tully.

– Salut, Tully, ne vedem la zece.

Lui Tully nu-i venea să creadă. În cele patruzeci și opt de ore care trecuseră nu se gândise decât la această primă întâlnire adevărată a ei. Mai ieșise și altădată cu vreun tip, dar numai în grup sau la dans, la școală. Acum, situația se schimbase radical; Pat era bărbat în adevăratul sens al cuvântului.

Se puteau îndrăgosti, știa asta. Și atunci când el o ținuse de mână, nu se mai simțise așa de singură.

Blugi cu talie joasă, cu trei nasturi, un top croșetat roz, cu decolteu, sandalele preferate cu talpă de plută. Pierdu aproape o oră să se machieze, adăugând noi farduri, până când căpătă un aer matur. Abia aștepta ca Pat să constate cât de frumoasă putea să fie. Luă un pachet de țigări de la mama sa și ieși din încăpere.

---

* *All My Children* (în lb. engl., în orig.) (n. trad.).

În camera de zi, mama își ridică ochii încețoșați dintr-o revistă.

– Hei, e aproape zece. Unde pleci?

– Un tip m-a invitat la o petrecere.

– E aici?

Grozav! Ca și cum Tully ar risca să invite pe cineva acasă.

– Mă așteaptă pe drum.

– O, bine! Să nu mă trezești când te întorci.

– Nu.

Afară era rece și întuneric. Calea Lactee se întinsese pe cer ca o pulbere de stele.

Aștepta lângă cutia de scrisori de pe drumul principal, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul ca să se încălzească. Pielea de pe brațele goale i se făcuse de găină. Inelul care-i ilustra starea de spirit, aflat pe degetul din mijloc, din verde începuse să se înroșească. Încercă să-și amintească ce însemna asta.

Sus, pe deal, peste drum de ea, acea căsuță de fermieri strălucea în întuneric. Fiecare fereastră părea acoperită cu un strat de unt cald, topit. Probabil erau cu toții acasă, adunați în jurul mesei mari, jucând Risk. Se întrebă cum ar reacționa dacă i-ar vizita într-una din zile, făcându-și apariția la poartă pentru a-i saluta.

Auzi mașina lui Pat, înainte de a-i vedea farurile. În clipa în care deslușì zgomotul făcut de mașină, uită de familia din vecini și ieși pe drum, ridicându-și brațul în semn de salut.

Dodge Chargerul lui verde care se opri în dreptul ei părea să vibreze ca un cal de curse. Se așeză pe locul pasagerului. Muzica fusese dată la maximum, astfel că nu avea cum să audă ce-i spunea.

Rânjind la ea, Pat apăsă pe accelerație și țâșni de pe loc ca o rachetă, spulberând praful de pe drumeagul liniștit de țară.

Când ajunseră pe drumul pietruit, ea văzu semnele petrecerii care avea loc mai jos. Zeci de mașini, cu farurile aprinse, erau parcate pe o pășune, formând un cerc imens.

Cântecul lui Bachman-Turner Overdrive *Ne vedem de treabă** răzbătea de undeva, din maşina cuiva. Pat se îndreptă spre şirul de copaci care împrejmuiau locul.

Erau tineri peste tot adunaţi în jurul focurilor de pe pajişte, lângă butoaiele cu bere din iarbă. Peste tot se vedeau pahare goale de plastic aruncate pe jos. Lângă hambar, un grup de indivizi jucau fotbal. Era a doua jumătate a lunii mai şi vara era încă departe, aşa că mulţi purtau jachete. Ea îşi dori să nu şi-o fi lăsat acasă.

Pat o ţinea strâns de mână, conducând-o prin mulţime, spre butoiul cu bere, unde umplu două pahare.

Luându-şi paharul, ea se lăsă condusă spre un loc mai liniştit, dincolo de cel rezervat maşinilor. Acolo, el îşi întinse jacheta pe pământ şi-i făcu semn să se aşeze.

– Nu mi-a venit să cred când te-am văzut prima oară, spuse Pat, luând loc lângă ea, bând din bere. Eşti cea mai frumoasă fată care a existat vreodată în acest oraş. Toţi te doresc.

– Dar tu mă ai, îi răspunse ea zâmbindu-i. Avea senzaţia că se cufundă în ochii lui negri.

El luă o gură zdravănă de bere, apoi dădu paharul peste cap, îl lăsă jos şi o sărută. O mai sărutaseră şi alţii; fuseseră gesturi grăbite, încercări timide în timpul unui dans lent. De data asta a fost altceva. Gura lui Pat părea fermecată. Ea oftă fericită, şoptindu-i numele. Când se retrase, el o privea cu o dragoste nedisimulată.

– Îmi pare bine că eşti aici.

– Şi mie.

El îşi termină berea şi se ridică.

– Simt nevoia să mai beau o bere.

Stăteau la rând la bere când el se încruntă.

– Ei, tu nu prea bei. Am crezut că eşti obişnuită cu petrecerile.

– Sunt. Ea zâmbi nervos. Nu mai băuse niciodată, dar el ar fi respins-o dacă se purta ca o neroadă, iar ea îşi dorea cu

---

* *Taking Care of Business* (în lb. engl., în orig.) (n. trad.).

disperare să fie iubită. Noroc, spuse ducând paharul la gură şi bând tot conţinutul dintr-o suflare. Când termină, nu se putu abţine să nu sughită şi să chicotească.

– Să mai bem, spuse el, turnând încă două beri.

Cel de-al doilea pahar n-a mai fost aşa de rău, dar pe la al treilea, Tully nu mai simţea nimic. Când Pat scoase o sticlă de vin Annie Green Springs, gustă şi din acela. Vreo oră au stat lipiţi unul de altul pe jacheta lui, bând şi vorbind. Ea nu cunoştea pe niciunul dintre băieţii despre care-i vorbea el, dar asta n-avea importanţă. Conta doar felul în care o privea el, în care-i ţinea mâna.

– Haide să dansăm, murmură el.

Ea se simţi ameţită când se ridică. Îşi pierdu echilibrul şi se tot împiedică în timpul dansului. În cele din urmă, căzură amândoi. Râzând, Pat, o luă de mâini s-o ridice şi o duse spre un loc întunecat, între copaci. Chicotind, ea se împiedică în urma lui, respirând greu când el o prinse în braţe şi o sărută. Sîngele începu să i se înfierbânte şi simţi furnicături în tot corpul. Se lipi de el ca o pisică, încântată de senzaţia pe care i-o provoca atingerea lui. La un moment dat, el se va retrage, o va privi şi-i va spune *Te iubesc*, aşa ca Ryan O'Neal în *Love Story*.

Poate că ea i se va adresa cu *preppie* când îi va răspunde. Cântecul lor preferat va fi *Starway to Heaven*. Le vor spune tuturor că s-au cunoscut în timp ce...

Limba lui i se strecură în gură, apăsând-o tare, mişcându-se ca un corp străin. Brusc, nu se mai simţi bine, nu-i mai plăcu. Încercă să-i spună să se oprească, dar îi pierise glasul; el îi luase tot aerul.

Îi simţea mâinile peste tot; pe spate, pe coapse, încercând să-i desfacă sutienul. Acesta se deschise cu un mic pocnet dezgustător. Apoi el îi atinse sânii.

– Nu, se tângui ea, încercând să scape din strânsoare. Nu asta îşi dorea. Voia dragoste, iubire romantică, magie. Să fie iubită. Nu, Pat... nu...

– Haide, Tully. Doar vrei şi tu. O împinse pe spate, ea căzu la pământ cu putere, lovindu-se la cap. Pentru o secundă

i se făcu negru în faţa ochilor. Când i se limpezi privirea, el era în genunchi între picioarele ei. Îi imobilizase ambele mâini, ţintuind-o la pământ.

– Aşa îmi place, îi spuse desfăcându-i picioarele.

Urcându-se pe ea, îi privi sânii dezgoliţi.

– O, da... Îi apucă un sân muşcându-i tare sfârcul. Cealaltă mână se strecură în pantalonii ei, sub chiloţi.

– Opreşte-te. Te rog... Tully încercă cu disperare să se elibereze, dar agitaţia ei păru să-l excite şi mai tare.

Între picioarele ei, degetele lui intrară cu forţă, mişcându-se în ea.

– Haide, iubito, bucură-te de clipa asta.

Ea izbucni în plâns.

– Nu...

– O, ba da... Pat îi acoperi trupul cu al lui, apăsând-o tare în iarba udă.

Ea plângea atât de tare, încât îşi simţea gustul lacrimilor, dar lui nu părea să-i pese. Sărutările lui erau altfel acum... pline de salivă, o sugea, o muşca; o durea, dar nu aşa de tare cum o durea cureaua lui care-i lovea abdomenul, sau ca penisul pe care i-l introduse cu forţa....

Ea închise ochii când durerea o săgetă între picioare, provocându-i o sfâşiere lăuntrică. Apoi brusc, totul se termină. Se dădu jos de pe ea, stătu lângă ea ţinând-o aproape, sărutând-o pe obraz, de parcă ceea ce tocmai făcuseră ar fi fost dragoste.

– Hei, plângi? Îi îndepărtă încet părul de pe faţă. Ce este? Am crezut că asta vrei.

Ea nu ştiu ce să spună. Ca orice fată, îşi imaginase că-şi va pierde cândva virginitatea, dar nu-şi închipuise că aşa va fi. Îl privi descumpănită.

– Am vrut *asta?*

Fruntea lui se încruntă din cauza iritării.

– Haide, Tully, să dansăm.

Felul în care o spuse, atât de calm, de parcă ar fi fost chiar nedumerit de reacţia ei, agravă situaţia. Ea făcuse ceva

rău, era evident, îl provocase şi asta li se întâmpla fetelor care se jucau cu focul.

El o mai privi un minut, apoi se ridică şi-şi trase pantalonii.

– Faci cum vrei. Aş mai bea o bere. Să mergem.

Ea se întoarse într-o parte.

– Pleacă.

Îi simţea privirea aţintită asupra ei.

– La dracu'. Tu ai vrut-o! Nu poţi să provoci un tip, apoi să-l laşi baltă. Maturizează-te, fetiţo. E doar vina ta.

Tully închise ochii ignorându-l, răsuflând uşurată când el plecă în cele din urmă. Pentru prima oară se simţea bine singură.

Rămase acolo distrusă, rănită şi, ceea ce era mai rău, conştientă de propria prostie. După mai bine de o oră, petrecerea se termină, auzi motoarele maşinilor şi anvelopele scrâşnind pe pietriş când plecară. Iar ea zăcu acolo, incapabilă să se ridice. Ea purta întreaga vină; el avusese dreptate. Era proastă şi imatură. Nu-şi dorise decât să fie iubită de cineva.

– Proasto, şuieră ea, ridicându-se în cele din urmă.

Abia mişcându-se, se îmbrăcă şi încercă să se ţină pe picioare. La acea mişcare simţi că i se face rău de la stomac şi vomită imediat pe sandalele favorite. Când termină, se aplecă să-şi ia poşeta, o strânse la piept şi începu lungul şi durerosul drum înapoi spre şosea.

Slavă Domnului că nu mai circula nicio maşină la acea oră târzie din noapte. Nu avea chef să explice nimănui de ce îi era părul plin de ace de pin, iar sandalele murdare de vomă.

Pe drumul către casă retrăi cele întâmplate, felul în care-i zâmbise Pat când o invitase la petrecere; acel prim sărut gingaş pe care i-l dăduse, modul în care îi vorbise, de parcă ar fi contat pentru el, apoi celălalt Pat cu mâinile sale puternice, cu limba şi degetele care o invadaseră, cu penisul lui dur care o penetrase cu atâta sălbăticie.

Pe măsură ce retrăia totul, se simţea tot mai singură şi mai dezamăgită.

Dacă ar fi avut pe cineva de încredere cu care să

vorbească... Poate asta i-ar fi alinat puţin durerea. Dar, desigur, nu avea pe nimeni.

Acesta era un alt secret numai al ei, ca şi cel cu mama ei ciudată şi tatăl necunoscut. Lumea va spune că ea a vrut asta; o fată de liceu la o petrecere de liceeni.

Când se apropie de strada ei, încetini pasul. Gândul că se ducea acasă, că se simţea singură într-un loc care ar fi trebuit să-i fie refugiu, alături de o femeie care se presupune că trebuia s-o iubească, deveni insuportabil.

Bătrânul cal al vecinilor veni la gard şi nechează la ea.

Tully traversă strada şi urcă dealul. La gard luă o mână de iarbă şi i-o întinse.

– Uite aici, băiete.

Calul adulmecă iarba, pufni cu botul lui umed şi se depărtă.

– Îi plac morcovii.

Tully ridică imediat capul şi-şi văzu vecina stând pe gard.

Trecură mai multe minute de tăcere, singurul zgomot fiind rumegatul liniştit al calului.

– E târziu, spuse fata din vecini.

– Mda.

– Îmi place noaptea aici afară. Stelele strălucesc. Uneori, dacă te uiţi mai mult la cer, poţi să juri că vezi puncte mici, albe căzând în jurul tău, ca nişte licurici. Poate că de aceea a fost numită strada astfel. Probabil mă consideri o neghioabă pentru că spun asta.

Tully ar fi vrut să-i răspundă, dar nu putea. Începu să tremure şi trebui să se concentreze, ca să stea liniştită.

Fata – Kate o chema, îşi aminti Tully – coborî de pe gard. Purta un tricou supradimensionat cu un poster cu Partridge Family pe piept, care cunoscuse şi vremuri mai bune. Când se apropie, cizmele ei se afundară cu zgomot în noroi.

– Hei, nu arăţi prea bine. Prelungi r-ul într-o bâlbâială, din cauza aparatului dentar. Şi miroşi a vomă.

– Mă simt foarte bine, spuse ea încordându-se când se apropie Kate.

– Într-adevăr?

Deşi avea repulsie faţă de slăbiciune, Tully simţi cum o podideşte plânsul.

Kate rămase un moment privind-o din spatele ochelarilor cu rame în formă de o. Apoi, fără să spună un cuvânt, o îmbrăţişă.

Tully tresări la atingerea ei; era ceva străin şi neaşteptat. Vru să se retragă, dar descoperi că nu se putea mişca. Nu-şi amintea când o ţinuse cineva astfel ultima oară şi brusc se agăţă de fata asta ciudată, temându-se să-i dea drumul, înspăimântată la gândul că fără Kate ar fi plutit în derivă ca S.S. *Minnow,* pierzându-şi urma pe mare.

– Sunt sigură c-o să se facă bine, spuse Kate când lacrimile lui Tully se răriră.

Tully se retrase, încruntându-se. Îi luă o secundă să înţeleagă.

Cancerul. Kate credea că plânge din cauza mamei.

– Vrei să vorbim despre asta? spuse Kate scoţându-şi aparatul dentar şi punându-l pe vârful acoperit de muşchi a unui felinar.

Tully o fixă cu privirea. În lumina argintie a lunii pline citi doar compasiune în ochii mari, verzi ai lui Kate şi ar fi vrut să-i vorbească, îşi dorea lucrul acesta cu o disperare care o făcu să se simtă rău. Dar nu ştia cum să înceapă.

Kate îi spuse:

– Vino cu mine, şi o conduse sus pe deal, până la veranda în pantă a casei. Acolo se aşeză trăgându-şi tricoul jerpelit peste genunchi. Şi mătuşa Georgia a avut cancer, îi spuse. A suferit cumplit. I-a căzut tot părul. Dar acum e bine.

Tully se aşeză lângă ea, punându-şi poşeta pe pământ. Mirosul de vomă era foarte puternic. Scoase o ţigară şi o aprinse, ca să estompeze duhoarea. Înainte să-şi dea seama ce face, se trezi spunându-i:

– Am fost la o petrecere jos, pe râu.

– O petrecere a liceenilor? Kate era impresionată.

– Pat Richmond m-a invitat.

– Fundaşul? Oh! Mama nu m-ar lăsa să stau în preajma unui elev din clasele mai mari. E o tipă imposibilă.

– Nu este aşa.

– Susţine că toţi băieţii de optsprezece ani sunt periculoşi. Îi numeşte penisuri cu mâini şi picioare. Nu-mi spune că nu este o tipă imposibilă.

Tully privi spre câmp şi trase adânc aer în piept. Nu-i venea să creadă că-i spunea acestei fete ce i se întâmplase în noaptea asta, dar adevărul îi ardea inima. Dacă nu scăpa de el, ar fi izbucnit un incendiu.

– M-a violat.

Kate se întoarse spre ea. Tully simţi ochii aceia sfredelindu-i profilul, dar nu făcu nicio mişcare, nu se întoarse. Ruşinea ei era aşa de mare, că nu suporta s-o vadă reflectată în ochii lui Kate. Aştepta ca ea să zică ceva, s-o facă idioată, dar tăcerea continuă. În cele din urmă nu mai suportă. Se uită într-o parte.

– Eşti bine? o întrebă Kate cu calm.

Tully retrăi totul prin acele cuvinte. Lacrimile îi împăienjeniră ochii, întunecându-i vederea.

Încă o dată, Kate o îmbrăţişă. Pentru prima dată din copilărie până acum, Tully se lăsa îmbărbătată. Când, în cele din urmă se retrase, încercă să-i zâmbească.

– Te-am ucis cu mirosul meu.

– Ar trebui să spunem cuiva ce s-a întâmplat.

– Nici vorbă! Vor zice că a fost vina mea. Rămâne secretul nostru, da?

– Da. Kate se încruntă când spuse asta.

Tully se şterse la ochi şi mai trase o dată din ţigară.

– De ce eşti aşa de bună cu mine?

– Păreai singură, debusolată. Crede-mă, cunosc sentimentul acesta.

– Tu? Dar tu ai familie.

– Familia trebuie să mă accepte, oftă Kate. La şcoală copiii mă tratează ca şi cum aş avea o boală contagioasă. Aveam prieteni, dar... probabil nu ştii despre ce naiba vorbesc. Tu eşti atât de populară...

– Asta înseamnă că multă lume are impresia că te cunoaşte.

– Cred că da.

Se lăsă tăcerea. Tully îşi termină ţigara şi o stinse. Erau

atât de diferite ea şi Kate, contrastau atât de puternic ca acest câmp întunecat scăldat de lumina lunii, dar i se părea incredibil de uşor să discute cu ea. Tully se surprinse aproape zâmbind, şi asta în cea mai neagră noapte a existenţei sale. Era ceva.

În ora următoare, au rămas acolo vorbind când şi când, alteori tăcând. Nu-şi spuneau nimic cu adevărat important, nu-şi împărtăşeau şi alte secrete, discutau doar. În cele din urmă, Kate căscă şi Tully se ridică.

– E timpul să plec.

Cele două fete se îndreptară spre drumeag. În dreptul cutiei poştale, Kate se opri.

– Bine. La revedere.

– La revedere. Tully mai stătu un moment, simţindu-se jenată. Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze pe Kate, s-o strângă la piept şi să-i spună cât de mult o ajutase în noaptea aceea, dar nu îndrăzni. Învăţase câte ceva despre vulnerabilitate de la mama ei şi se simţea prea fragilă să rişte să fie umilită. Se întoarse şi se îndreptă spre casă. De îndată ce intră, se băgă imediat sub duş. Acolo, lăsându-se biciuită de apa fierbinte, se gândi la ce i se întâmplase în acea noapte – mai precis la ce permisese să i se întâmple din dorinţa de a părea emancipată şi plânse. Când termină şi lacrimile i se transformară într-un nod dur, mic, în gât, luă amintirea acestei nopţi şi o zăvorî. O puse pe un raft din trecut, la un loc cu amintirile de pe vremea când Cloud o abandonase şi îşi impuse să uite că se aflau acolo.

5

Kate rămase trează, cu ochii deschişi, mult timp după plecarea lui Tully. În cele din urmă, aruncă la o parte pătura şi se dădu jos din pat.

Coborând la parter, găsi ce-i trebuia; o statuie mică a Fecioarei Maria, o lumânare într-un suport roşu din sticlă, o cutie de chibrituri şi vechiul rozariu al bunicii. Luând toate

acestea în camera sa, amenajă un altar deasupra dulapului şi aprinse candela.

– Tată Ceresc, se rugă ea cu capul plecat şi mâinile împreunate, te rog veghează asupra lui Tully Hart şi ajut-o în momentele acestea grele. Şi te mai rog, vindec-o pe mama ei de cancer. Ştiu că stă în puterea ta să le ajuţi. Amin. Rosti de câteva ori Ave Maria şi se duse înapoi, în pat.

Dar toată noaptea se învârti şi se răsuci în aşternut, visând la întâlnirea cu Tully, întrebându-se ce se va întâmpla dimineaţa. Oare să-i vorbească lui Tully la şcoală, să-i zâmbească? Sau se aştepta de la ea să pretindă că nu s-a întâmplat nimic? Existau nişte reguli ale popularităţii, coduri secrete scrise cu cerneală invizibilă, pe care doar fetele ca Tully le puteau citi. Tot ce ştia Kate era că nu voia să greşească şi să se facă de râs. Ştia că uneori fetele care se bucurau de popularitate erau „prietene în secret" cu tocilarele; adică le zâmbeau şi se salutau în afara şcolii, sau dacă părinţii lor erau prieteni. Poate că acelaşi lucru se va întâmpla cu ea şi cu Tully.

În final, renunţă să mai facă eforturi să adoarmă şi se dădu jos din pat. Punându-şi halatul, coborî pe scară. În camera de zi, tata îşi ridică privirea din ziar, zâmbindu-i.

– Îţi urez să ai parte de o zi grozavă, Katie Scarlett.Vino să-ţi îmbrăţişezi tatăl.

Se cuibări în braţele lui, rezemându-şi obrazul de cămaşa confecţionată dintr-o lână aspră.

El îi netezi o şuviţă de păr, împingând-o după ureche. Văzu cât era de obosit; muncea atât de mult făcând schimburi duble la Boeing, ca să-şi poată permite excursia anuală a familiei.

– Cum merge şcoala?

Era întrebarea pe care i-o punea de fiecare dată. Cândva, cu mult timp în urmă, ea îi şi răspunsese:

– Nu prea bine, tată, apoi aşteptase un sfat, o consolare sau ceva asemănător, dar totul fu în zadar. El auzise ce-i convenise, nu ce-i spusese ea. Mama îi explicase că aceasta se datora faptului că muncea atât de mult la uzină.

În loc să fie deranjată de aerul lui absent, îl iubea şi mai mult pentru felul lui de a fi. Nu ridica niciodată vocea la ea, nu-i cerea să fie atentă, nici nu-i reamintea că numai de ea depinde propria sa fericire. Asta obişnuia să-i spună mama; tata o iubea în tăcere, indiferent ce făcea.

– Grozav, îi răspunse zâmbind pentru a face cât mai credibilă minciuna.

– Cum ar putea să nu meargă? spuse el sărutând-o pe frunte. Doar eşti cea mai frumoasă fată din oraş, nu? Şi mama ta ţi-a pus numele după una din cele mai mari eroine ale tuturor timpurilor.

– Da, Scarlett O'Hara şi cu mine avem multe în comun.

– O să vezi, spuse el chicotind. O să ai parte de o viaţă frumoasă, domnişoară.

Ea îl privi cu luare-aminte.

– Crezi c-o să fiu mai frumoasă când o să cresc?

– Ah, Katie, spuse el. Eşti deja o frumuseţe.

Ea luă aceste cuvinte şi le vârî în buzunar ca pe nişte pietre norocoase; din când în când, în vreme ce se pregătea să plece la şcoală, le găsea în buzunar şi le răsucea între degete.

Când fu îmbrăcată şi gata de plecare, casa se golise Microbuzul familiei Mularkey plecase din staţie.

Era extrem de nervoasă fiindcă ajunsese prea devreme în staţia de autobuz. Fiecare minut care trecea părea să dureze o eternitate, dar Tully nu-şi făcu apariţia când autobuzul şcolii sosi oprindu-se şi scârţâind din toate încheieturile.

Lăsându-şi capul în jos, ocupă un loc în primul rând.

În timpul orelor o căută din priviri pe Tully, dar n-o văzu. La prânz, trecu repede de mulţimea de elevi preocupaţi doar să ajungă în fruntea celor care îşi aşteptau rândul la mâncare şi se aşeză la una din mesele lungi de la capătul sălii. În cealaltă parte a încăperii elevii râdeau, vorbeau şi îşi făceau semne unii altora; aceste mese din Siberia socială erau însă liniştite şi triste. Kate şi ceilalţi aflaţi în jurul ei abia îşi ridicau privirea.

Era un exerciţiu de îndemânare pe care elevii nepopulari îl învăţaseră devreme; ciclul doi semăna cu junglele

Vietnamului, nu-ţi rămânea altceva de făcut decât să te laşi în jos şi să-ţi ţii gura. Era atât de absorbită de mâncarea ei, încât atunci când veni cineva şi-o salută, practic sări de pe scaun.

Tully.

Chiar şi în acea zi ce de mai purta o fustă mini, cizme albe go-go, ciorapi negri strălucitori şi un top cilindric. La decolteu avea câteva simboluri ale păcii. Părul îi strălucea în şuviţe de culoarea cuprului în lumină. O poşetă mare, croşetată din macramé îi ajungea până la coapse.

– Ai povestit cuiva despre noaptea trecută?

– Bineînţeles că nu.

– Aşadar, suntem prietene, aşa-i?

Kate nu-şi dea seama ce era mai surprinzător – întrebarea sau vulnerabilitatea din ochii lui Tullv.

– Suntem prietene.

– Excelent. Tully scoase un pachet de Twinkies din poşetă, apoi se aşează lângă ea. Acum să vorbim despre machiaj. Ai nevoie de ajutor şi te asigur că n-o să fiu rea cu tine. Chiar mă pricep. E un dar. Pot să-ţi beau laptele? Bine. Mulţumesc. Mănânci banana aia? Aş putea veni la tine acasă după ore....

Kate stătea în faţa farmaciei, uitându-se în susul şi-n josul străzii, pentru a repera o eventuală cunoştinţă de-a mamei sale.

– Eşti sigură?

– Absolut.

Răspunsul n-a fost prea convingător, de fapt. În ziua în care hotărâseră să devină oficial prietene, Kate aflase un lucru despre Tully; era o fată care-şi făcea planuri.

Iar planul acestei zile îl reprezenta înfrumuseţarea lui Kate.

– Nu ai încredere în mine?

Aceasta era marea întrebare. Era ca şi cum ai fi rostogolit un Yahtzee; odată ce Tully o rosti, Kate pierdu jocul. Trebuia să aibă încredere în noua sa prietenă.

– Sigur că am. Numai că nu sunt obişnuită să mă machiez.

– Crede-mă, sunt atât de pricepută, că mama ta nici n-o să observe. Vino.

Tully păşi cu îndrăzneală prin magazin, alegând farduri de ochi şi de obraz potrivite pentru Kate şi apoi, în mod surprinzător, achită contravaloarea lor. Când Kate încercă să protesteze, Tully îi răspunse distrată:

– Doar suntem prietene, nu?

Când ieşiră din magazin, Tully o împinse în joacă, lovind-o cu umărul.

Kate chicoti şi o lovi şi ea. Traversară oraşul şi merseră pe lângă râu, spre casă. Tot timpul vorbiră despre îmbrăcăminte, muzică şi şcoală. În cele din urmă, părăsiră vechiul drum şi o luară pe strada lui Tully.

– Bunicii i s-ar părea o monstruozitate locul ăsta, spuse Tully, cu un aer stingher. Rodiile de mărimea baloanelor cu aer cald acopereau o parte a casei. E casa ei, ştii?

– Vine în vizită pe la voi?

– Nu. E mai uşor să aştepte.

– Ce să aştepte?

– Ca mama să uite din nou de mine.Tully păşi peste un vraf de ziare şi înconjură un maldăr de cutii de conserve, apoi deschise uşa. Fumul din interior era atât de gros că putea fi tăiat cu cuţitul.

În camera de zi, mama lui Tully zăcea pe sofa cu ochii întredeschişi.

– Bună ziua, doamnă Hart, spuse Kate. Sunt Kate, vecina de peste drum.

Doamna Hart încercă să se ridice, dar efortul era prea mare pentru puterile ei.

– Bună, fetiţo din vecini.

Tully o luă pe Kate de mână şi o conduse prin camera de zi în dormitorul ei, unde trânti uşa. Imediat se duse la maldărul de discuri, scoase *Goodbye Yellow Brick Road* şi-l aşeză pe pickup. Când începu muzica, îi aruncă lui Kate un *Tiger Beat* şi trase un scaun lângă măsuţa de toaletă.

– Eşti pregătită?

Kate redeveni nervoasă. Ştia că va avea probleme din această cauză, dar cum să-şi facă prieteni şi să fie îndrăgită de ceilalţi, dacă nu-şi asuma şi nişte riscuri?

– Sunt pregătită.

– Bine. Stai jos. O să-ţi aranjăm părul mai întâi. Trebuie să-l punem în evidenţă. Asta este exact ce foloseşte Maureen McCormick.

Kate se uită la Tully în oglindă.

– De unde ştii?

– Am citit în revista *Teen* de luna trecută.

– Bănuiesc că se duce la profesionişti. Kate deschise *Tiger Beat* şi încercă să se concentreze asupra articolului (*Jack Wild's Dream Date – It Could Be You!*).*

– Ia-o înapoi. Am citit instrucţiunile de două ori.

– E vreun pericol să-mi pierd părul?

– Nu prea. Acum stai liniştită. Le citesc din nou. Tully separă părul lui Kate în şuviţe şi începu să pulverizeze Sun In pe ele. I-a luat cam o oră să le termine, ca să fie şi ea mulţumită. Când o să termin operaţiunea o să arăţi ca Marcia Brady.

– Cum te simţi să fii atât de populară? Kate nu avusese intenţia să-i pună întrebarea, dar îi scăpase.

– O să vezi. O să rămâi prietena mea, nu?

Kate începu să râdă.

– Ce haios! Ei, mă arde puţin.

– Chiar aşa? Asta nu e bine. Şi a început să-ţi cadă o parte din păr.

Kate reuşi să nu facă o grimasă. Dacă pierderea părului era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a deveni prietena lui Tully, n-avea nimic împotrivă. Tully se întinse după foen şi-l porni uscându-i părul lui Kate cu un jet de aer cald.

– Mi-a venit ciclul, strigă Tully. Cel puţin măgarul ăla nu m-a lăsat şi însărcinată.

Kate simţi satisfacţia din vocea prietenei sale şi o desluşi şi în privirea ei.

– M-am rugat pentru tine.

– Adevărat? întrebă Tully. Oh! Îţi mulţumesc.

---

* Întâlnirea de vis cu Jack Wild – Ai putea fi tu! (n. trad.).

Kate rămase fără replică. Pentru ea, rugăciunea era ca spălatul pe dinți seara, înainte de culcare, ceva ce se face în mod obișnuit. Tully opri uscătorul de păr, dar părea din nou îngrijorată. Poate era mirosul de păr ars.

– E în ordine. Fă duș și clătește-te.

Kate se conformă. După câteva minute, ieși de sub duș, se uscă și se îmbrăcă din nou.Tully o luă imediat de mână și o conduse la loc spre scaun.

– Îți cade părul?

– Puțin, recunoscu ea.

– Dacă o să rămâi cheală, eu mă rad în cap. Îți promit. Tully îi pieptănă și uscă părul lui Kate.

Kate nu se privi. Închise ochii și lăsă vocea lui Tully să acopere bâzâitul uscătorului.

– Deschide ochii.

Kate își ridică încet privirea. De la această distanță nu avea nevoie de ochelari, dar obișnuința o făcu să se aplece înainte. Fata care o privea din oglindă avea părul blond, drept, cu șuvițe, despărțit exact în două, perfect uscat. Pentru prima oară îl simțea moale, arăta bine, nu mai era lipit de cap și fără volum. Șuvițele blonde îi puneau în evidență ochii verzi și rozul-deschis de pe buze. Era aproape frumoasă.

– Uau! exclamă ea, prea recunoscătoare să mai spună ceva.

– Așteaptă să vezi ce poate să facă rimelul și fardul de obraz, spuse Tully, și fardul care îți acoperă coșurile de pe frunte.

– Îți voi fi întotdeauna prietenă, spuse Kate considerând c-a rostit o promisiune, dar când Tully zâmbi, știu că o auzise.

– Bine. Acum să continuăm cu machiajul. Ai văzut aparatul de ras?

– Pentru ce îți trebuie un aparat de ras?

– Pentru sprâncene, prostuțo. O, uite-l. Închide ochii.

Kate nu mai stătu pe gânduri.

– Bine.

Kate nici nu se obosi să-și ascundă fața când intră în casă. Atât de încrezătoare se simțea. Pentru prima dată știa că este frumoasă.

Tatăl ei se afla în camera de zi, stătea în fotoliul La-Z-Boy. Când a intrat Kate în încăpere şi-a ridicat privirea.

– Dumnezeule! a exclamat, aşezând paharul cu zgomot pe masa provincială ce reproducea un model franţuzesc. Margie!

Mama a venit din bucătărie ştergându-şi mâinile de şorţ. Era îmbrăcată cu uniforma ei de peste zi: bluza de poliester cu dungi roşcate şi verzi, pantalonii de catifea cu talie joasă şi un şorţ şifonat pe care scria: *Locul femeii este în casă... şi la Senat.* Când o văzu pe Kate, amuţi. Încet, îşi desfăcu şorţul şi-l aruncă pe masă.

Nedumeriţi de tăcerea care se lăsase brusc, Sean şi câinele alergară în încăpere, călcându-se unul pe altul.

– Katie arată ca un sconx, strigă Sean.

– Du-te şi spală-ţi mâinile înainte de masă, spuse mama cu glas ascuţit. Acum, adăugă când văzu că el nu se mişca.

Bombănind, Sean urcă în camera sa.

– Tu i-ai dat voie, Margie, să-şi vopsească părul? întrebă tata din camera de zi.

– Rezolv eu problema asta, Bud, spuse mama încruntându-se la Kate în timp ce traversa încăperea. Fata din vecini te-a aranjat aşa?

Kate încuviinţă, făcând eforturi să se simtă frumoasă în continuare.

– Îţi place?

– Da.

– Bine. Atunci, şi mie îmi place. Îmi amintesc când mătuşa ta, Georgia, mi-a vopsit părul roşu. Bunica Peet era lividă. Zâmbi. Dar ar fi trebuit să mă întrebi. Eşti încă tânără, Kathleen, indiferent cum vreţi să fiţi voi fetele. Ce ţi-ai făcut la sprâncene?

– Tully mi le-a ras. Doar ca să le dea formă.

Mama încercă să nu zâmbească.

– Înţeleg. De fapt, pensatul ar fi rezolvat problema. Ar fi trebuit să te învăţ lucrurile astea, dar am crezut că eşti prea mică. Se uită în jur după ţigări. Găsindu-le pe masă, scoase una şi o aprinse. După masă o să-ţi arăt cum se face. Şi

presupun că puţin rimel e de ajuns pentru şcoală. O să-ţi arăt cum să faci ca să pară mai natural.

Kate îşi îmbrăţişă mama.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc. Acum să începem cu pâinea de cereale. Şi, Katie, mă bucur că ai o prietenă, dar să nu mai încalci regulile, ne-am înţeles? În caz contrar, o să ajungi ca tinerele alea care dau de necaz.

Kate îşi aminti imediat de păţania lui Tully la petrecerea unde fusese invitată.

– Bine, mamă.

Într-o săptămână, Kate deveni şi ea obiectul atenţiei colegilor, datorită prieteniei cu Tully. Aceştia se minunau de noua ei înfăţişare şi n-o mai evitau pe holuri. În calitate de prietenă a lui Tully Hart, intrase în rândul lumii.

Chiar şi părinţii ei au observat diferenţa. La masă, Kate nu mai era tăcută. Nu mai prididea cu relatările. Din gura ei se revărsa un noian de poveşti. Cine se întâlnea cu cine, cine a câştigat meciul, cine a fost reţinut după ore pentru că purtase la şcoală un tricou pe care scria FACEŢI DRAGOSTE NU RĂZBOI, unde se tunde Tully (în Seattle, la un tip numit Gene Juarez, ce grozav!) şi ce film rula la cinematecă în acel weekend. Continuă să vorbească despre Tully şi după-amiază în timp ce spăla vasele împreună cu mama.

– Abia aştept s-o cunoşti. E grozavă! Toată lumea o place, chiar şi şefii.

– Şefii? Drogaţii? Stonerii?

– Oh. Mama luă tigaia de sticlă din mâna ei şi o şterse. Am... m-am interesat de fata asta, Katie. Încerca să cumpere ţigări de la farmacia Almei.

– Probabil le cumpără pentru mama ei.

Mama puse tigaia pe masa de Formica.

– Kate, ai grijă ce faci cu Tully Hart. N-aş vrea să te tragă după ea în tot soiul de necazuri.

Kate aruncă cârpa de vase în apa cu detergent.

– Nu-mi vine să cred! Ce rost are discursul ăsta în legătură

cu riscurile? Ani întregi mi-ai zis să-mi fac o prietenă și când mi-am găsit una, o consideri o stricată.

– Nu pot să-i spun altfel.

Kate ieși în goană din bucătărie. În timp ce se îndepărta, se aștepta ca mama s-o cheme înapoi și s-o pedepsească, dar ieșirea ei precipitată n-a fost urmată decât de tăcere.

Sus, se duse în camera ei și trânti ușa pentru a sublinia efectul. Apoi se așeză pe pat și așteptă. Când o să vină mama o să-și exprime regretul, dar pentru prima oară Kate fusese cea puternică. Însă mama nu apăru și pe la ora zece, Kate începuse să aibă mustrări de conștiință. Rănise sentimentele mamei? Se ridică și începu să străbată mica încăpere de la un capăt la altul.

Auzi o bătaie în ușă.

Se repezi spre pat și urcă, încercând să arboreze o mină plictisită.

– Da?

Ușa se deschise încet. Mama era îmbrăcată în capotul lung de velur pe care i-l dăruiseră anul trecut de Crăciun.

– Pot să intru?

– De parcă te-aș putea opri!

– Bineînțeles, spuse mama cu calm. Pot să intru?

Kate ridică din umeri, dar făcu un pas la stânga să poată intra mama.

– Știi, Katie, viața este...

Kate mormăi dezaprobator. Nu mai suporta încă o predică gen viața este...

Râsul mamei o luă prin surprindere.

– Bine, nu-ți mai ține predici. Poate că ești prea mare pentru asta. Se opri în fața altarului de pe noptieră. N-ai mai făcut așa ceva de când a fost Georgia la chimioterapie. Cine are nevoie de rugăciunile noastre?

– Mama lui Tully are cancer, iar ea a fost vio... Amuți imediat, îngrozită la gândul că i-ar fi putut împărtăși acel secret. Întreaga viața îi destăinuise totul mamei; acum avea o prietenă, trebuia să fie atentă.

Mama se așeză pe pat lângă Kate, așa cum făceau după fiecare discuție.

– Cancer? Asta e o grea povară pentru o fată de vârsta ei.

– Tully pare să se descurce.

– Într-adevăr?

– Pare să se descurce în toate privințele, spuse Kate cu o mândrie nedisimulată.

– Cum așa?

– Nu ai putea înțelege.

– Sunt prea bătrână, nu?

– N-am spus asta.

Mama îi îndepărtă părul de pe frunte cu o atingere familiară, așa cum era și deprinderea de a respira. Kate se simțea întotdeauna de cinci ani când mama făcea gestul acesta.

– Îmi pare rău că ți-ai închipuit că-ți judec prietena.

– Și-ți pare rău că ai fost așa de meschină cu mine, nu-i așa?

Kate nu putu să nu zâmbească.

– Da.

– O să-ți spun ceva; de ce n-o inviți pe Tully vineri seară la masă?

– O să-ți placă mult. N-am nicio îndoială în privința asta.

– Sunt sigură, spuse mama, sărutând-o pe frunte. Noapte bună.

– Noapte bună, mamă.

Târziu, după plecarea mamei, când casa se liniștise, Kate se simțea prea încordată să poată dormi. Abia aștepta s-o invite pe Tully la masă. După aceea, puteau să urmărească *Dream of Jeannie**, să joace *Operation* sau să exerseze aplicarea fondului de ten. Poate că Tully va dori chiar să rămână peste noapte. Ar putea...

Poc.

...să discute despre băieți și sărutat și...

Poc.

Kate se ridică. Nu era o pasăre pe acoperiș sau vreun șoarece care rodea dușumeaua.

---

* Visez la Jeannie (n. trad.).

Poc.

O pietricică lovea geamul!

Dădu cuvertura la o parte şi se îndreptă în grabă spre fereastră deschizând-o.

Tully era în curtea ei din spate ţinând de ghidon o bicicletă.

– Coboară, îi spuse mult prea tare, fluturând grăbită din mână.

– Vrei să ies pe furiş din casă?

– Da.

Kate nu mai făcuse asta, dar nu se putea comporta ca o neroadă acum. Adolescenţii teribilişti încălcau regulile şi plecau de acasă în toiul nopţii. Toată lumea ştia asta. De asemenea, se ştia şi ce necazuri puteau să urmeze. Şi tocmai despre asta îi vorbise mama.

Gândeşte-te la tine, ce impresie o să faci când vei fi văzută alături de Tully Hart.

Nu-i păsa de asta. Ceea ce conta era Tully.

– Vin imediat. Închizând fereastra, privi în jur căutându-şi hainele. Din fericire, salopeta era într-un colţ, împăturită cu grijă sub un tricou negru. Îşi scoase pijamaua veche cu Scooby Doo şi se îmbrăcă repede, apoi se strecură pe hol. Când trecu prin dreptul camerei părinţilor, inima îi bătu atât de tare, încât simţi cum ameţeşte.Treptele scării scârţâiau la fiecare pas, dar părinţii ei nu auziră zgomotul. La uşa din spate se opri destul ca să-şi spună: *S-ar putea să am necazuri din cauza asta,* apoi deschise uşa.

Tully era acolo, o aştepta. Lângă ea se afla cea mai uluitoare bicicletă pe care o văzuse vreodată. Avea mânerele curbate, un scaun mic în formă de rinichi pe o platformă şi un mănunchi de cabluri şi conductori.

– Oh! exclamă ea. O bicicletă ca asta costă o groază de bani.

– Are zece viteze, spuse Tully. Mi-a dăruit-o bunica anul trecut, de Crăciun. Vrei să mergi cu ea?

– Nici vorbă. Kate închise uşa cu grijă în urma sa. În

garaj găsi vechea ei bicicletă roz, cu mânerele în formă de U, scaunul asemănător cu o banană, cu coş alb de nuiele. Era o veche bicicletă de fetiţă.

Tully nu părea să observe acest lucru. Urcară pe biciclete şi porniră pe drumul de ţară ud, cu denivelări, până ieşiră pe drumul pavat. Acolo o luară la stânga şi continuară să meargă. La Summer Hill, Tully spuse:

– Priveşte-mă! Fă ca mine.

Urcară dealul de parcă ar fi zburat. Părul lui Kate flutura pe umeri, lacrimile îi împăienjeniseră ochii. De jur-împrejurul lor, copacii negri foşneau în adierea vântului. Stelele străluceau pe cerul negru, de catifea.

Tully se lăsă pe spate, desfăcându-şi mâinile. Râzând, o privi pe Kate:

– Încearcă.

– Nu pot. Mergem prea tare.

– Tocmai de aceea.

– E periculos.

– Să mergem, Kate. Lui Dumnezeu nu-i plac laşii. Apoi adăugă încet: Ai încredere în mine.

Kate nu mai avea de ales. Încrederea stătea la baza prieteniei lor, iar Tully nu ar fi admis să aibă alături o laşă.

– Haide, îşi spuse încercând să adopte un aer hotărât.

Trăgând adânc aer în piept, rosti o rugăciune şi-şi desfăcu braţele în lateral. Zbura, alunecând prin cerul nopţii jos, pe deal. Aerul era încărcat de mirosul staulului din apropiere, de cal şi de fân. O auzi pe Tully râzând lângă ea, dar înainte de a schiţa un zâmbet, simţi că ceva nu era în regulă. Roata din faţă lovi o piatră, bicicleta se încordă ca un taur şi se întoarse într-o parte, prinzând roata lui Tully.

Ţipă, întinse mâna spre ghidon, dar era prea târziu. De data asta, zbura cu adevărat prin aer. Lovi apoi cu putere pavajul şi alunecă pe el, aterizând într-un şanţ plin de noroi. Tully se rostogoli pe asfalt şi se ciocni de ea. Bicicletele zdrăngăniră, lovindu-se de pământ.

Uluită, Kate îşi ridică privirea spre cerul nopţii. O durea

fiecare parte a corpului. Glezna stângă părea ruptă. Era umflată și dureroasă. Pielea i se julise, în mai multe locuri.

– A fost *incredibil,* spuse Tully râzând.

– Glumești? Ne puteam pierde viața.

– Exact.

Kate se crispă de durere, încercând să se ridice.

– Trebuie să ieșim din șanțul ăsta. Ar putea veni vreo mașină...

– Nu ți s-a părut teribil? Așteaptă să le spunem colegilor ce-am făcut.

Colegii de școală. Asta ar fi o poveste, iar Kate ar putea deveni una din eroinele ei. Toți ar fi asculta-o vrăjiți, oh și ah, apoi ar întreba-o: *Ați plecat noaptea de acasă? Pe dealul Summer v-ați luat mâinile de pe ghidon? Nu poate fi adevărat...*

Brusc, Kate izbucni și ea în râs.

Se ajutară una pe alta să se ridice, să-și recupereze bicicletele. Când traversară drumul, Kate abia mai simțea unde s-a lovit. Dintr-odată, i se păru că este altă fată – mai curajoasă, mai îndrăzneață, dornică s-o ia de la capăt. Ce dacă va avea probleme după o noapte ca asta? Ce mai conta o gleznă luxată sau un genunchi julit în comparație cu o aventură? În ultimii doi ani respectase regulile și stătuse acasă în serile de weekend. Nu va mai face așa ceva.

Și-au lăsat bicicletele pe marginea drumului și au șchiopătat spre râu. În lumina lunii, totul părea lăptos și frumos... undele argintii, stâncile neregulate de pe țărm.

Tully s-a instalat pe un buștean vechi, acoperit de mușchi, într-un loc unde iarba era deasă ca un covor de pluș.

Kate s-a așezat lângă ea, atât de aproape că genunchii li se atingeau. Împreună au privit cerul spuzit de stele. Cântecul râului răzbătea spre ele ca râsul unei tinere fete. În liniștea absolută ce domnea în jur avea senzația că respirația rece a brizei izvora din acel loc, lăsându-le singure în meanda râului, care inunda terenul în fiecare toamnă.

– Mă întreb cine a dat numele străzii noastre, spuse Tully. N-am văzut niciun licurici.

Kate ridică din umeri.

– Dincolo de pod este strada Missouri. Poate cuiva îi era dor de casă. Sau se rătăcise.

– Poate e *o magie*. E posibil ca asta să fie o stradă magică. Tully se întoarse spre ea. Aceasta ar putea însemna că am fost destinate să fim prietene.

Kate se înfioră la auzul afirmației făcute de Tully.

– Înainte să te muți tu aici, credeau că este doar un drum înfundat, care nu duce nicăieri.

– Acum este drumul nostru.

– Am putea merge oriunde când ne vom face mari.

– Locurile nu contează, spuse Tully.

Kate simți ceva în glasul prietenei sale, un soi de tristețe pe care n-o înțelegea. Se întoarse într-o parte. Tully se uita la cer.

– Te gândești la mama ta? încercă ea s-o descoasă.

– Îmi impun să nu mă gândesc la ea. După o lungă o pauză, vârî mâna în buzunar, scoase o țigară Virginia Slims și o aprinse.

Kate se străduia să nu bage în seamă fumatul ei.

– Vrei un fum?

Kate își dădu seama că nu avea nicio șansă.

– Sigur.

– Dacă mama ar fi normală, nu bolnavă, vreau să zic, i-aș fi putut spune ce mi s-a întâmplat la petrecere.

Kate trase încet din țigară, tuși tare și zise:

– Te gândești mult la asta?

Tully se rezemă din nou de buștean, inhalând fumul țigării. După o lungă pauză, spuse:

– Am coșmaruri cu asta.

Kate își dorea să știe ce să spună.

– Și tatăl tău? Nu poți discuta cu el?

Tully privea în altă parte.

– Cred că nici ea nu știe pe unde se află. Vocea îi pieri. Sau poate, când a auzit de mine, a fugit.

– E o situație complicată.

– Viața e dură. Dar nu am nevoie de ei. Te am pe tine, Katie. Tu m-ai ajutat să trec peste asta.

Kate zâmbi. Fumul îi intrase în ochi, dar nu-i păsă. Conta doar că se afla aici cu noua ei prietenă.

– Pentru asta sunt prietenii.

În seara următoare, Tully citea ultimul capitol din *The Outsiders* când își auzi mama țipând din casă.

– Tully, răspunde naibii la ușă!

Închise cartea și se duse în camera de zi, unde mama ei stătea întinsă pe canapea și se droga în timp ce urmărea emisiunea *Zile fericite**.

– Dar tu ești chiar lângă ușă.

Mama ridică din umeri.

– Și?

– Ascunde țigara aia.

Oftând din greu, Cloud se aplecă și-și puse drogurile sub capătul mesei, lângă canapea. Numai un orb nu le-ar fi văzut, dar asta era tot ce putea să facă Cloud.

Tully își dădu la o parte părul căzut pe față și deschise ușa. Văzu o femeie mică de statură, cu părul negru, care ținea în mâini o caserolă acoperită cu folie. Fardul albastru îi accentua ochii căprui, iar fardul roz de obraji, aplicat în exces, crea iluzia unor pomeți ascuțiți pe o față rotundă.

– Tu trebuie să fii Tully, zise femeia pe un ton surprinzător de ridicat în raport cu statura ei. Era vocea unei fete entuziasmate și se potrivea cu ochii care aruncau scântei. Sunt mama lui Kate. Îmi cer scuze c-am venit fără să vă anunț în prealabil, dar telefonul vostru a fost mereu ocupat astăzi.

Tully privi spre telefonul aflat la căpătâiul mamei care nu era așezat în furcă.

– Oh!

– V-am adus ție și mamei tale o caserolă cu ton pentru cină. Presupun că nu prea are dispoziția necesară pentru a găti. Sora mea a avut cancer cu ani în urmă, așa că știu despre

---

* *Happy Days* (în lb. engl., în orig.) (n. trad.).

ce este vorba. Zâmbi în vreme ce stătea în picioare în fața ușii. În cele din urmă, zâmbetul îi păli.

– Nu mă poftești înăuntru?

Tully îngheță. O să iasă rău, se gândi.

– Hm... sigur că da.

– Mulțumesc. Doamna Mularkey trecu pe lângă ea și intră în casă.

Cloud zăcea întinsă pe sofa; avea o grămadă de marihuana pe burtă. Zâmbind, cu ochii încețoșați, încercă să se ridice, dar nu putu. Asta o făcu să scape câteva înjurături, apoi să râdă. În casă plutea un puternic miros de droguri.

Doamna Mularkey se opri brusc, plimbându-și privirea prin încăpere cu un aer confuz.

– Sunt Margie, vecina, spuse ea.

– Pe mine mă cheamă Cloud, zise mama lui Tully, încercând încă o dată să se ridice. Îmi pare bine de cunoștință.

– Și mie.

Pentru un moment teribil de stânjenitor se priviră. Tully nu avea nicio îndoială că privirea ageră a doamnei Mularkey văzuse tot. Drogurile de sub masă, paharele goale de vin cu fundul în sus și cutiile cu pizza de pe masă.

– Am vrut să-ți spun că sunt acasă aproape tot timpul, așa că aș putea să te duc la doctor sau să-ți fac comisioane. Știu care sunt efectele chimioterapiei.

Cloud se încruntă nedumerită, țintuind-o cu privirea sa încețoșată.

– Cine are cancer?

Doamna Mularkey se întoarse spre Tully, care ar fi vrut să se ghemuiască la podea și să moară.

– Tully, arată-i drăguței noastre vecine care ne-a adus de mâncare unde e bucătăria.

Tully aproape că alergă spre bucătărie. În acel iad vopsit în roz, ambalajele de mâncare acopereau masa, farfuriile murdare umpluseră chiuveta, iar scrumierele care dădeau pe dinafară se aflau peste tot; o înaltă dovadă a vieții ei demne de milă, care avea să fie văzută de mama prietenei sale.

Doamna Mularkey trecu pe lângă ea, se aplecă spre cuptor,

aşează casoleta pe raft, apoi închise uşa cuptorului cu şoldul şi se întoarse s-o examineze pe Tully.

– Katie a mea e o fată bună, spuse ea în cele din urmă.

Venise momentul.

– Da, doamnă.

– S-a rugat ca mama ta să se vindece de cancer. A amenajat chiar şi un mic altar în camera sa.

Tully se uita în podea, prea ruşinată să-i răspundă. Cum să-i explice de ce mintise? Niciun răspuns n-ar fi fost suficient de bun, nu pentru o mamă ca doamna Mularkey, care-şi iubea copiii. O undă de gelozie se adăugă la ruşinea pe care o simţea. Poate dacă Tully ar fi avut o mamă iubitoare, nu ar mai fi simţit nevoia să mintă de la început. Iar acum va pierde singurul lucru care conta pentru ea – pe Katie.

– Crezi că e bine să-ţi minţi prietena?

– Nu, doamnă. Tully fixa atât de intens podeaua, încât a fost luată prin surprindere de o atingere blândă pe bărbie, care a determinat-o să-şi ridice privirea.

– Vei fi o prietenă bună pentru Katie? Sau o să-i provoci necazuri?

– Niciodată nu i-aş face rău lui Katie. Tully ar fi vrut să-i spună mai multe, poate chiar să cadă în genunchi, să jure că se va purta cum trebuie, dar era atât de aproape să izbucnească în plâns, încât nu îndrăzni să se mişte. Privi în ochii negri ai doamnei Mularkey şi citi în ei ceva de necrezut: înţelegere.

În camera de zi, Cloud se îndreptă cu paşi împleticiţi spre televizor şi schimbă canalul. Tully vedea ecranul prin haosul din cameră: Jean Enersen relata ştirea cea mai importantă a zilei.

– Tu faci totul, nu? spuse doamna Mularkey încet, de parcă s-ar fi temut că Cloud trage cu urechea. Plăteşti facturile, faci cumpărături, curăţenie. Cine plăteşte tot?

Tully înghiţi cu greu. Nimeni nu-i mai intuise viaţa atât de bine.

– Bunica ne trimite săptămânal un cec.

– Tatăl meu a fost un băutor înrăit şi tot oraşul ştia lucrul acesta, spuse doamna Mularkey cu o voce blândă, care se

armoniza cu privirea ei. Era şi meschin. Vinerea şi sâmbăta seara, sora mea, Georgia, trebuia să se ducă la cârciumă şi să-l târască până acasă. Tot drumul de la bar o pălmuia şi o făcea cu ou şi cu oţet. Era întotdeauna ca un clovn de la rodeo, aflat în permanenţă între taur şi cowboy. Pe la sfârşitul copilăriei mele am intuit de ce şi-a luat lumea în cap şi a devenit alcoolic.

– Nu voia să vadă milă în ochii celor din jur.

Doamna Mularkey încuviinţă.

– Nu suporta privirile compătimitoare. Dar de fapt, nu contează ce gândesc ceilalţi. Asta am înţeles. Cine este mama ta şi cum îşi trăieşte viaţa n-are nicio legătură cu tine. Tu poţi face propriile-ţi alegeri. Şi n-ai de ce să te ruşinezi. Dar va trebui să ai visuri îndrăzneţe, Tully. Aruncă o privire prin uşa întredeschisă, spre camera de zi. Aşa, ca Jean Enersen, care apare acum la televizor. O femeie care ajunge într-un astfel de loc ştie ce vrea de la viaţă.

– De unde să ştiu ce să vreau?

– Deschide ochii mari şi fă ceea ce trebuie. Du-te la facultate. Ai încredere în prieteni.

– Am încredere în Kate.

– Aşadar, îi vei spune adevărul?

– Şi dacă doar o să promit...

– Una din noi îi va spune, Tully. Tu ar trebui să fii aceea.

Tully trase adânc aer în piept, apoi îl expulză. Cu toate că mărturisirea adevărului era împotriva convingerilor ei, nu avea de ales.Voia ca doamna Mularkey să fie mândră de ea.

– Bine.

– În regulă. Aşadar, te aştept mâine-seară la cină. La ora cinci. Vei avea şansa unui nou început.

Seara următoare, Tully îşi schimbă hainele de cel puţin patru ori, încercând să găsească îmbrăcămintea potrivită. Când fu gata, era atât de târziu, încât trebui să alerge în susul străzii, apoi să urce dealul.

Mama lui Kate îi deschise. Era îmbrăcată în pantaloni purpurii de gabardină şi pulover cu decolteu în formă de V şi mâneci bufante. Zâmbind, îi spuse:

– Te previn că în casă este zgomot şi nebunie.

– Îmi plac zgomotul şi nebunia, spuse Tully.

– Atunci, fii bine-venită. Doamna Mularkey o luă pe după umeri şi o conduse spre camera de zi cu pereţii vopsiţi crem şi mocheta de culoarea muşchiului, sofaua roşu-aprins şi fotoliul negru. Doar o mică icoană cu ramă aurie a lui Iisus şi o fotografie a lui Elvis împodobeau pereţii, dar pe consola televizorului erau adunate mănunchiuri de fotografii. Tully nu putu să nu se gândească la televizorul din propria casă; era acoperit cu scrumiere supraîncărcate de mucuri de ţigări şi de pachete goale, dar fără fotografii de familie.

– Bud? i se adresă doamna Mularkey bărbatului solid, cu părul negru, care şedea pe fotoliu. Ea este Tully Hart, vecina noastră.

Domnul Mularkey îi zâmbi şi puse deoparte paharul cu băutură.

– Bine, bine. Aşadar, tu eşti cea despre care am auzit atâtea. Mă bucur că ai venit la noi, Tully.

– Îmi pare bine de cunoştinţă.

Doamna Mularkey o bătu pe umăr.

– Cina se serveşte la şase. Katie e sus în camera ei. Este aceea din capul scărilor. Sunt sigură că voi, fetele, aveţi multe de discutat.

Tully înregistră mesajul şi încuviinţă, incapabilă să rostească vreun cuvânt. Acum, că se afla aici, în această casă plină de căldură, care mirosea a mâncare gătită, alături de întruchiparea mamei perfecte, nu voia să-şi asume riscul de a pierde bunăvoinţa lor.

– N-o s-o mai mint niciodată, promise ea.

– Bine. Acum, du-te. Cu un ultim zâmbet, doamna Mularkey intră în camera de zi.

Domnul Mularkey îşi luă soţia pe după umeri şi o trase lângă el pe canapea. În clipa următoare îşi apropiară capetele.

Tully simţi un dor ascuţit şi atât de puternic, încât nici nu se mai putu mişca. Lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi avut o familie ca asta. Nu voia să părăsească această ambianţă, nu încă.

– Urmăriţi ştirile?

Domnul Mularkey îşi ridică privirea.

– Nu le pierdem niciodată.

Doamna Mularkey zâmbi.

– Jean Enersen schimbă lumea. Este una dintre primele femei care realizează grupajul ştirilor de seară.

– Aş vrea să devin reporter, le spuse Tully brusc.

– Ar fi minunat, zise doamna Mularkey.

– A, ai venit, spuse Kate brusc, apropiindu-se de ea. Ce drăguţi aţi fost cu toţii să mă anunţaţi că a venit, adăugă ironic, cu voce tare.

– Tocmai le spuneam mamei şi tatălui tău că vreau să devin reporter de ştiri.

Doamna Mularkey radia. În zâmbetul ei, Tully văzu tot ce-i lipsise în viaţă.

– Nu e un vis grozav, Katie?

Katie păru nedumerită pe moment. Apoi o luă de braţ pe Tully şi o scoase din camera de zi, conducând-o sus pe scări. În mica ei cameră de la mansardă, Kate dădu drumul la pickup şi scotoci printr-un vraf de discuri. Când alese unul din ele – *Tapestry* a lui Carole King – şi îl puse, Tully era la fereastră privind afară în noaptea de culoarea lavandei. Valul de adrenalină provocat de anunţul ei se domoli, lăsând în urmă un soi de tristeţe. Ştia ce are de făcut, dar gândul acesta o înfioră.

Spune-i adevărul. Dacă n-o faci tu, o va face doamna Mularkey.

– Am noul *Seventeen* şi *Tiger Beat*, spuse Kate, întinzându-se pe carpeta albastră şi aspră. Vrei să le citeşti?Am putea rezolva chestionarele *Crezi că poţi să fii prietena lui Tony DeFranco?*

Tully se aşeză lângă ea.

– Sigur.

– Jan-Michael Vincent este atât de parşiv, spuse Kate dând un bobârnac fotografiei actorului.

– Am auzit că şi-a mintit prietena, zise Tully privind-o piezişş.

– Nu suport mincinoşii, zise Kate dând pagina. Chiar vrei să devii reporter de ştiri? Nu mi-ai spus asta niciodată.

– Mda, zise Tully, încercând să-şi imagineze totul pentru prima oară. Poate va reuşi să-şi facă un nume. Atunci toţi o vor admira. Şi tu va trebui să fii puternică. Pentru că vom face totul împreună.

– Eu?

– Vom alcătui o echipă ca Woodward şi Bernstein, numai că vom fi mai bine îmbrăcate. Şi mai drăguţe.

– Ştiu şi eu...

Tully o înghionti.

– Ba ştii foarte bine. Doamna Ramsdale a spus întregii clase că ai talent la scris.

Kate începu să râdă.

– Da, este adevărat. Bine.Voi deveni şi eu reporteră.

– Când vom ajunge celebre, îi vom spune lui Mike Wallace că nu ne-am fi descurcat una fără cealaltă.

După aceea au tăcut, răsfoind revistele. Tully a încercat de două ori să aducă în discuţie subiectul mamei ei, dar de fiecare dată Kate a întrerupt-o, apoi cineva a strigat „Masa este servită" şi ratâ şansa de a mărturisi.

În timpul celei mai bune mese din viaţa ei, a simţit apăsarea minciunii. Când strânseseră masa, spălaseră şi şterseseră farfuriile, nervii îi erau întinşi la maximum. Nici măcar gândul la viitorul ei succes în televiziune n-o ajutase să se destindă.

– Mamă, zise Kate punând la loc şi ultima farfurie, eu şi Tully mergem cu bicicletele în parc.

– Tully şi cu mine, răspunse mama întinzând mâna spre revistele aflate pe marginea fotoliului pentru a căuta ghidul TV. Şi să fii înapoi pe la opt.

– Oh, mamă!

– Opt, spuse şi tata din camera de zi.

Kate se uită la Tully.

– Mă tratează ca pe un copil.

– Nici nu ştii ce norocoasă eşti! Hai, să ne luăm bicicletele.

Au pornit în viteză nebună pe drumul de ţară cu hârtoape,

râzând tot timpul. Pe Summer Hill, Tully şi-a ridicat mâinile de pe ghidon, iar Kate i-a urmat exemplul.

Când au ajuns la parcul de lângă râu, şi-au lăsat bicicletele între copaci şi s-au întins pe iarbă, una lângă alta, cu ochii pe cer, ascultând râul care susura printre pietre.

– Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, spuse Tully dintr-o suflare.

– Ce?

– Mama nu are cancer. Se droghează.

– Mama ta fumează iarbă. Mda.

– E adevărat. E mereu pe altă lume.

Kate se întoarse spre ea.

– Adevărat?

– Adevărat.

– M-ai mințit?

Lui Tully îi era atât de ruşine, încât abia putea s-o privească.

– N-am avut de gând s-o fac.

– Oamenii nu mint întâmplător. Nu este ca şi cum te-ai împiedica într-o crăpătură din asfalt.

– Tu nu ştii cum este să-ţi fie ruşine cu propria-ţi mamă.

– Glumeşti? Ar fi trebuit să vezi ce purta mama la cină ultima...

– Nu, o întrerupse Tully. Nu ştii.

– Spune-mi.

Tully ştia ce-i cerea Kate. Voia să afle adevărul care destrăma această minciună, dar nu ştia dacă o putea face, dacă era capabilă să-şi transpună toată durerea în cuvinte, pe care să le răsfire ca pe nişte cărţi de joc. Toată viaţa ţinuse acest secret doar pentru sine. N-ar fi suportat să-i spună adevărul lui Kate, apoi să-i piardă prietenia.

Apoi se gândi că dacă nu i-l va mărturisi, lucrul acesta se va întâmpla în mod sigur.

– Aveam doi ani, spuse în cele din urmă, când mama m-a abandonat prima oară în casa bunicilor. S-a dus în oraş după lapte şi s-a mai întors abia după ce am împlinit patru ani. Şase ani mai târziu a apărut din nou şi am crezut că a făcut-o din

dragoste. Atunci m-a abandonat într-o mulțime. Când am revăzut-o, aveam paisprezece ani. Bunica ne-a lăsat să locuim în casa asta și ne trimite bani săptămânal. Asta va dura până când mama va face din nou vreo boacănă – ceea ce știu că se va întâmpla mai devreme sau mai târziu.

– Nu te înțeleg.

– Nici nu ai cum. Mama mea nu este ca a ta. Aceasta a fost cea mai lungă perioadă de timp pe care am petrecut-o alături de ea. Mai devreme sau mai târziu, se va plictisi și se va muta fără să mă ia cu ea.

– Cum poate o mamă să facă asta?

Tully ridică din umeri.

– Cred că este ceva în neregulă cu mine.

– Nu este nimic în neregulă cu tine. Ea este o ratată. Dar tot nu înțeleg de ce m-ai mințit.

Tully o privi în cele din urmă în ochi.

– Am vrut să mă placi.

– Erai îngrijorată din cauza mea? Kate pufni în râs. Tully tocmai voia s-o întrebe ce i se părea atât de distractiv, când ea arboră un aer serios și spuse: Nu vor mai exista minciuni între noi, da?

– Promit.

– Vom fi cele mai bune prietene pentru totdeauna, spuse Kate. Bine?

– Adică, vei fi mereu alături de mine când voi avea nevoie de tine?

– Întotdeauna, răspunse Kate. Indiferent ce se va întâmpla.

Tully simți cum emoția înflorește în sufletul ei, ca o floare exotică. Practic îi simțea mireasma în aer. Pentru prima oară în viață se simțea în deplină siguranță alături de cineva.

– Întotdeauna, promise. Indiferent ce se va întâmpla.

Kate își va aminti întotdeauna vara care a urmat după absolvirea clasei a opta, ca pe una din cele mai frumoase perioade din viața ei. Se achita de sarcinile de dimineață fără a se plânge și avea grijă de fratele ei până la ora trei, când se întorcea mama de la diversele comisioane și munca voluntară

de la consiliul 4-H. După aceea, Kate era liberă. La fel şi în cea mai mare parte a weekendurilor.

Ea şi Tully se duceau cu bicicletele în vale şi petreceau ore întregi pedalând în josul râului Pilchuck. După aceea, se întindeau pe nişte prosoape mici purtând bikini croşetaţi, de culoarea neonului, se ungeau cu un amestec de ulei pentru bebeluşi şi iod, ascultând muzică la radioul cu tranzistori, de care nu se despărţeau niciodată. Vorbeau despre orice; modă, muzică, băieţi, război şi evenimentele petrecute pe acolo, despre perspectiva de a alcătui un cuplu de reportere, despre filme. Nu exista niciun subiect care să nu poată fi discutat; nimic nu era trecut cu vederea. Trecuse de prima jumătate a lunii august şi se aflau în camera lui Kate, împachetându-şi fardurile pentru bâlci. Ca de obicei, Kate trebuia să-şi schimbe hainele după ce ieşea din casă. Asta dacă voia să arate trăsnet. Mama tot o mai considera prea copilă pentru orice.

– Ţi-ai luat topul cilindric? o întrebă Tully.

– L-am luat.

Râzând strengăreşte de propriul lor plan teribil, o luară în jos pe scară, unde tata stătea pe sofa urmărind programul de la televizor.

– Ne ducem la bâlci, spuse Kate, răsuflând uşurată că mama nu era de faţă. Ea ar fi observat că geanta era prea mare pentru aşa ceva. Privirea ei cu raze X ar fi pătruns probabil prin materialul de macramé, observând hainele, pantofii şi articolele cosmetice din interior.

– Să fiţi cu băgare de seamă amândouă, le spuse tata fără a-şi ridica privirea.

Asta le spunea mereu în ultimul timp, de când începuseră să dispară fete la Seattle. La ştiri, ucigaşului i se spunea Ted, pentru că o fată din Lake Sammamish State Park reuşise să scape cu viaţă şi îi făcuse portretul divulgându-i prenumele la poliţie. Fetele din tot statul erau speriate. Nu puteau să vadă vreun Volkswagen galben fără să tresară speriate la gândul că ar putea fi maşina lui Ted.

– Vom fi mai mult decât atente, spuse Tully, zâmbind. Îi

făcea o plăcere nespusă să constate că părinții lui Kate erau îngrijorați pentru ele.

Kate traversă încăperea pentru a-și lua rămas-bun de la tatăl ei. El o prinse în brațe și-i întinse o bancnotă de zece dolari.

– Ca să vă distrați.

– Mulțumim, tată.

Ea și Tully porniră pe drum, balansându-și poșetele.

– Crezi c-o să fie și Kenny Markson la bâlci? întrebă Kate.

– Te gândești prea mult la băieți.

Kate își împinse prietena cu șoldul.

– Te cam place.

– Mare scofală. Sunt mai înaltă ca el.

Brusc, Tully se opri.

– Ei, Tully, ce naiba faci? Era să dau peste tine.

– Oh, nu, murmură Tully.

– Ce s-a întâmplat?

Atunci văzu și Kate mașina poliției oprită pe strada lui Tully.

Tully o apucă de mână și o trase după ea, apoi traversară strada și ajunseră la ușa de la intrare, care era deschisă.

Un polițist le aștepta în camera de zi. Când le văzu, fața lui cărnoasă se încreți în niște falduri care te duceau cu gândul la un clovn.

– Bună, fetelor. Sunt ofițerul Dan Myers.

– Ce a făcut de data asta? întrebă Tully.

– Ieri s-a organizat un protest împotriva prinderii unei bufnițe la Lake Quinault, care a scăpat de sub control. Mama ta și alți câțiva au pus la cale o tărășenie care a costat Weyerhaeuser o zi întreagă de lucru. Și mai rău, cineva a aruncat o țigară aprinsă în pădure. Făcu o pauză. Abia au reușit să țină focul sub control.

– Lăsați-mă să ghicesc; va fi închisă pentru asta.

– Avocatul ei va cere tratament voluntar pentru dependență de droguri. Dacă are noroc, va fi internată în spital o vreme. Dacă nu... Lăsă fraza neterminată.

– A sunat-o cineva pe bunica?

Ofițerul încuviință.

– Te aşteaptă. Ai nevoie de ajutor să-ţi strângi lucrurile?

Kate nu înţelegea ce se întâmplase. Se întoarse spre prietena ei.

– Tully?

În ochii căprui ai lui Tully nu putu să desluşească nimic, dar Kate ştiu că era vorba de ceva grav.

– Trebuie să mă întorc la bunica, spuse Tully, apoi trecu pe lângă Kate şi se duse în camera ei.

Kate alergă după ea.

– Nu *poţi* pleca!

Tully scoase o valiză din dulap şi o deschise.

– Nu am de ales.

– O s-o *conving* pe mama ta să se întoarcă. O să-i spun....

Tully se opri din împachetat şi se uită lung la Kate.

– Nu poţi rezolva problema asta, îi spuse calm ca un adult obosit, distrus. Pentru prima oară, Kate înţelese tot ce-i spusese Tully despre mama sa ratată. Râseseră de numele ei de împrumut, Cloud, făcuseră glume pe seama consumului de droguri, despre felul în care vedea ea moda şi diversele ei poveşti, dar acum nu mai era vorba de distracţie. Iar Tully ştiuse că se va întâmpla asta.

– Promite-mi, spuse Tully cu glas tremurat, că vom fi întotdeauna cele mai bune prietene.

– Întotdeauna, fu tot ce putu Kate să zică.

Tully termină de împachetat şi încuie valiza. Fără să mai spună ceva, se întoarse în camera de zi. La radio se auzea *American Pie** şi Kate se întrebă dacă va mai putea să asculte acest cântec vreodată, fără să-şi amintească momentul acesta. *Era ziua în care muzica a murit.* A urmat-o pe Tully pe drum. Acolo s-au îmbrăţişat până când ofiţerul Dan a eliberat-o cu blândeţe pe Tully din strânsoarea lui Kate.

Kate nici n-a putut să-i facă semne de rămas-bun. A rămas în mijlocul drumului paralizată, cu lacrimile curgându-i pe obraji, urmărind cum pleacă cea mai bună prietenă a sa.

---

* Plăcinta americană (n. tr.).

6

În cei trei ani care au urmat şi-au scris regulat. Acest fapt a devenit un fel de tradiţie, un stil de viaţă. În fiecare sâmbătă seara, Tully se aşeza la biroul ei alb din camera sa de copilă în culori de roz şi lavandă şi-şi aşternea gândurile, visele, necazurile şi frustrările pe foile unui caiet de notiţe. Uneori scria despre lucruri nesemnificative, cum ar fi tunsoarea lui Farrah Fawcett, care-i dădea un aer de vulpiţă, sau de rochia de la Gunny Sax, pe care a purtat-o la balul de absolvire al celor din ciclul unu, dar alteori intra în profunzime şi-i scria lui Katie despre nopţile fără somn, sau cum îşi imagina că mama se va întoarce şi-i va spune că este mândră de ea. Când i-a murit bunicul, tot faţă de Kate şi-a manifestat durerea. Nici n-a plâns după el până când n-a sunat-o cea mai bună prietenă pentru a-şi exprima regretul. Pentru prima oară în viaţă, Tully n-a mai mințit, nici n-a adăugat nimic în plus (ei, poate nu prea mult); era ea însăşi şi asta i se părea îndeajuns lui Kate.

Era în vara anului 1977. Peste câteva luni intrau în ciclul al doilea, la şcoli separate. Iar acum venise ziua la care visa Tully de multă vreme. În cele din urmă, avea să ajungă pe calea sugerată de doamna Mularkey cu ani în urmă.

Va fi viitoarea Jean Enersen.

Cuvintele acestea deveniseră mantra ei, codul secret în care era încastrată enormitatea visului ei şi-l făceau să pară posibil. Rădăcinile lui plantate cu atâta timp în urmă în bucătăria casei din Snohomish dăduseră roade brusc, şi-şi înfipseseră rădăcinile adânc în inima ei. Nu-şi dăduse seama câtă nevoie are de un vis, dar acesta făcuse din acea Tully tânără, abandonată, fără mamă, o fată hotărâtă să ia lumea în piept. Scopul acesta transforma povestea vieţii ei, lipsite de importanţă, fixându-i un ideal pentru care să lupte, de care să se ancoreze. Iar pe doamna Mularkey o făcea să fie foarte mândră, ştia asta din scrisorile ei. Mai aflase şi că Kate îi împărtăşea visul. Vor deveni împreună reportere, investigând diverse cazuri şi redactând apoi reportajele. Vor forma o echipă.

Stătea pe trotuar şi se uita la clădirea din faţa ei, simţindu-se ca un jefuitor de bancă în timp ce privea la Fort Knox.

În mod surprinzător, filiala ABC, în pofida faimei sale, își avea sediul într-o clădire mică din zona Denny Regrade a orașului. Nu se putea vorbi de vreo privelişte, nu existau pereți de sticlă impresionanți sau holuri frumos decorate. În acel loc se afla un pupitru în formă de L, o secretară destul de drăguță și trei scaune de plastic de culoare galben-mustar.

Tully trase aer în piept, se îndreptă de spate și intră. La biroul secretarei își spuse numele, apoi se așeză lângă perete, pe scaun. A fost atentă să nu bată din picior sau să nu pară nervoasă, deși a așteptat destul de mult pentru interviu. Nu poți ști niciodată cine te urmărește.

– Domnișoara Hart? spuse secretara în cele din urmă, ridicându-și privirea. Sunteți așteptată.

Tully îi aruncă o privire și se ridică.

– Mulțumesc. O urmă pe secretară în altă sală de așteptare.

Acolo, ajunse față în față cu bărbatul căruia îi scrisese săptămânal, vreme de aproape un an.

– Bună ziua, domnule Rorbach. Îi întinse mâna. Mă bucur că în cele din urmă am ajuns să vă cunosc.

Părea un om obosit, cu mult mai bătrân decât se așteptase. Pe capul chel avea doar câteva fire roșiatice-cenușii și niciunul nu se afla acolo unde ar fi trebuit. Costumul lejer, albastru-deschis, pe care-l purta era decorat cu cusături albe.

– Intră, domnișoara Hart.

– Doamna Hart, spuse ea. Era întotdeauna bine să pornești cu dreptul. Gloria Steinem spunea că nu ești respectată dacă nu impui respect.

Domnul Rorbach clipi des.

– Poftim?

– Voi răspunde la apelativul de doamna Hart, dacă nu vă supărați, și sunt sigură că nu aveți niciun motiv să fiți deranjat. Cum ar putea cineva care a absolvit literatura engleză la Georgetown să se opună schimbării? Presupun că sunteți exponentul conștiinței sociale. Văd asta în ochii dumneavoastră. Apropo, îmi plac ochelarii.

El o privi cu gura căscată, înainte de a-și aminti unde se afla.

– Urmați-mă, doamnă Hart. O conduse pe coridorul

impersonal, alb, până la ultima uşă din imitaţie de lemn de pe stânga, pe care o deschise.

Era un birou mic pe colţ, cu o fereastră care dădea chiar spre şinele şi suporţii de ciment ai căii ferate. Pereţii erau complet goi. Tully se aşeză pe scaunul negru vechi, aflat în faţa biroului lui.

Domnul Rorbach se instală şi el şi o privi.

– O sută douăsprezece scrisori, doamnă Hart. Bătu cu palma teancul de scrisori de pe biroul său.

Păstrase toate scrisorile ei. Asta trebuia să însemne ceva. Îşi scoase şi cel mai recent C.V. din servietă şi i-l puse pe birou.

– Sunt convinsă că veţi observa că ziarul liceului mi-a publicat mereu lucrările pe prima pagină. Am mai inclus un articol despre cutremurul din Guatemala, o poveste actualizată despre Karen Ann Quinlan şi o imagine zguduitoare a ultimelor zile ale lui Freddie Prinze. Cu siguranţă vor demonstra abilitatea mea de a scrie reportaje.

– Ai şaptesprezece ani.

– Da.

– Luna viitoare începi cursul superior la liceu.

Toate acele scrisori avuseseră efectul scontat. Ştia tot despre ea.

– Exact. Consider că este un interesant punct de vedere, apropo. Intru în ultimul an de liceu; am urmărit promoţia din '78. Am putea scrie articole lunare despre ce se întâmplă cu adevărat în spatele uşilor unui liceu local. Sunt sigură că telespectatorii dumneavoastră....

– Doamnă Hart. El îşi împreună degetele şi îşi sprijini bărbia pe vârfurile lor, privind-o. Ea avu impresia c-a făcut un efort să nu zâmbească.

– Da, domnule Rorbach?

– Aici te afli într-o filială a ABC, pentru numele lui Dumnezeu! Nu angajăm elevi de liceu.

– Dar aveţi şi stagiari.

– De la UW şi din alte universităţi. Stagiarii ştiu ce au de făcut într-un post de televiziune. Majoritatea au la activ câteva transmisii din campusuri. Îmi pare rău, dar deocamdată tu nu eşti pregătită.

– Oh!

Şi-au încrucişat privirile.

– Lucrez de mult în domeniul acesta, doamnă Hart, şi rareori am văzut pe cineva aşa de ambiţios ca dumneata. Bătu cu palma maldărul de scrisori primit de la ea. O să-ţi spun ce să faci; continuă să-mi trimiţi scrierile tale. Îţi voi urmări evoluţia.

– Şi când voi fi pregătită să devin reporter mă veţi angaja?

El râse.

– Tu trimite-mi articolele. Ia note bune şi nu lipsi de la ore, ne-am înţeles? Apoi vom vedea.

Tully se simţi încurajată din nou.

– Vă voi trimite lunar reportaje actualizate. Mă veţi angaja într-o zi, domnule Rorbach. Veţi vedea.

– Nu te contrazic, doamnă Hart.

Au mai discutat puţin, apoi domnul Rorbach a condus-o spre ieşire. Înainte de a ajunge la scară, el s-a oprit în faţa panoului cu premii, printre care se aflau multe Emmy ce străluceau ca aurul în lumină.

– Voi câştiga şi eu un Emmy într-o zi, spuse ea atingând vitrina cu buricele degetelor. Refuza să se lase afectată de această opreliştе pentru că era doar atât, şi nimic mai mult.

– Ştii ceva, Tallulah Hart, te cred. Acum du-te la liceu şi bucură-te de ultimul an înainte de absolvire. Viaţa adevărată începe destul de repede.

Afară, totul îi sugera o vedere cu oraşul Seattle; imaginea unei zile perfecte, cu cerul albastru, fără niciun nor, care-i îmboldea pe iubitorii naturii să-şi vândă casele aflate în locurile mai puţin spectaculoase şi să se mute aici. Păcat că nu ştiau cât de rare sunt aceste zile perfecte. Ca o rachetă în zbor, vara a ars repede în toată strălucirea ei prin locurile acestea şi a plecat cu aceeaşi repeziciune.

Strângând la piept servieta neagră a bunicului, se îndreptă spre staţia de autobuz. Deasupra capului, calea ferată hurui asurzitor, făcând pământul să se zguduie.

Pe drumul spre casă îşi spuse că acum i se oferea o ocazie unică: va putea să-şi demonstreze valoarea în colegiu şi să obţină o slujbă şi mai bună.

Dar oricât s-ar fi străduit să reconstituie discuţia, nu putea face abstracţie de ideea că dăduse greş. Când ajunse acasă, se simţea mai mică la trup, umerii îi căzuseră. Descuie uşa de la intrare, aruncându-şi servieta pe masa din bucătărie.

Bunica era în camera de zi, aşezată pe vechea canapea verde, având doar o pereche de ciorapi pe picioarele întinse pe un suport de catifea, cu lucrul de mână neterminat în poală. Adormise şi sforăia uşor.

Când îşi văzu bunica, Tully arboră un zâmbet forţat.

– Bună, bunico, îi spuse încet, în timp ce intra în camera de zi, aplecându-se să atingă mâna osoasă a bunicii. Se aşeză lângă ea.

Bunica se trezi încet. Din dosul lentilelor ochelarilor demodaţi, privirea ei împăienjenită se limpezi încet.

– Cum a fost?

– Directorul adjunct de la ştiri s-a gândit că am o calificare prea înaltă. Mi-a zis că m-aş fi plafonat dacă aş fi ocupat acel post.

Bunica i-a strâns mâna încet.

– Eşti prea tânără, nu?

Lacrimile pe care se străduise să şi le reprime îi umplură ochii. Jenată, le şterse.

– Ştiu că-mi vor oferi o slujbă imediat după ce voi intra la facultate. O să vezi. Vei fi mândră de mine.

Bunica îi aruncă o privire semnificativă: nu mai era nevoie să spună „biata Tully".

– Sunt mândră şi acum. Dar tu doreşti să-i atragi atenţia lui Dorothy.

Tully se rezemă de umărul uscăţiv al bunicii şi rămase nemişcată. Ştia că, după câteva clipe, durerea va dispărea din nou; asemenea unei arsuri de soare se va vindeca de la sine, asigurându-i o mai mare protecţie împotriva flăcării.

– Te am pe tine, bunico, aşa că ea nu mai contează.

Bunica oftă obosită.

– De ce n-o suni acum pe prietena ta, Kate? Dar nu vorbi mult. Costă.

Numai la gândul că putea să discute cu Kate, Tully se mai

însufleți. Din cauza taxelor ridicate pentru convorbirile la mare distanță, vorbeau destul de rar.

– Mulțumesc, bunico. Așa o să fac.

În săptămâna care urmă, Tully obținu o slujbă la *Queen Anne Bee*, săptămânalul comunității. Sarcinile ei corespundeau salariului orar de nimic pe care i-l plăteau, dar nu-i păsa. Era angajată. Își petrecu aproape fiecare oră din vara anului '77 în birourile mici, înghesuite, asimilând fiecare fragment de informație. Când nu-i asalta cu întrebări pe reporteri, făcea còpii sau le ducea cafeaua, sau rămânea acasă jucând gin rummy cu bunica pe bețe de chibrit. În fiecare duminică seara, cu regularitatea unui ceasornic, îi scria lui Kate, relatându-i cu lux de amănunte ce făcuse în săptămâna care trecuse.

În clipa aceea, se afla la biroul ei de fetiță din dormitor și recitea cele opt pagini ale scrisorii, apoi o semnă *Cele mai bune prietene pentru totdeauna*, Tully, și o împături cu grijă în patru.

Pe birou, avea ultima vedere primită de la Kate, care era plecată cu familia în vacanța anuală la camping. Kate o numea săptămâna de iad din cauza avalanșei de insecte, dar Tully era geloasă pe fiecare mișcare a ei. Și-ar fi dorit să se fi dus cu ei în vacanță; îi venise extrem de greu să le refuze invitația. Dar importanta ei slujbă de vară și sănătatea tot mai șubredă a bunicii atârnaseră mai greu în balanță. Se mai uită o dată la vederea de la prietena ei, recitind cuvintele pe care le memorase deja. *Jucau dame noaptea, prăjeau ciuperci, înotau într-un lac aproape înghețat...*

Își impusese să nu mai privească vederea. Era inutil să tânjești după ce nu poți avea. Cloud o învățase lecția asta de viață.

Puse propria scrisoare într-un plic, scrise adresa, apoi coborî să se mai uite o dată la bunica, care deja adormise.

Rămasă singură, Tully urmări programul preferat de seriale duminicale *All in the Family, Alice* și *Kojak*, apoi încuie casa și se duse la culcare. Ultimul ei gând înainte de a adormi se îndreptă spre familia Mularkey.

Dimineața următoare s-a trezit ca de obicei la ora șase și s-a pregătit să plece la slujbă. Uneori, dacă ajungea destul de devreme la birou, unul dintre reporteri era de acord ca ea să-l ajute la

redactarea articolelor zilnice. A pornit pe hol şi a ciocănit la ultima uşă. Deşi nu-i plăcea s-o trezească pe bunica, asta era regula casei. Nu pleca fără să-şi ia rămas-bun de la ea.

– Bunico?

Bătu din nou, apoi deschise uşa încet, spunând:

– Bunico, plec la lucru.

Umbre lungi de culoarea lavandei se întindeau pe cercevele. În întuneric, tablourile care împodobeau pereţii păreau eşantioane de broderii, fără formă sau substanţă.

Bunica stătea întinsă în pat. Chiar şi de acolo unde se afla, Tully îi vedea conturul, cocul cu păr alb, gulerul cămăşii de noapte..., dar şi pieptul nemişcat.

– Bunico?

Se apropie, atinse obrazul ca de catifea, plin de riduri, al bunicii. Pielea îi era rece ca gheaţa. Nicio răsuflare nu se strecura printre buzele ei desfăcute.

Întreaga lume a lui Tully păru că se clatină, că-şi pierde fundamentul. Făcu un efort supraomenesc să rămână acolo, privind chipul lipsit de viaţă al bunicii.

Lacrimile se adunau încet; ca şi cum fiecare era formată din sânge prea închegat pentru a putea trece prin canalul lacrimal. Amintirile îi reveniră ca un caleidoscop. Bunica îi împletea părul la petrecerea ei de şapte ani, spunându-i că s-ar putea ca mama ei să apară dacă se ruga mult, apoi câţiva ani mai târziu, admitea că, uneori, Dumnezeu nu răspundea la rugăminţile unei fetiţe sau ale unei femei mature. Îşi mai aminti că jucaseră cărţi cu o săptămână în urmă şi ea izbucnise în râs când Tully luase tot teancul de cărţi şi-i spuse din nou: „Tully, nu trebuie să câştigi mereu...", pentru ca după aceea s-o sărute cu blândeţe de noapte bună.

Nici nu ştiu cât timp rămase acolo, dar când se aplecă să sărute obrazul ca de pergament al bunicii, lumina soarelui pătrunse prin draperiile străvezii, luminând încăperea. Acest lucru o surprinse. Fără bunica, camera ar fi trebuit să rămână întunecată.

„Haide, Tully", îşi spuse.

Avea de făcut unele lucruri acum, ştia asta. Ea şi bunica discutaseră despre ele, se pregătiseră. Cu toate acestea, Tully ştia că niciun fel de vorbe n-o pregătiseră cu adevărat pentru acest eveniment funest.

Se îndreptă spre noptiera bunicii, unde se afla o cutie frumoasă din lemn de trandafir sub fotografia bunicului, alături de o grămadă de medicamente.

Ridică capacul, simțindu-se întrucâtva ca o hoață, dar bunica anticipase acest lucru. *Când plec Acasă, îi spunea bunica mereu, o să-ți las ceva în cutia pe care mi-a cumpărat-o bunicul.*

Înăuntru, deasupra unei grămăjoare de bijuterii fără valoare, pe care, din câte își amintea Tully, bunica nu le purtase niciodată, se afla o hârtie roz, împăturită, cu numele ei scris pe ea.

Încet, întinse mâna, luă scrisoarea și o deschise.

Draga mea Tully,

Îmi pare rău. Știu cât de înspăimântată vei fi că te-am lăsat singură, dar Dumnezeu are planurile sale cu fiecare dintre noi. Aș fi rămas mai mult cu tine dacă aș fi putut. Eu și bunicul vom veghea întotdeauna asupra ta din ceruri. Nu vei fi niciodată singură, dacă vei crede asta.

Ai fost cea mai mare bucurie a vieții mele.

Cu dragoste,
Bunica

Ai fost.

Bunica era moartă.

Tully ieși din biserică și urmări cu privirea fluxul de oameni bătrâni care treceau pe lângă ea. Unii din prietenii bunicii o recunoscură și veniră să-și exprime condoleanțele.

Îmi pare atât de rău, draga mea...
.... dar este acum într-un loc mai bun...
.... alături de iubitul ei, Winston...
..... n-ar fi vrut să plângi....

Ascultă o vreme vorbele lor, știind că aceasta ar fi fost dorința bunicii, dar pe la ora unsprezece simțea că-i vine să urle. Niciunul din acești oameni care-și exprimau regretul nu vedea,

nu-şi dădea seama că Tully era o fată de şaptesprezece ani îmbrăcată în haine de doliu, singură pe lume?

Măcar dacă Kate şi familia Mularkey ar fi aici, dar nu ştia cum să dea de ei în Canada şi, întrucât nu se întorceau decât peste două zile, trebuia să suporte totul singură. Cu ei alături alcătuind un simulacru de familie, poate ar fi rezistat în timpul slujbei.

Fără ei îi era imposibil. În loc să asculte acele sfâşietoare amintiri despre bunica, se ridică în toiul slujbei şi ieşi din biserică.

Afară, scăldată de razele soarelui fierbinte de august, a putut să respire din nou, chiar dacă lacrimile au fost mereu gata să-i înşnească din ochi, provocate de întrebarea lipsită de sens: *Cum m-ai putut lăsa aşa?*

Înconjurată de modele vechi şi prăfuite de maşini, încercă să nu plângă. Dar mai ales încercă să nu-şi amintească sau să-şi facă probleme în legătură cu viitorul ei.

Undeva, pe aproape, trosni o creangă şi Tully îşi ridică privirea. La început nu văzu decât maşinile parcate aiurea. Apoi o zări. La marginea proprietăţii, unde un şir de arţari înalţi marcau începutul parcului oraşului, Cloud stătea la umbră, fumând dintr-o ţigară lungă subţire. Îmbrăcată în pantaloni de catifea cu talie joasă şi o bluză ţărănească murdară, cu chipul încadrat de părul ei castaniu, ondulat, era slabă ca o scândură.

Tully simţi o tresărire de bucurie. În sfârşit nu va fi singură. Chiar dacă Cloud era puţin smintită, se întorcea de fiecare dată în situaţiile limită. Tully alergă spre ea, zâmbindu-i. O va ierta pe mama pentru toţi anii în care a lipsit şi a abandonat-o de atâtea ori. Important era că acum se afla aici, când Tully avea cea mai mare nevoie de ea.

– Slavă Domnului c-ai venit, îi spuse cu respiraţia întretăiată. Ai ştiut că voi avea nevoie de tine.

Mama făcu un pas spre ea, râzând când fu pe punctul să-şi piardă echilibrul.

– Ai un spirit înaripat, Tully. Nu ai nevoie decât de aer şi de libertate.

Tuly percepu vorbele ei ca pe o lovitură în stomac.

– Nu începe din nou, spuse implorându-i ajutorul din priviri. Te rog...

– Întotdeauna. Vocea lui Cloud era tăioasă, iar ochii sticloși.

– Sunt carnea și sângele tău și am nevoie de tine acum. Altfel, voi fi complet singură. Tully știa că vorbește în șoaptă, dar părea incapabilă să-și controleze vocea.

Cloud se îndreptă spre ea cu pași împleticiți. Tristețea din ochii ei era evidentă, dar Tully n-o luă în seamă. Pseudoemoțiile mamei veneau și plecau ca soarele din Seattle.

– Privește-mă, Tully!

– Te privesc.

– Nu. *Uite ce este.* Nu te pot ajuta.

– Dar am nevoie de tine.

– Asta este latura cea mai cumplită a tragediei, spuse mama ei trăgând din țigară, și expulzuând fumul câteva secunde mai târziu.

– De ce? o întrebă Tully. Tocmai voia să adauge *nu mă iubești,* dar înainte de a putea să-și exprime durerea în vorbe, ceremonia de înmormântare se sfârși și lumea apăru în parcare. Tully își roti privirea astfel ca lacrimile să i se usuce. Când se întoarse, mama dispăruse.

Femeia de la serviciul de asistență socială era subțire ca o trestie. Încerca să rostească cuvintele potrivite, dar Tully observă că se tot uita la ceas, în timp ce aștepta pe holul din fața camerei ei.

– Tot nu înțeleg de ce trebuie să-mi împachetez lucrurile. Am stat aici aproape optsprezece ani. Bunica nu avea casa ipotecată – știu asta pentru că am plătit facturile. Sunt destul de mare ca să trăiesc singură.

– Ne așteaptă avocatul, încercă să se eschiveze femeia. Ești gata?

Tully puse teancul de scrisori de la Kate în valiză, închise capacul și-l încuie. Și pentru că nu putea articula cuvintele *sunt gata,* înșfăcă valiza, apoi își trecu pe umăr mânerul genții de macramé.

– Așa s-ar părea.

– Bine, zise femeia răsucindu-se pe călcâie și luând-o pe scări.

Tully mai aruncă o ultimă privire, zăbovind prin camera sa,

observând-o de parcă atunci ar fi văzut-o prima oară, remarcând lucrurile cărora nu le acordase nicio atenție de-a lungul anilor: așternuturile de culoarea lavandei șifonate și patul alb, dublu, șirul de căluți de plastic, prăfuit acum, aliniat la pervazul ferestrei și păpușa doamnei Beasley de pe dulap, dar și caseta de bijuterii, cu balerina roz pe capac.

Bunica decorase această încăpere pentru fetița care fusese abandonată aici cu ani în urmă. Fiecare obiect fusese ales cu grijă, dar acum toate lucrurile vor fi împachetate și depozitate în întuneric, împreună cu amintirile de care se legau. Tully se întrebă cât timp va trece până când se va putea gândi la bunica fără să plângă.

Închise ușa în urma sa și merse în spatele femeii prin casa acum foarte liniștită, apoi coborâră treptele și ajunseră în strada din fața imobilului unde era parcat un Ford Pinto galben și uzat.

– Pune-ți valiza în spate.

Tully se conformă, apoi urcă pe scaunul pasagerului.

Când doamna ambală motorul, muzica stereo îi sparse timpanele. Era David Soul. *Nu ne abandona*. Femeia închise repede aparatul, murmurând o scuză.

Tully presupusese că era un cântec la fel de potrivit ca oricare altul pentru a-ți cere scuze, așa că ridică din umeri și privi afară pe geam.

– Îmi pare rău pentru bunica ta, în caz că n-am spus-o deja.

Tully se holbă la imaginea ei ciudată din oglindă. Era ca și cum s-ar fi uitat la o fațetă negativă a chipului ei, incoloră și inconștientă. De fapt, așa se simțea.

– A fost o femeie excepțională, din toate punctele de vedere.

Tully nu-i răspunse. Oricum, îi pierise vocea. De la acea întâlnire cu mama se simțea pustiită pe dinăuntru.

– Am ajuns.

Parcară în fața unei case în stil victorian, bine întreținută, din centrul Ballard. Pe firma de pe frontispiciu scria „BAKER ȘI MONTGOMERY, AVOCAȚI".

Tully avu nevoie de câteva clipe pentru a coborî din mașină. Când o făcu, femeia îi aruncă un zâmbet blând, înțelegător.

– Nu trebuie să-ți aduci și valiza.

– Mulțumesc, dar asta e dorința mea.

Dacă era un lucru pe care îl înțelegea foarte bine, acela îl constituia importanța unei valize deja făcute.

Femeia încuviință și o conduse pe o alee din beton cu smocuri de iarbă, spre ușa albă. Tully pătrunse într-un hol bizar și se așeză aproape de biroul recepționerei, care era gol. Desene reprezentând copii cu ochi mari fuseseră agățate pe pereții tapetați. Fix la ora patru, apăru un bărbat gras, cu chelie și ochelarii cu rame de baga.

– Bună ziua, Tallulah. Eu sunt Elmer Baker, avocatul bunicii tale.

Tully intră după el într-o încăpere mică de la etaj, unde se aflau două fotolii din pânză și un birou antic de mahon, pe care fuseseră răsfirate actele. Într-un colț, un ventilator bâzâia și pocnea, trimițând aerul cald spre ușă. Asistentul social ocupă un loc la fereastră.

– Aici. Stai jos, te rog, spuse îndreptându-se spre scaunul său din spatele biroului elegant.

– Acum... Tallulah...

– Tully, spuse ea abia șoptit.

– Corect. Îmi amintesc că Ima mi-a spus că preferi să ți se spună Tully. Își așeză coatele pe birou și se aplecă în față. Ochii lui de insectă clipeau din spatele lentilelor ochelarilor. După cum știi, mama ta a refuzat să-și asume custodia ta.

Tully își mobiliză toate forțele pentru a încuviința, cu toate că seara precedentă repetase un întreg monolog despre preferința ei de a trăi singură. Acum, aici, se simțea mică, prea tânără.

– Îmi pare rău, spuse omul cu blândețe și Tully clipi des auzindu-i vorbele. Ajunsese să deteste acea senzație stupidă de inutilitate.

– Da, zise strângând din pumni.

– Doamna Gulligan ți-a găsit o familie grozavă. Vei fi una dintre adolescenții încredințați lor. Vestea și mai bună este că vei putea să continui să înveți la aceeași școală. Sunt sigur că asta te face fericită.

– Entuziasmată, chiar.

Pe moment, domnul Baker nu păru încurcat de răspunsul ei.

– Desigur. Și acum să trecem la moștenirea ta. Ima ți-a lăsat tot ce a avut, ambele case, mașina, conturile din bancă și acțiunile.

La aceasta se adaugă instrucțiunile cu privire la plata în continuare a alocației lunare pentru fiica sa, Dorothy. Bunica ta considera că este singura cale de a o supraveghea. Dorothy a menținut legătura cu familia, știind că primește banii. Își drese glasul. Acum... dacă vindem ambele case, o vreme nu vei avea griji de ordin financiar. Ne-am putea ocupa....

– Dar asta înseamnă că nu voi mai avea un cămin.

– Regret, dar dispozițiile Imei au fost cât se poate de clare. A vrut să te ajute să urmezi o facultate, indiferent ce preferințe ai avea. Își ridică privirea. Vei câștiga premiul Pulitzer într-o zi. De fapt, ea mi-a spus că așa va fi.

Lui Tully nu-i venea să creadă că plânge din nou și mai ales în fața acestor oameni. Sări în picioare.

– Trebuie să mă duc la baie.

Domnul Baker se încruntă.

– O, sigur. Jos pe scări. Prima ușă pe stânga cum intri în clădire.

Tully se ridică de pe scaun, înșfăcă valiza și porni spre ieșire. Pe hol închise ușa în urma sa și se rezemă de perete impunându-și să nu plângă.

Viața într-o familie adoptivă nu putea constitui viitorul ei.

Se uită la data afișată de ceasul ei Bicentennial.

Familia Mularkey trebuia să se întoarcă a doua zi.

7

Drumul de întoarcere spre casă din British Columbia părea să nu se mai termine. Instalația de aer condiționat din camionetă se defectase, astfel că aerul cald năvălea prin acele ventiluri devenite inutile. Toți sufereau din cauza căldurii, erau obosiți și murdari. Cu toate acestea, mama și tata voiau să cânte. Îi îndemnau mereu pe copii să li se alăture. Kate era exasperată din cauza stării jalnice în care se afla.

– Mamă, vrei să-i spui lui Sean să nu se mai lipească de umărul meu?

Fratele ei sughiță și izbucni în râs. Câinele începu să latre isteric.

Aflat pe locul din față, tata se aplecă și deschise aparatul de radio. Vocea lui John Denver răzbătu din difuzoare cu melodia *Slavă Domnului, sunt un băiat de la țară.*

– Asta o să cânt, Margie. Dacă ei nu vor să ni se alăture... n-au decât.

Kate se întoarse la cartea sa. Mașina hurducăia așa de tare, încât literele îi dansau în fața ochilor, dar asta nu conta; citise *Stăpânul inelelor* de prea multe ori.

Mă bucur că sunteți aici cu mine. Aici unde se termină totul.

– Katie. Kathleen.

Își ridică privirea.

– Da?

– Am ajuns acasă, spuse tata. Lasă cartea aia și ajută-ne la descărcat bagaje

– Pot s-o sun pe Tully mai întâi?

– Nu. Despachetează și după aceea o suni.

Kate închise cartea cu zgomot. Așteptase șapte zile să dea acel telefon. Dar descărcatul bagajelor din mașină era mai important.

– Bine. Dar ar putea să dea o mână de ajutor și Sean.

Mama oftă.

– Ocupă-te doar de tine, Kathleen.

Descărcară lucrurile din camionetă și începură ritualul de la sfârșitul vacanței. Când terminară, era deja întuneric. Kate și-a așezat și ultimele lucruri peste maldărul de pe podeaua spălătoriei, a pus prima tranșă de rufe la spălat, apoi s-a dus s-o caute pe mama, care stătea cu tata pe canapea. Se rezemau unul de celălalt și păreau năuciți.

– Pot s-o sun acum pe Tully?

Tata s-a uitat la ceas.

– La nouă și jumătate? Sunt sigur că bunica ei n-ar fi prea încântată.

– Dar...

– Noapte bună, Kate, spuse tata cu fermitate, petrecându-și brațul pe după umerii mamei și trăgând-o aproape de el.

– Nu e drept.

Mama începu să râdă.

– Cine ţi-a spus că e ceva drept în viaţă? Acum, du-te la culcare.

Timp de aproape patru ore, Tully stătu la colţul casei sale urmărind familia Mularkey care-şi descărca bagajele din maşină. De zeci de ori se gândise să alerge pe deal pentru a-şi face apariţia, dar încă nu era pregătită pentru o primire zgomotoasă în familie. Ar fi vrut să fie singură cu Kate undeva, ca să poată vorbi în voie.

Astfel că aşteptă până ce se stinseră toate luminile şi traversă strada. În iarba de sub fereastra lui Kate, mai aşteptă vreo jumătate de oră pentru mai multă siguranţă.

Undeva, la stânga ei, iapa Sweetpea necheză văzând-o şi lovi pământul cu copita. Fără îndoială, bătrâna iapă nu voia să fie singură. În timpul vacanţei familiei, un vecin o hrănise, dar asta nu ţinea loc de iubire.

– Ştiu, fetiţo, îi spuse Tully aşezându-se în iarbă. Îşi prinse genunchii cu braţele. Poate ar fi fost mai bine să sune, în loc să stea la pândă în felul acesta. Dar doamna Mularkey i-ar fi spus probabil să vină a doua zi, fiindcă sunt obosiţi după drumul acela lung, iar ea nu mai putea să aştepte. Singurătatea era prea apăsătoare ca să se poată descurca singură.

În final, pe la ora unsprezece se ridică, îşi scuturâ iarba de pe blugi şi aruncă o pietricică în fereastra lui Kate.

După a patra aruncare prietena ei scoase capul pe fereastră.

– Tully!

Kate se întoarse în cameră şi închise fereastra. Îi luă mai puţin de un minut să iasă afară. Purtând o cămaşă de noapte Bionic Woman, ochelarii negri cu rame demodate şi aparatul dentar, Kate alergă spre Tully cu braţele întinse. Când se trezi în braţele lui Kate, Tully se simţi în siguranţă pentru prima oară după atâtea zile.

– Mi-ai lipsit atât de mult, spuse Kate strângând-o şi mai tare.

Tully nu putu să răspundă. Asta a fost tot ce a putut face ca

să nu izbucnească în plâns. Se întrebă dacă Kate chiar își dă seama cât de importantă era prietenia lor pentru ea.

– Am bicicletele, spuse făcând un pas înapoi și privind în altă direcție pentru ca prietena sa să nu-i vadă ochii umezi.

– Grozav!

În câteva minute erau pe drum, coborând pe Summer Hill cu mâinile întinse lateral, să prindă vântul. Pe la mijlocul dealului, și-au dus bicicletele între copaci și au pornit pe drumul lung și șerpuitor până la râu. În jurul lor copacii vorbeau între ei, vântul ofta și frunzele foșneau pe ramuri – un semn prevestitor al toamnei care se apropia.

Kate se lăsă în vechiul lor loc cu spatele rezemat de un buștean acoperit de mușchi, cu picioarele întinse în iarba care între timp crescuse înaltă.

Tully simți o neașteptată nostalgie gândindu-se la tinerețea lor. Își petrecuseră aici aproape o vară întreagă ducându-și viețile separat, împletindu-le într-o frânghie de prietenie. Se întinse lângă Kate atât de aproape, încât li se atingeau umerii. După ultimele zile, simțea nevoia să știe că cea mai bună prietenă îi era aproape. Așezară tranzistorul lângă ele și îl dădură mai tare.

– Săptămâna de iad cu insecte a fost mai rea ca de obicei, spuse Kate. L-am făcut pe Sean să înghită un melc, totuși. A meritat alocația pe o săptămână pe care am pierdut-o. Chicoti. Ar fi trebuit să-i vezi fața când am început să râd. Mătușa Georgia a încercat să-mi vorbească de anticoncepționale. Poți să-ți închipui așa ceva? Spunea că ar trebui să...

– Îți dai seama cât ești de norocoasă? Cuvintele ieșiră înainte ca Tully să le poată opri, revărsându-se ca pasta de fasole dintr-o mașină de tocat.

Kate își mută centrul de greutate și se întoarse pe o latură privind-o pe Tully.

– De obicei, tu vrei să afli totul despre excursia noastră.

– Mda, bine. Am avut o săptămână proastă.

– Te-au concediat?

– Așa îți imaginezi tu o săptămână proastă? Aș vrea să am viața ta perfectă măcar pentru o zi.

Kate se retrase, încruntându-se.

– Am impresia că eşti supărată pe mine.

– Nu pe tine, oftă Tully. Eşti cea mai bună prietenă a mea.

– Atunci pe cine eşti supărată?

– Pe Cloud. Pe bunica. Ghiceşte. Trase aer adânc în piept şi-i spuse: Bunica a murit cât timp ai lipsit.

– Oh, Tully!

Şi iată că veni şi clipa pe care o aşteptase toată săptămâna. Cineva care o iubea şi căreia să-i pară rău cu adevărat de ea. Lacrimile îi împăienjeniră ochii; înainte de a deveni conştientă de asta, plângea. Suspine mari, sughiţuri, care-i cutremurau trupul şi o împiedicau să respire, până când Kate o luă în braţe, lăsând-o să plângă fără să scoată un cuvânt.

Când nu mai avu lacrimi,Tully zâmbi trist.

– Îţi mulţumesc că nu mi-ai spus că-ţi pare rău pentru mine.

– Totuşi, îmi pare rău.

– Ştiu. Tully se rezemă de un buştean, privind cerul înstelat al nopţii. Voia să admită că e speriată şi că, deşi se simţise de multe ori singură în viaţă, abia acum îşi dădea seama ce înseamnă adevărata singurătate, dar nu putea spune aceste cuvinte nici măcar în faţa lui Kate. Gândurile, chiar şi temerile, erau lucruri abstracte, informe până ce le preschimbai în ceva material cu vocea ta, şi după ce le dădeai acea greutate, te puteau strivi.

Kate aşteptă un moment, apoi spuse:

– Şi ce se va întâmpla acum?

Tully îşi şterse ochii, duse mâna la buzunar de unde scoase un pachet de ţigări. Aprinzându-şi una, trase un fum şi tuşi. Fuma de ani întregi.

– Mă vor încredinţa cuiva spre adopţie. Dar pentru scurt timp, totuşi. Când voi împlini optsprezece ani, voi putea locui singură.

– Doar n-o să trăieşti în casa unor străini, spuse Kate cu hotărâre. O s-o găsesc pe Cloud şi o s-o determin să facă ce trebuie.

Tully nu se mai obosi să-i răspundă. Îşi iubea prietena pentru că spusese asta, dar trăiau în lumi diferite, ea şi Kate. În lumea lui Tully, mamele nu erau alături de copiii lor pentru a-i ajuta. Important era să-ţi croieşti propriul drum.

Important era să nu-ţi pese.

Şi pentru asta, trebuia să te înconjuri de zgomot şi de oameni. Învăţase această lecţie cu mult timp în urmă. Nu putea sta mult aici în Snohomish. Imediat autorităţile o vor găsi şi o vor duce înapoi la noua ei familie adoptivă, unde oamenii plăteau pentru ca adolescenţii să fie adăpostiţi.

– Ar trebui să mergem mâine seară la petrecerea despre care mi-ai scris în ultima ta scrisoare.

– Acasă la Karen? Petrecerea de sfârşitul verii?

– Exact.

Kate se încruntă.

– Ai mei ar sări ca arşi dacă ar afla că am fost la petrecerea berii.

– O să le spunem că stăm acasă la mine peste drum. Mama ta va crede că s-a întors Cloud pentru o zi.

– Dacă voi fi prinsă...

– Nu vei fi. Tully văzu cât era de îngrijorată prietena ei şi ştia că trebuia să renunţe la planul acesta. Era ceva nesăbuit, poate chiar periculos. Dar nu putea opri trenul. Dacă nu făcea un gest radical, se va scufunda în abisul propriilor temeri. S-ar fi gândit la mama care o abandonase în repetate rânduri, la străinii cu care va trebui să locuiască şi la bunica ei care murise.

– Nu ne vor prinde, îţi promit. Se întoarse spre Kate; ai încredere în mine, nu?

– Sigur, spuse Kate încet.

– Bine. Atunci mergem la petrecere.

– Copii! Micul dejun e gata!

Kate s-a aşezat prima la masă. Mama tocmai aşezase o farfurie de clătite pe masă când se auzi o bătaie în uşă.

Kate se ridică imediat în picioare.

– Răspund eu. Alergă la uşa de la intrare şi o deschise larg mimând uimirea.

– Mamă, uite, e Tully! Dumnezeule, nu te-am văzut de un car de ani!

Mama era lângă masă, îmbrăcată în halatul ei de velur lung până la pământ, cu fermoar în faţă şi papuci confortabili, roz.

– Hei, Tully, ce bine îmi pare să te revăd! Ne-ai lipsit în excursia de anul ăsta, dar știu cât este de importantă slujba pentru tine.

Ridicându-și privirea, Tully vru să spună ceva, dar nu reuși să scoată niciun sunet. Rămase așa, fixând-o pe mama lui Kate.

– Ce s-a întâmplat? zise mama venind spre Tully. Ce este?

– A murit bunica, spuse Tully abia șoptit.

– Oh, draga mea... Mama o îmbrățișă cu putere pe Tully, ținând-o strâns la piept. În cele din urmă se retrase, o luă pe după umeri și o conduse la sofaua din camera de zi.

– Închide cuptorul, Katie, spuse mama fără măcar să se uite înapoi.

Kate închise cuptorul și le urmă în camera de zi. Rămase în urma lor stând sub arcada care despărțea cele două încăperi. Niciuneia nu părea să-i pese că se afla acolo.

– A avut loc înmormântarea? o întrebă mama cu blândețe, ținând-o de mână.

Tully dădu aprobator din cap.

– Toată lumea și-a exprimat condoleanțele. Am ajuns să detest aceste cuvinte.

– Oamenii nu știu ce să spună, asta este.

– Mă revolta că-mi repetau că se află într-un loc mai bun. De parcă ar fi mai bine să fie moartă decât cu mine.

– Și mama ta?

– Să zicem doar că nu i se spunea degeaba Cloud. A venit și a dispărut. Tully se uită la Kate și adăugă repede: Dar acum este aici. Stăm în casa de peste drum.

– Normal că a venit, spuse mama. Știe că ai nevoie de ea.

– Pot să stau acolo peste noapte, mamă? o întrebă Kate cu inima bătându-i atât de tare și de repede, încât era sigură că mama o auzea. Încerca să arate ca o persoană demnă de încredere, dar pentru că mințise, se aștepta ca mama să observe.

Aceasta nici nu se uită la Kate.

– Sigur că da. Voi, fetelor, simțiți nevoia să fiți împreună. Iar tu, Tully Hart, amintește-ți vorbele mele: vei fi următoarea Jessica Savitch. Vei trece peste durerea de acum.

– Credeți? întrebă Tully.

– Știu că va fi așa. Tu ai un dar rar, Tully. Și poți fi sigură că bunica ta din ceruri veghează asupra ta.

Kate simți brusc dorința să intervină, să facă un pas în față și s-o întrebe pe mama dacă credea că și ea ar putea schimba lumea. Chiar păși înainte și deschise gura, dar înainte de a articula cuvintele, o auzi pe Tully spunând:

– Veți fi mândră de mine, doamnă Mularkey. Vă promit că veți fi.

Kate se opri. Nu avea idee cum își putea face mama să fie mândră de ea; spre deosebire de Tully, Kate nu avea vreun dar special.

Ideea era însă că mama ar fi trebuit să creadă că și ea are și că trebuie să și-l pună în valoare. Dar mama – ca toți ceilalți – se simțea atrasă de strălucirea lui Tully.

– Vom deveni amândouă reportere, spuse Kate pe un ton mult mai apăsat decât ar fi intenționat. Văzându-le privirile uluite, se simți ca o idioată. Haide, spuse ea încercând să zâmbească de data asta. Ar trebui să mâncăm ceva înainte de a se strica totul.

Petrecerea a fost o idee proastă. N-ar fi trebuit să o ia în zeflemea pe Carrie!

Tully știa asta, dar nu putea da înapoi. În zilele care trecuseră de la înmormântarea bunicii și ultimul abandon al lui Cloud, tristețea ei cedase încet-încet locul mâniei. Circula prin sângele ei ca o pasăre de pradă, inoculându-i emoții care nu puteau fi astâmpărate sau controlate. Știa că este o nesăbuință, dar nu putea face altfel. Dacă se potolea chiar și pentru un moment, teama o va ajunge din urmă, iar planul ei fusese deja pus în aplicare. Se aflau în vechiul dormitor al mamei, pregătindu-se pentru petrecere.

– Dumnezeule! exclamă Kate înspăimântată. Ar trebui să citești asta.

Când văzu cartea care avea pe copertă un pat cu apă, Tully luă romanul din mâinile lui Kate și îl aruncă cât colo.

– Nu-mi vine să cred că ai adus o carte.

– Hei! Kate încercă să se ridice. Valurile se formau în jurul ei. Wulfgar o lega de capul patului. Trebuie să aflu...

– Mergem la o petrecere, Kate. Gata cu romanele de dragoste. Şi află că e o prostie să legi o femeie de pat.

– Mda, spuse Kate încruntându-se. Ştiu, dar...

– Niciun dar. Îmbracă-te!

– Bine, bine. Începu să răscolească prin maldărul de haine pe care i le pregătise Tully – o pereche de blugi Jordache şi un top de culoarea bronzului, mulat pe corp. Mama ar muri dacă ar şti că am ieşit îmbrăcată cu hainele astea.

Tully nu-i răspunse. Sincer vorbind, îşi dorea să n-o fi auzit. Doamna Mularkey era ultima persoană din lume la care ar fi vrut să se gândească în clipa aceea. Se concentră asupra îmbrăcăminţii: blugi, top roz, sandale platformă de dantelă bleumarin. Aplecându-se, îşi perie părul, ca să-i dea volum în stilul Farrah Fawcet, apoi îl pulverizâ cu fixativ îndeajuns, ca să oprească orice insectă din zbor. Când a fost sigură că arată perfect, s-a întors spre Kate.

– Eşti...

Kate era îmbrăcată de petrecere şi citea din nou, aşezată pe pat.

– Eşti jalnică.

Kate se întoarse pe spate şi-i zâmbi.

– E romantic, Tully. Nu glumesc.

Tully înşfăcă din nou cartea. Nu-şi dădea sema din ce motiv, dar asta chiar o supăra. Poate idealismul ipocrit al lui Kate; cum mai putea să creadă în finaluri fericite când cunoştea viaţa lui Tully?

– Să mergem!

Fără să se asigure dacă Kate venea după ea, Tully se duse la garaj, deschise uşile şi se aşezâ pe locul şoferului de la maşina veche a bunicii, Queen Victoria, ignorând felul în care tapiţeria se lăsă. Trânti uşa.

– Ai luat deja maşina ei? spuse Kate deschizând portiera dinspre locul pasagerului şi vârându-şi capul înăuntru.

– Practic, este maşina mea acum.

Kate urcă şi trânti portiera.

Tully introduse o casetă cu Kiss în casetofonul cu opt piste şi dădu volumul la maximum. Apoi merse în marşarier şi apăsă pe acceleraţie.

Cântară cât le ţinură plămânii pe drumul spre casa lui Karen Abner, unde se aflau deja cel puţin cinci maşini. Unele erau parcate între copaci şi nu se vedeau. Când plecau părinţii cuiva din oraş, vestea se răspândea ca fulgerul; petrecerile se ţineau lanţ.

Înăuntru era un fum să-l tai cu cuţitul. Predomina mirosul dulceag de drog şi ierburi aromatice. Muzica dată prea tare o deranja pe Tully. O luă pe Kate de mână şi o duse în camera de la parter.

Încăperea imensă avea pereţii lambrisaţi cu imitaţie de lemn şi covor de culoarea lămâii în interior şi în afară. În mijloc, se afla un şemineu conic înconjurat de o sofa semicirculară portocalie şi fotolii maro. La stânga câţiva băieţi jucau fotbal de masă şi ţipau la fiecare întoarcere a mânerului. Băieţii dansau frenetic, cântând cât îi ţinea gura. Doi băieţi şedeau pe canapea fumând droguri, iar o fată stătea la uşă şi dădea peste cap o bere, sub un tablou imens al unui matador spaniol.

– Tully!

Înainte să poată răspunde, vechile ei prietene o înconjurară, trăgând-o deoparte de Kate. Ea se duse mai întâi la butoiul de bere şi primi de la băieţi o cupă plină de bere înspumată. O privi asociind-o cu amintirea legată de *Pat care o împingea spre pământ*....

Se uită în jur după Kate, dar nu-şi mai văzu prietena în mulţime. Apoi toţi începură să-i scandeze numele. Tu-lly... Tu-lly....

Nimeni nu-i va face rău. Nu aici; mâine poate, când o vor găsi autorităţile, dar nu acum. Dădu berea peste cap, apoi mai ceru una şi o strigă pe Kate.

Aceasta apăru imediat, de parcă abia ar fi aşteptat să fie chemată.

Tully îi întinse berea.

– Bea!

Kate scuturâ din cap. A fost o mişcare abia perceptibilă de du-te-vino, dar Tully a sesizat-o şi s-a ruşinat că ea îi oferise berea, apoi s-a înfuriat că prietena ei era atât de inocentă. Tully nu fusese niciodată o inocentă, chiar dacă nu avea amintiri legate de acest lucru.

– Ka-tie, Ka-tie, strigă Tully, îndemnându-i şi pe ceilalţi să scandeze împreună cu ea. Haide, Katie, spuse cu blândeţe. Doar suntem cele mai bune prietene, nu?

Kate se uită nervoasă la cei care o înconjurau.

Tully se ruşină din nou şi deveni geloasă. Putea opri totul acum: s-o protejeze pe Katie....

Kate luă berea şi bău din ea.

Mai mult de jumătate i se vărsă pe bărbie şi pe top făcând ca materialul strălucitor să i se muleze pe sâni, dar nu părea să observe acest lucru.

Apoi, se auzi altă muzică. Abba, cu *Dancing Queen*, răzbătea prin difuzoare. *You can dance, you can j-ive...*

– Îmi place cântecul ăsta, spuse Kate.

Tully o prinse de mână şi o duse spre locul unde dansau tinerii. Acolo, Tully se dezlănţui şi începu să se unduiască în ritmul muzicii.

Când se schimbă muzica şi ritmul încetini, respira greu şi râdea prea uşor.

Dar Kate se schimbase cel mai mult. Poate era acel unic pahar de bere sau ritmul antrenant al muzicii; Tully nu ştia sigur. Ceert e că Kate arăta grozav; părul ei blond strălucea sub luminile din plafon, iar chipul ei palid şi delicat se îmbujorase de efort.

Când Neal Stewart a apărut lângă ele şi a invitat-o pe Kate la dans, ea a fost singura surprinsă. S-a întors spre Tully.

– Neal vrea să danseze cu mine, a strigat în timpul unei scurte pauze muzicale. Cred că e beat. Ridicându-şi mâinile, dansă cu Neal, abandonând-o pe Tully în mulţime.

Kate şi-a lipit obrazul de tricoul moale al lui Neal.

Îi plăcea senzaţia pe care i-o provoca atingerea lui. Îi simţi soldurile mişcându-se odată cu ale ei. Asta îi intensifica bătăile inimii şi-i accelera respiraţia. Fu năpădită de un nou sentiment; era un fel de anticipare, care-i tăia respiraţia. Voia să... ce?

– Kate?

Auzi felul ezitant în care el îi pronunţă numele şi avu un şoc; oare şi el simţea aceleaşi lucruri?

Încet, îşi ridică privirea.

Neal îi zâmbi, era doar puţin nesigur pe picioare.

– Eşti frumoasă, îi spuse, apoi o sărută chiar în mijlocul ringului de dans.

Kate trase aer în piept şi se încordă în braţele lui. A fost ceva atât de neaşteptat, încât ea nu ştiu ce-ar fi trebuit să facă.

Simţi cum limba lui i se strecoară în gură, forţând-o să-şi întredeschidă buzele.

– Oh! exclamă ea când în cele din urmă reuşi să se elibereze din îmbrăţişare.

Ce oh? *Oh, eşti retardată?* Sau *oh, ce sărut!*

Din spatele ei cineva strigă:

– Poliţia!

Într-un minut, Neal dispăru, iar Tully ajunse din nou lângă ea şi o luă de mână. Fugiseră disperate pe deal prin tufişurile de arbuşti pitici, apoi din nou printre copaci. Când ajunseră la maşină, Kate era teribil de speriată, iar stomacul i se revoltase.

– Cred c-o să vomit.

– Abţine-te! Tully deschise portiera dinspre scaunul pasagerului şi o împinse în maşină. Nu ne vom lăsa percheziţionate.

Tully alergă prin faţa maşinii şi deschise cealaltă portieră. Aşezându-se pe scaun, băgă cheia în contact, merse în marşarier, apoi apăsă pe acceleraţie. Se balansară pe spate şi loviră un obiect dur. Kate fu aruncată înainte ca o păpuşă de cârpă, şi îşi lovi fruntea de bordul maşinii, apoi căzu la loc în scaun. Uluită, deschise ochii încercând să se dezmeticească.

Tully, care stătea alături, tocmai cobora geamul din dreptul şoferului. Acolo, în întuneric se afla bunul ofiţer Dan, bărbatul care o luase pe Tully cu trei ani în urmă din Snohomish.

– Am ştiut că o să am probleme cu voi, fetele de pe Aleea cu licurici.

– La dracu'! exclamă Tully.

– Nu-mi place cum vorbeşti, Tallulah. Acum vă rog să coborâţi din maşină. Se aplecă spre Kate. Şi tu, Kate Mularkey. Petrecerea s-a terminat.

De îndată ce au ajuns la secţia de poliţie, fetele au fost separate.

– Va veni cineva să vorbească cu tine, îi spuse ofiţerul Dan lui Tully conducând-o spre o încăpere de la capătul holului. Un birou cenuşiu, metalic, şi două scaune stinghere sub un bec strălucitor. Pereţii erau de un verde lucios, podeaua din ciment cu spărturi. Locul avea un miros aparte, o combinaţie de sudoare, urină şi de cafea stătută.

Pe tot peretele stâng se afla o oglindă. Ştiau din serialul *Starsky şi Hutch* că era, de fapt, o fereastră.

Ea se întrebă dacă asistenta socială se mai găsea de partea cealaltă, scuturând din cap dezamăgită şi spunând: *Acea familie de oameni cumsecade n-o s-o mai vrea acum,* sau avocatul nu va şti ce să creadă.

Nici familia Mularkey.

Era îngrozită. Cum de fusese atât de proastă? Familia Mularkey o plăcuse până în seara asta, iar ea dăduse cu piciorul la tot şi pentru ce? Fiindcă o deprimase respingerea mamei sale? Ar fi trebuit să se obişnuiască până acum. Fusese vreodată altfel?

– Nu voi mai face nicio prostie, spuse ea uitându-se în oglindă. Dacă cineva îmi va mai da o şansă, o să mă port cum trebuie.

După aceea, aşteptă să vină cineva poate să-i aducă o pereche de cătuşe, dar minutele se scurgeau într-o linişte apăsătoare. Îşi mută scaunul de plastic într-un colţ şi aşteptă.

Am cunoscut şi vremuri mai bune.

Închise ochii gândindu-se de nenumărate ori la acelaşi lucru. Concomitent cu acel gând îi trecu prin minte geamănul acestuia mergând în paralel ca o umbră în lumina slabă din jur: *Vei fi o prietenă bună pentru Kate?*

Cum am putut fi atât de proastă? De data asta, Tully nici măcar nu se uită în oglindă. Nu era nimeni acolo. Cine s-o invrednicească cu o privire pe ea, copila pe care n-o voia nimeni?

Mânerul uşii se răsuci şi se deschise. Tully se crispă. Îşi înfipse unghiile în coapse.

Fii cuminte, Tully. Fii de acord cu orice ţi se va spune. Încredinţarea spre adopţie este preferabilă închisorii pentru minori.

Uşa se deschise şi intră doamna Mularkey. Îmbrăcată într-o

rochie înfloratã, decoloratã şi uzatã, părea istovită şi luată prin surprindere, de parcă ar fi fost trezită în miezul nopţii şi se îmbrăcase cu ce găsise pe întuneric. Ceea ce, de fapt, chiar se întâmplase. Doamna Mularkey duse mâna la buzunarul rochiei după pachetul de ţigări. Găsind una, o aprinse. Prin fumul de ţigară o privi cu atenţie pe Tully. Tristeţea şi dezamăgirea i se citeau pe chip, fiind la fel de vizibile ca fumul.

Tully fu copleşită de ruşine. În faţa ei se afla unul dintre puţinii oameni care crezuseră în ea, iar ea îl dezamăgise.

– Ce face Kate?

Doamna Mularkey expulză fumul.

– A luat-o Bud acasă. Nu va mai ieşi din casă o perioadă îndelungată.

– Oh! Tully se foi nemulţumită. Se simţea ruşinată din cauza minciunilor pe care le spusese, a secretelor neîmpărtăşite şi a lacrimilor pe care le vărsase. Doamna Mularkey remarcă toate acestea. Şi nu-i plăcu ce văzu.

Tully n-o putea învinui.

– Ştiu că v-am dezamăgit.

– Da, aşa este. Doamna Mularkey trase un scaun de la masă şi se aşează în faţa lui Tully. Vor să te trimită la închisoarea pentru minori.

Tully îşi privi mâinile, incapabilă să mai suporte dezamăgirea zugrăvită pe chipul doamnei Mularkey.

– Familia adoptivă nu mă mai vrea acum.

– Se pare că mama ta a refuzat să preia custodia.

– Nu mă surprinde. Tully simţi cum îi piere vocea. Era conştientă că asta dezvăluia cât de rănită se simţise, dar nu mai voia să ascundă acest lucru. Nu de doamna Mularkey.

– Katie crede că s-ar putea găsi altă familie dornică să te adopte.

– Da, Katie trăieşte într-o lume diferită de a mea.

Doamna Mularkey se rezemă de spătarul scaunului. După ce trase din ţigară, expulză fumul şi zise încet:

– Vrea să locuieşti la noi.

A perceput cuvintele ei ca pe o lovitură în inimă. Ştia că îşi va reveni foarte greu.

– Mda, bine.

Trecu un moment, apoi doamna Mularkey spuse:

– O fată care ar trăi în casa noastră ar avea niște obligații și s-ar supune regulilor. Domnul Mularkey și cu mine nu îngăduim nicio abatere.

Tully își ridică privirea brusc.

– Ce spuneți? Nici măcar nu voia să transpună în cuvinte această speranță neașteptată.

– Și fără fumat.

Tully se holbă la ea, simțind o usturime în ochii invadați de lacrimi, dar durerea era infimă în comparație cu ce se petrecea în sufletul ei. Brusc, avu senzația că va leșina.

– Să înțeleg că aș putea locui la dumneavoastră?

Doamna Mularkey se aplecă și-i atinse obrazul.

– Știu cât de dură a fost viața cu tine, Tully, și n-aș suporta să revii la vechiul mod de trai.

Senzația de prăbușire cedă locul uneia de zbor și, brusc, Tully începu să plângă pentru tot ce pierduse – bunica, familia adoptivă, Cloud. Ușurarea a fost cea mai mare emoție pe care a simțit-o vreodată. Cu mâinile tremurânde, a scos din poșetă pachetul crâmpoțit, pe jumătate gol și i l-a întins.

– Bine ai venit în familia noastră, Tully, spuse doamna Mularkey, îmbrățișând-o și lăsând-o să plângă.

Mai târziu, Tully își va aminti de acest moment asociindu-l cu începutul a ceva nou pentru ea, al transformării sale. În timp ce trăia în sânul zgomotoasei, dar iubitoarei familii Mularkey, a descoperit o nouă fațetă a personalității sale. Nu păstra secrete, nu mințea, nici nu pretindea că este altcineva, iar ei nu s-au purtat niciodată ca și cum n-ar fi dorit-o sau ea n-ar fi fost destul de bună. Indiferent unde s-a dus în anii care au urmat, ce-a făcut sau cu cine s-a însoțit, și-a amintit întotdeauna aceste momente și cuvintele doamnei Mularkey: *Bine ai venit în familia noastră, Tully*. Întotdeauna se va gândi la acel an de școală, când nu s-a mai despărțit de Kate, făcând parte din familia acesteia, ca la cel mai bun an din viața ei.

8

Fetelor! Nu mai pierdeţi vremea! O să rămânem blocaţi în trafic, dacă nu plecăm acum.

În camera aceea de la mansardă unde scârţia totul, Kate stătea pe marginea patului dublu uitându-se la valiza deschisă cu toate lucrurile dragi ei. Un tablou înrămat al bunicilor se afla deasupra, înghesuit între pachetul de scrisori vechi de la Tully legat cu fundă şi fotografia ei şi a lui Tully de la absolvire.

Cu toate că aşteptaseră cu nerăbdare momentul acesta – ea şi Tully visaseră nopţi întregi la el, începând cu cuvintele *atunci când vom fi la facultate* –, acum, că trăia această clipă, parcă nu-i venea să plece de acasă.

În ultimul an de liceu deveniseră un cuplu de nedespărţit – Tully şi Kate. Toată lumea le rostea numele ca pe unul singur. Când Tully a devenit editorul ziarului şcolii, Kate a fost alături de ea ajutând-o să scrie. A trăit prin realizările prietenei sale, a urcat pe valul popularităţii ei, dar toate acestea s-au petrecut într-o lume pe care ea o cunoştea, într-un loc unde se simţea în siguranţă.

– Şi dacă am uitat ceva?

Tully veni spre ea. Închise valiza şi o încuie.

– Eşti gata.

– Nu. Tu eşti gata. Tu eşti întotdeauna gata, spuse Kate încercând să-şi ascundă temerile. Brusc, îşi dădu seama cât de mult îi vor lipsi părinţii, chiar şi fratele cel mic.

Tully o ţintui cu privirea.

– Alcătuim o echipă, nu? Suntem fetele de pe Aleea cu licurici.

– Am fost, dar...

– Fără niciun dar. Mergem împreună la facultate, vom fi în aceeaşi asociaţie studenţească şi vom fi angajate de acelaşi post de televiziune. Punct. Asta este. Stă în puterea noastră.

Kate ştia exact ce aşteptaseră de la ea Tully şi toţi ceilalţi: voiau să fie puternică şi curajoasă. De-ar fi simţit şi ea acelaşi

lucru. Dar întrucât nu era așa, făcea ce făcuse întotdeauna în preajma lui Tully. O păcăli cu un zâmbet.

– Ai dreptate. Să mergem.

Drumul de la Snohomish până în centrul orașului Seattle, care, de obicei dura în jur de treizeci și cinci de minute, i se păru că se încheiase într-o clipă, Kate abia vorbi, parcă îi pierise graiul, chiar și atunci când Tully și mama discutau despre „Rush Week" (săptămâna încordată) de la clubul universitar feminin. Mama părea mai emoționată decât Kate de perspectiva de a deveni studente.

La Haggett Hall, își croiră drum pe coridoarele zgomotoase spre o încăpere mică, sordidă, aflată la etajul zece. Acolo urmau să stea în timpul acelei „săptămâni încordate". După aceea, se vor muta la clubul universitar feminin.

– Ei bine, asta este, spuse doamna Mularkey.

Kate se îndreptă spre părinții ei și-i înlănțui cu brațele în faimoasa îmbrățișare a familiei Mularkey.

Tully rămase deoparte, simțindu-se părăsită.

– Hei, Tully, vino aici, o strigă mama.

Tully se năpusti spre ei și se lăsă îmbrățișată.

În ora următoare despachetară, vorbiră și făcură fotografii. În cele din urmă, tata spuse:

– Haide, Margie, e timpul să plecăm. Nu vrem să ne prindă vârful de trafic. A urmat o ultimă rundă de îmbrățișări.

Kate s-a atârnat de gâtul mamei, încercând din răsputeri să-și reprime lacrimile.

– Va fi bine, spuse mama. Să credeți în toate visele pe care vi le-ați făcut. Tu și Tully veți deveni cele mai bune reportere din acest stat. Eu și tata suntem foarte mândri de voi.

Kate încuviință și-și ridică privirea spre mama, printre lacrimile care-i șiroiau pe obraji.

– Te iubesc, mamă.

Totul se termină mult prea repede.

– Vom suna în fiecare duminică, le spuse Tully. Chiar când vă întoarceți de la biserică.

Apoi, brusc, au plecat.

Tully s-a aruncat pe pat.

– Mă întreb cum va fi „săptămâna încordată". Sunt convinsă că fiecare casă va avea nevoie de noi. Cum s-ar putea altfel?

– Vor avea nevoie de tine, zise Kate încet și pentru prima oară se simți ca fata căreia i se spusese Kootie cu ani în urmă, fata cu ochelari gen fund de sticlă de cola și blugi Sears. Nu conta că acum avea lentile de contact, nu mai purta pantaloni cu bretele și învățase să se machieze, să-și pună în evidență trăsăturile. Fetele din asociația studențească vor observa toate astea.

Tully se ridică în picioare.

– Poți să fii sigură că nu voi intra în nicio asociație decât dacă vom fi împreună.

– Dar nu este corect în ce te privește. Kate se îndreptă spre pat, așezându-se lângă ea.

– Îți amintești Aleea cu licurici? Licuriciul? spuse Tully coborându-și vocea. De-a lungul anilor, acele cuvinte deveniseră o sintagmă atotcuprinzătoare, o cale mai scurtă către amintirile lor. Era felul lor de a declara că prietenia lor începuse la paisprezece ani, când era în vogă David Cassidy și un cântec te putea face să plângi, și va dura pentru totdeauna.

– N-am uitat.

– Dar n-ai înțeles, spuse Tully.

– Ce să înțeleg?

– Când m-a părăsit mama, cine a rămas cu mine? Când a murit bunica, cine m-a ținut de mână și m-a luat la ea? Se întoarse spre Kate. Tu. Acesta este răspunsul. Alcătuim o echipă, Kate. Vom fi întotdeauna prietene, indiferent ce se va întâmpla. Bine? O înghionti pe Kate în glumă, făcând-o să zâmbească.

– Tu întotdeauna obții ce vrei.

Tully izbucni în râs.

– Sigur că da. Este una din trăsăturile mele înduioșătoare. Acum hai să vedem cu ce ne vom îmbrăca în prima zi...

Universitatea din Washington era tot ce visase Tully, ba chiar mai mult. Se întindea pe câteva mile și cuprindea sute de clădiri în stil gotic, reprezentând o lume aparte. Amploarea ei o uluia pe Kate, dar nu și pe Tully; ea își imagina că dacă poate

triumfa aici, același lucru s-ar putea întâmpla oriunde. Din clipa în care s-au mutat la asociația studențească, au început să se pregătească pentru realizarea reportajelor de televiziune. Pe lângă orele de comunicare la care participa, își făcea timp să citească cel puțin patru ziare pe zi și să urmărească cât mai multe știri. Când va veni clipa cea mare pentru ea, trebuia să fie pregătită.

În primele săptămâni de școală fusese preocupată, în primul rând să-și stabilească niște direcții și să-și imagineze cum va fi prima etapă a planului academic. Îl solicitase atât de des pe consultantul Școlii de Comunicare, încât acesta o evita uneori când o vedea, dar ei nu-i păsa. Când avea întrebări, voia răspunsuri.

Și de astă dată, principala problemă o reprezenta tinerețea ei. I se interzicea accesul la orele de transmisiune televizată sau de jurnalism; niciun fel de lingușeli, intervenții sau insistențe nu puteau anihila birocrația acestei școli de stat. Pur și simplu, trebuia să aștepte să-i vină rândul.

Nu prea se pricepea la asta.

Se aplecă, șoptindu-i lui Kate:

– De ce ne sunt impuse condiții de ordin științific? Nu am nevoie de geologie ca să fiu reporter.

– Știi.

Tully se încruntă și se rezemă la loc în scaun. Se aflau în sala Kane, unul dintre cele mai mari amfiteatre din campus. De pe locul ei, din ultima secțiune, înghesuită printre alți aproape cinci sute de studenți, abia îl vedea pe cel care le vorbea, care se dovedi a nu fi nicidecum profesorul, ci asistentul acestuia.

– Am putea cumpăra cursurile acum. Să mergem. Chioșcul de ziare deschide la zece.

Kate n-o luă în seamă, ci continuă să ia notițe.

Tully suspină și se așeză la loc, încrucișându-și dezgustată brațele, așteptând ca din minut în minut să se termine ora de curs. În clipa în care sună clopoțelul, sări în picioare.

– Slavă Domnului! Să mergem.

Kate își ordona notițele așezându-le metodic în caiet.

– Vrei să faci ziarul? Haide. Vreau să-l cunosc pe editor.

Kate se ridică și-și aruncă rucsacul pe un umăr.

– Nu vom obține o slujbă la ziar, Tully.

– Mama ta ți-a mai spus să nu mai fii negativistă, îți amintești?

Coborâră, contopindu-se cu masa zgomotoasă de studenți.

Afară, soarele strălucea cu putere în curtea pavată cu cărămidă, cunoscută sub denumirea de Piața Roșie. La biblioteca Suzzallo, un grup de studenți pletoși se adunase sub semnul pe care scria CLEAN UP HANFORD.

– Nu te mai plânge la mama când nu-ți iese ceva, îi spuse Kate când se îndreptară spre Quad. Nici nu putem asista la orele de jurnalism atâta timp cât suntem în ciclul întâi.

Tully se opri.

– Chiar nu vrei să vii cu mine?

Kate zâmbi, continuând să meargă.

– Nu vom obține slujba.

– Dar vii cu mine, da? Formăm o echipă.

– Sigur că vin.

– Am știut eu. Vrei doar să mă pui în încurcătură.

Continuară să vorbească mergând prin Quad, unde cireșii erau verzi și plini de sevă, la fel ca iarba. Zeci de studenți în pantaloni scurți colorați și tricouri jucau Frisbee* și jocuri cu mingea.

La sediul ziarului, Tully se opri.

– Vorbesc eu.

– La asta chiar nu mă așteptam.

Râzând, intrară în clădire, își spuseră numele unui tânăr cu părul zburlit, aflat la biroul de recepție, apoi fură imediat conduse la biroul editorului.

Întrevederea n-a durat mai mult de zece minute.

– Ți-am spus că suntem prea mici, spuse Kate când s-au întors la asociația studențească.

– Uneori cred că nici nu vrei să devii reporter la fel ca mine.

– E o minciună sfruntată, nici n-ai gândit asta.

– Cicălitoareo!

– Cotoroanțo!

---

* Un sport de echipă, competitiv, care se joacă cu un disc zburător de 175 de grame (n. trad.).

Kate o luă pe după umeri.

– Vino, Barbara Walters, te conduc acasă.

Tully era atât de deprimată după întâlnirea de la sediul ziarului, încât Kate a încercat tot restul zilei să-i ridice moralul.

– Haide, îi spuse în cele din urmă după cursuri, când s-au întors în camera lor mică de la asociație. Să ne pregătim. Probabil că vrei să arăți grozav pentru schimbare.

– Crezi că-mi pasă de prostiile astea? Băieții Frat nu sunt genul meu.

Kate făcu un efort să nu zâmbească. Tot ce avea legătură cu Tully era grandios – ea nu cunoștea jumătățile de măsură. Timpul petrecut la universitate nu făcuse decât să-i accentueze aceste predispoziții. Ciudat era însă că în vreme ce acest campus aglomerat, imens, îi scotea în evidență extravaganțele lui Tully, avea în schimb asupra lui Kate un efect liniștitor. Se simțea cu fiecare zi mai puternică aici, mai pregătită să devină adult.

– Ești regina spectacolului. Astăzi o să te las să mă machiezi.

Tully își ridică privirea.

– Adevărat?

– Este o ofertă valabilă pe termen scurt. Ar fi bine să te miști repede.

Tully sări în sus, o luă de mână și o trase pe hol spre baie, unde zeci de fete făceau duș, își uscau și își tapau părul.

Așteptară să le vină rândul, făcură duș, apoi se întoarseră în cameră. Din fericire, celelalte două colege de cameră lipseau. Spațiul mic plin de dulapuri și birouri și un set de paturi din metal pentru cei din anii superiori abia dacă le lăsau celor două spațiu suficient să se întoarcă. Paturile lor alăturate se aflau în dormitorul mare de pe hol.

Tully consacră aproape o oră aranjării părului și machiajul lor, apoi scoase materialul pe care-l cumpăraseră pentru togile lor – auriu pentru Tully, argintiu pentru Kate, și au creat un fel de veșminte magice, legate cu centuri și ace cu strasuri. Kate s-a privit în oglindă când au terminat. Materialul argintiu, strălucitor se potrivea cu pielea ei albă și părul blond, punându-i în valoare ochii verzi. După atâția ani în care nu strălucise deloc, era surprinsă că putea arăta bine.

– Eşti un geniu, îi spuse.

Tully se întoarse pentru a fi examinată.

– Cum arăt?

Toga aurie îi scotea în evidenţă sânii mari, talia subţire, iar claia de păr castaniu, cârlionţat şi frumos aranjat i se revărsa pe umeri ca lui Jane Fonda în *Barbarella*. Fardul albastru de ochi şi creionul îi dădeau un aer exotic.

– Arăţi grozav, spuse Kate. Cred că vei suci minţile tuturor băieţilor.

– Te gândeşti prea mult la dragoste; probabil din cauza romanelor pe care le tot citeşti. Asta este noaptea noastră. La naiba cu băieţii!

– Nu vreau să-i dau la naiba, dar mi-ar plăcea să merg la o întâlnire.

Tully o luă de braţ pe Kate şi o scoase pe holul plin de fete care vorbeau tare şi râdeau, mai mult sau mai puţin îmbrăcate, alergau pe coridor cu aparate de ondulat părul, foenuri şi cearşafuri.

Jos, în camera de zi, una dintre fete le iniţia pe celelalte în Hustle.

De îndată ce ieşiră, Kate şi Tully se amestecară în mulţimea de pe stradă. Era multă lume în această noapte târzie, înmiresmată. Cele mai multe organizaţii studenţeşti organizau sărbătoarea schimbării. Fetele erau costumate, îmbrăcate decent sau aproape goale, mergând grupate pe organizaţii spre diferitele destinaţii.

Casa *Phi Delt* reprezenta o construcţie mare şi pătrată de sticlă şi cărămidă, destul de modernă, amplasată pe un colţ. În interior, pereţii erau coşcoviţi, mobila deteriorată şi urâtă, iar decorul te ducea cu gândul la o închisoare din anii 1950. Oricum, prin mulţime nu se putea vedea mare lucru din toate acestea.

Tinerii erau înghesuiti ca sardelele şi beau bere din pahare de plastic, legănându-se în ritmul muzicii. „Shout!" răsună din difuzoare şi toţi începură să cânte sărind în sus în ritmul muzicii.

Ceva mai blând acum....

Mulţimea se aplecă, rămase nemişcată, apoi toţi îşi ridicară mâinile deasupra capului, cântând într-un glas.

Ca întotdeauna, de îndată ce intră în mijlocul petrecerii în

plină desfășurare, Tully se „conectă" la eveniment. Îi dispăru și depresia, zâmbetul ezitant, iritarea că ratase acea slujbă. Kate o urmărea ca vrăjită: capta imediat atenția tuturor.

– Haide, strigă Tully râzând. Băieții se apropiară de ea atrași ca fluturii de lampă, dar Tully abia dacă îi observa. Alunecă pe ringul de dans, trăgând-o pe Kate după ea.

A fost cea mai grozavă distracție la care a participat Kate vreodată.

Când dansase în grup „Brick House", „Twistin' the Night Away" si „Louie, Louie", se încălzise și transpirase.

– Mă întorc, îi strigă lui Tully, care încuviință, apoi ieși afară așezându-se pe un suport jos de cărămidă, care demarca proprietatea. Briza rece a nopții îi răcori fața transpirată. Închise ochii și se legănă în ritmul muzicii.

– Petrecerea este înăuntru.

Își ridică privirea.

Tipul care-i vorbise era înalt, cu umerii lați, părul de culoarea grâului, care-i cădea peste cei mai albaștri ochi din lume.

– Pot să stau lângă tine?

– Sigur.

– Sunt Brandt Hanover.

– Kate Mularkey.

– Este prima ta petrecere studențească?

– Se vede?

El îi zâmbi și dacă la început i se păruse că arăta bine, acum îl considera chipeș.

– Puțin. Îmi amintesc primul meu an aici. Ca și cum aș fi fost pe Marte. Sunt din Moses Lake, spuse el de parcă s-ar fi simțit obligat să-i dea explicații complete.

– Oraș mic?

– Un punct pe hartă.

– Pare copleșitor.

Discuția trecu ușor de la un subiect la altul. El vorbea despre lucruri pe care le cunoștea și ea. Crescuse la fermă hrănind vacile în zori, condusese camioneta tatălui său de la treisprezece ani. Știa cum este să te simți pierdut și să te trezești într-un loc atât de impresionant ca UW.

Înăuntru, se pusese altă muzică. Cineva dăduse volumul mai tare. Era Abba, *Dancing Queen.*

Tully ieşi în fugă din clădire.

– Kate! strigă râzând. Iată-te!

Brandt se ridică imediat.

Tully se încruntă la el.

– Cine e?

– Brandt Hanover.

Kate ştia exact ce avea să se petreacă. Din cauza incidentului din pădure, Tully nu mai avea încredere în băieţi, voia să-i elimine din viaţa lor şi era decisă s-o apere pe Kate de orice rău sau suferinţă sufletească. Dar, din nefericire, Kate nu se temea. Voia să flirteze, să se distreze şi poate chiar să se îndrăgostească.

Dar cum putea spune asta când Tully voia doar s-o protejeze?

Tully o luă de mână, silind-o să se ridice în picioare.

– Îmi pare rău, Brandt, acesta este cântecul nostru, îi spuse râzând cam prea zgomotos.

– Astăzi l-am văzut pe Brandt la HUB. Mi-a zâmbit.

Tully făcu mari eforturi să nu-şi dea ochii peste cap. În cele şase luni care trecură de la acea primă petrecere în togă de la Phi Delt, Kate nu rata ocazia de a-l pomeni cel puţin o dată pe zi pe Brandt. Ai fi crezut că se întâlnesc, atât de des îi menţiona numele.

– Lasă-mă să ghicesc: te-ai prefăcut că nu-l observi.

– I-am zâmbit şi eu.

– Uau! O zi însemnată cu roşu în calendar.

– Mă gândeam să-l invit la dansul de primăvară. Am putea stabili o dublă întâlnire.

– Am de scris un articol despre ayatollahul Khomeyni. Presupun că dacă continui să trimit articole la ziar, mai devreme sau mai târziu le vor publica. N-ar fi rău să te străduieşti mai mult să...

Kate se întoarse spre prietena ei.

– Asta e. Renunţ la prietenia noastră. Ştiu că pe tine nu te interesează viaţa socială, dar pe mine mă atrage. Dacă nu te duci...

Tully începu să râdă.

– Te-am prins!

Kate nu putu să nu izbucnească şi ea în râs.

– Cotoroanţo!

O luă pe după umeri pe Tully. Împreună se îndreptară spre trotuarul mărginit pe alocuri de iarbă, al Străzii 21 şi apoi spre campus.

La postul de verificare al campusului, Kate îi spuse:

– Mă duc la Meany. Tu?

– Teatru-televiziune.

– Normal! Este prima ta oră de jurnalism, mai ales că o ţine tipul ăla cunoscut pe care-l vânezi de când am ajuns aici.

– Chad Wiley.

– Câte scrisori i-ai trimis ca să te primească la curs?

– În jur de o mie. Iar tu trebuie să vii cu mine. Orele acestea sunt indispensabile.

– Tu te duci ca începătoare. Chiar vrei să te eclipsez?

Tully îşi iubi şi mai mult prietena pentru că rostise aceste cuvinte. Kate simţea cumva că Tully, cu tot curajul ei aparent, avea mari emoţii înainte de curs. Tot ce-şi dorea putea începe astăzi.

– Nu, mulţumesc. Cum să-mi fac o intrare triumfală dacă sunt însoţită?

O urmări cu privirea pe Kate care se îndepărtă. Stând acolo singură în mulţimea de studenţi care se îndrepta spre diferite clădiri, Tully trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Trebuia să pară relaxată.

Trecu sigură de sine de Frosh Pond şi intră în clădirea de teatru-televiziune, unde făcu un prim popas la toaletă.

Acolo, se opri în faţa oglinzii. Părul ei ondulat, pulverizat cu fixativ era perfect, la fel şi machiajul. Blugii strâmţi, ostentativi şi tunica albă, mulată pe corp, cu curea aurie şi guler Nehru reuşeau s-o facă sexy, dar în acelaşi timp îi dădeau şi un aer oficial.

Când sună clopoţelul, porni repede pe hol simţind rucsacul care-i lovea fundul în timp ce mergea. În sală se îndreptă cu îndrăzneală spre primul rând şi se aşeză.

În fața clasei, profesorul stătea într-un scaun metalic.

– Sunt Chad Wiley, le spuse pe un ton seducător, înăsprit de whisky. Cei care-mi cunosc numele obțin calificativul A.

Prin sală se auzi cum mulți pufnesc în râs. Tully râdea cel mai tare. Ea îi știa nu numai numele, ci întreaga viață. Imediat după terminarea facultății ajunsese un fenomen în televiziune. Avusese o ascensiune rapidă, devenind o vedetă înainte de treizeci de ani. Apoi, își pierduse celebritatea. Fusese de-ajuns un accident de mașină în care-și rupsese picioarele și accidentase un copil pentru ca steaua lui să apună. Trecuseră câțiva ani fără ca cineva să mai audă de el, apoi în cele din urmă, apăruse la universitate ca profesor.

Wiley se ridică în picioare. Avea un aspect neîngrijit, cu părul negru, lung și barba nerasă de cel puțin trei zile, dar în priviri îi sclipea inteligența. Continua să producă o puternică impresie. Îi întinse programul cursului și vru să treacă mai departe.

– Felul în care ați abordat cazul Karen Silkwood a fost foarte inspirat, îi spuse ea cu un zâmbet larg.

El se opri o clipă, uitându-se lung la ea. Era ceva tulburător în intensitatea privirii lui, dar asta a durat numai o secundă – ca un fascicul laser închis-deschis – apoi a trecut la studentul următor.

Se gândea probabil că este doar o altă lingușitoare din prima bancă, dornică să se pună bine cu el.

Va trebui să aibă mai multă grijă pe viitor. Nu-și dorea nimic altceva acum, decât să-l impresioneze pe Chad Wiley. Voia să învețe totul de la el.

Partea a doua

ANII OPTZECI

Iubirea este un câmp de luptă,
Purtăm aceeaşi durere în inimi

9

Pe la sfârşitul celui de-al doilea an, Tully nu mai avea nicio îndoială că Chad Wiley ştia cine este ea. Participase la două din cursurile lui: Jurnalism I şi II. Asimilase tot ce predase el, făcuse tot ce-i ceruse. I se dedicase trup şi suflet.

Din păcate, el nu părea să-i recunoască talentul. Toată săptămâna trecută citiseră ştirile de pe desfăşurător. De fiecare dată când termina prezentarea, se uita la el, dar el abia îşi ridica privirea din notiţele sale. Mai degrabă o privea critic, de parcă înmâna o chitanţă unui vecin care-i crea probleme, apoi spunea: „Următorul".

Zi după zi, săptămână după săptămână, oră după oră, Tully aştepta ca el să-i aprecieze talentul atât de evident, să-i zică: *Eşti pregătită pentru KVTS.* Acum era prima zi din luna mai. Mai rămăseseră şase săptămâni din anul al doilea şi încă aştepta.

Multe se schimbaseră în viaţa ei în ultimii doi ani. Îşi tăiase părul până la umeri şi purta breton. Şi-l îndreptase. N-o mai imita pe Farrah Fawcett, ci pe Jessica Savitch. 1980 era făcut pentru Tully: părul impresionant, machiaj desăvârşit, îmbrăcăminte strălucitoare şi umeri falşi. Nu folosea culori pale – ca la asociaţiile de studente. Când intra într-o încăpere, atrăgea atenţia tuturor.

Excepţie făcea, desigur, Chad Wiley.

Dar lucrurile trebuiau să se schimbe; Tully n-avea nicio îndoială în privinţa asta. Săptămâna trecută adunase în sfârşit destule credite pentru a aplica pentru un post pe timpul verii la KVTS, un post public local cu sediul în campus. Se sculase dimineaţa, la ora şase, pentru ca numele ei să figureze primul pe listă. Când i se dăduse acea piesă pentru audiţie, se dusese acasă şi exersase la nesfârşit, încercând cel puţin zece abordări diferite până găsise tonul vocii potrivit cu subiectul. Cu o zi în urmă captase auditoriul. Era sigură de asta. Acum, în final, va afla ce post a câştigat.

– Cum arăt?

Kate nu-şi ridică privirea din cartea pe care o citea, *Pasărea Spin.*

– Înspăimântător.

Tully fu din nou cuprinsă de acea stare de nervozitate care o marcase în ultimele zile. Uneori era de-ajuns să se uite la Kate pentru a simţi că i se ridică tensiunea. Abia se stăpânea să nu ţipe.

Problema era acum dragostea. Kate îşi petrecuse anul întâi de facultate tânjind după Brandt, cel cu părul tuns neîngrijit. Când, în cele din urmă, ajunseră să se întâlnească, a fost dezamăgită şi relaţia s-a terminat repede. Cu toate acestea, lui Kate nu părea să-i pese. Aproape tot anul al doilea ieşise cu Ted, care se presupune c-o iubea, apoi cu Eric care cu siguranţă n-avea niciun fel de sentimente faţă de ea. Kate mergea la dansurile organizate de asociaţia studenţilor şi, deşi nu se îndrăgostise niciodată de cei cu care ieşea şi în mod sigur nu făcea sex cu ei, vorbea în permanenţă despre ei. În ultima vreme, fiecare frază rostită de ea părea să înceapă cu numele vreunui tip. Mai rău chiar, nu pretindea că ar fi avut vreun plan legat de televiziune. Prefera să frecventeze cursurile organizate de alte departamente. Ori de câte ori vreuna dintre colegele de asociaţie se căsătorea, Kate se grăbea să se amestece în mulţimea celor care aproape că leşinau în momentul punerii inelelor.

Sincer vorbind, lui Tully îi era lehamite de tot. Scria mereu articole pe care ziarul universităţii nu le publica şi îşi pierdea vremea pe la postul de televiziune al campusului, unde nu-i dădea nimeni atenţie şi după toate eşecurile acestea când avea cu adevărat nevoie de prietena sa, Kate nu făcea decât să-i vorbească despre ultima sa întâlnire.

– Nici nu asculţi ce spun.

– Nu-ţi dai seama cât de important este pentru mine.

În cele din urmă, Kate îşi ridică privirea.

– Repeţi aceeaşi ştire de două săptămâni. Chiar şi când m-am dus la toaletă azi-noapte, te-am auzit repetând. Ştiu cât eşti de obsedată.

– Şi atunci cum se face că pe tine nu te interesează deloc?

– Nu-i adevărat. Ştiu că vei obţine slujba dorită.

Tully rânji.

– Crezi că aşa va fi, nu?

– Sigur că da. Eşti foarte bună. O să te numeri printre primii boboci care vor transmite ştiri.

– Profesorul Wiley va trebui să-mi recunoască talentul de această dată. Tully îşi luă rucsacul şi-l puse pe umăr. Vrei să vii cu mine?

– Nu pot. Mă întâlnesc cu Josh într-un grup de studiu la Suzzallo.

– Asta face parte tot din categoria pierderii de timp, dar fiecare îşi vede de treburile sale. Tully îşi luă ochelarii de pe noptieră şi ieşi.

Campusul era scăldat într-o lumină rece, deşi era miezul zilei. Toate plantele înfloriseră, iar iarba deasă şi bogată sugera nişte petice de catifea verde fixate cu grijă între plăcile de ciment. Se îndreptă încrezătoare spre clădirea care adăpostea KVTS. Acolo se opri pentru a-şi netezi părul dat cu fixativ, apoi intră în holul multifuncţional. La stânga ei se afla un panou cu anunţuri. *Caut colegă de cameră; doar fumătoare de marijuana* a fost primul care i-a atras atenţia. Observă că fuseseră rupte numerele de telefon şi alături zări un alt anunţ (*Caut colegă de cameră rebotezată, preferabil creştină*) care arăta supărător de intact.

Camera 214 era închisă. Nicio dâră de lumină nu se strecura pe sub uşă. O foaie de hârtie fusese ataşată la panou;

POSTURI PENTRU STUDENŢI PE PERIOADA VERII/ DEPARTAMENTUL

Ştirile principale ..... Steve Landis
Vremea ..... Jane Turner
Relaţii de marketing şi cu comunitatea .... Gretchen Lauber
Sport ..... Dan Bluto
Planificarea după-amiezii ..... Eileen Hutton
Cercetare-verificarea datelor ..... Tully Hart

Tully se simți dezamăgită, apoi se înfurie. Dădu ușa de perete și intră în sala întunecată, unde spera să n-o audă nimeni rostind printre dinți:

– Chad Wiley, ești un ratat disperat... N-ai fi capabil să recunoști talentul cuiva, nici dacă te-ar apuca de penisul tău mic și te-ar strânge...

– Îmi imaginez că vorbești despre mine.

Ea tresări impacientată la auzul vocii lui.

Chad se afla la mică distanță de ea, stând în umbră. Părul lui negru era și mai dezordonat ca de obicei; atârna neglijent pe umeri.

Veni mai aproape, cu mâna pe spatele scaunului din dreapta sa.

– Întreabă-mă de ce nu ești nominalizată pentru știrile de seară și o să-ți spun motivul.

– Nu-mi pasă.

– Chiar așa? El privit-o timp de un minut interminabil, fără să-i zâmbească, apoi s-a depărtat de ea spre spațiul liber, și a urcat pe podium.

Tully nu știa dacă era cazul să țină la mândria sa sau să-și riște viitorul. Când se hotărî și se grăbi după el, Chad se afla dincolo de podium.

– Bine... bâigui ea. De ce?

Chad se apropie de ea. Pentru prima oară îi observă cutele de pe față, încrețiturile din obraji. Lumina slabă îi acentua toate imperfecțiunile, adânciturile și semnele de pe piele.

– Sunt sigur că de fiecare dată când vii la curs îți alegi hainele cu mare grijă și pierzi mult timp cu coafura și cu machiajul.

El o privea acum, o *vedea* cu adevărat. Și ea la fel. Dincolo de aspectul lui neîngrijit, remarcă structura osoasă care cândva făceau din el un om frumos. Dar ochii lui o fascinau; erau umezi, căprui și triști vorbind locurilor goale din sufletul ei.

– Da. Și?

– Știi că ești frumoasă, spuse el.

Nicio bâlbâială sau urmă de disperare. Era detașat și ferm. Spre deosebire de băieții pe care-i cunoscuse la petreceri în

campus sau în taverne jucând jocuri de noroc, el nu era pe jumătate beat şi nerăbdător să simtă ceva.

– Sunt şi talentată.

– Poate vei fi într-o zi.

Felul în care o spuse o făcu să-şi iasă din sărite. Tocmai se pregătea să-i dea un răspuns pe măsură, când el micşoră distanţa dintre ei. Ea nu mai avu timp decât pentru un: „Ce faci..." şi se trezi sărutată.

La atingerea buzelor lui moi, dar ferme, ea simţi ceva încântător şi tandru înflorind în inima ei; fără motiv începu să plângă. Probabil el i-a simţit lacrimile, pentru că s-a retras privind-o încruntat.

– Eşti femeie, Tully Hart, sau fată?

Ea ştia bine la ce se referea. Oricât încercase să-şi ascundă inocenţa, el o sesizase.

– Femeie, îl minţi, ezitând uşor când îl rosti pe f. Ştia acum, după un singur sărut, că acel viol jalnic din pădure n-o învăţase nimic din ceea ce ar fi trebuit să ştie despre sex. Fără să fie virgină, era ceva mai rău, un rezervor de amintiri neplăcute şi dureroase şi acum, cu el, pentru prima oară îşi dorea mai mult.

Şi cu Pat simţise la fel în acea noapte.

Nu. Acum nu mai era nicidecum acea fată disperată şi singură, care s-ar fi dus în orice pădure întunecată pentru a fi iubită.

El o sărută din nou, murmurând:

– Bine.

De data asta, sărutul lor deveni atât de tulburător, încât o făcu să freamăte de dorinţă. Când el începu să-şi preseze coapsele de ale ei aprinzându-i un foc între picioare, ea uitase de orice temere.

– Vrei mai mult? şopti el.

– Da.

O ridică în braţe şi o duse pe o canapea veche, împinsă într-un perete întunecat. Acolo o aşeză pe salteaua cu denivelări care scârţâia şi începu s-o dezbrace încet. Ca prin vis, simţi

cum îi deschide sutienul şi-i scoate chiloţii. Iar sărutul lui continua în timpul acesta, întreţinându-i focul lăuntric.

Când rămaseră goi, el se întinse pe sofa şi o luă în braţe. Arcurile se lăsară şi mai mult sub greutatea lor, în semn de protest.

– Nimeni nu te-a iubit ca lumea, Tully?

Ea văzu propria-i dorinţă reflectată în ochii lui şi pentru prima oară nu se mai temu de îmbrăţişarea unui bărbat.

– Asta o să faci, să mă iubeşti ca lumea?

El îi îndepărtă părul ud de pe faţă:

– Te voi învăţa câteva lucruri, Tully. Nu asta ai vrut de la mine?

Tully a avut nevoie de aproape două ore s-o găsească pe Kate. A început căutarea la sala de studiu de la subsol a asociaţiei studenţeşti. Apoi s-a învârtit prin camera cu televizorul şi prin camera lor; a verificat până şi pe verandă, cu toate că la ora patru, într-o zi însorită de mai, era firesc să fie goală. A încercat şi la biblioteca studenţilor şi la sala de studiu individual preferată de Kate, apoi la sala de lectură a absolvenţilor, unde nişte studenţi cu alură de hipioţi o admonestară doar pentru că trecuse printre stivele de cărţi. Când era gata să renunţe, îşi aminti de Anexă.

Desigur.

Alergă prin campusul imens până la casa mică, cu două etaje, cu acoperişul ţuguiat, căreia i se spunea Anexă. Şaisprezece fericite tinere din clasele mari se mutau din clădirea principală în locul acesta, în fiecare trimestru. Se afla în centrul campusului. Nu existau supraveghetoare, nimeni să monitorizeze intrările; era amplasată în imediata apropiere a lumii adevărate înainte ca fetele să părăsească internatul universităţii.

Deschise uşa de la intrare şi o strigă. Îi răspunse cineva din altă încăpere.

– Cred că e pe acoperiş.

Tully luă două doze de suc din frigider şi urcă. Era un dormitor mai retras, cu ferestrele deschise. Se aplecă şi privi pe acoperişul garajului improvizat.

Acolo era Kate singură, într-o pereche de bikini croşetaţi,

care nu acopereau mare lucru, întinsă pe un prosop de plajă, citind un roman.

Tully urcă pe margine şi traversă acoperişul garajului.

– Hei, îi spuse întinzându-i o doză. Lasă-mă să ghicesc, citeşti un roman de dragoste.

Kate înalţă capul şi clipi repede în soare, zâmbind.

– *The Promise** lui Danielle Steel. E cam tristă.

– Vrei să afli mai multe despre adevărata dragoste?

– De parcă tu ai şti ceva. Nu te-ai dus la nicio întâlnire de când am ajuns aici.

– Nu trebuie să mergi la întâlnire ca să faci sex.

– Cei mai mulţi aşa procedează.

– Eu nu sunt ca alţii. Ştii asta.

– Mda, ai dreptate, spuse Kate. Am impresia că vrei să mă convingi c-ai făcut sex.

Tully înşfăcă unul din prosoapele lăsate acolo şi se întinse pe el. Încercând să fie serioasă, privi spre cerul albastru:

– Mai precis de trei ori.

– Parcă te-ai dus să vezi ce slujbă de vară ţi s-a repartizat... Kate tresări şi se ridică. Nu-mi spune c-ai făcut-o!

– O să zici că, în mod normal, n-ar trebui să facem sex cu profesorii noştri. Cred că este mai mult o recomandare. Un ghid. Cu toate acestea, nu-i poţi spune nimănui...

– Ai făcut sex cu Chad Wiley.

Tully oftă visătoare auzind cum sună.

– A fost grozav, Katie. Sincer.

– Ce-ai făcu tu? Ce-a făcut el? Te-a durut? Ai fost speriată?

– Am fost, spuse Tully încet. La început nu m-am gândit decât la... ştii... la episodul cu Pat. Am crezut c-o să mi se facă rău sau c-o s-o rup la fugă, şi atunci el m-a sărutat.

– Şi?

– Şi... am simţit că mă topesc, cumva. Mi-a scos hainele înainte să-mi dau seama ce se petrece.

– Te-a durut?

– Da, dar nu ca înainte.

Tully fu surprinsă de detaşarea cu care vorbea de noaptea

---

* Promisiunea (n. trad.).

violului. Pentru prima dată, era ca o amintire îndepărtată, ceva rău care i se întâmplase în copilărie. Tandreţea lui Chad îi demonstrase că sexul poate fi şi nedureros, de-a dreptul frumos. După o vreme, m-am simţit teribil de bine. Acum înţeleg semnificaţia tuturor acelor articolele din *Cosmo*.

– Ţi-a spus că te iubeşte?

Tully izbucni în râs, dar în inima ei, lucrul acesta nu i se părea chiar atât de hazliu cum şi-ar fi dorit.

– Nu.

– Păi..., asta e bine.

– De ce? Nu merit să se îndrăgostească cineva de mine? Numai catolicele drăguţe ca tine au dreptul la iubire?

– E profesorul tău, Tully.

– O, asta era! Nu-mi pasă de asemenea chestii. Îşi privi lung prietena. Am crezut c-o să raportezi romanul de dragoste la mine şi-o să spui c-a fost un fel de basm.

– Trebuie să-l cunosc, spuse Kate cu fermitate.

– Nu putem avea o întâlnire dublă.

– Atunci bănuiesc c-o să fiu a treia roată la căruţă. S-ar putea însă să primească fonduri de protocol mai mari dacă am lua masa împreună.

Tully începu să râdă.

– Ticăloaso!

– Poate, dar sunt doar o ticăloasă care vrea să afle *totul*, cu lux de amănunte. Îmi dai voie să iau notiţe?

Kate coborî din autobuz şi rămase pe trotuar, uitându-se la instrucţiunile pe care le ţinea în mână. Aceasta era adresa. În jurul ei, lumea mergea pe trotuar. Unii o înghionteau în treacăt. Se îndreptă de spate şi porni spre uşă. Nu avea rost să-şi facă probleme în privinţa acestei întâlniri – căci şi le făcuse mai mult de o lună şi în majoritatea timpului discutase în contradictoriu cu Tully. Nu fusese uşor să obţină acordul ei.

În cele din urmă, Kate rostise cuvintele magice, aruncase Yahtzee: *Nu ai încredere în mine*? După aceea, nu mai rămăsese de rezolvat decât o chestiune de programare.

Şi acum, în această seară caldă, se îndrepta spre o clădire,

care arăta ca o tavernă, cu misiunea de a-şi salva prietena, să nu facă cea mai mare greşeală a vieţii.

Să se culce cu un profesor.

Cum se ajunsese la asta?

După ce ieşi din Brooklyn, Kate se trezi într-o lume total diferită de ce văzuse până atunci. În primul rând, locul era imens. Se aflau acolo în jur de şaptezeci şi cinci de mese de marmură aliniate de-a lungul pereţilor şi altele mari, din lemn neşlefuit, în mijlocul încăperii. O pianină şi scena păreau amplasate în centrul acesteia. Pe peretele de lângă pian văzu un vechi poster ce se ondulase pe alocuri cu poemul *Desiderata,* care-i atrase imediat atenţia. *Treci netulburat prin tot zgomotul ăsta şi aminteşte-ţi ce binecuvântare poate fi liniştea.*

Nici vorba de pace sau linişte acolo. Sau aer respirabil. Un abur albastru-cenuşiu gros se adunase la nivelul tavanului. Aproape toţi fumau. Ţigările se ridicau şi se coborau între degetele care gesticulau la fiecare cuvânt. La început nu văzu nicio masă liberă, toate fiind ocupate de oameni care jucau şah sau ghiceau în tarot, ori discutau politică. Alţii şedeau pe scaune, strunindu-şi chitarele.

Îşi croi drum printre mese, spre un colţ mai îndepărtat. Printr-o uşă deschisă văzu altă zonă cu mese de picnic, unde oamenii stăteau şi vorbeau.

Tully se aşeză la o masă din spate, ascunsă într-un colţ întunecos. Când o zări pe Kate se ridică, făcându-i semne cu mâna.

Kate trecu pe lângă o femeie care fuma o ţigară de cuişoare şi ocoli un stâlp.

Atunci îl văzu.

Chad Wiley.

Nu era deloc cum se aşteptase. Şedea comod pe un scaun, cu un picior întins. Chiar prin fum şi umbră văzu cât era de frumos. Nu *părea* bătrân. Obosit, poate, ca şi cum ar fi trecut prin mari încercări în viaţă. Ca un trăgător de elită care îmbătrânea, sau un star rock. Zâmbetul destinat ei se contură încet, încreţindu-i ochii şi în privirea lui desluşi ceva surprinzător, ceea ce o făcu să se poticnească.

Ştia pentru ce venise ea; cea mai bună prietenă voia să salveze o fată ce făcuse greşeala de a se întâlni cu un bărbat nepotrivit.

– Probabil eşti Chad, îi spuse.

– Iar tu, Katie.

Ea clipi des auzindu-şi numele rostit într-un mod neaşteptat. Era o aducere-aminte forţată că Chad o cunoştea şi pe Tully.

– Ia loc, îi spuse Tully. Mă duc să caut o chelneriţă. Se ridicase şi plecase înainte ca prietena ei s-o poată opri.

Kate îl privi pe Chad care îi zâmbi complice.

– Este un local interesant, spuse ea doar de dragul conversaţiei.

– Este ca o tavernă fără bere, răspunse el. Locul unde te poţi schimba.

– Am crezut că schimbarea începe din interior.

– Uneori. Alteori îţi este impusă.

Cuvintele rostite de el îi provocară o întunecare a privirii, o emoţie nedisimulată. Ea îşi aminti imediat povestea lui, cariera fulminantă pe care o pierduse.

– Vei fi concediat dacă se află la universitate despre relaţia ta cu Tully, nu-i aşa?

El îşi retrase piciorul şi se ridică.

– Deci, aşa obişnuieşti să procedezi. Bine, îmi plac oamenii direcţi. Da, aş pierde şi acest post.

– Îţi place riscul, nu?

– Nu.

– Te-ai mai culcat şi cu alte studente?

El începu să râdă.

– Nu prea.

– Şi atunci? Care este motivul?

Se uită pieziş spre Tully aflată la barul aglomerat unde încerca să comande ceva.

– Cred că n-ar fi trebuit să-mi pui întrebarea asta. De ce este cea mai bună prietenă a ta?

– E deosebită.

– Ai dreptate.

– Şi cariera ei? Va fi distrusă dacă se află că s-a culcat cu tine. Lumea va spune că în felul acesta şi-a luat licenţa.

– E frumos din partea ta, Kate. Ar trebui s-o păzeşti. Are nevoie de asta. Este... fragilă Tully a noastră.

Kate nu ştiu ce o nemulţumi mai mult, felul în care o descrisese pe Tully ca fiind fragilă, ori sintagma *Tully a noastră.*

– E o luptătoare. Nu degeaba am poreclit-o Furtuna Tropicală.

– Aparent. Asta face parte din spectacol.

Kate îl privi surprinsă.

– Chiar îţi pasă de ea?

– Şi din oarecare milă, cred. Ce-i vei spune?

– Despre ce?

– Ai venit aici ca să găseşti o modalitate de a o convinge să nu se mai vadă cu mine, aşa e? Poţi să-i spui, cu siguranţă, că sunt prea bătrân. Sau că latura profesională atârnă mai greu în balanţă. În plus, beau cam mult.

– Vrei să-i spun toate astea?

El o fixă cu privirea.

– Nu. Nu vreau aşa ceva.

În spatele lor, un tânăr cu părul rebel şi pantaloni de culoarea şobolanului îşi croia drum spre microfon. Se prezentă drept Kenny Gorelick, apoi începu să cânte la saxofon. Muzica lui era foarte romantică, muzică jazz; pentru câteva clipe nu se mai auzi nicio vorbă în jur. Kate se simţi furată de muzică, purtată de ea. Totuşi, treptat, aceasta deveni o muzică de fond, astfel că îşi întoarse privirea spre Chad. El o examina. Ştia ce importanţă avea această discuţie din punctul lui de vedere şi cât de mult conta Tully pentru el. Asta modifica situaţia, iar ea fu surprinsă de caracterul brusc al schimbării. Stând aici, acum, îşi făcea griji la gândul că Tully îl va nenoroci pe acest bărbat, care, sincer vorbind, nu părea în starea să mai suporte încă o lovitură. Dar, înainte să poată răspunde la întrebarea lui, Tully reveni aducând şi o chelneriţă cu părul de culoarea purpurei.

– Aşadar, spuse ea încruntându-se, simţind că nu are suficient aer. V-aţi împrietenit?

Chad şi-a ridicat primul privirea.

– Suntem amici.

– Excelent, zise Tully, aşezându-se pe genunchii lui. Cine vrea plăcintă cu mere?

Chad le lăsă la două case distanţă de internat, pe o stradă îngustă cu pensiuni vechi, pline cu genul de studenţi care nu păreau să acorde prea mare atenţie lucrurilor ce le interesau pe fetele de la asociaţia de studenţi.

– Mă bucur că te-am cunoscut, îi spuse Kate coborând din maşină. Rămase pe trotuar, aşteptând ca Tully să-şi ia rămas-bun. În sfârşit, Tully coborî şi făcu semn cu mâna în timp ce Fordul Mustang negru al lui Chad se punea în mişcare.

– Ei ? o întrebă fără altă introducere, întorcându-se spre Kate. E frumos, nu?

Kate încuviinţă.

– Sigur că este.

– Şi grozav, nu?

– Bineînţeles. Vru să plece, dar Tully o prinse de manşetă oprind-o şi întorcând-o cu faţa spre ea.

– Ţi-a plăcut?

– Sigur că mi-a plăcut. E haios.

– Dar?

Kate îşi muşcă buzele, trăgând de timp. Nu voia să-i rănească sentimentele lui Tully, nici s-o supere, dar ce prietenă ar mai fi dacă ar minţi-o? Adevărul era că-i plăcuse Chad şi credea că el ţinea cu adevărat la Tully; tot atât de adevărat era şi faptul că avusese un presentiment în privinţa relaţiei lor şi întâlnirea cu el îi întărise această convingere.

– Haide, Katie, mă sperii.

– Voiam să mă abţin de la orice comentariu, Tully, dar, dacă mă forţezi... nu cred c-ar trebui să mai ieşi cu el. De îndată ce-şi spuse părerea, nu se mai putu opri. Adică, are treizeci şi unu de ani. Are o fostă soţie şi o fiică de patru ani,

de care nu-i pasă. Nu poţi fi văzută în public cu el, pentru că ar fi concediat. Ce fel de relaţie ar fi asta? Îţi iroseşti anii de studenţie.

Tully făcu un pas înapoi.

– Îmi irosesc anii de studenţie? Te referi la dansurile în costum tahitian şi la beri? Sau la întâlnirile cu nerozi ca cei pe care-i găseşti tu, în marea lor majoritate doar cu puţin mai deştepţi decât o bucată de piatră.....

– Poate ar fi bine să convenim ce trebuie să evităm...

– Crezi că sunt cu el doar din interes, nu? Pentru ce – ca să-mi dea note mai mari sau să-mi pună o pilă la un post de televiziune?

– Nimic din astea? Măcar un pic? Kate îşi dădu imediat seama că n-ar fi trebuit să rostească acele cuvinte. Îmi pare rău, spuse întinzând mâna spre prietena sa. N-am vrut să spun asta.

Tully se eschivă.

– Bineînţeles că asta ai vrut să spui. Miss Perfecţiune, cu cea mai reuşită familie şi note pe măsură. Nici nu ştiu de ce umbli cu mine. Sunt doar o carieristă.

– Aşteaptă! strigă Kate, dar Tully o luase la fugă pe strada întunecoasă.

10

Tully alergă până la staţia de autobuz din Strada 45.

– Ticăloaso, murmură, ştergându-şi ochii.

Când veni autobuzul, plăti biletul şi urcă, continuând să murmure: *Ticăloaso,* încă de vreo două ori după ce-şi găsi un loc şi se aşeză.

Cum a putut Kate să-i spună acele vorbe?

– Ticăloaso, repetă, dar de data asta cuvântul avea o rezonanţă tristă şi exprima disperarea.

Autobuzul opri cu un bloc înainte de casa lui Chad. Se grăbi pe trotuar spre acea căsuţă stil Craftsman şi ciocăni la uşă.

El îi răspunse aproape imediat, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni vechi, cenuşii şi un tricou cu Rolling Stones. Din felul în care îi zâmbi, ştiu că o aştepta.

– Bine ai venit, Tully.

– Du-mă în pat, şopti ea cu o voce guturală, vârându-şi mâinile sub tricoul lui.

Intrară în casă, bâjbâind, sărutându-se până când au ajuns în micul dormitor din spate. Ea a rămas cuibărită la pieptul lui, în braţele lui, acoperindu-l cu sărutări. Nu se uita la el, nu putea, dar asta nu conta. Când căzură pe pat erau goi şi dornici să facă dragoste.

Tully îşi înecă durerea în plăcerea oferită de mâinile şi gura lui şi când se termină şi rămaseră acolo înlănţuiţi, încercă să nu se gândească la nimic altceva decât la senzaţia de confort pe care o avea în prezenţa lui.

– Vrei să vorbim despre asta?

Ea fixă cu privirea tavanul înalt, care-i devenise la fel de familiar ca visurile ei.

– La ce te referi?

– Haide, Tully.

Ea se rostogoli într-o parte, rezemându-şi capul pe braţ. El îi atinse faţa cu tandreţe.

– Ai avut o discuţie cu Katie despre mine şi ştiu cât este de importantă părerea ei pentru tine.

Cuvintele o surprinseră, cu toate că n-ar fi trebuit să se întâmple asta. În timpul care se scursese de când trăiau împreună, ea începuse să dezvăluie ceva din trecut. Începuse accidental, cu câte un mic comentariu după o partidă de sex, în timp ce beau, apoi luase amploare. Ea se simţea în siguranţă în patul lui, fără a fi judecată sau cenzurată. Erau doi amanţi care nu se iubeau şi asta îi făcea să vorbească mai uşor. Dar acum observă că el îi ascultase bolboroselile şi-şi formase imagini pe baza relatărilor ei. Această constatare o făcu să se simtă brusc mai puţin singură şi, chiar dacă asta o speria, într-un fel alinată.

– Ea consideră că este o greşeală.

– Aşa este, Tully, amândoi o ştim.

– Nu-mi pasă, spuse ea cu îndârjire, ştergându-se la ochi. E cea mai bună prietenă a mea. Ar fi trebuit să mă sprijine, indiferent ce-aş fi făcut. Vocea i se sugrumă când rosti ultimul cuvânt, căci îşi aminti promisiunea pe care şi-o făcuseră cu ani în urmă.

– Are dreptate, Tully, ar trebui s-o asculţi. Simţi în glasul lui un soi de tremur, care o făcu să-l privească fix în ochi. Văzu în ei o tristeţe care îi accentuă nedumerirea.

– Cum poţi să spui asta?

– Pentru că mă îndrăgostesc de tine, Tully, şi mi-aş dori să nu fie aşa. El zâmbi abătut. Nu fi aşa de speriată. Ştiu că nu crezi.

Adevărul vorbelor lui o cutremură, făcând-o să se simtă brusc bătrână.

– Poate că într-o zi o să cred.

– Sper că aşa va fi. O sărută cu tandreţe pe gură. Şi acum ce vei face cu Kate?

– Nu vrea să-mi vorbească, mamă. Kate se rezemă cu spatele de peretele capitonat al minusculei cabine telefonice. Aşteptase aproape o oră să-i vină rândul în această după-amiază de duminică.

– Ştiu. Tocmai am vorbit cu ea.

Bineînţeles, Tully sunase prima. Kate nu ştiu de ce o irita acest lucru. Auzi cum se aprinde o ţigară prin telefon.

– Ce ţi-a spus?

– Că nu-ţi place prietenul ei.

– Asta-i tot? Kate îşi impuse să fie atentă. Dacă mama afla vârsta lui Chad, va exploda şi Tully se va supăra cu adevărat, la gândul că Kate o stârnise pe mama împotriva ei.

– Mai este şi altceva?

– Nu, spuse repede. Este total nepotrivit pentru ea, mamă.

– Îndelungata ta experienţă cu bărbaţii te face să crezi asta?

– Nici n-a fost la ultima seară de dans, pentru că n-a vrut el. Nu se bucură de viaţa de student.

– Chiar ai crezut că Tully va fi o fată obişnuită? Haide,

Katie. Ea are... dramatism. Este plină de vise. Apropo, n-ar strica să ai şi tu puţin din focul acela.

Kate îşi dădu ochii peste cap. Întotdeauna, aceleaşi presiuni subtile să meargă pe urmele lui Tully.

– Nu vorbeam despre viitorul meu. Fii atentă, mamă.

– Voiam să spun...

– Te-am auzit. Ce să fac? Mă evită. Iar eu am vrut să fiu o bună prietenă.

– Uneori, dacă eşti o bună prietenă, nu spui nimic.

– Şi doar să constat că greşeşte?

– Uneori, da. Apoi stai pe aproape să culegi cioburile. Tully este o personalitate explozivă; nu uita de unde vine şi cât de uşor poate fi rănită.

– Aşadar, ce să fac?

– Numai tu poţi găsi răspunsul la întrebarea asta. Au trecut zilele când eram Jiminy, greieraşul, sfetnic bun pentru tine.

– Nu-mi mai ţii predici despre viaţă, nu? Grozav! Tocmai aveam nevoie de una!

Prin telefon auzi cum mama expulza fumul pe nări.

– Ştiu că va fi în camera de emisie la KVTS, la ora unu.

– Eşti sigură?

– Aşa mi-a spus.

– Mulţumesc, mamă. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

Kate închise şi se grăbi în camera ei, unde se îmbrăcă repede şi se machie discret; puţin fond de ten menit să acopere mai ales liniile care-i apăruseră pe frunte de la cearta lor.

Traversă campusul în timp record. N-a fost o problemă. În această a doua parte a trimestrului studenţii erau ocupaţi, învăţând pentru examenele finale. La intrarea în KVTS se opri, îmbărbătându-se de parcă s-ar fi dus la luptă, apoi intră.

O găsi pe Tully exact unde prezisese mama că va fi; aplecată în faţa monitorului, înregistrând interviuri şi cadre de film. Când intră Kate, îşi ridică privirea.

– Ei bine, spuse Tully ridicându-se. Dacă nu vine Mahomed la munte...

– Îmi pare rău, murmură Kate.

Chipul lui Tully se încreţi la auzul acestor vorbe, de parcă îşi ţinuse respiraţia şi brusc dăduse aerul afară.

– Ai fost o ticăloasă.

– N-ar fi trebuit să rostesc acele cuvinte. Numai că... ne-am spus întotdeauna tot ce-am gândit.

– Aşadar asta a fost greşeala noastră. Tully înghiţi în sec, încercând să-i zâmbească. Nu reuşi.

– N-ar fi trebuit să te rănesc pentru nimic în lume. Eşti cea mai bună prietenă a mea. Îmi pare rău.

– Jură-mi că nu se va mai întâmpla. Că niciun tip nu va interveni între noi.

– Jur. Kate era ferm decisă să-şi respecte jurământul. Dacă trebuia să-şi prindă limba în capse, o va face fără nicio ezitare. Prietenia lor era mai importantă decât orice relaţie. Bărbaţii vin şi pleacă, prietenia lor era pentru totdeauna. Ştiau asta amândouă. Acum e rândul tău.

– Ce vrei să spui?

– Să juri că n-o să mă mai condamni înainte de a discuta mai întâi. Ultimele trei zile au fost cumplite.

– Jur.

Tully nu ştia cum s-a întâmplat, dar partidele de sex cu profesorul ei s-au transformat într-o relaţie specială de dragoste. Poate Kate avusese dreptate, şi legătura fusese, la început, un pas spre realizarea unei cariere, nu-şi mai amintea. Ştia doar că în braţele lui se simţea mulţumită, şi acesta era un sentiment nou pentru ea.

Şi desigur, el devenise mentorul ei. În timpul petrecut împreună o învăţase lucruri pe care n-ar fi reuşit să le afle singură decât în ani de zile.

Şi, ceea ce era mai important, el îi arătase ce înseamnă să faci dragoste. Patul lui devenise un port pentru ea, braţele lui reprezentau cercul vieţii ei. Când îl săruta şi-l lăsa s-o atingă cu o tandreţe inimaginabilă, uita că nu crezuse în dragoste. Acel prim simulacru de sex consumat în pădurile întunecate ale Snohomishului i se şterse din memorie câte puţin în fiecare zi, până când la un moment dat descoperi că nu-l mai păstra în

suflet. Va face întotdeauna parte din ea ca o cicatrice pe suflet, dar, ca toate cicatricele, pălea cu timpul, schimbându-şi culoarea de la un roşu strălucitor şi puternic la o dungă subţire, argintie, care putea fi văzută doar rareori.

Însă cu toate acestea, în pofida lucrurilor pe care el i le arătase şi i le dăruise, lui Tully începea să nu-i mai fie de-ajuns. În semestrul de toamnă al ultimului an se simţea iritată de atmosfera rarefiată a universităţii. CNN schimbase faţa televiziunii. Acolo, în lumea adevărată, se petreceau lucruri importante. John Lennon fusese împuşcat mortal în faţa apartamentului său din New York, un tip numit Hinckley trăsese în preşedintele Reagan în încercarea lamentabilă de a o impresiona pe Jodie Foster; Sandra Day O'Conner era prima femeie procuror general, Diana Spencer se căsătorise cu prinţul Charles în cadrul unei ceremonii de basm, astfel că toate fetele din America au ajuns să creadă în dragoste şi finaluri fericite o vară întreagă. Kate discuta atât de des despre căsătorie şi ştia atâtea detalii, încât ai fi zis că se numărase printre invitaţi.

Toate aceste titluri de primă pagină îi umpleau viaţa lui Tully, dar pentru că nu absolvise încă, ei nu-i venise vremea. O, desigur, scria articole pentru ziarele universităţii, uneori citea câteva fraze la televizor, dar toate acestea erau doar exerciţii de încălzire pentru un joc pe care nu-l putea juca deocamdată.

Tânjea să înoate prin apele reale ale ştirilor locale sau naţionale. Se săturase de dansurile de la asociaţia studenţilor, de petrecerile de fraternizare şi de cel mai vechi dintre ritualurile lumii, petrecerea lumânării. Nu înţelegea de ce voiau să se mărite toate fetele din asociaţie. Nu ştiau ce se întâmplă în lume, nu întrevedeau oportunităţile?

Ea făcuse tot ce putuse să-i ofere universitatea, luase parte la toate orele importante de transmisie şi de jurnalism şi învăţase tot ce putuse, lucrând vara la posturile specializate pe servicii publice. Era momentul să se lanseze în lumea necruţătoare a ştirilor de televiziune. Voia să plonjeze în lumea reporterilor, să-şi facă loc în primele rânduri.

– Nu eşti încă pregătită, oftă Chad. Era a treia oară când spunea asta în tot atâtea minute.

– Te înşeli, protestă ea, aplecându-se spre oglinda de deasupra noptierei lui, ca să mai aplice un strat de rimel. La începutul fascinanţilor ani optzeci nu te puteai farda prea tare şi nici nu trebuia să ai o coafură prea elaborată. Tu m-ai pregătit, şi amândoi ştim asta. M-ai determinat să-mi schimb coafura cu această plictisitoare tunsoare bob, Jane Pauley. Nu am decât costume negre, iar pantofii mei seamănă cu aceia ai unei gospodine dintr-un cartier mărginaş. Puse peria rimelului înapoi în suport şi se întoarse cercetând lacul aplicat pe unghii în acea dimineaţă. Ce-mi mai lipseşte?

El se ridică din pat. De la această distanţă părea întristat de discuţia lor sau obosit, nu-şi dădea seama prea bine.

– Ştii răspunsul meu la această întrebare, îi spuse cu blândeţe.

Ea începu să scotocească în poşetă după ruj.

– M-am plictisit de facultate. Simt nevoia să intru în lumea adevărată.

– Nu eşti pregătită, Tully. Un reporter trebuie să reprezinte un amestec perfect de obiectivitate şi de înţelegere.Tu eşti prea detaşată, prea rece.

Afirmaţia lui o descumpăni. Ani la rând avusese simţurile amorţite. Iar acum, brusc, i se sugeră că trebuia să fie şi obiectivă, şi plină de înţelegere. Empatică, dar profesionistă. Nu prea se împăcau aceste noţiuni în mintea ei şi atât ea cât şi Chad ştiau asta.

– Deocamdată nu am în vedere vreo reţea de televiziune. Este vorba doar de un interviu pentru o slujbă cu program redus până termin facultatea. Se apropie de pat. În costumul acela negru, cu bluză albă părea să întruchipeze eleganţa conservatoare. Terminase până şi cu sexualitatea părului până la umeri pe care-l strânsese la spate cu o agrafă. Stând pe marginea patului, îi îndepărtă o şuviţă de păr căzută pe ochi.

– Tu nu eşti pregătit pentru ieşirea mea în lume.

El oftă, mângâindu-i faţa cu încheietura mâinii.

– E adevărat că te prefer în patul meu.

– Recunoaşte, sunt pregătită. Voia să fie sexy şi matură, dar tremurul vocii îi trăda vulnerabilitatea. Avea nevoie de

confirmarea lui ca de aer sau de lumina soarelui. Putea să se descurce şi fără ea, dar ar fi fost mai puţin încrezătoare, iar astăzi i se părea vitală orice fărâmă de încredere care i se putea acorda.

– Ah, Tully, îi spuse el în cele din urmă. Tu te-ai născut pregătită.

Zâmbindu-i triumfător, ea îl sărută apăsat, apoi se ridică şi-şi luă servieta de vinil. În ea avea câteva C.V.-uri printate pe un suport de culoarea fildeşului, câteva cărţi de vizită pe care scria *Tallulah Hart, reporter de ştiri* şi o videocasetă cu un reportaj făcut de ea pentru KVTS.

– Îţi ţin pumnii, spuse Chad.

– Aşa să faci. Ea luă autobuzul din staţia aflată în faţa standului cu hamburgeri din Kidd Valley. Chiar dacă era studentă în ultimul an, nu voise să-şi aducă maşina în şcoală. Parcarea era costisitoare şi greu de obţinut. În plus, familiei Mularkey îi plăcea vechea maşină a bunicii ei.

Pe drumul spre sectorul U şi apoi prin oraş, trecu în revistă informaţiile sale despre bărbatul pe care urma să-l cunoască. La douăzeci şi şase de ani era deja un reporter respectat, format în timpul transmisiilor în direct, şi câştigase un premiu important în timpul conflictului din America Centrală. Niciunul din articolele sale nu menţiona ce anume îl adusese înapoi acasă, unde-şi schimbase brusc cariera. Acum era producător în biroul mai mic al uneia din staţiile locale. Tully repetase de multe ori ce urma să-i spună.

Mă bucur să vă cunosc, domnule Ryan.

Da. Am o experienţă impresionantă pentru o femeie de vârsta mea.

Sunt decisă să ajung o ziaristă de mâna întâi, nu mă aştept să...

Autobuzul opri în staţia din colţul de la First and Broad, scoţând fum şi şuierând zgomotos.

Se grăbi să coboare din vehicul, apoi urcă treptele. În timp ce stătea sub stâlpul cu denumirea staţiei consultându-şi notiţele, a început să plouă, nu atât de tare cât să aibă nevoie

de umbrelă sau de o manta, dar suficient ca să-i strice coafura şi s-o izbească în faţă. Şi-a lăsat capul în jos pentru a-şi proteja machiajul şi a alergat spre destinaţie.

Mica clădire din beton cu ferestre fără perdele se afla în mijlocul cvartalului unde exista şi o parcare. În interior, consultă lista locatarilor şi găsi ceea ce căuta: KCPO – APARTAMENTUL 201.

Îşi netezi părul, zâmbi profesional şi se îndreptă spre încăperea, cu numărul 201.

Acolo, deschise uşa şi aproape că dădu peste cineva. În primul moment, Tully a fost surprinsă. Bărbatul care stătea în faţa ei i se păru senzaţional – păr negru, bogat, ochi albaştri electrizanţi, un început de barbă. Nu era deloc ce se aşteptase ea.

– Eşti Tallulah Hart?

Ea îi întinse mâna.

– Da, sunt. Sunteţi domnul Ryan?

El dădu aprobator din cap şi îi întinse mâna. O conduse apoi printr-o cămăruţă înţesată de acte, camere de luat vederi şi maldăre de ziare. Prin uşile deschise se vedeau câteva birouri goale. Un alt tip stătea într-un colţ, fumând o ţigară. Părea imens, cu o înălţime de cel puţin unu nouăzeci metri, cu părul blond, aspru şi haine în care părea c-a dormit peste noapte. O frunză imensă de marihuana era imprimată pe tricoul lui. La intrarea lor, el ridică privirea.

– Ea este Tallulah Hart, spuse domnul Ryan fără altă introducere.

Tipul cel înalt mormăi:

– Cea cu scrisorile?

– Exact. Domnul Ryan îi zâmbi lui Tully. El e Mutt. Cameramanul nostru.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Mutt.

Îi făcu pe amândoi să râdă, ceea ce îi spori îngrijorarea că era prea tânără pentru ce voia să facă.

El o conduse către un birou aflat într-un colţ şi făcu semn spre un scaun metalic din faţa unui birou de lemn.

– Ia loc, îi spuse, închizând uşa în urma sa.

El se așează la birou și o privi. Ea stătu dreaptă, încercând să pară mai impunătoare.

– Așadar, tu mi-ai blocat căsuța poștală cu înregistrări și C.V.-uri. Sunt sigur că, fiind ambițioasă, te-ai informat în privința noastră. Alcătuim echipa din Seattle pentru KCPO Tacoma. Nu derulăm programe pentru studenți.

– Am aflat asta din scrisorile dumneavoastră.

– Știu. Eu le-am scris. Rezemându-se de speteaza scaunului, își încleștă degetele la ceafă.

– Ai citit articolele mele, ai urmărit înregistrările?

– De fapt, de asta te afli aici. Când am înțeles că nu vei înceta să mă bombardezi cu benzi, mi-am spus că este cazul să urmăresc una.

– Și?

– Și... vei fi bună într-o zi. Ai ceea ce trebuie.

Într-o zi? Așa va fi?

– Dar mai ai multe de învățat.

– De aceea am nevoie de practică.

– Adică ceea ce nu-ți pot oferi.

– Voi munci douăzeci-treizeci de ore pe săptămână fără salariu și nu-mi pasă dacă primesc credit de la universitate sau nu. O să fac cópii, verificări de date, cercetare. Orice. Cum ați putea greși?

– Orice? El o fixa cu privirea. O să ne faci cafea, o să aspiri și o să cureți baia?

– Cine face toate astea acum?

– Mutt și cu mine. Și Carol, dacă nu pleacă pe undeva în căutare de subiecte.

– Atunci o să-mi asum eu obligația asta.

– Așadar, vei face tot ce trebuie.

– Cu siguranță.

El se rezemă din nou de spătarul scaunului și o studie cu atenție.

– Ai înțeles că vei munci din greu și nu vei fi plătită.

– Am înțeles că aș putea lucra lunea, miercurea și vinerea.

În final, el îi spuse:

– Bine, Tallulah Hart. Se ridică. Arată-mi ce poți.

– O voi face. Ea zâmbi. Spune-mi Tully.

El o conduse înapoi prin birou.

– Ei, Mutt, ea este noua noastră colegă, Tully Hart.

– Grozav, spuse Mutt, fără să-şi ridice privirea de la echipamentul aflat în poala sa.

La uşă, Ryan se opri şi o privi lung.

– Sper că iei în serios slujba asta, domnişoară Hart. În cazul în care nu va fi o experienţă care va dura mai puţin decât valabilitatea laptelui de la raft.

– Puteţi conta pe mine, domnule Ryan. Să vin la opt?

– Mă vei găsi aici.

Ea recapitulă de mai multe ori modul cum decursese întâlnirea în vreme ce se îndreptă spre staţia de autobuz.

Reuşise să-şi facă singură rost de acest loc de practică. Într-o zi, când Phil Donahue o va intervieva, îi va spune această poveste pentru a-şi demonstra insistenţa.

Da, Phil. A fost o mişcare îndrăzneaţă, dar ştii cum e cu televiziunea. Este o lume nemiloasă, iar eu am fost o fată ambiţioasă.

Dar mai întâi îi va povesti totul lui Katie. Trebuia să-i împărtăşească prietenei sale vestea cea mare

Aceasta a reprezentat începutul visului lor.

Cireşii din Quad marcau trecerea timpului mai bine decât orice calendar. Roz şi încărcaţi de flori primăvara; verzi, plini de sevă în zilele calde de vară; frumos împodobiţi la începerea şcolii şi acum, desfrunziţi în această zi de noiembrie 1981.

Pentru Kate, viaţa se derula prea repede. Era total diferită de acea fată tăcută, timidă, care sosise la universitate. În anii petrecuţi aici învăţase să organizeze şi să planifice o seară de dans pentru trei sute de persoane, să dea peste cap un pahar cu bere şi să înţepe o stridie crudă, să facă aranjamente pentru o petrecere de fraternizare şi să se simtă în largul ei cu oameni necunoscuţi, să scrie reportaje incisive, cu capcane spumoase şi să filmeze acelaşi subiect, chiar dacă ea nu asistase la derularea lui. Profesorii ei de jurnalism o apreciau şi o asiguraseră că este făcută pentru această meserie.

Problema însă era inima ei. Spre deosebire de Tully, care

n-avea nicio reținere în a pune orice întrebare, Kate ezita să inoportuneze oamenii cu întrebări. Tot mai des, în ultimul timp, își păstra propriile subiecte și le edita pe acelea ale lui Tully.

Nu avea stofă de producător de știri sau de producător de primă clasă. În fiecare zi, când se afla la orele de televiziune și comunicare se autoamăgea.

În ultimul timp visa la alte lucruri, cum ar fi să studieze dreptul ca să lupte împotriva inechităților despre care făcea reportaje, sau să scrie romane care să facă oamenii să vadă lumea într-o lumină mai bună... sau... și acesta era visul ei cel mai ascuns, să se îndrăgostească. Dar cum să-i spună lui Tully toate astea?

Tully, care o luase de mână cu mulți ani în urmă, atunci când nimeni altcineva n-o făcuse, care țesuse visele despre viața lor ca partenere într-o televiziune de știri. Cum să-i spună celei mai bune prietene că nu-i mai împărtășea visurile?

Ar fi trebuit să-i fie ușor. Erau adolescente cu ani în urmă, când au hotărât să pornească împreună în viață. În anii care trecuseră, lumea se schimbase atât de mult. America pierduse războiul din Vietnam, Nixon demisionase, muntele St. Helens erupsese, iar cocaina devenise nelipsită pentru o generație de petrecăreți. Echipa de hochei a SUA reușise să câștige miraculos olimpiada, iar un actor de mâna a doua ajunsese președinte. Visurile nu puteau să nu se schimbe în astfel de vremuri nesigure.

Trebuia să-și facă curaj și să-i spună lui Tully odată pentru totdeauna adevărul. Să-i mărturisească: *Acelea au fost visurile tale, Tully, și sunt mândră de tine, dar nu mai am paisprezece ani și nu te mai pot urma la nesfârșit.*

– Poate astăzi, spuse cu voce tare trăgându-și rucsacul după ea prin campusul cenușiu, încețoșat.

Numai dacă ar fi avut propriul ei vis, care să-l înlocuiască pe cel cu stelele pereche de televiziune. Tully ar putea accepta acest lucru; răspunsul echivoc al lui Kate ar fi fost respins de Furtuna Tropicală Tully.

La marginea campusului, intră în fluxul de tineri și traversă strada zâmbind, făcându-le semne prietenilor pe lângă care

trecea. La asociație, se duse direct în living, unde fetele stăteau pe canapele și pe scaune, pe fiecare petic al covorului verde, înghesuite ca niște cremvurști.

Își aruncă rucsacul pe podea și găsi un loc pe jos între Charlotte și Mary Kay.

– A început?

Vreo treizeci de fete o somară să tacă, pentru că începuse tema muzicală de la *General Hospital*. Chipul Laurei umplu ecranul. Era frumoasă, cu ochii înrourați, cu o tiară albă superbă. Un oftat colectiv se auzi în încăpere. Apoi apăru Luke într-un costum cenușiu zâmbindu-i miresei sale. Chiar atunci ușa se dădu de perete.

– Kate! strigă Tully intrând în încăpere.

– Știt, se auzi de peste tot.

Tully se așeză lângă Kate.

– Trebuie să vorbim.

– Știt.... Luke și Laura se căsătoresc. Poți să-mi vorbești de interviul tău, ai reușit. Felicitările la sfârșit. Acum liniște.

– Dar...

– Știt...

Tully se așeză în genunchi bombănind:

– Cum puteți fi leșinate după tipul ăsta slăbănog cu părul vâlvoi? Oricum, are aer de violator. Cred...

– Știt...

Tully oftă ostentativ și-și încrucișă brațele la piept.

Imediat după ce se termină serialul și începu din nou muzica, sări în picioare.

– Haide, Katie. Trebuie să vorbim. O luă pe Kate de mână și o scoase pe hol, apoi pe scări până în locul unde asociația își ascundea micul său secret murdar: camera de fumat. Era o încăpere mică plasată în spatele bucătăriei, cu două canapele, o măsuță de cafea plină de scrumiere și un fum așa de dens că-ți irita ochii chiar dacă nu se afla nimeni în cameră. Era locul bârfelor după petreceri și al râsului în orele târzii din noapte.

Lui Kate nu-i plăcea aici. Obiceiul pe care îl considera

atât de atrăgător şi ostentativ la treisprezece ani, acum i se părea de prost-gust.

– Haide, spune-mi totul. Ai obţinut postul, nu-i aşa?

Tully rânji.

– Da. Lunea, miercurea şi vinerea. Uneori şi în weekend. Suntem pe drumul cel bun, Katie. Am obţinut slujba şi după absolvire îi voi convinge să te angajeze. Vom alcătui o echipă, aşa cum spuneam întotdeauna.

Kate trase adânc aer în piept. *Fă-o. Spune-i.*

– N-ar trebui să-ţi faci probleme în privinţa mea, Tully. Este ziua ta, startul tău.

– Nu fi ridicolă. Sper că n-ai renunţat la ideea că reprezentăm o echipă, nu? Tully se opri, se uită la Kate care-şi adună curajul şi deschise gura. Dar Tully râse: Sigur că nu. Am ştiut asta dintotdeauna. Doar eşti cu mine. Foarte simpatic. O să discut cu domnul Ryan, noul meu şef, de îndată ce vor constata că nu se mai poate descurca fără mine. Acum trebuie s-o şterg. Chad abia aşteaptă să afle ce-am făcut la interviu, dar trebuia să-ţi spun ţie mai întâi. Tully o îmbrăţişă strâns şi plecă.

Kate rămase acolo, în acea cameră mică şi urâtă care mirosea a ţigară stătută, uitându-se la uşa deschisă.

– Nu, spuse ea încet. Nu vreau să fac asta.

Nu era nimeni s-o audă.

11

Ziua Recunoştinţei reprezenta întotdeuna un spectacol în casa familiei Mularkey. Mătuşa Georgia şi unchiul Ralph veneau din estul Washingtonului, aducând destulă mâncare să hrănească toată comunitatea. Cu câţiva ani în urmă, îi însoţeau cei patru copii ai lor, dar acum deveniseră adulţi şi aveau alte familii în vizită cu prilejul acestei sărbători. În acel an, Georgia şi Ralph erau singuri şi păreau puţin descumpăniţi de noua lor situaţie. Georgia îşi turnă ceva de băut înainte de a-i saluta pe cei din casă.

Kate se așează pe brațul uzat al canapelei vișinii, care ocupase dintotdeauna locul central în sufragerie. Tully stătea ghemuită pe podea, la picioarele mamei. Era locul ei obișnuit de sărbători. Lui Tully nu-i prea plăcea să fie departe de femeia pe care o considera mama perfectă. Aceasta ședea pe fotoliul tatei, în fața Georgiei care stătea pe sofa.

Era ora fetelor – o tradiție de familie. Georgia o instituise cu ani în urmă – înainte de a veni pe lume copiii. În fiecare vacanță, timp de o oră, în timp ce bărbații urmăreau vreun meci de fotbal, femeile se adunau în sufragerie să bea un cocteil și să urmărească știrile. Știau toate că vor avea mult de lucru în bucătărie, dar își puteau permite să sacrifice șaizeci de minute.

Pentru prima dată, anul acesta, mama le pusese vin alb în pahare lui Tully și Kate. O făcu astfel pe Kate să se simtă adult, în vreme ce stătea pe brațul sofalei și sorbea din vin. Primul album de Crăciun al anului se afla deja pe măsuța turnantă. Evident, Elvis cânta despre copilul din ghetou.

Ciudat cum un album, poate un singur cântec, te făcea să retrăiești atâtea momente din viață. Kate nu-și amintea să fi fost vreun eveniment în viața familiei Mularkey – Crăciun, Ziua Recunoștinței, Paști, fără Elvis. Mama și Georgia se ocupau de asta. Moartea artistului nu le schimbase obiceiul, iar uneori, dacă beau suficient, se îmbrățișau, consolându-se reciproc de moartea lui.

– Ar trebui să vă spun ce am de făcut săptămâna asta, zise Tully ridicându-se emoționată în picioare.

Kate observă că arăta ca o persoană nerăbdătoare să primească binecuvântarea mamei.

– Ați auzit de cazul de viol Spokane? Ei bine, spuse ea pe un ton dramatic, tipul a fost arestat. Maică-sa a angajat pe cineva să-i omoare pe judecător și pe procuror. Nu vi se pare incredibil? Iar Johnny – ăsta este șeful meu – mi-a dat voie să fac o schiță. Au folosit chiar fraza mea. Era grozavă! Săptămâna viitoare o să asist la un interviu cu un tip care a inventat un tip nou de calculator.

– Ai început să muncești serios, Tully, spuse mama, zâmbindu-i.

– Nu numai eu, doamnă Mularkey, spuse Tully. Şi Kate va proceda la fel. Voi insista să facă practică la acelaşi post. Într-o zi vom apărea amândouă la televiziune. Prima pereche de femei de nădejde din emisiunile de televiziune.

– Gândeşte-te la asta, Margie, zise Georgia visătoare.

– De nădejde? spuse Kate, îndreptându-se de spate. Parcă era vorba să devenim reportere.

Tully îi zâmbi.

– Cu ambiţia noastră? Glumeşti? Ţintim sus, la vârf, Katie.

Kate trebuia să spună ceva chiar acum. Lucrurile îi scăpau de sub control şi era cel mai bun moment să le lămurească. Câteva pahare de băutură uşuraseră întrucâtva lucrurile.

– Ar trebui să-ţi spun...

– Vom fi mai cunoscute ca Jean Enersen, doamnă Mularkey, zise Tully râzând. Şi mult mai bogate.

– Imaginaţi-vă cum este să fii bogat! spuse mama.

Mătuşa Georgia o bătu pe picior pe Kate.

– Toată familia este atât de mândră de tine, Katie. Vei face cunoscut numele nostru.

Kate oftă. Încă o dată pierduse ocazia. Ridicându-se, străbătu încăperea dincolo de colţul în care urma să fie instalat pomul de Crăciun şi rămase la fereastră uitându-se spre păşune. O pătură de un alb strălucitor acoperea câmpul, formând movilite strălucitoare pe stâlpii de telegraf. Lumina lunii transforma totul într-o feerie de albastru îngheţat şi alb; cerul negru de catifea arăta ca o felicitare. Copil fiind, aştepta întotdeauna această perioadă a anului, se ruga luni întregi să vină şi niciun miracol. Acoperită de zăpadă, Aleea cu licurici părea un peisaj de poveste. Locul unde nu se putea întâmpla nimic rău, unde o fată ar fi trebuit să aibă tăria de a spune familiei că se răzgândise.

Ultimele luni din ultimul an au fost dedicate desăvârşirii. Cu toate că Tully îşi petrecea mai mult de douăzeci şi cinci de ore la postul de televiziune unde îşi făcea practica, iar Kate lucra tot atâtea ore la Starbucks, noua cafenea din piaţa Pike Place, aveau grijă să-şi consacre suficient timp una alteia

jucând biliard şi bând bere la Goldies, ascultând muzică la taverna Blue Moon. Tully îşi petrecea cam multe nopţi la Chad, dar Kate nu-i făcea niciun reproş. Sincer vorbind, se distra prea bine la întâlnirile ei ca s-o mai cicălească pe Tully în privinţa alegerii ei.

Singura problemă din viaţa lui Kate – şi era foarte importantă – o constituia examenul de absolvire care se apropia. Peste o lună urma să obţină diploma în comunicare – transmisie jurnalism şi încă nu spusese nimănui că nu asta visase ea.

Acum, totuşi avea să lămurească lucrurile. Se afla într-una din cabinele telefonice de la etajul al treilea, gata să treacă la fapte, şi tocmai sunase acasă. Mama a răspuns de la al doilea apel.

– Alo?

– Bună, mamă.

– Katie! Ce surpriză! Nu-mi amintesc să mai fi sunat vreodată la mijlocul săptămânii. Probabil ai capacităţi extrasenzoriale; abia ne-am întors de la mall. Dacă ai vedea rochia pe care am cumpărat-o pentru absolvirea ta. E foarte frumoasă. Să nu spună cineva că la JC Penney nu se găseşte îmbrăcăminte de cea mai bună calitate.

– Cum este? Kate se blocase; cu o ureche asculta descrierea făcută de mama. Ea tocmai spunea ceva de umeri falşi şi materiale strălucitoare când Kate o întrerupse. Tocmai am aplicat pentru o slujbă la Nordstrom, mamă. La departamentul de publicitate.

Simţi o pauză notabilă la celălalt capăt al firului, apoi auzi cum mama îşi aprindea o ţigară.

– Am crezut că tu şi Tully veţi fi....

– Ştiu. Kate se rezemă la loc de perete. O echipă de reportere. Cu renume mondial şi bogate.

– Ce se întâmplă de fapt, Kathleen?

Kate încercă să exprime în cuvinte incertitudinile. Numai că nu ştia ce voia să facă cu restul vieţii sale. Crezuse că o aştepta ceva special, o cărare care era doar a ei, menită să-i ofere fericire la sfârşit, dar unde începea aceasta?

– Nu sunt ca Tully, spuse în final, recunoscând un adevăr pe care-l știa de mult timp. Nu respir știri. Desigur, sunt destul de bună ca să obțin A la examene și profesorii mă apreciază pentru că nu întârzii niciodată cu articolele, dar jurnalismul... televiziunea sau ziarele sunt o junglă. Voi fi devorată de vie de oameni ca Tully, care ar face orice să-și atingă scopul. N-ar fi realist să-mi închipui că m-aș putea descurca.

– Realist? Realiști suntem tatăl tău și cu mine în încercarea noastră de a face față cheltuielilor când i se taie sistematic orele la uzină. Realistă sunt și eu pentru că, fiind o femeie inteligentă, nu pot obține o slujbă plătită cu mai mult decât salariul minim; asta pentru că nu am studii și n-am făcut decât să-mi cresc copiii. Crede-mă, Katie, nu aș vrea să fii realistă la vârsta ta. Ai timp destul pentru asta. Acum trebuie doar să ai visuri îndrăznețe și să ajungi cât mai sus.

– Numai că mi-aș dori cu totul altceva.

– Ce?

– Aș vrea să știu și eu.

– Oh, Katie... cred că ți-e teamă să întinzi mâna până la inelul de alamă. Nu trebuie să-ți faci probleme.

Înainte ca fiica ei să-i poată răspunde, cineva bătu la ușă.

– Sunt aici, strigă.

Ușa se izbi de perete și Tully intră.

– Te-am găsit. Te-am căutat peste tot. Cu cine vorbești?

– Mama.

Tully luă receptorul și spuse:

– Bună ziua, doamnă Mularkey. O răpesc pe fiica dumneavoastră. Vă sunăm mai târziu. La revedere. Închise, apoi se întoarse spre Kate. Tu vii cu mine.

– Unde?

– O să vezi. Tully o scoase din casă, apoi în parcare unde se afla un mic volkswagen albastru.

Tot drumul până la Seattle, Kate a întrebat-o unde merg și ce se petrece, dar Tully nu-i răspunse decât în momentul în care ajunseră în fața unei clădiri mici de birouri.

– Aici lucrez, spuse ea după ce opri motorul. Nu-mi vine să cred că n-ai mai fost aici. Ei bine, era și timpul.

Kate își dădu ochii peste cap. Acum știa ce se petrece. Tully voia să-i prezinte un nou succes al ei, o bobină, o bandă, un reportaj care tocmai fusese transmis. Ca de obicei, Kate venea după ea.

– Uite ce este, Tully, zise ea în timp ce străbăteau coridoarele insipide și pătrundeau într-un spațiu mic aglomerat al KCPO-TV. Trebuie să-ți spun ceva.

Tully deschise ușa.

– Sigur. Mai târziu. Apropo, el e Mutt. Îi arătă o namilă de bărbat cu părul lung, cocoșat, care stătea la fereastra deschisă și expulza fumul de țigară.

– Salut, le spuse el, abia ridicând un deget.

– Carol Mansour – ea este reporterul – se află la o întrunire a consiliului municipal, spuse Tully, conducând-o spre o ușă închisă.

De parcă ea, Kate, nu auzise reportajele lui Carol Mansour de nenumărate ori!

Tully se opri în fața ușii și ciocăni. Când îi răspunse o voce masculină, Tully deschise ușa și o trase pe Kate înăuntru.

– Johnny? Ea este prietena mea, Kate.

Bărbatul își ridică privirea din spatele biroului.

– Ești Kate Mularkey, nu?

Era, fără îndoială, cel mai chipeș bărbat pe care-l văzuse ea vreodată. Părea ceva mai mare ca ele, dar nu cu mult; poate cinci sau șase ani. Avea părul negru și des, strâns la spate, cu mici bucle la capete. Pomeți proeminenți, o bărbie mică, ce l-ar fi putut face să pară drăguț, dar chipul lui nu avea nimic feminin. Când îi zâmbi, i se tăie răsuflarea, simțindu-se brusc atrasă fizic de el; așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată.

Iar ea stătea acolo, în fața lui, îmbrăcată pentru lucru în blugii Gloria Vanderbilt, pantofi fără toc și pulover roșu cu decolteu în V. Buclele i se desfăcuseră și și le aranjase din nou în această dimineață. Nici nu se mai obosise să se machieze.

Îi venea s-o omoare pe Tully.

– Vă las singuri, spuse Tully strecurându-se afară din birou și închizând ușa în urma sa.

– Te rog, ia loc, îi spuse el arătându-i scaunul gol din fața biroului.

Ea se așeză nervoasă pe marginea scaunului.

– Tully mi-a spus că ești un geniu.

– Păi, doar e prietena mea cea mai bună!

– Ești norocoasă. E o fată deosebită.

– Da, domnule, așa este.

El râse la auzul vorbelor ei; era un hohot de râs contagios, care a făcut-o și pe ea să zâmbească.

– Te rog să nu mi te adresezi cu acest apelativ. Mă faci să cred că un tip bătrân se află undeva în spatele meu. Se aplecă spre ea. Ei, Kate, ce zici?

– Despre ce?

– Despre slujbă.

– Care slujbă?

El își ridică privirea spre ușă și-i spuse:

– Hmm... interesant, apoi o privi din nou. Avem un post de funcționar. Carol obișnuia să răspundă la telefoane și să facă clasificările, dar va avea un copil, așa că nemernicul director al postului a cerut ajutor.

– Dar Tully...

– Vrea să-și facă practica. Spune că, mulțumită bunicii, nu duce lipsă de bani. Între noi fie vorba, nu prea știe să răspundă la telefon.

Toate acestea o luară prin surprindere pe Kate. Cu numai o oră în urmă, îi era foarte clar că nu vrea să lucreze în televiziune, iar acum i se oferea o slujbă pe care orice coleg de la universitate și-ar fi dorit-o.

– Care este salariul? întrebă simțindu-se în impas.

– Salariul minim, desigur.

Ea făcu un calcul rapid. Cu bacșișuri, lua de două ori mai mult de la Starbucks.

– Haide, spuse el zâmbind. Nu poți să mă refuzi? Ai șansa să fii secretară într-un birou urât, fără să primești bani aproape deloc. Nu este ăsta visul oricărei absolvente de facultate?

Ea nu se putu abține să nu râdă.

– Dacă aşa pui problema, cum te-aş putea refuza?

– Este un început în lumea strălucitoare a televiziunii, nu?

Zâmbetul lui avu darul s-o răvăşească complet.

– Este? Fascinantă, nu?

El păru surprins de întrebare şi pentru prima oară o privi cu adevărat. Zâmbetul fals afişat pieri, iar privirea acelor ochi albaştri deveni dură şi cinică.

– Nu în acest birou.

O atinsese. În mod surprinzător se simţea foarte puternic atrasă de el. Nu semăna cu felul în care reacţionase în cazul colegilor de facultate. Era un motiv în plus să nu accepte slujba.

În spatele ei se deschise uşa şi Tully intră brusc.

– Ei, ai fost de acord?

Era o nebunie să accepţi o slujbă doar pentru că-ţi plăcea şeful.

Dar, de fapt, ea avea douăzeci şi unu de ani, iar el îi oferea şansa unui început în televiziune.

N-o privi pe Tully. Dacă ar fi făcut-o, ştia că s-ar fi simţit ca şi cum ar fi fost de vânzare, că mergea din nou după ea, dar dintr-un motiv neîntemeiat.

Însă cum să refuze? Poate într-o slujbă adevărată ar descoperi pasiunea şi strălucirea care-i lipseau. Cu cât se gândea la asta mai mult, cu atât i se părea tot mai posibil. Şcoala n-avea nicio legătură cu lumea adevărată. Poate tocmai din acest motiv n-o acaparase lumea ştirilor. Aici, contau subiectele.

– Sigur, spuse în cele din urmă. Mă voi strădui, domnule Ryan.

– Spune-mi Johnny. Zâmbetul lui a fost atât de tulburător, încât ea se văzu nevoită să-i evite privirea. Era sigură că el îi putea auzi bătăile accelerate ale inimii.

– În regulă, Johnny.

– Foarte bine, spuse Tully bătând din palme.

Kate nu putu să nu observe cum prietena ei i-a stârnit

imediat interesul lui Johnny. El stătea la birou, holbându-se la Tully.

Atunci Kate şi-a dat seama că făcuse o greşeală.

Kate s-a privit în oglinda mică, ovală, de deasupra dulapului. Părul ei lung şi drept, un aspect important al înfăţişării sale, era strâns la spate cu o bandă de catifea neagră. Fardul bleu şi două straturi de rimel îi puneau în valoare ochii, iar rujul roz şi fardul de obraz dădeau ceva culoare tenului.

– O să înveţi să-ţi placă ştirile, spuse imaginii din oglindă. Şi asta nu înseamnă doar că mergi pe urmele lui Tully.

– Grăbeşte-te, Kate, o strigă Tully, bătând în uşa dormitorului. Nu vreau să întârzii din prima zi de muncă. Te aştept în parcare.

– Bine, poate îi urmezi exemplul. Luându-şi în grabă servieta de pe patul dublu, ieşi din dormitor şi se îndreptă spre scară.

În această ultimă săptămână de şcoală, sălile erau pline de fete care studiau pentru examenul de licenţă, îşi luau rămas-bun, îşi împachetau lucrurile. Kate îşi croi drum printre ele şi ajunse în parcarea mică din spatele clădirii, unde Tully se urcase în Volkswagenul cel nou cu motorul pornit.

În secunda în care Kate s-a urcat şi a închis portiera, au şi pornit. Melodia lui Prince, *Purple Rain* răzbătea din difuzoare. Tully trebui să ţipe ca să se facă auzită:

– E grozav, nu? În sfârşit lucrăm împreună!

Kate încuviinţă.

– Este. Trebuia să recunoască, se simţea emoţionată. De fapt, era absolventă de facultate – sau va fi curând – şi-şi găsise o slujbă excelentă pentru început, într-un domeniu de maximă importanţă. Nu conta că Tully îi făcuse rost de ea, sau că mergea pe urmele celei mai bune prietene. Avea importanţă doar faptul că va lua în serios slujba asta şi va descoperi că are vocaţie pentru jurnalism.

– Vorbeşte-mi despe şeful nostru, spuse închizând aparatul stereo.

– Johnny? E grozav în tot ceea ce face. A fost corespondent de război. În El Salvador sau Libia, cine mai ştie? Am auzit

că duce dorul atmosferei de pe front, dar e un mare producător. Poți învăța multe de la el.

– Ai fost tentată vreodată să te culci eu el?

Tully începu să râdă.

– Doar pentru că m-am culcat cu profesorul meu nu înseamnă că o s-o fac cu fiecare șef.

Kate respiră ușurată auzind acest lucru, poate mai mult decât ar fi trebuit. Voia s-o întrebe dacă Johnny este căsătorit, dar nu putea articula cuvintele. S-ar fi trădat.

– Am ajuns. Tully trase în fața clădirii și parcă. Pe drumul pe scări și pe hol n-a vorbit decât despre plăcerea de a lucra împreună, dar când ajunseră în acel mic și înghesuit conglomerat de birouri, a apucat-o pe drumul cel mai scurt și s-a năpustit asupra lui Mutt.

Kate a rămas pe loc strângând la piept servieta tatălui din imitație de piele și întrebându-se ce ar trebui să facă.

Tocmai se hotărâse să-și scoată jacheta când apăru Johnny incredibil de frumos, dar și supărat.

– Mutt! Carol! strigă, deși se aflau chiar în fața lui. Noua companie Microsoft anunță ceva. Nu știu ce dracului este. Mike transmite informațiile pe fax. Vor să te duci la sediul companiei să vezi dacă poți discuta cu șeful, Bill Gates.

Tully se năpusti asupra lui.

– Pot să merg și eu?

– Cui îi pasă? E o poveste de rahat, zise Johnny, apoi se întoarse în biroul său și trânti ușa.

Momentele următoare au fost o secvență de haos absolut. Carol, Tully și Mutt și-au adunat echipamentele și au ieșit în fugă din birou. Kate rămase acolo după plecarea lor, în biroul liber, acum liniștit, întrebându-se ce naiba trebuia să facă.

Lângă ea sună telefonul.

Își scoase jacheta, o puse pe spătarul scaunului, se așeză, apoi răspunse.

– KCPO știri. Sunt Kathleen. Cu ce vă pot fi de folos?

– Ei, iubito, suntem noi, mama și tata. Am sunat să-ți urăm o zi bună în prima ta zi de serviciu. Suntem atât de mândri de tine.

Pe Kate n-o surprinse acest apel. Unele lucruri din viață nu se schimbă, iar familia ei se număra printre ele. Îi iubea pentru asta.

– Vă mulțumesc.

În următoarele ore i s-a părut foarte ușor să-și umple timpul. Telefonul suna aproape permanent, iar cutia cu intrări de pe biroul ei părea că nu fusese golită de ani întregi. Fișierele erau într-o dezordine absolută.

Fusese atât de absorbită de munca ei, încât, când se uită la ceas, văzu că era ora unu și murea de foame.

Oare avea pauză de masă? Se ridică și străbătu biroul acum curat. La ușa lui Johnny se opri adunându-și curajul ca să bată, dar înainte s-o poată face, auzi țipete din interior. El se certa cu cineva.

Era mai bine să nu-l întrerupă. Puse robotul pe automat și coborî la bufet. Acolo comandă un sandviș cu șuncă și brânză, un bol cu supă cremă și două cutii de cola. Cu punga în mână fugi sus și deconectă automatul.

Apoi se duse din nou la ușa lui Johnny, unde era tăcere. Ciocăni timid.

– Intră.

Ea deschise ușa.

El stătea la birou, părând foarte obosit. Părul lung îi cădea în dezordine pe umeri, de parcă și-ar fi trecut tot timpul degetele prin el, dându-l pe spate. Zeci de hârtii îi acopereau biroul, atât de multe încât nu se mai vedea nici telefonul.

– Mularkey, spuse el oftând. La dracu'! Am uitat că începi lucrul astăzi.

Kate vru să pareze cu o glumă pe tema asta, dar vocea n-o ajută. Era dureros de conștientă de prezența acestui bărbat, simțindu-se doar vag deranjată de faptul că el nici n-a știut că se afla acolo.

– Intră. Ce ai în mână?

– Ceva de mâncare. Mi-am închipuit că ți-e foame.

– Mi-ai cumpărat de mâncare?

– Ce e rău în asta? Îmi pare rău, eu...

– Stai jos. Îi făcu semn spre scaunul din fața biroului.

– Chiar apreciez gestul tău. Nici nu-mi amintesc când am mâncat ultima oară.

Ea se apropie de birou şi începu să despacheteze mâncarea. Îl observă cum o urmăreşte în tot acest timp, fixând-o cu ochii lui de-un albastru intens. Acest lucru îi spori nervozitatea în asemenea măsură, încât aproape vărsă supa.

– Supă caldă, spuse el cu o voce joasă. Deci eşti una dintre acelea...

Ea se aşeză privindu-l, simţindu-se incapabilă să se abţină.

– Una dintre...?

– Cele care au grijă de toată lumea. El luă o înghiţitură. Lasă-mă să ghicesc: ai crescut într-o familie fericită. Doi copii şi un câine. Fără divorţ.

Ea începu să râdă.

– Punct ochit, punct lovit. Tu?

– Fără câine. Nu prea fericită.

– Oh! Ea chibzuia ce să-i spună. Eşti căsătorit? Întrebarea îi scăpă înainte de a se putea controla.

– Nu. Niciodată. Tu?

Ea zâmbi.

– Nu.

– Bravo ţie! Asta este o slujbă care necesită concentrare.

Kate se simţi ca o impostoare. Stătea în faţa şefului, încercând să se concentreze, să-i spună ceva care să-i stârnească admiraţia, dar nu putea nici să-l privească. Era o nebunie. Nu i se mai părea atât de frumos. Dar ceva anume în felul lui de a fi o impresionase atât de puternic, încât nu mai putea să gândească corect. În final spuse:

– Crezi că vor veni cu un subiect bun de la Microsoft?

– Ieri, Israelul a invadat Libanul. Ştiai? I-au împins pe palestinieni înapoi la Beirut. Acesta este adevăratul subiect. Şi noi stăm în biroul ăsta prăpădit, pierzând timpul cu ştiri despre softuri. Oftă. Îmi pare rău. Am o zi proastă. Şi tocmai în prima ta zi de muncă. Îi zâmbi, dar zâmbetul nu i se reflectă şi în privire. Iar tu mi-ai adus supă. Mâine o să mă comport mai bine, promit.

– Tully mi-a spus că ai fost corespondent de război.

– Mda.

– Presupun că ţi-a plăcut.

Ea văzu o umbră întunecând-i pentru scurt timp privirea; era tentată s-o eticheteze drept tristeţe, dar cum să ştie?

– A fost o nebunie.

– Cum de ai plecat?

– Eşti prea tânără să înţelegi.

– Nu sunt cu mult mai tânără ca tine. Pune-mă la încercare.

El oftă.

– Uneori viaţa scoate untul din tine, asta e tot. Cum spunea Stones: Nu poţi obţine întotdeauna ce vrei.

– În cântec se spune ceva şi despre faptul că ai dobândi exact ce-ţi trebuie.

El o privi lung, apoi, pentru o fracţiune de secundă, ea ştiu că i-a captat atenţia.

– Ai găsit destule lucruri de făcut ca să-ţi ocupi timpul în dimineaţa asta?

– Dosarele erau într-o mare dezordine. La fel şi inboxul. Am ordonat şi am pus pe raft toate benzile din colţ.

El râse, iar chipul i se transformă devenind atât de frumos că ei i se tăie respiraţia.

– De luni întregi am încercat s-o convingem pe Tully să facă asta.

– N-am vrut să...

– Nu-ţi face probleme. Nu ai pus-o în dificultate pe prietena ta. Crede-mă, ştiu la ce să mă aştept din partea lui Tully.

– La ce?

– Pasiune, spuse el simplu strângând hârtia cu care fusese ambalat sandvişul şi punând-o în caserola goală.

Kate fu izbită de felul în care spusese acest lucru, iar ea ştiu brusc că are probleme. Degeaba îşi repeta că el este şeful ei. În cele din urmă, important era ce simţea când se afla în preajma lui.

Se îndrăgostea. Nu exista alt cuvânt pentru a descrie simţămintele ei.

Şi totuşi, în restul zilei răspunse la telefoane, completă dosare, gândindu-se la ultimul moment petrecut cu el şi la

felul simplu, direct în care răspunsese la întrebarea ei despre Tully: *pasiune.*

Dar prefera să-şi amintească felul în care zâmbise admirativ când rostise acest cuvânt.

12

Vara de după examenul de absolvire a fost aproape perfectă, aşa cum îşi imaginase Tully. Ea şi Kate au găsit un apartament ieftin în stilul anilor 1960, bine amplasat – deasupra pieţei *Pike Place.* Au adus mobilă din casa bunicii şi au umplut bucătăria cu articole de porţelan vechi, de patruzeci de ani. Pe pereţi au pus posterele preferate şi fotografii ale lor pe mese. Doamna Mularkey le-a surprins într-o zi aducând de la magazin şi câteva plante artificiale, ca să le creeze impresia unui cămin.

Cartierul le modela stilul de viaţă. Mergeau pe jos la câteva baruri – preferatele lor erau Athenian din piaţă şi Virginia Inn, cel vechi şi afumat de pe colţ. La şase dimineaţa, în haosul stârnit de semnalele camioanelor de aprovizionare şi claxoane, traversau strada să-şi ia cafea cu lapte de la Starbucks şi croissant de la La Panier, brutăria franţuzească.

Asemenea altor fete singure care lucrau, au intrat într-o rutină a vieţii de zi cu zi. În fiecare dimineaţă se duceau la micul dejun, şedeau la mesele din fier de pe trotuare şi citeau diferite ziare. *The New York Times, The Wall Street Journal, Seattle Times* şi *Posts-Intelligencer* au devenit bibliile lor. Când terminau, se duceau cu maşina la birou, unde învăţau în fiecare zi câte ceva nou despre redactarea ştirilor de televiziune, iar după lucru se schimbau în tunici strălucitoare cu umeri falşi, laţi şi mergeau la unul din numeroasele cluburi din centru. În orice noapte puteau asculta punk rock, new wave, rock'n-roll sau pop.

Şi pentru că Tully nu mai trebuia să ascundă existenţa lui Chad, el le scotea adesea în oraş pe ea şi pe Katie. Îşi vedeau

împlinite visurile țesute cu ani în urmă pe malurile întunecate ale râului Pilchuck, și Tully trăia din plin fiecare clipă.

Acum, ajunseseră la birou. Au sporovăit tot drumul de la mașină și în clădire. Dar în momentul în care Tully a deschis ușa, a știut ce s-a întâmplat ceva. Mutt stătea la fereastră strângându-și repede aparatul de filmat. Johnny era la birou și urla la cineva la telefon.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Tully aruncându-și geanta pe biroul lui Kate, curat și ordonat.

Mutt își ridică privirea.

– Are loc un protest. Va fi reportajul nostru.

– Unde-i Carol?

– La spital. Naște.

Asta era șansa lui Tully. S-a dus direct în biroul lui Johnny, fără să bată măcar la ușă.

– Lasă-mă să fac eu transmisia. Știu că nu mă consideri pregătită, dar sunt. Cine mai este acolo?

El închise telefonul și o privi cu atenție.

– Am spus deja că tu vei face reportajul. De asta urlam așa. Înconjură biroul și se apropie de ea. Să nu mă dezamăgești, Tully.

Tully știa că era un gest neprofesionist, dar nu s-a putut abține și l-a îmbrățișat.

– Tu ești cel mai bun. O să fii mândru de mine. O să vezi.

Tocmai se îndrepta spre ușă când el își drese glasul și-i rosti numele. Se opri și se întoarse.

– Nu vrei să citești materialul de bază cu informații? Sau te duci așa, orbește?

Tully simți cum încep să-i ardă obrajii.

– Oh! O să-l citesc imediat.

El îi întinse o pagină de fax.

– Este vorba despre o casnică din Yelm care dă sfaturi despre năluci. J. Z. Knight.

Tully se încruntă.

– Asta reprezintă o problemă?

– Nu. Numai că... știu pe cineva care locuiește acolo. Asta e tot.

– Păi, n-o să avem timp de vizite. Du-te acum. Vreau să te întorci pe la două, ca să redactăm materialul.

Fără Tully şi Mutt, biroul era foarte liniştit. Se întâmpla a doua oară pe parcursul acelei veri ca ea să rămână singură în birou cu Johnny. Puţin enervată de linişte – ca şi de faptul că vedea uşa lui deschisă, ştiind că el se afla atât de aproape – Kate avea tendinţa să răspundă prea repede la telefon şi să-şi cam piardă suflul.

Când era Tully la birou, domneau agitaţia şi zgomotul. Ea trăia pentru ştirile de televiziune şi nimic nu i se părea de neglijat. Toată ziua îi asalta pe Carol şi pe Mutt cu întrebări, solicitându-le în permanenţă sfaturi pe diverse teme.

Kate nici nu mai ştia de câte ori nu-l văzuse pe Mutt dându-şi ochii peste cap când Tully pleca după o discuţie. Carol era şi mai puţin receptivă la comunicare: în ultimul timp, abia dacă-i mai vorbea lui Tully. Dar ei nu-i păsa. Ceea ce o interesa în primul rând erau ştirile.

Kate, în schimb, le acorda colegilor de birou o atenţie mai mare decât subiectelor pe care le urmăreau. S-a împrietenit aproape imediat cu Carol, care o invita adesea la masă, unde discutau despre naşterea apropiată a copilului şi adesea o chema să-i editeze materialele sau să-i facă investigaţiile pe anumite subiecte. Şi Mutt o alesese pe Kate drept confidentă. Vorbea cu ea ore întregi despre problemele sale de familie şi despre femeia care refuza să se căsătorească cu el.

Singura persoană cu care Kate nu stabilise o legătură mai apropiată era Johnny.

Kate îşi pierdea cumpătul în preajma lui. Era de-ajuns ca el s-o privească şi să-i zâmbească şi ea scăpa din mână ce ţinea la momentul respectiv. Se bâlbâia când îi transmitea mesajele şi se împiedica de marginea destrămată a covorului din biroul lui.

La început, Kate şi-a imaginat că aceasta se datora felului în care arăta el. Era un băiat perfect, catolic irlandez, cu părul negru şi ochii albaştri şi când zâmbea, tot chipul i se încreţea făcând-o să i se taie respiraţia.

Ea presupusese că pasiunea pentru el nu va fi de durată, că, odată cu trecerea timpului, va ajunge să-l cunoască și felul în care arăta n-o va mai fascina. Spera, cel puțin, că va deveni imună la zâmbetul lui.

Dar nu avusese un asemenea noroc. Prin tot ce spusese și făcuse, el strânsese și mai tare lațul în jurul inimii ei. Dincolo de cinismul atitudinii lui, ea intuise un idealist și, chiar mai rău, un om rănit. Ceva îl distrusese pe Johnny, îl plasase la marginea unui subiect important, al cărui mister îi crea false iluzii.

Se duse într-un colț unde un teanc de benzi aștepta să fie pus în ordine. Tocmai luase un braț, când Johnny apăru în cadrul ușii.

– Hei, spuse. Ești ocupată?

Ea lăsă jos brațul de benzi. *Ce atitudine prostească!*

– Nu, îi răspunse. Nu chiar.

– Hai să mâncăm ceva ca lumea. Este o zi fără știri importante și m-am săturat de sendvișuri.

– O, bineînțeles. Ea se concentră asupra sarcinilor sale: comutarea pe robot, îmbrăcarea puloverului, luarea poșetei.

El veni lângă ea.

– Gata?

– Să mergem.

Porni alături de el și traversară. Când și când, trupurile li se atingeau, iar ea era conștientă de fiecare contact.

Când, în cele din urmă, ajunseră la restaurant, el o conduse la o masă din colț cu vederea spre Elliott Bay și magazinele de la Pier 70. O chelneriță apăru aproape instantaneu să le ia comanda.

– Ești destul de matură ca să bei ceva, Mularkey? o întrebă cu un zâmbet.

– Ha-ha! Nu beau la lucru.

Rostind aceste cuvinte care ar fi trebuit să sune mai înțepat, ea clipi și se gândi că iar a fost o idioată.

– Ești o fată de încredere, îi spuse când plecă chelnerița; desigur, încerca să nu zâmbească.

– Femeie, preciză ea cu fermitate sperând să nu roşească.

El zâmbi auzind-o.

– Încercam să-ţi fac un compliment.

– Şi de asta ai optat pentru formularea *de încredere?*

– Ce-ai fi preferat?

– Sexy. Strălucitoare. Frumoasă. Ea râse nervos părând mai mult o fetişcană, exact ceea ce nu voia. Ştii doar şi tu: vorbele pe care fiecare femeie ar vrea să le audă. Zâmbi. Era şansa ei să-l impresioneze, să-l facă conştient de prezenţa sa, aşa cum procedase şi el. Nu voia să rateze ocazia asta.

El se rezemă de spătar, iar ea speră că nu voia să mărească distanţa dintre ei. Acum şi-ar fi dorit cu ardoare să se fi culcat cu vreunul din prietenii din facultate. Fără îndoială, el simţea că este virgină.

– Ai două luni de când lucrezi pe postul ăsta?

– Aproape trei.

– Îţi place?

– Da.

– Da? Ce răspuns ciudat! Asta este o meserie pe care o iubeşti sau o urăşti. Se aplecă şi-şi puse coatele pe masă. Eşti pasionată de ea?

Din nou acel cuvânt care o separa pe ea de Tully ca grâul de neghină.

– D... da...

El o cercetă cu privirea, apoi zâmbi cu un aer atotştiutor. Ea se întrebă cât de adânc citiseră acei ochi albaştri în sufletul ei şi spuse:

– Nu încape nicio îndoială că Tully este.

– Da.

El încercă să-şi menţină tonul obişnuit când o întrebă:

– Are pe cineva?

Kate se felicită pentru faptul că a reuşit să nu clipească, nici să se încrunte. Acum, cel puţin, ştia de ce o invitase la masă. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Voia să-i spună: *Are acelaşi bărbat de mulţi ani,* dar nu îndrăzni. Tully nu mai ascundea relaţia sa cu Chad, dar nici nu se afişa cu el.

– Ce crezi?

– Că se vede cu mulţi bărbaţi.

Din fericire, chelneriţa se întoarse cu comanda şi ea îşi lăsă ochii în farfurie.

– Dar tu? Mi se pare mie sau nu eşti pasionat de slujba asta?

El o privi cu asprime.

– Pe ce te bazezi când afirmi asta?

Ea ridică din umeri şi continuă să mănânce, dar îl urmărea cu atenţie.

– Poate nu, spuse el încet.

Ea se opri cu furculiţa în aer. Pentru prima oară nu făceau conversaţie de complezenţă. El tocmai îi făcuse o mărturisire importantă, era sigură de asta.

– Vorbeşte-mi de El Salvador.

– Ştii ce s-a întâmplat acolo? Masacrul? A fost o baie de sânge. Lucrurile s-au tot înrăutăţit în ultimul timp. Escadrilele morţii ucid civili, preoţi, călugăriţe.

Kate nu ştia nimic din toate astea, dar dădu aprobator din cap urmărind succesiunea de emoţii întipărite pe chipul lui. Nu-l mai văzuse până atunci aşa de însufleţit de pasionat. Din nou apăruse acea trăire greu de descifrat în ochii lui.

– Vorbeşti de parcă ţi-ar fi plăcut. De ce ai plecat de-acolo?

– Nu vreau să discut despre asta. El îşi termină berea şi se ridică. E timpul să ne întoarcem la lucru.

Ea se uită la mâncarea de care abia se atinseseră. Era clar că depăşise măsura cu insistenţele ei.

– Ţi-am pus o întrebare prea personală. Îmi pare rău...

– Nicio problemă. Ţine de trecut. Să mergem!

Pe drumul de întoarcere, el nu mai scoase niciun cuvânt. Au urcat scările în viteză şi au intrat în biroul gol.

Acolo, ea nu putu să se abţină şi-i atinse braţul:

– Chiar îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

– Cum am spus, ţine de trecut.

– Nu este aşa cum spui, nu? zise ea încet, înţelegând chiar atunci că din nou sărise calul.

– Întoarce-te la muncă, spuse el brusc şi se duse în birou, trântind uşa dintre ei.

Yelm se afla în valea înverzită dintre Olympia şi Tacoma. În oraşul acela oamenii se îmbrăcau dintotdeauna în cămăşi de flanel şi blugi prespălaţi şi se salutau când se întâlneau unii cu alţii.

Toate acestea se schimbaseră cu câţiva ani în urmă, când, după toate aparenţele, un soldat de treizeci şi cinci de mii de ani din Atlantis apăruse în bucătăria unei gospodine obişnuite.

Localnicii care trăiau conform principiului „trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască", au privit vreme îndelungată în sens invers. I-au ignorat pe indivizii ciudaţi care veneau la Yelm (cei mai mulţi cu maşini scumpe, îmbrăcaţi în haine de firmă – gen Hollywood) şi nu s-au sinchisit nicidecum când semnul pe care scria VÂNDUT a apărut pe primele parcele de pământ.

Când au început să se răspândească zvonurile că J. Z. Knight se pregătea să construiască un fel de adăpost ca să organizeze acolo o şcoală pentru cei ce-i împărtăşeau credinţa, localnicii ajunseseră la capătul răbdării. Conform spuselor şefului biroului de la KCPO, oamenii pichetau proprietatea Knight.

„Mulţimea" care protesta împotriva materializării acestui pericol s-a dovedit a fi alcătuită din zece persoane cu pancarte ce discutau între ele. Arăta mai mult ca o şuetă la o cafea decât ca o adunare politică, până când a apărut camioneta ştirilor. Atunci mulţimea a început să mărşăluiască şi să scandeze.

– Ah, spuse Mutt, iată puterea presei. El s-a retras pe marginea drumului şi s-a întors spre Tully.

– Aici vei cunoaşte pe viu ce nu v-au învăţat în facultate. Du-te în mijlocul oamenilor. Fă un efort. Dacă ai impresia că se va produce o altercaţie vreau să fii acolo, ai înţeles? Trebuie să pui întrebări, să vorbeşti permanent. Şi dacă eu îţi fac semn, stai deoparte de centrul acţiunii.

Inima lui Tully bătea să-i sară din piept în timp ce-l urma.

Protestatarii s-au năpustit spre ei. Vorbeau toţi deodată, încercând să-şi spună păsul, croindu-şi drum spre ei.

Mutt a împins-o în față pe Tully. Ea s-a împiedicat și a dat peste un tip imens, mătăhălos, cu o barbă ca a lui Moș Crăciun și o pancartă pe care scria SPUNE-I NU LUI RAMTHA.

– Sunt Tallulah Hart de la KCPO. De ce vă aflați aici astăzi?

– Întreabă-l cum îl cheamă, zbieră Mutt.

Tully clipi. La dracu'!

Omul zise:

– Sunt Ben Nettleman. Trăiesc de aproape optzeci de ani cu familia în Yelm. Nu vrem să-l vedem transformat în supermarket pentru ciudații noii ere.

– Au California pentru asta! strigă cineva.

– Vorbiți-mi despre Yelmul pe care l-ați cunoscut, îl îndemnă Tully.

– Este un loc liniștit, unde suntem atenți unii cu alții. Ne începem ziua cu rugăciuni și nu ne interesează ce fac vecinii noștri... până când încep să construiască rahaturi ca astea și să aducă tot soiul de nebuni cu autobuzele.

– Le spuneți nebuni pentru că...

– Asta sunt. Femeia aia comunică cu un mort, despre care spune c-a trăit în Atlantis.

– Și eu pot imita accentul indian. Și cu toate astea nu-l întruchipez pe Ramtha, strigă cineva.

În următoarele douăzeci de minute, Tully făcu ce știa cel mai bine: să discute cu oamenii. În șase sau șapte minute îi veni inima la loc și-și aminti ce învățase. Ascultă și formulă întrebările din interviu, pe care le-ar fi pus oricui într-o zi obișnuită. Habar n-avea dacă făcea ce trebuie, dacă se afla în locul potrivit întotdeauna, dar pe la al treilea interviu Mutt nu i-a mai dat indicații și a lăsat-o să se descurce singură. Și ea își dădu seama că se simțea bine. Oamenii deveneau sinceri cu adevărat în fața ei, îi împărtășeau sentimentele, grijile și frica.

– E bine, Tully, spuse Mutt aflat în spatele ei. Asta e. Am terminat.

În clipa în care aparatul se opri, mulțimea se dispersă.

– Am reușit! murmură ea. A fost tot ce a putut să spună ca să nu sară în sus de bucurie. Ce zarvă!

– Te-ai descurcat bine, spuse Mutt aruncându-i un zâmbet care avea să i se întipărească pentru totdeuna în memorie.

Mutt şi-a strâns echipamentul într-un timp record şi a urcat în camionetă.

Lui Tully i-a crescut nivelul adrenalinei. Atunci a văzut indicatorul spre tabără.

– Întoarce aici, îi spuse surprinsă de propria sa reacţie.

– De ce? întrebă Mutt.

– Mama... este în vacanţă. Stă aici, în tabăra asta. Dă-mi un răgaz de cinci minute s-o salut.

– O să fac o pauză pentru fumat. Asta înseamnă că ai la dispoziţie cincisprezece minute. Dar după aceea trebuie s-o ştergem.

Camioneta opri în faţa biroului rezervaţiei taberei. Tully se duse direct la recepţie şi întrebă de mama sa. Bărbatul de serviciu făcu un semn cu capul.

– Locul treizeci şi şase. Când o vezi, spune-i că n-a plătit chiria.

În momentul în care ajunse pe cărăruia dintre copaci, Tully se întoarse de mai multe ori. La drept vorbind habar n-avea de ce se află aici. Nu-şi mai văzuse mama de la înmormântarea bunicii, nici nu mai vorbise cu ea şi, cu toate că Tully devenise, la împlinirea vârstei de optsprezece ani executoarea testamentară a averii bunicii şi se ocupa de virarea banilor către Cloud, nu primise niciodată mulţumiri pentru asta. Doar o serie de vederi pe care scria: m-am mutat, te rog trimite-mi banii la această adresă. Tabăra din Yelm era ultima schimbare de domiciliu.

Îşi văzu mama stând lângă un şir de canistre, fumând. Purta un pulover simplu, cenuşiu şi nişte pantaloni ca de pijama şi arăta ca şi când ar fi scăpat de la închisoarea pentru femei. Anii îi ofiliseră frumuseţea şi-i săpaseră o reţea fină de riduri pe obrajii supţi.

– Bună, Cloud, îi spuse apropiindu-se.

Mama ei trase din ţigară, apoi expiră fumul, urmărind-o printre pleoapele grele. Vedea cât de rău arăta mama, cum o îmbătrâniseră drogurile. Cloud nu împlinise patruzeci de ani,

dar părea de cincizeci. Ca de obicei, avea ochii sticloşi, privirea rătăcită a unei drogate.

– Am venit aici trimisă de postul KCPO pentru ştiri. Tully se strădui să nu lase mândria să răzbată din glasul ei, ştiind că era o prostie să se aştepte la vreo reacţie din partea lui Cloud, dar, oricum, amintirea se afla acolo, în ochii şi în glasul ei, era imaginea lamentabilă a unei fetiţe care umpluse douăsprezece caiete de amintiri, pentru ca mama s-o cunoască şi să fie mândră de ea. Este primul meu reportaj. Ţi-am spus c-o să ajung la televiziune într-o zi.

Trupul lui Cloud se undui aproape imperceptibil, de parcă ar fi auzit o muzică pe care doar ea putea s-o perceapă.

– Televiziunea este opiul maselor.

– Ai dreptate, dacă este cineva care ştie totul despre droguri, aceea eşti tu.

– Pentru că veni vorba, nu mai am bani luna asta. Ai ceva la tine?

Tully scotoci în poşetă, găsi bancnota de cincizeci de dolari pe care o păstra pentru situaţii neprevăzute şi i-o întinse.

– Să n-o dai pe toată vreunui dealer.

Cloud făcu un pas şovăitor spre ea şi o luă.

Tully regretă că venise. Ştia la ce trebuia să se aştepte din partea mamei: la nimic. De ce nu ţinea minte asta?

– O să-ţi trimit bani pentru tabăra următoare, Cloud. Fiecare familie are tradiţiile ei, nu-i aşa? Acestea fiind spuse se întoarse şi porni spre camionetă.

Mutt o aşepta. Aruncând ţigara, o strivi cu călcâiul şi îi zâmbi.

– Mama a fost mândră de absolventa ei de facultate?

– Glumeşti? zise Tully zâmbind în vreme ce-şi ştergea ochii; a plâns ca un copil.

După întoarcerea lui Tully şi Mutt, echipa a intrat imediat în viteză. Cei patru s-au înghesuit în camera de montaj şi au transformat înregistrarea de douăzeci şi şase de minute într-un reportaj imparţial de treizeci şi două de minute. Kate a încercat să se concentreze asupra reportajului, dar prânzul cu Johnny i-a

amorțit simțurile sau i le-a amplificat. Nu-și dădea nici ea prea bine seama care din variante era corectă. Știa doar că, deși se îndrăgostise de el ca o școlăriță înainte de a o invita la masă, ulterior dragostea se adâncise transformându-se în altceva.

Când terminară treaba, Johnny ridică receptorul și-l sună pe directorul postului Tacoma. Vorbi câteva minute, apoi închise și se uită la Tully.

– O transmitem în seara asta la zece, dacă nu survine altceva.

Tully sări bucuroasă în sus bătând din palme:

– Am reușit!

Kate nu putu decât să se simtă roasă de invidie. Măcar o dată și-ar fi dorit ca Johnny s-o privească la fel ca pe Tully.

Numai dacă ar fi semănat cu prietena ei, stăpână pe sine, sexy și dornică să facă tot posibilul în orice privință și cu oricine. Atunci ar avea o șansă, dar gândul că fusese respinsă de Johnny și atitudinea lui impersonală o determinară să stea departe, în umbră. Mai precis, în umbra lui Tully. Ca întotdeauna, Kate era dublura care nu apărea niciodată în lumina reflectoarelor.

– Să sărbătorim cu o cină, propuse Tully. Fac eu cinste.

– Pe mine să nu contezi, spuse Mutt. Mă așteaptă Darla.

– Nici eu nu pot să merg la cină, dar am putea să bem ceva pe la ora nouă, propuse Johnny.

– De acord, încuviință Tully.

Kate știa că n-o poate refuza. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să stea la masă, urmărindu-l pe Johnny cum o soarbe din priviri pe Tully – dar nu avea de ales. Era asistenta. Rhoda Morgenstern. Și oriunde mergea Mary, Rhoda o însoțea, chiar dacă asta îi provoca o suferință cumplită.

Kate își alese hainele cu atenție: tricou cu mânecile tubulare, vestă din jacard neagră, vintage și blugi strâmți, introduși în cizme bufante înalte, până la genunchi. După ce-și ondulă părul, îl pieptănă cu grijă într-o parte și-l prinse într-o coadă. Își spuse că arăta destul de bine până când intră în living și o văzu pe Tully îmbrăcată într-o rochie verde de

jersé cu un decolteu generos, umeri falşi şi o centură metalică lată, dansând în ritmul muzicii.

– Tully, eşti gata?

Tully se opri din dans, închise casetofonul stereo şi o luă de braţ.

– Vino. Hai să ieşim de aici.

Pe stradă, în faţa apartamentului, îl găsiră pe Johnny, rezemat de El Camino al său cel negru. Îmbrăcat în blugi prespălaţi şi cămaşă veche, părea extrem de sexy, deşi cam ciufulit.

– Unde mergem? întrebă Tully, luându-l de braţ.

– Am un plan, spuse Johnny.

– Îi iubesc pe bărbaţii care au planuri, zise Tully. Tu nu, Kate?

Cuvântul iubire alăturat numelui lui o izbi cu putere, aşa că nu se uită la el când spuse:

– Da.

Porniră toţi trei în josul străzii pietruite din piaţa care acum se golise.

La sex-shopul luminat cu neon din colţ, Johnny le spuse s-o ia la dreapta.

Kate se încruntă. Era o linie invizibilă, asemenea ecuatorului care mergea de-a lungul străzii Pike. Spre sud, privelişte era foarte urâtă. Acolo, turiştii nu mai mergeau decât dacă voiau să găsească droguri sau prostituate. Magazinele şi afacerile de pe ambele părţi ale străzii avură darul să-i indispună.

Au trecut de două librării cu cărţi pentru adulţi şi un cinematograf de categoria X, unde rula o secvenţă din *Debbie Does Dallas* în paralel cu *Saturday Night Beaver*.

– E grozav, spuse Tully. Eu şi Kate n-am mai fost aici.

Johnny se opri lângă uşa de lemn care cândva fusese vopsită în roşu, desigur.

– Eşti gata? întrebă cu un zâmbet.

Tully încuviinţă.

El deschise uşa. Muzica îţi spărgea timpanul.

Un tip masiv, de culoare, stătea pe un scaun la intrare.

– Cărţile de identitate, vă rog, le spuse focalizând lumina unei lanterne pe permisele lor de conducere. Intraţi.

Tully şi Kate îşi prezentară actele de identitate, apoi porniră pe holul îngust, acoperit cu postere şi afişe volante şi bare de protecţie.

Holul dădea într-o încăpere dreptunghiulară plină de oameni îmbrăcaţi în costume din piele neagră cu inserţii metalice. Kate nu mai văzuse atâtea coafuri bizare etalate într-o încăpere. Zeci de oameni erau înarmaţi cu toporişti Mohawks, lungi de cincisprezece centimetri, cu lame tăioase vopsite în culorile curcubeului.

Johnny le conduse pe ringul de dans, trecând de câteva mese de lemn spre bar, unde o tipă cu părul de culoarea fucsiei, tuns perie şi cu un ac de siguranţă fixat în obraz le luă comanda. La capătul barului, suspendat într-un colţ, se afla un televizor de mari dimensiuni postat pe MTV. Nimeni nu-i acorda nici cea mai mică atenţie.

Când barmaniţa se întoarse, Johnny îi dădu un bacşiş substanţial şi, după ce-l învălui într-un zâmbet de zile mari, le duse pe Kate şi Tully la o masă într-un colţ, sub televizor.

Tully îşi ridică imediat margarita să toasteze.

– Pentru noi. Ne-am lansat astăzi.

Au ciocnit şi au băut.

Pe la al treilea rând de băuturi, Tully se îmbătase. Când a început melodia potrivită *Call Me*, sau *Sweet Dreams (Are Made of This)*, sau *Do You Really Wanna Hurt Me?* se ridică în picioare şi dansă singură lângă masă.

Kate îşi dorea să fi fost şi ea înzestrată cu o asemenea dezinvoltură, dar două pahare de băutură n-au fost de ajuns s-o detensioneze. Rămase acolo pe scaun urmărind cum Johnny o sorbea din priviri pe Tully. Nici nu se uită la Kate decât când Tully se duse la baie.

– Niciodată nu se domoleşte, nu-i aşa?

Kate încercă să găsească un răspuns menit să deturneze discuţia de la cea mai bună prietenă, poate să-şi scoată în evidenţă propria latură pasională, dar pe cine voia ea să păcălească? Ea nu avea un temperament atât de tumultuos.

Tully era ca mătasea roşie – bomboana cu măr, în vreme ce Kate sugera bumbac, bej.

– Mda.

Tully se întoarse de la baie fără să-şi fi revenit din beţie şi se îndreptă spre bar.

– Hei, e zece! Putem schimba canalul? Oricum, nu se uită nimeni la televizor.

– Cum doreşti. Barmanul, care arăta ca un extraterestru dintr-un film cu scene apocaliptice de război, urcă pe o scară şi schimbă canalul.

Tully se apropie de televizor, asemenea unei păcătoase care încearcă să ajungă în preajma Papei.

În clipa aceea, chipul ei umplu ecranul. *Sunt Tallulah Hart, din Yelm, Washington. Acest orăşel liniştit a fost locul protestelor astăzi, când urmaşii lui J.Z. Knight şi spiritul de treizeci şi cinci de mii de ani care se autodenumeşte Ramtha, s-au confruntat cu localnicii cu privire la o eventuală locaţie pentru un complex....*

Când s-a terminat, Tully s-a întors spre Kate:

– Ei bine? cu o voce care trăda nervozitatea, neliniştea.

– Ai fost extraordinară, o asigură Kate.

Tully a îmbrăţişat-o pe Kate şi a strâns-o la piept, apoi a luat-o de mână.

– Vino, vreau să dansez. Şi tu, Johnny. Putem dansa toţi trei.

Mai erau bărbaţi care dansau între ei, iar femeile dănţuiau pe muzica de la Sex Pistols. O fată de lângă Kate, care purta o minifustă neagră de plastic şi cizme de luptă cu ciorapi din plasă, dansa singură.

Tully a schiţat primul pas de dans, apoi Johnny şi în cele din urmă Kate. La început s-a simţit ciudat, ca a cincea roată la căruţă, dar pe la sfârşitul celui de-al treilea dans se obişnuise. Alcoolul era un lubrifiant care-i făcea cumva corpul fluid, apoi muzica se domoli şi ea nu se sfii să se arunce în braţele lui Tully şi ale lui Johnny. Laolaltă au început să se mişte firesc, ceea ce i se păru extrem de sexy. Kate se uită la Johnny care o sorbea din priviri pe Tully şi nu putea să nu-şi dorească să fi fost şi ea măcar o dată obiectul atenţiei lui.

– N-o să uit noaptea asta niciodată, le spuse Tully.

El s-a aplecat şi a sărutat-o. Kate era destul de beată, astfel că a avut nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama ce se întâmpla. Apoi a urmat durerea. Tully s-a eliberat din sărut.

– Eşti un rău, Johnny, zise ea râzând şi împingându-l.

El şi-a aşezat mâinile pe spatele ei încercând s-o tragă mai aproape.

– Ce vezi rău în asta?

Înainte ca Tully să poată răspunde, cineva a strigat-o, şi ea s-a întors.

Chad îşi făcea loc prin mulţimea care se învârtea în cerc dansând. Cu părul său lung şi tricoul zdrenţuit Springsteen, arăta ca un reprezentant al hard rockului în lumea noului val.

Tully a alergat spre el. S-au sărutat de parcă ar fi fost singuri în bar, apoi Kate şi-a auzit prietena spunându-i:

– Du-mă la culcare, bătrâne.

Fără să-şi ia rămas-bun, au plecat. Kate a rămas acolo, încă în braţele lui Johnny. El fixa uşa de parcă ar fi aşteptat ca Tully să se întoarcă, să strige: „Păcăleală" şi să reia dansul cu ei.

– Nu se mai întoarce, spuse Kate.

Johnny s-a eliberat din îmbrăţişarea ei, s-a întors la masă şi a comandat două băuturi. În tăcerea care a urmat, ea l-a privit intens, spunându-şi: *Priveşte-mă.*

– Ăla a fost Chad Wiley, zise el.

Kate a încuviinţat.

– Nu e de mirare... El fixă în continuare holul gol, de pe cealaltă parte a ringului.

– Sunt de mult timp împreună. Kate îl privea din profil. Pentru o secundă de nebunie s-a gândit să facă ea o mişcare, să ajungă la el. Poate l-ar fi făcut s-o uite pe Tully, sau să se răzgândească, poate că în seara asta nu i-ar păsa dacă ar fi a doua variantă a lui, sau dacă s-ar întâmpla aşa din cauza băuturii. Iubirea se poate ivi şi din pasiunea inspirată de alcool, nu? Am crezut că tu şi Tully aţi putea....

El clătină din cap, înainte ca ea să termine.

– Haide, Mularkey, te conduc acasă.

Pe drumul de întoarcere spre apartamentul ei, ea a ajuns la concluzia că era mai bine așa.

– Păi... noapte bună, Johnny, zise ea în fața intrării.

– Noapte bună. El a pornit spre lift. Pe la jumătatea drumului s-a oprit și s-a întors spre ea. Mularkey?

Ea s-a oprit și s-a uitat înapoi.

– Da?

– Ai fost foarte bună astăzi. Ți-am spus-o? Ești una dintre cele mai talentate scriitoare pe care le-am cunoscut.

– Mulțumesc.

Mai târziu, întinsă în pat, cu ochii deschiși în întuneric, și-a amintit cuvintele lui și felul în care arăta când i le-a spus.

La o scară oarecum redusă, o băgase în seamă astăzi.

Poate că situația nu era chiar fără speranță, cum crezuse ea.

13

În clipa în care Tully a făcut primul ei reportaj televizat, s-a schimbat totul. Au devenit o redutabilă echipă de patru; Kate și Tully, Mutt și Johnny. Erau împreună de doi ani, lucrau în același birou la diverse reportaje, sau se mutau din loc în loc, ca țiganii. Cel de-al doilea reportaj pe care l-a făcut Tully a avut ca temă o bufniță înzăpezită care s-a adăpostit într-un felinar de pe colina Capitoliului. Apoi a urmărit campania guvernamentală a lui Booth Gardner și, cu toate că era una dintre mulții reporteri acreditați în acest caz, Gardner i-a răspuns ei mai întâi. Iar când primii milionari de la Microsoft au început să străbată orașul în mașinile lor Ferrari nou-nouțe, ascultând muzică extravagantă la căștile lor supradimensionate, toată lumea de la KCPO și-a dat seama că Tully nu va mai sta mult la canalul local de știri.

Știau asta cu toții, dar poate Johnny era cel mai conștient. Așa se face că, deși nu vorbeau despre viitor, îi simțeau constant umbra amenințătoare și cumva asta îi făcea să trăiască prezentul mai intens. În puținele seri în care nu lucrau la

vreun reportaj, Johnny, Tully, Kate şi Mutt se întâlneau la Goldies, să joace biliard şi să bea bere. Pe la sfârşitul celui de-al doilea an de când lucrau împreună, ştiau totul unul despre celălalt, sau măcar atât cât era dispus fiecare să împărtăşească.

În afară de ceea ce conta cu adevărat, Kate se gândea adesea, nu fără ironie, că trei oameni care scotoceau prin mizeria vieţii ca să găsească fragmente de adevăr se dovedeau atât de orbi în privinţa propriilor lor vieţi.

Tully habar n-avea că Johnny o dorea, iar el, la rândul său nu bănuia că era iubit de Kate.

Astfel, viaţa triunghiului lor ciudat se derula zi după zi, noapte după noapte. Tully o întreba tot timpul pe Kate de ce nu iese cu cineva. Ea tânjea să i se destăinuiască lui Tully, dar de fiecare dată când începea să se confeseze, se oprea. Cum să-i spună lui Tully adevărul despre Johnny, după gafa făcută în legătură cu Chad? O aventură cu şeful este mai condamnabilă decât una cu profesorul?

Şi, de fapt, ce ştia Tully despre o iubire neîmpărtăşită? Prietena ei ar îndemna-o să-l invite pe Johnny să li se alăture. Ce-ar spune Kate atunci? *Nu pot. E îndrăgostit de tine.* În adâncul sufletului, rareori accepta că exista şi o altă temere, de care devenea conştientă doar în coşmarurile ei. La lumina zilei nu credea asta, dar noaptea, când rămânea singură, era îngrijorată la gândul că dacă Tully ar fi aflat despre dragostea lui Kate, acest lucru l-ar fi făcut pe Johnny mai atrăgător în ochii lui Tully. Problema celei mai bune prietene a ei nu se rezuma doar la faptul că dorea ceea ce nu putea avea. Ea voia tot şi, mai curând sau mai târziu, Tully obţinea tot ce îşi propunea. Kate nu putea să rişte. Se putea împăca cu gândul că nu-l putea avea pe Johnny, însă n-ar fi suportat să-l piardă în favoarea lui Tully.

Astfel, Kate îşi ţinea capul plecat, mâinile ocupate şi îşi ascundea visele de dragoste. Schiţa un zâmbet când mama, tata sau Tully o necăjeau în privinţa vieţii ei sociale, glumea spunând că standardele ei erau mai ridicate ca ale multor oameni, ceea ce îi făcea pe cei din jur să râdă.

Încerca să-l evite pe Johnny cât mai mult, preferând să

rămână în zona sigură. Cu toate că nu-şi mai pierdea cumpătul şi nici nu mai avea limba legată în prezenţa lui, ştia întotdeauna că el avea o fire intuitivă şi, dacă i s-ar oferi mai multe ocazii, ar putea sesiza ceea ce ea încerca din răsputeri să ascundă.

Planul ei dăduse rezultatul scontat până într-o zi rece de noiembrie din anul 1984, când Johnny a chemat-o în biroul său.

Erau din nou singuri în ziua aceea. Tully şi Mutt plecaseră să stabilească nişte repere în Sasquatch, în pădurea tropicală din Olympic.

Kate şi-a netezit puloverul de angora şi a arborat un zâmbet şcolăresc când a intrat în biroul lui şi l-a găsit în dreptul ferestrei murdare.

– Ce este, Johnny?

El arăta îngrozitor. Tras la faţă.

– Îţi mai aminteşti când ţi-am vorbit de El Salvador?

– Sigur.

– Ei bine, încă mai am prieteni acolo. Unul dintre ei, părintele Ramón, este dat dispărut. Sora lui crede c-a fost dus undeva să fie torturat sau că a fost ucis.Vrea să mă duc acolo, să văd dacă pot să dau o mână de ajutor...

– Dar e periculos...

– Pericolul este cel de-al doilea nume al meu. Zâmbetul lui sugera o imagine distorsionată şi ireală, reflectată în apă.

– Cu asta nu se glumeşte. Poţi fi ucis. Sau să dispari ca acel jurnalist din Chile din timpul loviturii de stat. N-a mai apărut niciodată.

– Crede-mă, nu glumesc. Am fost acolo, ai uitat? Ştiu cum e să fii legat la ochi şi să se tragă în tine. Întoarse capul. Privirea lui deveni vagă, iar ea se întrebă ce-şi amintea. Nu le pot întoarce spatele oamenilor care m-au protejat acolo. Tu n-ai ajuta-o pe Tully dacă ar fi la ananghie?

– Sigur că aş ajuta-o, după cum bine ştii. Cu toate că nu mă aştept s-o văd în vreo zonă de război, doar dacă nu ai în vedere vânzările aniversare de la Nordstrom.

– Am ştiut că pot conta pe tine. Aşadar, o să ai grijă ca, în absenţa mea, totul să fie în ordine?

– Eu?

– Cum am mai spus, eşti o fată de încredere.

Incapabilă să se abţină, se apropie de el, ridicându-şi privirea. El pleca şi putea fi rănit acolo, dacă nu chiar mai rău.

– O femeie, îi spuse.

El o privi fără să zâmbească. Ea simţea cei câţiva centimetri care-i despărţeau. O simplă mişcare şi l-ar fi atins.

– Femeie, repetă el.

Apoi o lăsă acolo singură, înconjurată de nălucile cuvintelor pe care i le-ar fi putut spune.

După plecarea lui Johnny, Kate învăţă că timpul se putea dilata până când minutele ajungeau ore. I-ar fi fost de-ajuns un telefon, o declaraţie din partea lui că-i pare rău, ca să se destindă ca o bandă de cauciuc. De fiecare dată când suna telefonul se crispa. Pe la sfârşitul primei zile, avea o durere cumplită de cap.

A mai învăţat o lecţie în prima săptămână. Viaţa mergea înainte. Şeful din Tacoma suna periodic, apoi a fost desemnat un producător să supravegheze acţiunile echipei, dar treaba mergea, şi Kate a început să preia unele din sarcinile producătorului. Mutt şi Tully aveau încredere în ea, iar Kate ştia cum să împingă lucrurile înainte chiar şi cu bugetul mic care le fusese alocat. Toate străduaniile ei fuseseră răsplătite; părea că l-a urmărit pe Johnny pas cu pas, ca să înveţe cum să-i facă treaba. Ea era croitoreasa creatorului de modă, desigur, dar una competentă. În prima săptămână, joia, producătorul, care nu se afla în oraş, îşi ridicase mâinile exasperat, spusese că are lucruri mai bune de făcut decât să umble după nebuni toată ziua şi se întorsese în Tacoma.

Vineri, Kate a realizat prima ei emisiune. Era ceva nesemnificativ, o actualizare despre fostul star de televiziune al copiilor, Brakeman Bill, dar a reprezentat creaţia ei şi a fost transmisă.

Ce creştere a nivelului adrenalinei să-şi vadă munca pe ecran, chiar dacă toată lumea ţinea minte doar chipul şi vocea lui Tully. Îşi sunase părinţii, iar ei veniseră să vadă emisiunea

cu Kate şi Tully. După aceea toastaseră pentru „visul" lor şi au fost de acord că se apropiau de momentul transpunerii lui în realitate.

– Întotdeauna am crezut că eu şi Katie vom lucra împreună într-o emisiune ca echipă de bază, dar cred că m-am înşelat, le spusese Tully. Ea va fi producătorul emisiunii mele într-o bună zi. Iar când Barbara Walters mă va intervieva, îi voi spune că nu m-aş fi putut afirma fără sprijinul ei.

Kate toastase când fusese cazul, zâmbind cu înţeles, retrăind fiecare moment evocat de Tully. Fusese încântată de ea cu adevărat, îi plăcuse să facă emisiunea şi să sărbătorească evenimentul cu părinţii săi. Mama o luase deoparte şi-i spusese:

– Sunt mândră de tine, Katie. Eşti pe drumul cel bun acum. Nu-ţi pare bine că nu te-ai lăsat păgubaşă?

Dar în acest timp, o parte din ea urmărea ceasul, gândindu-se cât de greu trece timpul.

– Arăţi groaznic, îi spuse Tully a doua zi, în vreme ce punea un teanc de benzi pe biroul ei.

Zăngănitul lor o făcu să tresară. Îşi dădu seama că se uita din nou la ceas.

– Mda, nici tu nu ştii să cânţi.

Tully începu să râdă.

– Fiecare are câte o hibă. Puse palmele pe biroul lui Kate şi se aplecă spre ea. O să plec cu Chad la Backstage în seara asta. Vii şi tu?

– Nu astăzi.

Tully o fixă cu privirea.

– Ce naiba se întâmplă cu tine? Eşti făcută praf de mai bine de o săptămână. Ştiu că nu dormi, te-am auzit învârtindu-te prin casă noaptea şi nici nu mai ieşi nicăieri. E ca şi cum aş trăi cu Omul Elefant sub acelaşi acoperiş.

Kate nu putu să nu arunce o privire spre uşa de la biroul lui Johnny, înainte de a o îndrepta către prietena ei. Dorinţa se cuibărise în sufletul ei, imperioasă şi puternică; de-ar fi putut să-i spună adevărul lui Tully. Că se îndrăgostise fără voia ei de Johnny şi că acum îşi făcea griji din cauza lui. Astfel, şi-ar fi luat o greutate de pe inimă. După zece ani de

prietenie, acesta era primul lucru pe care-l ascundea de Tully, şi asta îi provoca o durere fizică acută.

Îşi dădu seama de fragilitatea sentimentelor ei faţă de Johnny; ştia că Furtuna Tropicală Tully va trimite ploaia peste ele şi le va altera.

– Sunt doar obosită, spuse. Nu este uşor să fii producător. De asta arăt rău.

– Dar îţi place, nu?

– Sigur. E grozav. Acum, du-te să te vezi cu Chad. Închid eu. După plecarea lui Tully, Kate mai rămase în biroul liniştit fără să aprindă lumina. Îi plăcea să stea acolo, se simţea aproape de el.

– Eşti o idioată, zise ea cu voce tare. De fapt, îşi spunea asta cam de două ori pe zi în ultima vreme. Se comporta şi se simţea ca o iubită părăsită, dar asta reprezenta rodul imaginaţiei ei. Cel puţin nu era atât de obsedată de el, încât să uite acest lucru.

Se duse singură acasă. Autobuzul o lăsă la colţul Străzii Pike and Pine. Se amestecă în mulţimea colorată de turişti alcătuită din indivizi ciudaţi şi hipioţi şi îşi luă ceva de mâncare pentru cină. În apartament se întinse pe o canapea, mâncă ce cumpărase direct din cutiile de ambalaj şi urmări ştirile de seară. După aceea, făcu însemnări pe diverse subiecte, îşi sună mama şi, în cele din urmă, deschise televizorul pe NBC, să vadă *Dinasty* şi *St. Elsewhere.*

Pe la mijlocul serialului medical sună soneria. Încruntându-se, se îndreptă spre uşă:

– Cine e?

– Johnny Ryan.

Lovitura pe care o simţi aproape o dezechilibră. Uşurare. Bucurie. Teamă. Le experimentă pe toate în câteva fracţiuni de secundă.

Se privi în oglinda atârnată pe peretele de lângă ea şi simţi că se sufocă. Arăta ca un model înainte de o şedinţă foto, cu părul fără nicio linie, nemachiată, cu sprâncenele zbârlite.

El bătu din nou la uşă şi ea îi deschise.

Johnny stătea acolo, rezemat de cadrul uşii, într-o pereche de blugi murdari şi un tricou jerpelit pe care scria NĂSCUT ÎN SUA. Avea părul lung şi nepieptănat şi, deşi era bronzat, părea îmbătrânit. Mirosea şi a alcool.

– Salut, îi spuse desprinzându-şi degetele de pe cadrul uşii. Când făcu această mişcare, îşi pierdu echilibrul şi fu pe punctul să cadă.

Kate veni spre el. Sprijinindu-l, îl ajută să intre în apartament, închise uşa cu piciorul şi-l conduse spre sofa, unde el se prăbuşi.

– Am fost în Athenian, ca să-mi fac curaj să vin aici. Clipi des, privind prin încăpere. Unde-i Tully?

– Nu este aici, spuse Kate simţind o strângere de inimă.

– Oh!

Kate se aşeză lângă el.

– Ce s-a întâmplat în El Salvador?

Când se întoarse spre ea, privirea lui era atât de goală, încât Kate întinse mâinile spre el şi-l trase aproape.

– Murise, spuse el după o lungă tăcere. Murise înainte să ajung acolo. Dar a trebuit să-l găsesc... Scoase un recipient din buzunarul de la spate şi luă o înghiţitură zdravănă: Vrei şi tu?

Ea sorbi din băutură simţind cum o arde pe gât şi i se aşază ca nişte cărbuni fierbinţi în stomac.

– Ce se petrece acolo îţi rupe sufletul. Şi nu se transmite mai nimic. Nimănui nu-i pasă.

– Te-ai mai putea duce într-o misiune, spuse ea, cu toate că respingea posibilitatea ca el să plece din nou.

– Aş vrea să pot pleca... Vocea îi pieri brusc, apoi deveni mai ascuţită. Sunt veşti fumate deja. Mai luă o înghiţitură de alcool.

– Poate ar trebui s-o laşi mai moale. Încercă apoi să-i ia recipientul. Dar el o prinse de încheitură şi o ridică în poală. Îi atinse faţa cu mâna cealaltă, mângâindu-i obrazul ca un orb, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama cum arăta.

– Eşti frumoasă, îi şopti.

– Eşti beat.

– N-are a face, tot frumoasă rămâi. Îşi strecură o mână sub braţul ei, iar cealaltă pe gâtul ei până când ajunse s-o ţină

în braţe. Kate ştia că o va săruta, simţea asta cu fiecare fibră a fiinţei sale, tot aşa cum ştia şi că-l va opri.

El o trase mai aproape şi toate bunele ei intenţii dispărură. Cedă presiunii mâinilor lui şi se lăsă orientată în jos, spre gura lui.

Sărutul i-a provocat o senzaţie nemaiîntâlnită până atunci: la început fu tandru şi dulce, apoi gura lui o căută mai avid, mai posesiv.

Ea capitulă total, aşa cum visase că va face. Limba lui o electriză, aprinzând în ea o nouă şi dureroasă dorinţă. Tânjea după el, era disperată. Fără să mai stea pe gânduri, îşi vârî mâinile sub tricoul lui, şi când îi simţi pielea fierbinte, vru să ajungă mai aproape...

Mâinile ei ajunseră pe claviculele lui, ridicând tricoul moale şi cald în clipa în care îşi dădu seama că el nu mai mişca. Simţurile ei erau atât de răvăşite, încât avu nevoie de câteva clipe ca să şi le limpezească. Răsuflând greu, arzând de această dorinţă nouă, se dădu în spate să se uite la el.

El zăcea cu spatele rezemat de speteaza canapelei, cu ochii pe jumătate închişi. Îşi ridică o mână încet, ezitant, ca şi cum nu şi-ar fi putut controla propriile mişcări şi-i atinse buzele, urmărindu-le conturul cu buricele degetelor.

– Tully, îi şopti. Am ştiut că ai gust bun.

După această nouă lovitură dată inimii ei, adormi.

Kate nu mai ştiu cât rămase în poala lui privindu-l cum doarme. Încă o dată, timpul părea că se dilată. Ea simţea că inima îi sângerează, dar ceea ce se scurgea din ea nu era sânge sau un fluid care putea fi transfuzat uşor. Reprezenta floarea de vis a dragostei pe care o plantase singură şi o îngrijise cu atâta atenţie.

Coborî din poala lui şi-l întinse pe sofa, scoţându-i pantofii, apoi îl acoperi cu o pătură.

Ajunsă în patul său, cu o uşă închisă între ei, rămase mult timp trează, încercând să nu retrăiască în minte cele întâmplate, dar era imposibil. Încă îi simţea gustul buzelor, mişcarea limbii aproape de a ei şi îl auzea şoptind, *Tully.*

Când adormi în sfârşit, era trecut de miezul nopţii, iar

zorile veniră mult prea repede. La ora şase opri soneria ceasului, se spălă pe dinţi, îşi perie părul, îmbrăcă un halat şi se îndreptă în grabă spre living.

Johnny se trezise, stătea la masa din bucătărie şi bea cafea. Când intră ea, lăsă jos ceaşca şi se ridică.

– Salut, îi spuse trecându-şi degetele prin păr.

– Salut.

Se fixară reciproc. Ea strânse cordonul halatului. El se uită spre uşa lui Tully.

– Nu este aici, îi spuse Kate. A rămas la Chad peste noapte.

– Iar tu m-ai întins pe canapea şi m-ai învelit.

– Mda.

El veni spre ea.

– Am fost cam ciupit azi-noapte. Îmi pare rău. Nu trebuia să vin aici.

Ea nu prea ştia ce să-i spună.

– Mularkey, îi zise el în cele din urmă. Ştiu că îmi cam pierdusem...

– Da, ţi-ai cam pierdut....

– S-a.... s-a întâmplat ceva? N-aş vrea să cred că...

– Între noi? Cum îţi închipui aşa ceva? protestă ea, înainte ca el să poată spune cât de mult regreta o legătură între ei. Nu-ţi face probleme. Nu s-a întâmplat nimic.

El îi zâmbi atât de uşurat, încât ei îi veni să plângă.

– Atunci ne vedem la lucru, da? Şi îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine.

– Sigur, zise ea încrucişându-şi braţele. Nu pentru asta există prietenii?

14

În a doua jumătate a anului 1985, Tully dădu marea lovitură. Desemnată să facă un reportaj în direct de la Beacon Hill, simţi un freamăt nervos care îi făcu degetele să tremure,

iar vocea i se sugrumă; cu toate acestea, când termină, se simţea invincibilă.

Fusese bună. Poate chiar senzaţională.

Iar acum, stătea ţeapănă pe locul pasagerului din camioneta pentru transmisiile în direct, proiectată special pentru cerinţele tehnice ale unei transmisii directe, săltând uşor de entuziasm. Când închise ochii, retrăi fiecare secundă: felul în care îşi făcuse loc spre cei din fruntea mulţimii şi pusese întrebările, modul impecabil în care încheiase reportajul luat în faţa băncii scăldate în luminile roşii şi galbene ale maşinilor poliţiei care străpungeau întunericul nopţii. După aceea, pierduse mult timp să încarce tot echipamentul şi să se întoarcă pe drum, dar nu-i păsase. Cu cât dura noaptea mai mult, cu atât mai bine. Nici măcar nu-şi scosese microfonul din urechi, setul de baterii, microfonul fără fir, nici radioul portativ. Erau însemnele muncii ei onorabile.

– Trage la acel 7-Eleven, îi spuse Johnny din spatele microbuzului. Mi-e sete. Mutt, du-te şi ia nişte cadre cât suntem aici. E rândul tău să cumperi ceva de băut, Tully.

Mutt intră în parcare.

– Grozav!

Când parcară, Tully adună banii, apoi coborî şi se îndreptă spre micul magazin bine luminat.

– Să nu-mi iei cumva cola nouă, îi spuse Johnny în cască.

Ea îşi scoase radioul de la brâu, îl deschise şi-i spuse:

– De fiecare dată îmi repeţi asta. Nu sunt idioată.

În magazin se uită în jur după o ladă frigorifică, o găsi, apoi se îndreptă spre zona cu medicamente.

– Auzi, spuse în aparat, au şi Geritol*. Ai nevoie, Johnny?

– Te dai şmecheră, îi spuse el în receptor.

Râzând, ea întinse mâna spre lada frigorifică, dar în aceeaşi clipă observă o umbră prin sticlă. Întorcându-se, văzu un tip cu o mască gri ameninţând casiera cu un pistol.

– O, Dumnezeule!

– Ce spui? zise Johnny. E timpul să...

---

* Vitamine pentru potenţă (n.tr.).

Ea închise aparatul, înainte ca hoțul să audă ceva. Și-l puse la centură și-și trase jacheta peste el ascunzând în același timp și bateria.

Hoțul aflat la casă se întoarse brusc spre ea.

– Tu! La pământ! Omul mascat își îndreptă arma spre tavan și trase piedica fără să facă zgomot.

– Tully? Ce dracu' se întâmplă acolo? În microfon se auzea vocea lui Johnny.

Tully bâjbâi după receptorul de ureche, încercând să-l ascundă sub jachetă. Apoi mări volumul pe fondul mesajului care ieșea din radioemițător, sperând că Johnny va detecta vreun sunet.

– Cineva jefuiește magazinul, îndrăzni să murmure, apăsând pe butonul de ieșire.

În cască, îl auzi pe Johnny spunându-i:

– La dracu'! Mutt, sună la 911, apoi începe să tragi. Tully, stai liniștită și întinde-te naibii la podea. Putem transmite live toată chestia. Dă drumul la microfon. Eu iau legătura cu postul. Sunt în transmisie acum. Stan, mă auzi?

După câteva secunde, Johnny îi spuse:

– Bine, Tully. I-am dat legătura lui Mike. E în transmisie acum cu știrile de la ora zece. Transmisia ta este live. Tu n-o să-l auzi, el însă da.

Tully deschise microfonul șoptind în el:

– Nu știu, Johnny. Cum să....

– Microfonul tău e grozav, Tully, îi spuse grăbit. Ești în direct. Dă-i drumul!

Bărbatul mascat trebuie să fi auzit ceva; se întoarse brusc spre ea amenințând-o cu arma.

– Ți-am spus să stai naibii jos!

Ea abia avusese timp să rostească:

– M-am săturat de rahatul ăsta, când el apăsă pe trăgaci.

S-a auzit o pocnitură. Tully a apucat să țipe înainte ca glonțul s-o lovească în umăr și s-o doboare la podea. S-a prăbușit peste rafturile de lângă ea, vag conștientă de prezența cutiilor colorate care cădeau ca popicele în jurul ei. S-a lovit rău cu capul de linoleum.

Pe moment, a rămas acolo încercând să respire, cu privirea ațintită asupra luminii fluorescente, unduitoare.

– Tully?

Auzi vocea lui Johnny în ureche. Se ridică încet, încet pe o parte. Îi zvâcnea umărul de durere, dar strânse din dinți și continuă să se miște. Se târî spre capătul sectorului, desfăcu o cutie de Kotex și-și aplică un tampon peste rană, ținând-o cu mâna. Apăsarea îi provocase o durere violentă însoțită de o stare de amețeală.

– Tully? Ce s-a întâmplat? Ești bine?

– Tocmai mi-am pus o.... compresă pe rană. Cred că sunt bine.

– Slavă Domnului! spuse Johnny. Vrei să închizi microfonul?

– Nici vorbă.

– Bine. Ești în direct, ține minte. Vorbește. Pe mine nu mă aud, dar pe tine te pot auzi. Asta e clipa ta de glorie, fetițo, iar eu sunt aici să te ajut. Poți să descrii scena?

Ea se încovoie de durere, clipind des și se mișcă încet în față, încercând să aprecieze când putea să-și ridice privirea.

– Cu câteva clipe în urmă, un bărbat mascat a intrat în acest mic magazin de pe Beacon Hill ținând un pistol în mână și a somat-o pe casieră să-i dea banii. A tras o dată în aer, apoi în mine. Vocea îi era ca o șoaptă.

Auzi un zgomot; parcă plângea cineva. Mergând cu capul plecat, dădu colțul și zări un băiețel cuibărit lângă raionul de dulciuri.

– Hei, îi spuse întinzându-i mâna. El i-o strânse atât de tare că ea nu mai putu să dea înapoi.

– Cine ești?

– Gabe. Sunt aici cu bunicul. L-ai văzut pe tipul care a tras?

– L-am văzut. O să-l caut pe bunicul tău, ca să mă asigur că e bine. Tu rămâi aici. Care îți este numele de familie, Gabe, și câți ani ai?

– Linklater. O să împlinesc șapte în iulie.

– Bine, Gabe Linklater. Stai aici jos și nu face niciun zgomot. Să nu mai plângi, bine? Ești băiat mare.

– O să încerc.

Ea își lăsă capul în bărbie și vorbi încet în microfon. Nu era sigură că postul o auzea, dar continua să vorbească.

– L-am găsit pe Gabe Linklater de șapte ani la raionul de dulciuri. Este aici cu bunicul său, pe care-l caut acum. Aud hoțul cum o amenință pe casieră. Spuneți poliției că este un singur hoț. Dădu colțul.

Acolo găsi un bătrân care stătea pe jos, cu picioarele încrucișate ținând în mână o cutie de Purina Dog Chow.

– Sunteți bunicul lui Gabe? șopti.

– El e bine?

– Puțin speriat, dar e bine. Este la raionul de dulciuri. Ce-ați văzut?

– Hoțul a venit într-o mașină albastră. L-am zărit prin vitrină. Se uită la umărul ei. Poate ar fi bine să...

– O să mă mut puțin mai aproape. Apăsă din nou pansamentul pe rană, clipi din cauza durerii și așteptă să-i treacă amețeala. De data asta, mâna îi era însângerată. Fără să ia în seamă sângele, raportă din nou postului fix pe care nu-l auzea. Se pare că Mike, pistolarul singuratic, a venit cu o mașină albastră, care ar trebui să fie parcată în fața vitrinelor. Mă bucur să vă comunic că bunicul lui Gabe este și el teafăr și nevătămat. Acum mă îndrept spre casa de marcat. Îl aud pe pistolar țipând că trebuie să existe mai mulți bani, iar pe casieră că nu poate deschide seiful. Văd semnale luminoase afară. Așadar, a sosit poliția. Au luminat magazinul și l-au somat pe pistolar să iasă cu mâinile ridicate. Ea se duse mai repede spre spațiul deschis, apoi se ascunse în spatele unei imagini în mărime naturală a lui Mary Lou Retton mâncând cereale.

– Spune poliției că tipul și-a scos masca, Mike. E blond, cu un șarpe tatuat în jurul gâtului. Este extrem de agitat. Îi ies din gură tot soiul de obscenități și agită pistolul. Cred...

Alt foc de armă. Sticlă spartă. În răstimp de câteva secunde o echipă SWAT se năpusti prin ușile de sticlă.

– Tully! răcni Johnny.

– Sunt bine. Se ridică încet, simțind un val de durere și amețeală din cauza mișcării. Văzu camioneta pentru

transmisiile directe prin vitrina spartă. Mutt era acolo cu camera înregistrând tot, dar ea nu-l vedea pe Johnny.

– SWAT-ul din Seattle a spart geamul și a intrat. L-au imobilizat pe hoț. O să văd dacă pot să mă apropii destul să-i pun niște întrebări.

Trecu de stand, mișcându-se încet înainte. Se afla la standul cu cereale acum și pentru o fracțiune de secundă s-a gândit la micul dejun de sâmbăta dimineața din familia Mularkey. Doamna Mularkey o lăsa să mănânce Quisp. Numai în weekend.

A fost ultimul ei gând înainte de a leșina.

Drumul spre spital părea că nu se mai termină. Pe tot traseul înțesat de stopuri, Kate a stat pe bancheta din spatele unui taxi mizerabil și s-a rugat ca Tully să se facă bine. În cele din urmă, chiar după ora unsprezece, au oprit în fața spitalului. L-a plătit pe șofer și a alergat spre sala de așteptare, puternic luminată.

Johnny și Mutt se aflau deja acolo prăbușiți pe niște scaune incomode de plastic, părând terminați. La intrarea ei, Johnny se ridică în picioare. Alergă spre el.

– Am văzut știrile. Ce s-a întâmplat?

– Un bărbat a împușcat-o în umăr și ea a continuat să transmită. S-o fi văzut, Mularkey, a fost extraordinară. Neînfricată.

Kate sesiză admirația din glasul lui, o văzu oglindită în ochii lui. În orice alt moment s-ar fi simțit rănită de acea mândrie evidentă; acum o lăsa rece.

– De asta o iubești, nu? Pentru că ea are curajul care îți lipsește ție. Așa că ai expus-o pericolului, a fost împușcată, iar tu ești mândru de *pasiunea* ei pentru jurnalism. Cu vocea tremurată scoase ultimul cuvânt ca pe o bucată otrăvită de caramea. La dracu' cu eroismul. Nu vorbeam de știri. Întrebam de viața ei. Te-ai interesat măcar cum se simte?

El o privi surprins de reacția ei explozivă.

– Este în operație. Ea...

– Katie!

Se auzi strigată de Chad și se întoarse văzându-l cum

aleargă prin hol. Au ajuns unul spre altul în mod firesc, ca vântul și ploaia, prinzându-se în brațe.

– Cum se simte? îi șopti el la ureche cu o voce firavă ce corespundea perfect stării sale de spirit.

Ea făcu un pas înapoi.

– E în operație. Asta este tot ce știu. Dar va fi bine. Un glonț nu poate opri o furtună.

– Nu este așa de tare cum vrea să pară. Noi doi știm asta, nu, Kate?

Ea înghiți în sec, apoi încuviință. În acea tăcere nefirească rămaseră laolaltă, legați de firele invizibile ale îngrijorării lor comune. Ea văzu în ochii lui un lucru clar ca lumina zilei; o iubea pe Tully și-i era teamă.

– Mă duc să-i sun pe ai mei. O să vrea să fie aici.

Ea îl așteptă să-i răspundă, dar el rămase acolo cu privirea fixă, cu pumnii strânși ca un trăgător pregătit să scoată în scurt timp arma. Cu un zâmbet obosit, ea se îndepărtă. Când trecu de Johnny, nu se putu abține să nu-i spună:

– Așa se ajută oamenii adevărați să depășească greutățile.

La telefon introduse patru monede și sună acasă. Când îi răspunse tata – slavă Domnului că n-a fost mama, altfel Kate și-ar fi pierdut cumpătul –, i-a spus vestea și a închis.

S-a întors și l-a văzut pe Johnny, care o aștepta.

– Îmi pare rău.

– Așa și trebuie.

– În meseria asta, Katie, e necesar să înveți să separi, să pui subiectul pe primul plan. Este riscul meseriei.

– Așa se întâmplă mereu cu oameni ca tine și ca Tully. Îl lăsă stând acolo și se îndreptă spre sofa, unde se așeză. Cu capul plecat, se rugă din nou.

După câteva clipe, îl simți venind lângă ea. Văzând că nu spune nimic, își ridică privirea.

El nu se mișcă, nici nu clipi măcar, dar ea își dădea seama cât era de încordat. Se străduia să păstreze aparențele, însă ea intui că e pe punctul să cedeze nervos.

– Tu ești mai puternică decât pari, Mularkey.

– Uneori. Ar fi vrut să-i spună că dragostea îi dădea puteri

speciale într-un moment ca acesta, dar se temea să rostească cuvântul în timp ce se uita la el.

Johnny se aşezã încet lângã ea.

– Cum ai ajuns să mă cunoşti atât de bine?

– E un birou mic.

– Nu e vorba de asta. Nimeni nu mă cunoaşte ca tine. Oftă şi se rezemă. Eu i-am pus viaţa în pericol.

– N-ar fi acceptat altfel. Ştim amândoi asta.

– Da, dar....

Când el lăsă fraza neterminată, Kate îşi ridică privirea spre el.

– O iubeşti?

El nu-i răspunse, continuând să stea rezemat, cu ochii închişi.

Ea nu mai suporta tăcerea. Acum că îndrăznise să pună întrebarea, voia să i se răspundă.

– Johnny?

El întinse mâna spre ea, o prinse pe după umeri şi o trase mai aproape. Ea se cuibări în braţele lui, încântată de confortul oferit de acestea. I se părea firesc să stea astfel lângă el, cu toate că ştia cât era de periculos. Rămaseră acolo fără a mai scoate vreun cuvânt, în orele lungi ale nopţii. Aşteptând.

Tully îşi reveni încet, observând lucrurile din jur; un tavan antifonat, lumini fluorescente, bare metalice la pat şi o tavă lângă ea.

Amintirile începură să prindă contur; Beacon Hill. Supermarketul acela mic. Îşi aduse aminte de pistolul aţintit asupra ei. Apoi de durere.

– Ai face orice să ieşi în evidenţă, nu? Kate stătea lângă uşă, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni baggy UW şi un tricou vechi Greek Week. Când se apropie de pat, o podidiră lacrimile. Le şterse iritată.

– La naiba! Am jurat că nu voi plânge.

– Slavă Domnului că eşti aici. Tully apăsă butonul de control al patului până când ajunse în poziţia şezând.

– Sigur că sunt, prostuţo. Toţi sunt aici. Chad, Mutt, mama,

tata, Johnny. El şi tata au jucat cărţi ore în şir şi au comentat ştirile. Mama a împletit cel puţin două pulovere. Ne-am făcut griji pentru tine.

– Am fost la înălţime?

Kate râse de vorbele ei, ignorând lacrimile ce i se scurgeau pe obraji.

– Ştiam că asta va fi prima ta întrebare. Johnny spunea că ai surclasat-o pe Jessica Savitch.

– Mă întrebam dacă *60 Minutes* va dori să-mi ia un interviu.

Kate se apropie de pat.

– Pe viitor, să nu mă mai sperii în halul ăsta, bine?

– O să încerc.

Înainte ca prietena sa să mai poată spune ceva, uşa se deschise şi Chad apăru cu două ceşti de cafea aburindă.

– S-a trezit, spuse el încet, aşezând ceştile pe masă.

– Doar a deschis ochii. Desigur, este mai interesată de şansele de a câştiga un Emmy decât de însănătoşire. Kate se uită la prietena sa.

– Vă las singuri un minut.

– Dar nu pleci, nu? se impacientă Tully.

– Mă întorc după ce pleacă toată lumea.

– Bine, spuse Tully. Pentru că am nevoie de tine.

De îndată ce ieşi Kate, Chad veni mai aproape.

– Am crezut că o să te pierd.

– Sunt bine, spuse ea nerăbdătoare. Ai văzut transmisia? Ce zici?

– Cred că nu te simţi bine, Tully, zise el cu blândeţe. Eşti departe de a fi bine, dar te iubesc. Toată noaptea m-am gândit cum ar fi viaţa mea fără tine şi nu mi-a plăcut ce-am văzut.

– De ce să mă pierzi? Sunt chiar aici.

– Mărită-te cu mine, Tully.

Ea surâse, luând spusele lui în glumă; atunci îi citi spaima din priviri. El chiar se temea să n-o piardă.

– Vorbeşti serios, spuse ea încruntându-se.

– Mi s-a oferit o slujbă la Vanderbilt, în Tennessee. Vreau

să vii cu mine. Şi tu mă iubeşti, Tully, chiar dacă nu eşti conştientă de acest lucru. Şi ai nevoie de mine.

– Sigur că am nevoie de tine. Tennessee chiar este in topul celor patruzeci de pieţe media?

Chipul lui se crispă, iar zâmbetul îi pieri de pe buze.

– Te iubesc, repetă el mai încet de data asta şi fără sărutul menit să pecetluiască vorbele şi să le dea greutate.

Uşa din spatele lui se deschise. Doamna Mularkey se afla în prag cu braţele pe şolduri, îmbrăcată într-o fustă ieftină de blugi şi o bluză din stofă ecosez cu guler gen Peter Pan.

– Asistenta ne-a spus că mai avem voie să stăm cinci minute în salon, apoi ne scoate afară.

Chad se aplecă şi o sărută. A fost un sărut pasional, care cumva a reuşit să restabilească legătura dintre ei, dar şi să evidenţieze distanţa apărută între timp.

– Te-am iubit, Tully, şopti el.

Te-am iubit? Îi spusese că *a iubit-o?* La trecut?

– Chad...

El se întoarse.

– Vă aparţine acum vouă, Margie.

– Îmi pare rău că a trebuit să te grăbesc, spuse doamna Mularkey.

– Nu-ţi face probleme. Cred că timpul meu a cam expirat. Rămas-bun, Tully. Trecu pe lângă ea şi ieşi din încăpere, lăsând uşa să se închidă în urma sa.

– Salut, fetiţo, spuse doamna Mularkey.

Tully se pomeni că izbucneşte în plâns.

Doamna Mularkey o mângâie pe cap şi o lăsă să se descarce.

– Cred că am fost foarte speriată.

– Şşt, spuse doamna Mularkey alinând-o, ştergându-i lacrimile cu un şervetel. Sigur că ţi-a fost frică, dar acum suntem cu tine. Nu mai eşti singură.

Tully plânse până când apăsarea din piept dispăru şi lacrimile i se uscară. În final, simţindu-se mai bine, îşi şterse ochii şi încercă să zâmbească.

– Bine, acum sunt pregătită să-mi primesc mustrările.

Doamna Mularkey îi aruncă Acea Privire.

– Este profesorul tău, Tully?

– Fostul meu profesor. De aceea nu ţi-am spus niciodată. Ştiu c-ai fi zis că e prea bătrân pentru mine.

– Îl iubeşti?

– De unde să ştiu?

– Ai fi ştiut.

Tully o fixă îndelung cu privirea pe doamna Mularkey. De data aceasta simţi că ea era cea bătrână dintre ele, cea cu mai multă experienţă. Familia Mularkey vedea dragostea ca pe ceva durabil, de sine stătător, uşor de recunoscut. În privinţa tinereţii sale, Tully ştia că se înşelau. Iubirea poate fi mai fragilă ca un os de vrabie. Dar nu spuse asta cu voce tare. Zise doar:

– Poate.

Peste noapte, Tully deveni o senzaţie media în Seattle. Jurnalistul Emmett Watson încetă să mai vorbească cu emfază despre Californication din statul Washington ca să scrie o rubrică despre curajul în faţa glonţului şi cât de mândri trebuie să fim de devotamentul lui Tallulah Hart, fata de la ştiri, cu care se mândrea întreaga breaslă a jurnaliştilor. Postul de radio KJR i-a dedicat o zi întreagă muzică rock'n-roll fetei de la ştiri care s-a folosit de microfon ca să oprească un jaf şi chiar Almost Live, postul local de comedie a transmis o secvenţă în care satiriza hoţul lipsit de dibăcie şi o prezenta pe Tully în costum de Femeie-Minune.

Florile şi baloanele inundaseră salonul ei, multe trimise de cei care, la rândul lor, prezentau ştirile. Miercuri ea începu să doneze o parte din aranjamentele florale şi buchetele acelea frumoase altor pacienţi. Asistentele care se ocupau de ea învăţaseră să fie şi gărzi de corp în afara slujbelor lor obişnuite.

– Aşadar, ai ajuns o celebritate aici. Ce să fac? Se ridică în pat trecând peste teancul de mesaje roz „În absenţa ta", aduse de Kate de la birou. Era o listă impresionantă de nume, dar nu se putea concentra. Braţul rănit şi chinga îi îngreunau orice mişcare. Şi mai rău, nu putea să nu se gândească la propunerea lui Chad făcută pe picior de plecare. Vreau să spun Tennessee. La fel de bine ar putea fi Nebraska.

– Cu siguranţă.

– Cum să ajung în vârf dintr-un loc ca acela? Sau poate tocmai acela este locul de unde m-aş putea propulsa mai repede în vârf şi aş fi remarcată de reţelele de ştiri.

Kate stătea la celălalt capăt al patului cu picioarele întinse de-a lungul corpului lui Tully.

– Uite cum facem. Tot vorbim despre asta de vreo oră. Poate că nu sunt cea mai indicată să pun întrebarea, dar la un moment dat ar trebui măcar menţionat cuvântul dragoste.

– Mama ta spunea că aş fi ştiut dacă-l iubesc. Se uită la degetele neîmpodobite de nicio bijuterie de la mâna stângă, încercând să-şi imagineze un inel cu diamant.

– Îmi spuneai că pot să te împuşc dacă măcar îţi trece prin minte să te căsătoreşti înainte de treizeci de ani, rânji Kate. A intervenit vreo schimbare?

– Foarte amuzant.

Telefonul de lângă pat sună. Încă privindu-şi mâna, îl ridică repede, sperând că era Chad.

– Alo?

– Tallulah Hart?

Ea oftă dezamăgită.

– Chiar ea.

– Sunt Fred Rorbach. Poate îţi aminteşti de mine...

– Sigur că-mi amintesc. KILO-TV. V-am trimis câte un C.V. pe săptămână în ultimul an de liceu, apoi casete în perioada studiilor la facultate. Ce mai faceţi?

– Bine, mulţumesc, dar acum sunt la KLUE-TV, nu la KILO. Realizez ştirile de seară.

– Felicitări.

– De fapt, de asta te-am sunat. Probabil că nu suntem prima televiziune care-ţi face o ofertă, dar cu siguranţă a noastră va fi cea mai bună.

Acum, omul reuşise să îi capteze întreaga atenţie.

– Oh, într-adevăr?

Kate se ridică de pe pat şi se aşează lângă Tully, şoptindu-i:

– Ce este?

Tully îi făcu semn să tacă.

– Spuneți-mi, despre ce este vorba?

– Suntem dispuși să facem orice ca să ajungi în echipa de știri de la KLUE. Când poți veni să discutăm?

– Chiar acum ies din spital. Pot veni mâine? La zece A.M.

– Ne vedem atunci.

Tully închise și strigă:

– Era KLUE-TV. Vor să mă angajeze!

– O, Doamne, spuse Kate sărind în sus de bucurie. Vei fi un star. Am știut. Abia aștept să... Se opri în mijlocul propoziției și zâmbetul îi pieri de pe buze.

– Ce este?

– Chad.

Tully avu senzația că i se răsucește un cuțit în rană. Voia să pretindă că era un lucru la care trebuia să se gândească, să ia o decizie, dar știa adevărul. Îl cunoștea și Kate.

– Vei deveni o celebritate, spuse Kate cu fermitate. El va înțelege.

15

Kate pretindea că-și concentrează întreaga atenție asupra conducerii mașinii lui Tully, dar nu era prea ușor. Chiar de când o luase de la interviu, Tully nu se mai oprise din vorbit, împărtășindu-i visurile din copilărie. *Suntem pe drumul cel bun, Kate. Imediat ce obțin reportajul principal, mă asigur că te angajează ca reporter.*

Kate știa că ar fi trebuit s-o oprească în momentul acesta, când aduse vorba de viitorul lor comun. Obosise să stea în umbra lui Tully și nici nu voia să-și părăsească slujba. Avea acum un motiv serios să rămână pe loc.

Johnny.

Cât de patetic suna? El n-o iubea, dar ea nu putea să nu se bucure la gândul că, după plecarea lui Tully, ar fi fost posibil să i se ofere o șansă.

Era ridicol şi jenant, dar visurile ei se concentrau mai mult asupra lui şi mai puţin asupra jurnalismului. Nu că ar fi recunoscut asta în faţa cuiva. Lumea se aştepta ca nişte absolvente de facultate de douăzeci şi cinci de ani să viseze mai mult la bani şi la ascensiunea pe scara socială, ca să ajungă să conducă acele companii care au refuzat să le angajeze mamele. Soţii trebuiau evitaţi înainte de treizeci de ani. Căsătoria şi copiii puteau să mai aştepte, acesta era refrenul comun. Nu puteai renunţa la tine în favoarea *lor.*

Dar dacă pentru tine atârnau mai greu în balanţă decât propria realizare? Nimeni nu mai vorbea de asta. Kate ştia că Tully ar fi ridiculizat-o şi ar fi spus că rămăsese la nivelul anilor cincizeci. Chiar mama ei i-ar fi zis că nu era bine şi ar fi rostit acel cuvânt care cântărea mult: *regret.* Ar fi redat cuvintele care umpleau paginile din revista „Ea" – să fii doar mamă reprezenta o risipă de talent. Mama ei nu şi-a dat seama niciodată cât era de tristă când spunea asta, de parcă viaţa pe care şi-o alesese ar fi fost inutilă.

– Hei, ai ratat curba.

– O, îmi pare rău. Kate întoarse la cvartalul următor şi opri în faţa casei lui Chad.

– Te aştept aici. Trebuie să termin *The Talisman.*

Tully nu-i deschise portiera.

– Va înţelege de ce nu mă pot mărita cu el. Ştie ce mult înseamnă cariera pentru mine.

– Cu siguranţă, confirmă Kate.

– Urează-mi noroc.

– N-o fac întotdeauna?

Tully coborî şi se îndreptă spre intrare.

Kate deschise lucrarea şi intră în subiect. Abia după o vreme, ridicându-şi privirea, observă că începuse să plouă.

Ar fi trebuit ca Tully să se fi întors până acum ca să-i spună să se ducă acasă, fiindcă ea îşi va petrece noaptea cu Chad.

Kate închise cartea şi coborî. Când porni pe aleea pietruită, avu sentimentul că se întâmplase ceva rău.

Ciocăni de două ori, apoi deschise.

Tully se afla în livingul gol, îngenuncheată în faţa şemineului, plângând. Îi întinse o coală de hârtie udată de lacrimi.

– Citeşte.

Kate se sprijini pe călcâie şi citi cuvintele aşternute pe hârtie.

Dragă Tully,

Eu te-am recomandat la KLUE, aşa că ştiu tot despre slujba despre care aveai de gând să-mi vorbeşti şi sunt mândru de tine, iubito. Am ştiut că vei reuşi. Când am acceptat slujba la Vanderbilt, am ştiut ce va însemna asta pentru noi. Am sperat, dar... am ştiut.

Vrei mult de la viaţă, Tully. Eu te vreau doar pe tine.

Nu aveam interese comune, nu?

Un singur lucru contează: te voi iubi întotdeauna.

Pune lumea pe jar.

Era semnat simplu: C.

– Am crezut că mă iubeşte, spuse Tully când Kate îi dădu scrisoarea înapoi.

– Aşa se pare.

– Atunci, cum de m-a părăsit?

Kate îşi privi prietena şi îşi aminti de povestirile ei despre mama sa care o abandonase de atâtea ori.

– Tu i-ai spus vreodată că-l iubeşti?

– N-am putut.

– Poate că nu l-ai iubit.

– Sau poate îl iubesc şi acum, oftă Tully. Numai că mi-e al naibii de greu să cred asta.

Asta era diferenţa dintre ele. Kate credea în dragoste din toată inima; din nefericire, se îndrăgostise de un bărbat care nici nu ştia că ea există.

– Importantă acum este cariera ta. Este timp pentru dragoste şi căsătorie.

– Da. După ce voi reuşi.

– Da.

– Atunci, în mod sigur că mă va iubi cineva.

– Te va iubi toată lumea.

Dar mai apoi, la mult timp după ce Tully spusese: „La naiba cu el" şi râsese oarecum în disperare de cauză, Kate nu-şi putuse alunga din minte ultimele cuvinte. Brusc se îngrijoră.

Dacă într-o zi toată lumea o va iubi pe Tully şi asta nu-i va fi de-ajuns?

Tully uitase cât de lungă şi plină de singurătate poate fi o noapte. Atâţia ani, Chad fusese protectorul ei, portul în care ancora. Cu el învăţase să doarmă noaptea, să respire liniştită, să viseze doar la viitorul ei strălucit şi pentru că el o iubise, ea dormise foarte bine şi în patul ei în nopţile în care rămânea fiecare la casa sa, conştientă de faptul că se putea duce oricând la el.

Dădu aşternutul la o parte şi coborî din pat. Se uită rapid spre ceasul cu sonerie de pe noptieră şi constată că era abia trecut de ora două.

Aşa cum presupusese, noaptea fusese lungă şi se simţise părăsită.

Se duse la bucătărie, puse un ibric pe foc şi rămase acolo, aşteptând să fiarbă apa.

Poate că greşise. Poate că această senzaţie de pustiire pe care o simţea acum era dragoste. Având în vedere viaţa pe care o dusese, era firesc să observe mai mult latura negativă a unei emoţii decât cea pozitivă. Dar dacă l-ar fi iubit, care ar fi fost diferenţa? Ce-ar fi putut să facă ea? Să-l urmeze în Tennessee, să-şi întemeieze un cămin în campusul universităţii, să devină doamna Wiley? Cum să mai ajungă atunci viitoarea Jean Enersen sau Jessica Savitch?

Scoase o ceaşcă mare din dulap şi turnă ceaiul, apoi se duse în camera de zi unde se aşeză pe canapea strângându-şi picioarele sub ea şi încălzindu-şi mâinile reci de porţelanul cald. Un abur plin de miresme se ridica spre ea. Închise ochii şi încercă să-şi limpezească mintea.

– Nu poţi dormi?

Ridicându-şi privirea, o văzu pe Kate în faţa uşii de la dormitor, îmbrăcată cu aceeaşi cămaşă de noapte din flanelă pe care o purta de ani de zile. Tully o tachina de obicei, spunându-i că arată ca unul din Waltoni, dar în seara asta se

simți reconfortată la vederea ei. Ciudat cum o singură piesă de îmbrăcăminte poate să-ți amintească de anii petrecuți împreună, de petreceri în pijama, de ajustări de haine și de mic dejunurile de sâmbăta dimineața când urmăreau programele de desene animate.

– Îmi pare rău că te-am trezit.

– Mergi ca un elefant. Mai este apă pentru ceai?

– Ibricul este pe aragaz.

Kate se duse la bucătărie de unde se întoarse cu o ceașcă de ceai și o cutie de snackuri. Punând cutia între ele, se întoarse cu fața spre Tully, rezemându-se de brațul sofalei.

– Ești bine?

– Mă doare îngrozitor umărul.

– Când ai luat ultimul analgezic?

– Am uitat să-l iau.

Kate puse ceașca deoparte și se duse la baie de unde reveni cu un Percodan și un pahar cu apă.

Tully luă pastila și o înghiți.

– Tully, spuse Kate așezându-se la loc. Vrei să discutăm despre adevărata cauză a răului?

– Nu.

– Haide, Tully. Știu că te gândești la Chad și te întrebi dacă ai procedat bine.

– Asta este problema cu cei care-ți vor fi prieteni pentru totdeauna. Știu prea multe.

– Poate.

– Dar ce știm noi despre dragoste?

Chipul lui Kate căpătă acel aer trist, pe jumătate rațional pe care Tully îl detesta. A fost aproape o privire gen „biata Tully".

– Știu ce este dragostea, spuse ea încet. Poate că n-am aflat cum este să fii îndrăgostit sau să fii iubit, dar știu cum este să iubești pe cineva și să fii rănit. Iar dacă l-ai iubi cu adevărat pe Chad, acum ai fi în Tennessee. Eu cel puțin, dacă aș fi iubit pe cineva, mi-aș fi dat seama de asta.

– Cu tine totul este alb sau negru. Cum știi întotdeauna ce vrei?

– Tu știi ce vrei, Tully. Întotdeauna ai știut.

– Așadar, nu mă îndrăgostesc. Ăsta să fie prețul pentru faimă și succes? Să fiu singură întotdeauna.

– Bineînțeles că te poți îndrăgosti. Trebuie doar să admiți acest lucru.

Cuvintele ar fi trebuit s-o îmbărbăteze pe Tully; au fost rostite cu încredere, știa asta, dar în clipa aceea nu putea fi atât de optimistă. Mai degrabă se simțea înfrigurată și golită pe dinăuntru, auzindu-le de la Kate.

– Îmi lipsește ceva, spuse ea încet. Tata a fost primul care a observat. Indiferent pe unde naibii umblă; probabil că s-a uitat o dată la mine și a luat-o la fugă. Și asta ca să nu mai vorbim de iubitoarea mea mamă. Sunt... ușor de părăsit. De ce se întâmplă așa?

Kate se lăsă pe canapea și se rezemă de Tully, așa cum făcuseră cu ani în urmă pe malurile râului Pilchuck. Cutia de snackuri o lovi în spate; o luă și o aruncă pe masa de cafea în dezordine, cu ziare întinse pe ea.

– Nu-ți lipsește nimic, Tully. Ba dimpotrivă. Ai mai mult ca oricine. Ești un om deosebit și dacă Chad n-a văzut asta sau nu te-a putut aștepta până când aveai să fii gata pentru el, atunci nu era bărbatul potrivit pentru tine. Poate asta e o problemă când ai o relație cu un tip mai bătrân. El este gata să aterizeze când tu te pregătești să-ți iei zborul.

– E adevărat. Sunt tânără. Am uitat asta. El ar fi trebuit să înțeleagă și să mă aștepte. Adică dacă m-ar fi iubit cu adevărat, m-ar mai fi părăsit? Ai putea abandona bărbatul pe care-l iubești?

– Depinde.

– De ce?

– Dacă am crezut că mă va iubi.

– Cât l-ai fi așteptat?

– Mult.

Asta o făcu pe Tully să se simtă mai bine pentru prima oară de când citise biletul lui Chad.

– Ai dreptate. Eu l-am iubit, dar probabil că el nu mi-a împărtășit sentimentele. Oricum, nu întru totul.

Kate se încruntă.

– Nu asta am spus.

– N-are a face, este pe aproape. Suntem prea tinere să ne legăm în lanțurile dragostei. Cum de-am uitat asta? O îmbrățișă pe Kate. Ce m-aș face fără tine?

Mai târziu, după o noapte lungă, fără somn, în vreme ce stătea întinsă în pat urmărind revărsatul zorilor ce anunța o nouă zi, Tully își reaminti propriile cuvinte, copleșită de intensitatea lor. *Ușor de părăsit...*

16

În clipa în care Tully a luat în primire noua slujbă, Kate s-a trezit urmărind de la distanță viața prietenei sale. Lună după lună și-au trăit separat viețile, având în comun doar locuința. Pe la sfârșitul verii următoare, micul lor apartament, cândva spațiul vieților lor, a devenit un fel de haltă. Tully muncea douăsprezece ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Când nu era la slujbă, căuta tot felul de relații și subiecte încercând din răsputeri să facă ceva – orice – pentru a ajunge în fața camerei.

Fără Tully, viața lui Kate își pierduse consistența și, ca un pulover prea des spălat, niciun fel de ajustări sau falduri nu-l puteau face să arate bine din nou. Mama îi repeta să iasă din starea asta și să înceapă să iubească, să se distreze, dar cum putea să-și dea întâlniri când îi erau indiferenți cei care manifestau interes față de ea?

Tully nu suferea de aceeași maladie. În timp ce plângea după Chad când beau noaptea târziu, ea nu ezita să se vadă cu alți bărbați și să-i aducă acasă. Kate remarcase totuși că unul dintre ei ieșise de două ori din dormitorul lui Tully. Potrivit spuselor lui Tully, tocmai ăsta era planul. Nu avea, sau cel puțin așa susținea, intenția să se îndrăgostească. Desigur, privind retrospectiv, Tully ajunsese să creadă că-l

iubise cu disperare pe Chad şi niciun alt bărbat nu se ridica la nivelul lui. Dar nu de-ajuns, după cum îi repeta Kate, ca să-l sune sau să se mute în Tennessee.

Sincer vorbind, Kate se cam plictisise de efuziunile bahice ale prietenei sale, inspirate de dragostea epopeică pe care o simţise pentru Chad.

Kate ştia ce este dragostea, cum te poate răscoli şi cum îţi usucă inima. O iubire neîmpărtăşită era un lucru teribil, sumbru. În fiecare zi evolua ca o planetă micuţă în orbita lui Johnny, urmărindu-l, dorindu-l, tânjind după el în tăcere.

După acea lungă noapte petrecută în sala de aşteptare a spitalului, Kate se gândise că puteau exista speranţe. Simţise că o uşă se deschisese între ei; vorbeau cu uşurinţă şi despre lucruri importante. Dar toate incursiunile făcute în lumina strălucitoare a sălii de aşteptare piereau deodată. Nu va uita niciodată chipul lui când aflase că Tully îşi va reveni. A fost mai mult decât o uşurare.

În momentul acela, el s-a depărtat.

Acum, în sfârşit, venise clipa să se distanţeze ea de el. Era timpul să lase fanteziile de fetiţă în cutia cu nisip, alături de jucăriile uitate, şi să-şi vadă de viaţa ei. El n-o iubea. Orice vise legate de înfiripparea unei relaţii între ei erau doar iluzii.

Nu mai putea continua aşa. Asta era decizia pe care o luase în acea zi, în vreme ce stătea în uşa biroului lui, aşteptându-l s-o observe.

Imediat după ce se terminase programul, se dusese la standul de ziare din piaţa publică şi cumpărase toate ziarele locale. În timp ce Tully era prin baruri cu tipul ei din ziua respectivă sau lucrând până târziu, Kate se pregătea să-şi schimbe cursul vieţii.

La masa din bucătărie, cu cina pe jumătate mâncată din ambalajul de carton, răsfoi ziarul *Seattle Times* şi se opri la secţiunile clasificate. Acolo a văzut câteva opţiuni interesante. Întinzând mâna după pix, tocmai voia să încercuiască una când se deschise uşa din spatele ei.

Se întoarse şi o văzu pe Tully în prag; prietena ei purta hainele de întâlnire – un tricou care expunea un umăr gol,

blugii vârâți în ghetele largi până la glezne și o curea mare petrecută în jurul șoldurilor. Își tapase părul în jurul feței, apoi îl pieptănase într-o parte și-l prinsese cu o agrafă mare deasura urechii stângi. În jurul gâtului, își atârnase un set de crucifixe. Desigur, era însoțită de un tip.

– Hei, Katie, îi spuse cu o voce neclară după trei pahare de margarita. Uite peste cine am dat.

Tipul făcu un pas din spatele ușii.

Era Johnny.

– Salut, Mularkey, îi spuse el cu un zâmbet larg. Tully vrea să mergi cu noi la dans.

Ea împături ziarul cu o grijă exagerată.

– Nu, mulțumesc.

– Haide, Katie. O să fie ca pe vremuri, insistă Tully. Cei trei muschetari.

– Nu cred.

Tully îi dădu drumul la mână lui Johnny și se împiedică întinzându-se spre ea.

– Te rog. Am avut o zi proastă azi. Am nevoie de tine.

– Nu, începu Kate, dar Tully n-o asculta.

– Mergem la Kells.

– Haide, Mularkey, spuse și Johnny îndreptându-se spre ea. O să ne distrăm.

Felul lui de a-i zâmbi o făcu să nu-l poată refuza, deși știa că nu era o idee bună să-i însoțească.

– Bine, le spuse. Mă duc să mă îmbrac.

Se duse în dormitor și îmbrăcă o rochie albastră, strălucitoare, cu umeri falși și o curea îngustă. Când ieși din cameră, Johnny o rezemase pe Tully de perete cu brațele deasupra capului, acoperindu-i mâinile cu palmele sale și o săruta.

– Sunt gata, spuse Kate tristă.

Tully se strecură de sub mâinile lui și-i rânji.

– Hai să ne distrăm.

Au pornit toți trei ținându-se de braț pe strada goală, pavată cu piatră cubică. La Kells Irish Pub au găsit o masă liberă aproape de ringul de dans.

În clipa în care Johnny le-a lăsat singure, ca să le aducă băuturile, Kate a întrebat-o:

– Ce ai de gând cu el?

Tully a început să râdă.

– Ce să-ţi spun? Ne-am întâlnit din întâmplare după program şi am băut ceva. Asta a dus şi la.... Tully o privi cu atenţie pe Kate. Îţi pasă că mă culc cu el?

Asta era. Întrebarea care conta. Kate nu avea nicio îndoială că dacă şi-ar fi deschis sufletul şi i-ar fi spus adevărul, acea noapte oribilă s-ar fi sfârşit imediat. Tully l-ar fi alungat pe Johnny ca o furtună, închizându-i uşa în nas, fără măcar să-i spună motivul.

Dar la ce bun? Kate ştia ce simţise Johnny dintotdeauna pentru ea. Voia o femeie pasională, şi chiar dacă ar fi pierdut-o pe Tully, tot nu s-ar fi uitat la Kate. Dar poate că era timpul să ia măsuri radicale. Răbdarea ei ajunsese la capăt, iar faptul că el se culca cu Tully ar marca sfârşitul poveştii.

Îşi ridică privirea rugându-se ca ochii să nu i se umezească.

– Haide, Tully, ştii prea bine...

– Eşti sigură? Ai vrea să...?

– Nu... dar el te iubeşte, ştii asta, nu? I-ai putea frânge inima.

Tully începu să râdă.

– Voi, fetele catolice, vă faceţi probleme pentru toţi, nu?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Johnny se întoarse la masă cu două margarita şi o sticlă cu bere. Punându-le pe masă, o luă de mână pe Tully şi o trase spre ringul de dans. Acolo se pierdură printre dansatori, unde o strânse în braţe şi o sărută.

Kate bău din paharul cu margarita. Nu ştia ce însemna sărutul lui pentru Tully, dar ştia sigur ce semnificaţie avea pentru el şi asta îi otrăvea sufletul.

Stătu cu ei două ore, bând mult şi pretinzând că se distrează. În acest timp, ceva murea în ea încet.

La un moment dat, în timpul acestei seri penibile, Tully se duse la toaletă şi îi lăsă singuri pe Kate şi pe Johnny. Ea

se gândi la ce i-ar putea spune, dar adevărul e că nici nu putea să-l privească. Cu părul jilav, ondulat, arăta atât de sexy, încât ea simţea că i se frânge inima.

– E o tipă grozavă, zise el. În spatele lui, orchestra terminase o melodie şi muzicanţii dădeau paginile partiturii. Începusem să cred că nu se va întâmpla niciodată... eu şi ea, continuă el sorbind din bere şi uitându-se spre toaletă, de parcă ar fi putut s-o aducă de acolo prin puterea gândului.

– Ar trebui să fii atent, spuse Kate, prea încet să poată fi auzită. Era conştientă că vorbele ei şi avertismentul în sine ar fi putut să dezvăluie secretul pe care îl purta în inimă, dar nu se putea abţine. Chiar dacă la serviciu Johnny era cinic, la spital ea aflase adevărul. În suflet, acolo unde conta, era un idealist. Şi nimeni nu putea fi mai uşor de rănit decât un credul. Ea ştia asta.

Johnny se aplecă spre ea.

– Ce-a fost asta, Mularkey?

Ea clătină din cap. În niciun caz nu avea să repete şi, din fericire, Tully revenise la masă.

Mult mai târziu, stând singură în dormitorul ei şi ascultând cum făceau dragoste cei doi, plânse, în sfârşit, cu lacrimi amare.

În lunile care au trecut de la seara petrecută la Kells Pub, Kate n-a fost singura care a observat cum s-a schimbat Johnny. Când toamna s-a pogorât asupra oraşului şi l-a văduvit de culoare, atmosfera din birou a devenit posomorâtă şi sumbră. Mutt stătea deoparte, îşi curăţa şi aranja echipamentul, completând negativele din carnetul de însemnări. Carol, care fusese nevoită să se întoarcă la muncă după plecarea lui Tully, îşi petrecea aproape tot timpul în biroul ei şi abia scotea o vorbă, nici măcar atunci când ieşea să ia o cafea.

Nimeni nu comenta felul în care arăta Johnny, dar observaseră cu toţii că părea ca şi când s-ar fi dat jos din pat şi ar fi venit direct la muncă. Părul îi crescuse prea mult şi se cârlionţase într-un fel ciudat. Nu se bărbierea cu zilele; barba

îi crescuse ca niște petice întunecate pe obrajii supți, se îmbrăca cu ce nimerea.

Când începuse să apară în asemenea ținută la slujbă, se adunaseră în jurul lui ca gâștele, exprimându-și îngrijorarea. Încet, dar ferm, el le închisese ușa în nas, spunându-le că nu au de ce să-și facă griji.

Mutt începuse ofensiva oferindu-i niște marihuana și încheiase cu:

– Orice ar fi, omule, sunt aici dacă vrei să vorbim.

Carol încercase în felul ei să pătrundă în acea fortăreață ridicată de el, dar și încercările ei eșuaseră, la fel ca cele ale lui Mutt.

Singura care nu făcuse vreo tentativă de a ajunge la el era Kate, și doar ea cunoștea adevărata lui problemă.

Tully.

În dimineața aceea în care luaseră micul dejun împreună, Tully îi spusese:

– Johnny mă tot sună. Să mai ies cu el?

Din fericire pentru Kate, a fost doar o întrebare retorică. Tully a găsit singură răspunsul.

– Nici vorbă. Am nevoie de o relație ca de o injecție letală. Am crezut că știe asta.

Acum, Kate se afla la biroul ei completând informațiile pentru o nouă asigurare. Ea și Johnny erau singuri în birou, ceea ce nu se mai întâmplase de multe zile. Carol și Mutt plecaseră într-o misiune.

Ea s-a ridicat încet și s-a îndreptat spre ușa închisă a biroului lui. Nu avea rost să intre la el; sigur că dacă lucrurile s-ar fi inversat, el n-ar fi venit la ea, dar acum el suferea și ea nu putea suporta asta. După o lungă ezitare, ciocăni.

– Intră.

Ea deschise ușa.

El ședea la birou, scriind cu furie pe o hârtie galbenă. Părul îi acoperea profilul, și-l dădu nervos după ureche și-și ridică privirea.

– Ce este, Mularkey?

Ea s-a îndreptat spre frigiderul din colțul biroului și a

scos două beri Henry Weinhard. Le deschise şi îi oferi una, apoi se aşează pe marginea biroului lui aglomerat.

– Arăţi ca un înecat.

El a luat berea.

– Se vede, nu?

– Se cam vede.

El se uită spre uşă.

– Suntem singuri?

– Mutt şi Carol au plecat acum zece minute.

Johnny a luat o înghiţitură de bere şi s-a rezemat de spătarul scaunului.

– Nu-mi răspunde la telefon.

– Ştiu.

– Nu înţeleg. Noaptea aceea când am fost împreună, am crezut...

– Vrei să ştii adevărul?

– L-am aflat.

Au rămas tăcuţi, fiecare sorbindu-şi berea.

– E îngrozitor să doreşti pe cineva care nu te vrea.

Auzind aceste cuvinte, Kate ştiu că nu va avea niciodată o şansă cu el.

– Mda, aşa este. Făcu o pauză, privindu-l. Era timpul – de fapt trecuse de mult – să renunţe la visul ei şi să meargă mai departe.

– Îmi pare rău, Johnny, spuse în cele din urmă ridicându-se de pe marginea biroului.

– De ce îţi pare rău?

Ea îşi dori să fi avut puterea să-i răspundă, să-i spună ce simte, dar este mai bine ca unele lucruri să rămână nerostite.

Stând pe un scaun incomod, într-un birou neospitalier, Kate privea pe fereastră copacii desfrunziţi şi cerul plumburiu. Se întrebă într-o doară când căzuseră şi ultimele frunze portocalii.

– Păi, domnişoara Mularkey, ai un C.V. impresionant pentru vârsta ta. Aş putea să te întreb ce te-a determinat să te orientezi spre publicitate?

Kate încercă să pară relaxată. Se îmbrăcase cu grijă într-un costum de gabardină negru cu bluză albă şi cravată de mătase colorată. Spera să aibă un aspect profesional.

– În anii petrecuţi la departamentul ştirilor de televiziune am învăţat unele lucruri despre mine şi altele despre lume. Ştirile vin şi pleacă. Suntem mereu în cea mai mare viteză ca să obţinem subiectele, apoi trecem mai departe. Am descoperit că mă interesează, mai mult decât ştirea în sine, ceea ce urmează după aceea. Cred că m-aş descurca mai bine în contextul unei planificări pe termen lung. Prefer detaliile. Şi scriu bine. Aş vrea să învăţ mai mult despre asta, dar n-o pot face în dublaje.

– Te-ai gândit mult.

– E adevărat.

Femeia aflată de cealaltă parte a biroului se rezemă de spătarul scaunului studiind-o pe Kate prin ochelarii la modă cu incrustaţii de mărgele. Părea plăcut impresionată de ceea ce vede.

– Bine, domnişoară Mularkey, o să discut cu partenerii mei şi-ţi voi da de ştire. Aş vrea doar să ştiu când poţi începe să lucrezi.

– Trebuie doar să dau un preaviz de două săptămâni, apoi pot pleca.

– Excelent. Femeia se ridică. Ai nevoie de un voucher pentru parcare?

– Nu, mulţumesc. Kate scuturâ cu fermitate mâna femeii şi ieşi din birou.

Afară, Pioneer Square părea ameninţat de cerul de culoarea cărbunelui. Maşinile se înghesuiau pe străzile înguste, vechi, dar foarte puţini oameni treceau prin faţa clădirilor de cărămidă. Chiar şi cei lipsiţi de adăpost, care dormeau de obicei pe aceste bănci din parc şi cereau ţigări şi bani trecătorilor se aflau altundeva în după-amiaza aceasta rece.

Kate porni zgribulită pe First Avenue, încheindu-şi din mers nasturii vechii haine din facultate. Prinse autobuzul spre zona de sus a oraşului şi coborî în staţia din faţa biroului exact la 3:57.

În mod surprinzător, biroul principal era gol. Kate îşi puse

haina în cui şi servieta sub birou, apoi se îndreptă spre biroul lui Johnny.

– M-am întors.

El vorbea la telefon, dar i-a făcut semn să intre.

– Vino încoace, îi spuse pe un ton exasperat. Cum crezi că te pot ajuta în chestiunea asta? Tăcu un moment încruntându-se. Apoi zise: Bine, îmi eşti datoare. Închise telefonul şi-i zâmbi lui Kate, dar nu cu vechiul zâmbet care-i furase inima. Mai văzuse acel zâmbet doar în noaptea pe care el o petrecuse cu Tully.

– Te-ai îmbrăcat în costum, spuse el. Să nu crezi că n-am observat. Pe aici, asta înseamnă două lucruri şi întrucât nu te-am văzut prezentând ştiri....

– Mogelgaard şi Asociaţii.

– Agenţia de publicitate? Ce funcţie ai solicitat?

– Director executiv.

– Eşti bună la asta.

– Mulţumesc, dar încă n-am primit slujba.

– O vei obţine.

Ea aşteptă să continue, dar el o fixa doar cu privirea de parcă l-ar fi deranjat ceva. Fără îndoială îi amintea de noaptea cu Tully.

– Păi, o să mă întorc la lucru.

– Aşteaptă. Lucrez la reportajul pentru Mike Hurtt. Aş avea nevoie de ajutor.

– Sigur că da.

În orele care au urmat, s-au înghesuit la biroul lui lucrând şi refăcând manuscrisele. Kate a încercat să păstreze distanţa şi să nu-l privească în ochi. N-a reuşit nici una, nici alta. Când au terminat lucrul, se înnoptase, iar celelate birouri erau cufundate în întuneric.

– Te invit la cină, îi spuse el punând ziarele deoparte. E aproape opt.

– Nu ai nicio obligaţie. Era de datoria mea să te ajut.

El a privit-o lung.

– Cum o să mă descurc fără tine?

Cu luni în urmă, când mai exista o speranţă, ar fi roşit

într-un moment ca acesta. Poate chiar şi cu o săptămână în urmă ar fi reacţionat altfel.

– O să te ajut să angajezi pe altcineva.

– Crezi că-mi va fi uşor să te înlocuiesc?

Ea nu fu în stare să-şi dea un răspuns.

– Mă duc acum.

– Îţi datorez o cină. Asta e tot. Ia-ţi haina acum. Te rog.

– Bine.

Au coborât şi au urcat în maşina lui. După câteva minute au oprit în faţa unei case frumoase din lemn de cedru de pe Lake Union.

– Unde ne aflăm? l-a întrebat Kate.

– Acasă la mine. Nu-ţi face probleme, nu am de gând să-ţi pregătesc eu cina. Vreau doar să mă schimb. Tu eşti atât de elegantă.

Kate încercă să primească în linişte vestea care o cutremură. Nu va ceda. Prea mult timp se lăsase amăgită de visele cu happy-end, care nu aveau cum să fie transformate în realitate. Îl urmă în casa care era surprinzător de spaţioasă.

Johnny se îndreptă imediat spre şemineu, unde lemnele fuseseră aşezate pentru foc. Se aplecă şi aprinse ziarele, iar flăcările izbucniră instantaneu. Apoi se întoarse spre ea.

– Vrei să bei ceva?

– Rom şi cola.

– Perfect. Se duse la bucătărie, turnă băuturile, apoi reveni. Poţi să bei. Vin numaidecât.

Ea rămase nemişcată un moment, neştiind ce să facă. Privi în jur, prin living, observând ce puţine fotografii avea. Pe televizor se afla o singură fotografie, a unui cuplu de vârsta a doua îmbrăcat în haine viu colorate, stând pe vine într-un cadru care aducea a junglă, cu mulţi copii în jurul lor.

– Sunt părinţii mei, spuse Johnny care veni din spatele ei. Myrna şi William.

Ea se întoarse brusc, de parcă ar fi fost prinsă spionând.

– Unde locuiesc? întrebă ea îndreptându-se spre canapea şi aşezându-se. Simţea nevoia să păstreze distanţa.

– Au fost misionari. Au fost ucişi în Uganda de echipele morţii lui Amin.

– Tu unde erai?

– Când aveam şaisprezece ani, m-au trimis la şcoală la New York. A fost ultima dată când i-am văzut.

– Aşadar, erau tot idealişti.

– Ce vrei să spui?

Ea nu consideră necesar să exprime în cuvinte tot ce observase de-a lungul anilor şi se constituise într-o imagine de ansamblu asupra vieţii lui.

– Nu contează. Din fericire, ai fost crescut de oameni care aveau un crez.

El o fixă, încruntându-se.

– De asta ai devenit corespondent de război? Ca să lupţi în felul tău?

El oftă şi clătină din cap, apoi se îndreptă spre sofa şi se aşeză lângă ea. Felul în care o privea, de parcă ar fi fost cumva imaterială, îi făcu inima să bată mai tare.

– Cum ai reuşit?

– Ce?

– Să mă cunoşti?

Kate zâmbi, sperând ca el să nu-şi dea seama de vulnerabilitatea ei.

– Am lucrat împreună vreme îndelungată.

Într-un târziu, el îi spuse:

– De ce pleci de fapt, Mularkey?

Ea se rezemă de spătar.

– Îţi aminteşti când spuneai că e îngrozitor să-ţi doreşti ce nu poţi avea? Nu voi fi niciodată vreo sculă de reporteră sau un producător de prima mână. Eu nu respir ştiri, nici nu trăiesc pentru ele. Mă oboseşte faptul că nu sunt îndeajuns de bună.

– Eu am spus că este îngrozitor să doreşti pe *cineva* pe care nu-l poţi avea.

– Păi... e cam acelaşi lucru.

– Chiar este? El îşi aşeză paharul cu băutură pe măsuţa de cafea.

Kate se întoarse cu faţa spre el şi-şi strânse picioarele sub ea.

– Ştiu ce înseamnă să doreşti pe cineva.

El o privi sceptic. Nu încăpea nicio îndoială că-şi amintea de câte ori o tachina Tully că nu iese cu nimeni.

– Pe cine?

Ea ştia că ar fi trebuit să mintă, să treacă peste întrebare, dar privindu-l atât de aproape, fu copleşită de dorinţă. Dumnezeu s-o ajute, dar uşa spre inima ei se deschisese din nou. Deşi ştia că nu este decât o iluzie, se lăsă din nou amăgită, cu orice risc.

– Tu.

El se retrase; era evident că nu-şi imaginase aşa ceva.

– Tu niciodată...

– Cum aş fi putut? Ştiu ce simţi pentru Tully.

Kate îl aşteptă să spună ceva, dar el se mulţumi doar s-o privească. În tăcerea aceea, ea îşi putea imagina orice. El nu negase, şi nici nu râsese. Poate asta însemna ceva.

Ani de-a rândul făcuse eforturi să nu lase să transpară dorinţa ei, dar acum, stând atât de aproape de el, nu se mai putea abţine. Era ultima ei şansă.

– Sărută-mă, Johnny. Dovedeşte-mi că nu e bine să te doresc.

– Nu vreau să te rănesc. Eşti o fată drăguţă, iar eu nu caut...

– Şi dacă mă răneşte faptul că nu vrei să mă săruţi?

– Katie...

Măcar acum nu mai era Mularkey. Se aplecă mai mult spre el.

– Acum cine se teme? Sărută-mă, Johnny.

Chiar înainte ca buzele lor să se atingă, avu impresia că-l aude spunându-i:

– Nu e o idee bună. Dar nu apucă să-l asigure de contrariu, că el o sărută.

Nu era primul ei sărut; nu era nici măcar prima dată când o săruta un bărbat de care-i păsa şi totuşi începu să plângă.

El schiţă gestul de a se retrage văzându-i lacrimile, dar ea îl reţinu. După câteva clipe stăteau întinşi pe sofa ca doi adolescenţi; următorul lucru pe care şi-l aminti era că se afla pe podea, goală, în faţa focului. El îngenunche lângă ea, încă

îmbrăcat. Jumătate de trup îi era în umbră, dar putea să-i vadă scobiturile feței.

– Ești sigură?

– Asta ar fi fost o întrebare bună, dar înainte de a-mi fi scos hainele. Zâmbind, ea se aplecă și începu să-i descheie cămașa.

El scoase un sunet care exprima deopotrivă disperare și capitulare și se lăsă dezbrăcat. Apoi, o luă din nou în brațe.

Sărutările lui erau diferite acum, mai aspre, mai profunde, mai erotice. Ea își simțea trupul răspunzând ca niciodată; ca și cum ea ar fi fost totul și nimic, doar o colecție precară de terminații nervoase. Atingerile lui erau tortura ei, salvarea ei.

Senzațiile au devenit totul, înțelegând prin aceasta ceea ce era ea, ceea ce iubea: durere, plăcere, frustrare. Nici măcar respirația nu mai era a ei. Căuta aer, se înneca, îi striga să se oprească, să nu se oprească, să continue, să lase lucrurile așa cum erau.

Trupul i se arcui de parcă ar fi vrut să ajungă la ceva, avea nevoie de acel ceva cu o disperare dureroasă, dar nici măcar nu știa despre ce e vorba.

Apoi el o pătrunse, și ea simți o durere ascuțită. Respira greu din cauza șocului, dar nu scoase un sunet. Se atârnă de el sărutându-l, mișcându-se odată cu el până când durerea s-a disipat și a dispărut subit; n-a mai rămas decât ceea ce au simțit când au ajuns împreună la apogeu, nevoia acută, dureroasă de mai mult...

Te iubesc și-a spus ea, ținându-l în brațe, ridicându-se în întâmpinarea lui. Vorbele pe care nu le rostise i-au umplut capul, au devenit pista pe care se mișcau trupurile lor.

– Katie, strigă el, împingându-se și mai tare în ea.

Trupul ei a explodat ca o stea în spațiu, fragmentându-se, plutind. Timpul s-a oprit pentru o clipă, apoi și-a reluat curgerea înainte.

– Oh! a exclamat, căzând la loc pe covorul cald. Pentru prima oară în viață a primit tot ce și-a dorit. El și-a întins alături trupul plin de sudoare. Cu un braț petrecut în jurul ei privea în tavan. Amândoi aveau respirația întretăiată.

– Ai fost virgină, zise el, oarecum speriat.

– Da, s-a mărginit ca ei să-i spună.

Ea s-a întors într-o parte şi şi-a strecurat peste el un picior gol.

– Întotdeauna este aşa?

Când el s-a întors spre ea, a văzut în ochii lui albaştri ceva care a dezorientat-o; teamă.

– Nu, Katie, îi spuse el după o vreme. Nu este.

Kate s-a trezit în braţele lui Johnny. Stăteau amândoi pe spate, cu cearşafurile strânse în jurul şoldurilor. Ea fixa tavanul simţind greutatea neobişnuită a mâinii lui între sânii ei goi.

Zorii se strecurau prin fereastra deschisă, strângându-se într-o pată lăptoasă pe podea. Valurile care se loveau neîncetat de piloni deveniseră ecoul slab, dar permanent al bătăilor inimii ei.

Ea nu ştia ce ar fi trebuit să facă în continuare. Percepuse primul lor sărut ca pe un dar magic şi neaşteptat. Făcuseră dragoste de trei ori peste noapte, ultima dată cu câteva ore în urmă. Se sărutaseră, apoi preparaseră o omletă şi mâncaseră în faţa focului, vorbiseră despre familiile, slujbele lor şi visele pe care şi le făcuseră. Johnny îi spusese chiar şi câteva glume nesărate.

Nu discutaseră despre viitor, şi acum venise momentul; era ca o prezenţă între ei, ca şi cearşafurile moi, ca respiraţia lor.

Ea se bucura că nu se grăbise să facă dragoste, cu toate că nu mai era la modă să aştepţi bărbatul potrivit. Tot ce se petrecuse noaptea trecută între ei îi destabilizase lumea, aşa cum proroceau poeţii.

Dar dacă Johnny n-o considera fata ideală? Nu-i spusese c-o iubeşte, căci aşa era, şi fără acele vorbe cum putea o femeie să fie pasională?

Când îl simţi mişcându-se lângă ea, se încordă ca un arc.

– Bună dimineaţa, îi spuse el cu o voce gravă.

Ea nu ştia ce atitudine să adopte, oscilând între indiferenţă şi jenă. Îl iubea de prea mult timp ca să pretindă că nu este aşa. Ceea ce conta în clipa de faţă era să nu se ridice şi să pornească pe drumuri diferite.

– Spune-mi ceva ce nu știu despre tine.

El o mângâie pe braț.

– Hmm. Am fost copil de altar.

Îi era surprinzător de ușor să și-l imagineze astfel: un băiat înalt, slab, cu părul pieptănat pe spate, ducând apa încet spre amvon. Imaginea o făcu să chicotească.

– Mama te-ar îndrăgi pe loc.

– Acum spune-mi ceva despre tine.

– Sunt înnebunită după genul științifico-fantastic. *Star Wars, Star Trek, Dune*, îmi plac toate.

– Iar eu te-aș fi categorisit drept cititoare de romane de dragoste.

– Și asta. Acum, spune-mi ceva important. De ce ai renunțat la gazetărie?

– Întotdeauna mergi direct la cauza lucrurilor, nu? Oftă. Cred că ți-ai imaginat. El Salvador. M-am dus acolo ca un cavaler călare pe un cal alb, gata să descopăr adevărul. Abia după aceea am văzut ce se întâmpla...

Ea nu spuse nimic, mulțumindu-se să-l sărute pe umăr.

– Ai mei mi-au ascuns asta. Am crezut că sunt pregătit, dar nu ai cum să fii. Sânge, moarte, rămășițe umane aruncate. Copii morți pe stradă, băieți cu automate. Am fost capturat.... În clipa aceea îi pieri vocea, dar își drese glasul și continuă: Nu știu de ce mi-au cruțat viața, dar au făcut-o. Norocul meu. Mi-am vârât coada între picioare și-am alergat acasă.

– N-are de ce să-ți fie rușine.

– Am fugit ca un laș. Și am eșuat. Acum știi cum am ajuns la Seattle.

– Crezi că asta schimbă sentimentele mele față de tine?

Trecu un moment înainte ca el să-i spună:

– Trebuie s-o luăm mai încet, Kate.

– Știu. Ea se întoarse și se lipi de el. Încerca să-i memoreze trăsăturile și felul în care arăta în primele ore ale dimineții. Văzu umbra de barbă care-i acoperise fața cât dormiseră și își spuse: *Deja sunt schimbări.*

El îi dădu părul după ureche.

– N-aș vrea să te rănesc.

Ea fu tentată să spună: *Atunci n-o face,* dar nu era momentul pentru răspunsuri simple sau amăgiri. Probitatea atârna mai greu în balanță în clipa de față.

– Îmi asum riscul de a fi rănită, îi spuse pe un ton voit neutru.

O umbră de zâmbet se ivi la colțurile gurii lui, dar nu i se reflectă și în ochi. De fapt, el părea mai mult decât îngrijorat.

– Am știut că reprezinți un pericol.

Ea nu înțelese.

– Eu? Cred că glumești. Nimeni nu m-a considerat periculoasă vreodată.

– Eu așa te văd.

– De ce?

El nu-i răspunse, ci doar se aplecă pentru a o săruta. Ea își închise ochii în așteptare. Nu era sigură, dar parcă înainte ca buzele să li se întâlnească, îi spusese:

– Pentru că ești genul de fată de care un bărbat s-ar putea îndrăgosti.

Nu părea prea fericit când rostise acele cuvinte.

În fața ușii apartamentului ei, Kate se opri. Cu câteva momente în urmă fusese în culmea fericirii în brațele lui Johnny, dar acum se confrunta cu realitatea că se culcase cu un bărbat care mai înainte aparținuse celei mai bune prietene a sa.

Ce va spune Tully?

Deschise ușa și intră. În această dimineață cenușie și ploioasă apartamentul i se păru surprinzător de liniștit. Își aruncă poșeta pe masa din bucătărie și-și făcu un ceai.

– Unde naiba ai fost?

Se întoarse și clipi des.

O văzu pe Tully cu părul ud, înfășurată doar cu un prosop.

– A fost cât pe-aci să chem poliția noaptea trecută. Unde... Ești îmbrăcată tot cu costumul de ieri! Un zâmbet vag, de cunoscătoare îi înflori pe buze. Ți-ai petrecut noaptea cu un tip? O, Doamne, ai făcut-o! Roșești, râse Tully. Iar eu am crezut c-o să mori virgină! O luă pe Kate de braț și o trase spre canapea. Povestește-mi!

Kate îşi fixa cea mai bună prietenă, dorindu-şi să fi ajuns după plecarea ei la serviciu. Trebuia să chibzuiască înainte de a se opri la versiunea optimă. Tully putea să strice totul cu un singur cuvânt, cu o privire. Este al meu, putea să spună şi atunci Kate ce ar fi făcut?

– Vorbeşte, spuse Tully din nou, înghiontind-o.

Kate trase aer în piept.

– M-am îndrăgostit.

– O, grozav! Dragoste? După o singură noapte?

Trebuia să se decidă acum ori niciodată şi, cu toate că nu suna bine niciodată, nu avea rost să ocolească inevitabilul.

– Nu, spuse ea. Îl iubesc de ani întregi.

– Pe cine?

– Johnny.

– Johnny *al nostru?*

Kate îşi impuse să nu se lase rănită de felul în care rostise Tully aceste cuvinte.

– Da. Noaptea trecută...

– S-a culcat cu mine... cu câteva luni în urmă şi m-a tot sunat de atunci. Este în perioada de recul, Katie. Nu poate fi îndrăgostit de tine.

Kate n-ar fi vrut să permită cuvântului recul să stârnească vreun ecou în inima ei, dar tocmai asta se întâmplă.

– Am ştiut c-o să faci caz din asta.

– Dar... e şeful tău, pentru numele lui Dumnezeu!

– Îmi schimb serviciul. În două săptămâni o să încep să lucrez în publicitate.

– O, grozav! Acum renunţi şi la carieră pentru un bărbat.

– Ştim amândouă că nu sunt suficient de bună pentru televiziune. Asta este visul tău, Tully. A fost întotdeauna. Vedea că prietena ei ar fi vrut să argumenteze; mai vedea şi îşi dădea seama şi de faptul că orice argument ar fi fost o minciună. Îl iubesc, Tully, îi spuse în cele din urmă. Îl iubesc de ani întregi.

– De ce nu mi-ai spus?

– Mi-era teamă.

– De ce?

Tully o fixa cu privirea. În ochii aceia negri, expresivi, văzu tot: teamă, îngrijorare şi gelozie.

– Relaţia voastră este sortită eşecului.

– Nici eu nu aveam încredere în Chad cu ani în urmă, îţi aminteşti? Dar l-am dat deoparte, la sugestia ta.

– Dacă tot vorbim de eşecuri în dragoste...

– Nu te poţi bucura pentru mine?

Tully continua s-o fixeze cu privirea şi, cu toate că în final schiţă un zâmbet, acesta nu era chiar din inimă şi amândouă ştiau lucrul acesta.

– O să încerc.

Recul. Cuvântul acesta, ca o imagine obsesivă, îi revenea mereu în memorie lui Kate.

Ştii că s-a culcat cu mine. Cu luni în urmă.

... nu poate fi îndrăgostit de tine....

Când Tully plecă de acasă, Kate sună la birou să anunţe că nu poate veni fiindcă se simte rău şi se întinse pe pat. Nici nu apucase să stea acolo mai mult de douăzeci de minute, când o bătaie în uşa de la intrare îi alungă gândurile negre.

– La naiba, Tully, murmură trăgând pe ea capotul roz de velur şi papucii cu boturi de iepuraş. Niciodată nu ai cheia! Deschise uşa.

În prag se afla Johnny.

– Nu pari bolnavă.

– Mincinosule. Arăt îngrozitor.

El se întinse, îi desfăcu cordonul halatului şi-i scoase capotul roz pufos.

– Cămaşă de noapte din flanelă. Ce sexy! Închise uşa în urma sa.

Ea încercă să nu se gândească la discuţia cu Tully.

Recul...

Nu te poate iubi...

Dar vorbele se alungau unele pe altele pentru ca, la un moment dat, să-şi amintească de cuvintele lui... *nu vreau să te rănesc.*

Iar acum văzu brusc primejdia pe care o acceptase cu atâta candoare. El îi putea zdrobi inima şi nu avea cum să se protejeze.

– Am crezut c-o să fii bucuroasă să mă vezi, spuse el.

– I-am spus lui Tully de noi.

– Oh. A fost vreo problemă?

– Zice că sunt doar un surogat.

– Astea au fost cuvintele ei?

Kate înghiți anevoie.

– O iubești?

– Asta era? El o prinse în brațe ducând-o spre dormitor ca pe un fulg. Odată ajunși în pat, a început să-i descheie cămașa de noapte, acoperindu-i tot trupul cu sărutări.

– Nu contează, șopti fără să se oprească. Ea nu m-a iubit.

Ea închise ochii și îl lăsă să-i clatine lumea din nou, dar într-un târziu, când s-a cuibărit la pieptul lui, nesiguranța a revenit. Poate că nu era cea mai experimentată fată din lume, dar nici cea mai naivă și știa un lucru: conta că Johnny o iubise pe Tully.

Conta foarte mult.

17

Dragostea era visul cel mai mare al lui Kate. Când a venit primăvara din nou, împodobind peisajul cu culori vibrante, ea și Johnny reprezentau deja un cuplu bine închegat; își petreceau weekendurile împreună și destul de multe nopți din săptămână. În martie i-a făcut cunoștință cu părinții ei, care au fost foarte încântați. Un irlandez catolic drăguț, cu o carieră grozavă și înzestrat cu simțul umorului, căruia îi plăcea să joace cărți și dame. Tata spunea că e un băiat bun, iar mama decretase că este perfect. A meritat să aștepți atât, îi șoptise când se încheiase prima întâlnire.

În ceea ce-l privea, Johnny se integrase în clanul Mularkey ca și cum s-ar fi născut și ar fi crescut printre ei. Nu recunoștea asta niciodată, dar Kate era sigură că-i plăcea să facă parte din nou dintr-o familie, după atâția ani de singurătate. Deși nu vorbeau despre viitor, se bucurau de fiecare clipă a prezentului.

Dar asta avea să se schimbe.

Acum, ea stătea întinsă în pat, cu ochii în tavan. Lângă ea, Johnny dormea. Abia trecuse de ora patru dimineaţa şi ea vomitase deja de două ori. Inevitabilul se produsese.

A dat încet cearşafurile la o parte, atentă să nu-l trezească şi a coborât din pat. Cu picioarele goale a păşit pe covorul gros spre baie şi a închis uşa după ea.

Deschizându-şi poşeta, a scotocit prin ea şi-a scos un pachet cumpărat cu o zi în urmă. Apoi l-a desfăcut şi a urmat instrucţiunile.

În mai puţin de două ore avea răspunsul; roz, semn că era însărcinată.

L-a fixat o vreme. Primul gând care i-a trecut prin minte a fost că era cel puţin ciudat ca o fată care visa să devină mamă, să fie pe punctul de a izbucni în plâns.

Johnny nu va fi deloc fericit. Era departe de a fi pregătit pentru rolul de tată. Nici măcar nu-i spusese c-o iubea.

Era îndrăgostită până peste urechi, şi totul fusese grozav în ultimele luni. Totuşi, nu-şi putea reprima senzaţia că relaţia lor era fragilă, iar echilibrul precar. Un copil l-ar fi alterat cu uşurinţă.

Ascunse pachetul şi indicatorul în poşetă, amestecând acel lucru extraordinar cu gunoiul din viaţa ei şi făcu un duş fierbinte prelungit. Când era îmbrăcată şi gata de muncă, tocmai suna ceasul. Se apropie de pat şi-l mângâie pe păr, iar el se trezi.

Îi zâmbi dându-i bineţe somnoros.

Ea ar fi vrut să-i spună simplu: *sunt însărcinată*, dar buzele îi erau pecetluite. În schimb, zise:

– Trebuie să plec devreme astăzi. Contul Red Robin.

El îi înlănţui gâtul cu braţele şi o trase s-o sărute. În clipa următoare, ea a vrut să plece.

– Te iubesc, i-a şoptit ea.

El a sărutat-o din nou.

– Asta mă face cel mai fericit tip din lume.

Ea şi-a luat rămas-bun ca într-o dimineaţă obişnuită, când se trezeau împreună şi s-a dus la muncă. În biroul ei a trântit uşa şi a rămas acolo, încercând să-şi reprime lacrimile.

– Sunt însărcinată, a spus cu fața spre postere.

De i-ar putea spune asta și lui Johnny! N-ar trebui să existe niciun secret între ei, doar așa este dragostea. Dumnezeu știe că-l iubea din tot sufletul. Nu-și putea imagina viața fără el. Îndrăgise rutina vieții lor, micul dejun pe care-l luau în bucătăria casei lui lacustre, stând alături în fața chiuvetei, sau felul în care stăteau noaptea în pat ghemuiți unul în altul, urmărind vreun serial. Când o săruta el, indiferent dacă era un sărut liniștit de noapte bună, sau unul pasional gen „hai să facem ceva", inima ei începea să bată cu putere. Vorbeau tot timpul despre orice; până astăzi, ea fusese tentată să creadă că nu există cuvinte pe care să nu i le poată spune.

În timpul zilei funcționă pe pilot automat, dar în jurul orei patru, voința ei cedă. Ridicând receptorul, formă numărul atât de familiar și aștepta neliniștită.

– Alo? spuse Tully.

– Eu sunt. Am o criză.

– Sunt acolo în douăzeci de minute, zise Tully fără ezitare.

Pentru prima oară în acea zi, Kate zâmbi. Simplul fapt că era cu Tully o va ajuta, ca întotdeauna. Un sfert de oră mai târziu își mai făcu o dată ordine pe biroul și așa ordonat, își luă poșeta și ieși.

Afară era un soare lipsit de strălucire, pe un cer albastru pal, spălăcit. Câțiva turiști cutezători se plimbau în sus și-n jos prin Piața Pioneer. Peste drum, oamenii străzii din Occidental Park stăteau întinși pe caldarâm și pe băncile de fier, cuibăriți sub pături murdare și saci vechi de dormit. Copacii din jur erau în floare.

Kate și-a încheiat nasturii la haină chiar în clipa în care Tully oprea noua ei mașină Corvette decapotabilă, de culoare albastru metalizat.

Ca întotdeauna, mașina o făcea pe Kate să scuture din cap și să zâmbească. Era a naibii de... falică, dar cumva, i se potrivea perfect lui Tully. Pantalonii de lână și bluza de mătase aveau aceeași culoare ca și mașina.

Kate se grăbi spre portiera pasagerului și o deschise.

– Unde vrei să mergi?

– Surprinde-mă, îi spuse Kate.

– Asta voi face.

Imediat s-au strecurat prin trafic, au trecut Podul West Seattle şi au ajuns la un restaurant din Alki Beach. În această palidă zi de primăvară, localul era aproape gol, aşa că au optat pentru o masă care dădea spre Steely Sound.

– Slavă Domnului c-ai sunat, spuse Tully. Săptămâna asta a fost infernală. M-au trimis în fiecare orăşel din stat. Săptămâna trecută am intervievat un tip în Cheney: omul a construit un camion care funcţionează cu lemne. Nu te păcălesc. Are o sobă de mărimea unui transportor de avion şi înghite jumătate de colac de cablu pe săptămână. Abia am văzut blestematul de camion prin fumul negru pe care-l scotea, iar el voia să fac un reportaj, cum că ar fi descoperit maşina viitorului. Mâine voi pleca probabil la Lynden, ca să iau un interviu unei puştoaice care a câştigat treizeci şi două de panglici albastre la târg. Grozav! Oh, săptămâna trecută...

– Sunt însărcinată.

Tully rămase cu gura deschisă.

– Glumeşti?

– Uită-te mai bine la mine!

– La naiba... Tully se rezemă de spătarul scaunului, uluită. Am crezut că iei anticoncepţionale.

– Iau. Şi n-am ratat niciunul.

– Gravidă! Oh! Ce-a zis Johnny?

– Nu i-am spus încă.

– Şi ce-o să faci? Întrebarea atârna greu, de parcă ar fi fost o opţiune nerostită.

– Nu ştiu. Kate îşi ridică privirea şi o întâlni pe a lui Tully. Dar ştiu ce nu voi face.

Tully o fixă îndelung, fără să scoată vreun cuvânt. În ochii aceia negri, uluitori, Kate văzu un amestec de emoţii, neîncredere, teamă, tristeţe, îngrijorare şi, în cele din urmă, dragoste.

– O să fii o mamă grozavă, Kate.

Ea simţi c-o podidesc lacrimile. Asta era ce voia; acum, aici, pentru prima dată, îndrăznea să recunoască. Cea mai

bună prietenă nu făcea altceva decât să ridice o oglindă și să-ți dezvăluie inima.

– Niciodată nu mi-a spus că mă iubește, Tully.

– Păi... îl știi pe Johnny.

Cu asta, Kate văzu din nou spectrul trecutului înălțându-se între ele. Știa că și Tully percepe la fel acest lucru pe care amândouă încercaseră din răsputeri să-l dea uitării: felul în care îl cunoștea fiecare pe John Ryan.

– Tu semeni cu el, spuse în final. Cum se va simți când va afla?

– Prins în capcană.

Exact asta își închipuise și Kate.

– Și ce fac?

– Pe mine mă întrebi? Eu care nu pot să țin în viață nici măcar un peștișor mai mult de o săptămână? Tully râse, numai că o făcu cu un pic de amărăciune. Du-te acasă și spune-i bărbatului pe care-l iubești că va fi tătic.

– Faci ca totul să pară atât de ușor...

Tully întinse mâna spre ea peste masă, prinzându-i degetele în palmă.

– Ai încredere în el, Kate.

Ea știa că era cel mai bun sfat pe care-l putea primi.

– Mulțumesc.

– Iar acum să vorbim despre alte chestii importante, cum ar fi numele. Nu este cazul să-i pui numele meu. Talullah nu sună bine. Nu mă mir că drogata mea mamă l-a ales, dar al doilea nume al meu este Rose. Ăsta pare a fi mai potrivit.

Restul după-amiezii și-l petrecură într-o atmosferă tihnită. Au evitat discuția despre copil și s-au concentrat asupra lucrurilor lipsite de importanță. Când au părăsit restaurantul și s-au întors în oraș, Kate nu mai era așa de disperată. Nu-și revenise complet, dar avea un plan de acțiune și asta o ajuta.

Când Tully parcă în spatele casei lacustre, Kate își îmbrățișă prietena cu ardoare, apoi își luă rămas-bun.

Singură în casa lui Johnny, își puse o pereche de pantaloni de trening și un tricou vechi, apoi intră în living să-l aștepte.

Pe când stătea așa cu genunchii strânși (va trebui să renunțe

la poziția asta) cu mâinile încleștate, asculta zgomotele obișnuite ale vieții cu care se obișnuise – valurile lovind pilonii din jur, strigătele pescărușilor, larma iscată de bărcile cu motor care treceau. Nu se mai simțise niciodată așa de fragilă sau de dulce-amăruie. Toată viața își imaginase dragostea ca pe ceva durabil, o emoție poliesterică ce putea provoca uzura fiecărei fapte, dar acum vedea cât de periculoasă era acea percepție. Te adormea, te expunea la riscuri.

Se auzi încuietoarea ușii, și aceasta se deschise. Johnny îi zâmbi văzând-o.

– Salut. Te-am sunat înainte de a pleca de la birou. Unde ai fost?

– Am tras chiulul cu Tully.

– V-ați distrat, nu? O prinse în brațe și o sărută.

Ea simți că se topește la pieptul lui. Când îl prinse și ea în brațe, își dădu seama că nu-i poate spune.

Îl strânse atât de tare, încât el fu nevoit să se elibereze din brațele ei.

– Katie? spuse, dându-se un pas în spate s-o privească. Ce este?

În ultima oră, ea își imaginase multe feluri în care i-ar putea da vestea cu menajamente, dar acum, stând în fața lui, văzu cât de zadarnice fuseseră acele planuri. Nu era un cadou pe care să-l poți înveli într-un ambalaj frumos, iar ea nu făcea parte din categoria acelor femei capabile să păstreze un secret.

– Sunt însărcinată, îi spuse cu ceea ce vru să fie cea mai sigură voce a sa.

El păru c-o privește o eternitate, de parcă nu înțelegea.

– Ce? Cum s-a întâmplat?

– Ca la toată lumea.

El expulză aerul din plămâni încet, prelung, apoi se prăbuși pe canapea.

– Un copil.

– N-am făcut-o intenționat. Se așeză lângă el. Nu vreau să te simți prins în capcană.

Zâmbetul pe care-l arboră era al unui străin, nu cel pe

care-l iubea ea, când ochii i se încreţeau şi o făcea să zâmbească la rândul ei.

– Ştii ce mult mi-aş fi dorit să-mi pot împacheta lucrurile şi să plec când sunt gata. Să am un reportaj cu o temă grozavă şi să mă reîntorc. Am asta în minte de atâta timp... Chiar de când am dat-o în bară în El Salvador.

Ea înghiţi anevoie şi încuviinţă. Era pe punctul să dea frîu liber lacrimilor, dar nu voia să-i atragă atenţia asupra lor, ştergându-le.

– Ştiu.

El întinse mâna atingându-i abdomenul plat.

– Dar nu mai pot pleca, nu?

– Din cauza copilului?

– Fiindcă te iubesc, îi spuse simplu.

– Şi eu te iubesc, dar nu vreau să...

El se ridică de pe canapea, se aşeză într-un genunchi şi respiră sacadat.

– Kathleen Scarlett Mularkey, vrei să fii soţia mea?

Ea ar fi vrut să spună da, să ţipe, dar nu îndrăznea. Încă se mai temea. Astfel că îl întrebă:

– Eşti sigur, Johnny?

Şi apoi, în final, îl văzu zâmbind.

– Sunt sigur.

Kate urmase sfatul lui Tully – desigur – şi arborase o ţinută clasică, elegantă. Rochia ei de mireasă era din mătase ivorie, cu corset din mărgele şi cu umerii goi. Părul strălucitor, cu nuanţe de blond, fusese dat spre spate şi strâns într-un coc gen Grace Kelly. Când şi-a pus voalul, i-a plutit pe faţă, căzându-i pe umeri ca un nor luminos. Pentru prima oară în viaţă se simţea frumoasă ca o stea de cinema. Şi mama gândea la fel; s-a uitat la ea şi a început să plângă. Cu câteva clipe în urmă o strânsese cu putere la piept, o sărutase pe obraz şi intrase în biserică, lăsând-o singură cu Tully toată ziua.

Iar acum, în faţa unei oglinzi care-i reflecta imaginea de poveste, Kate se uită la Tully, care fusese neobişnuit de tăcută văzându-i machiajul şi coafura. Îmbrăcată cu o rochie de

domnişoară de onoare roz-pal din tafta fără bretele, părea absentă şi neliniştită.

– Parcă te-ai pregăti pentru o înmormântare, nu pentru o căsătorie.

Tully o privi, încercând să arboreze un zâmbet adevărat, dar erau prietene de prea multă vreme, ca să-şi mai transmită una alteia emoţii.

– Eşti sigură că vrei să te măriţi? Cu adevărat? Nu este nicio...

– Sunt sigură.

Tully nu părea prea convinsă; ba mai mult, lăsa impresia că se teme.

– Bine, spuse muşcându-şi buza de jos şi încuviinţând cu un aer rigid. Pentru că va fi pentru totdeauna.

– Mai ştii ce va fi pentru totdeauna?

– Scutece murdare.

Kate întinse mâna spre Tully observând cât de rece era pielea acesteia. Cum s-o convingă pe Tully că această căsătorie marca un moment de răscruce în vieţile lor, inevitabila separare, dar nu şi o despărţire?

– Prietenia noastră va supravieţui slujbelor, copiilor şi căsătoriilor. Zâmbi. Sunt sigură că va dăinui în defavoarea câtorva din mariajele tale.

– O, asta e grozav, râse Tully, lovind-o pe Kate cu umărul. Îţi închipui că n-o să pot rezista măritată.

Kate se rezemă de prietena ei.

– Cred că vei face orice, Tully. Eşti ca o lumină puternică. Eu îl vreau doar pe Johnny. Îl iubesc atât de mult, încât uneori sentimentul acesta devine dureros.

– Cum poţi spune că-l vrei doar pe el? Ai o carieră grozavă. Într-o zi vei conduce acea agenţie. Sarcina nu te va scoate din circuit. În zilele noastre, femeile pot face tot ce-şi propun.

Kate îi zâmbi.

– Aşa eşti tu, draga mea Tully. Şi sunt foarte mândră de tine. Uneori, la Safeway le spun unor oameni complet străini că sunt prietena ta. Dar aş vrea să fii şi tu mândră de mine. Indiferent ce aş face. Sau ce nu pot să fac.

– Voi fi totdeauna alături de tine. Știi asta.

– Știu.

S-au privit lung și în momentul acela, îmbrăcate amândouă ca niște prințese aflate în fața unei oglinzi, aveau din nou paisprezece ani și-și făceau planuri de viitor.

Tully zâmbi în cele din urmă. De data asta era ceva cât se poate de autentic.

– Când îi vei spune mamei tale de copil?

– După ce mă mărit. Kate începu să râdă. I-am mărturisit lui Dumnezeu, dar mamei nu-i voi spune înainte de a deveni doamna Ryan.

Pentru un moment unic, timpul se opri în loc. Erau din nou Tully și Kate – două fete care-și împărtășeau secretele.

Atunci s-a deschis ușa.

– Este timpul, spuse tata. Biserica e plină. Tully, pregătește-te să-ți ocupi locul.

Tully a strâns-o la piept pe Kate, apoi s-a grăbit să iasă din cabină.

Kate și-a privit tatăl îmbrăcat în fracul închiriat, cu părul proaspăt tuns, și a simțit un puternic val de dragoste pentru el. Prin ușa întredeschisă au auzit cum începe să cânte muzica.

– Ești frumoasă, i-a spus după un moment. Vocea îi tremura, din cauza emoției.

Ea s-a dus la el, l-a privit amintindu-și o mie de momente într-o fracțiune de secundă. Felul în care-i citea poveștile seara la culcare când era mică, sau cum îi vâra bani în buzunarul de la spate după ce crescuse, ardoarea cu care cânta fals la biserică.

El i-a ridicat ușor bărbia. Atunci ea i-a văzut lacrimile din ochi.

– Întotdeauna vei fi fata mea, Katie Scarlett. Nu uita asta.

– N-aș putea să uit.

În interior se cânta *Iată mireasa*. L-a luat de braț și au pornit amândoi spre ușile duble ale bisericii. Un pas șovăitor, apoi altul și au ajuns la amvon.

Johnny stătea în fața altarului, așteptând-o. Când i-a luat mâna și i-a zâmbit, ea a simțit cum i se umflă pieptul, în semn

de recunoaştere a faptului că el era bărbatul potrivit pentru ea. Nu conta ce altceva i se putea întâmpla în viaţa aceasta, ştia că se căsătorea cu adevărata ei dragoste şi asta îi întărea convingerea că este o femeie norocoasă.

Din momentul acela, noaptea a căpătat contururile eterice ale unui vis. Se aflau la capătul liniei de primire, sărutându-şi prietenii şi rudele, care le adresau urări de bine.

Brusc, lumea s-a deschis larg în faţa ochilor ei. Orice era posibil. Kate a descoperit că nu-şi putea reprima nici lacrimile, nici zâmbetul.

Când a început muzica, *Crazy for You*, melodia Madonnei, Johnny a găsit-o în mulţime şi i-a întins mâna.

– Salut, doamnă Ryan.

Atinge-mă o dată şi vei şti că este adevărat...

Ea se mişca înlănţuită de braţele lui, simţind că-l iubeşte şi mai mult pentru senzaţia pe care o trăia în acel moment.

Toată lumea din jur a făcut un pas înapoi, făcându-le loc noilor căsătoriţi să danseze. Le simţea privirile, zâmbetele, auzea comentariile lor admirative la adresa cântecului şi a frumuseţii miresei.

Era acel moment al Cenuşăresei la bal la care visase Kate toată viaţa.

– Te iubesc, îi spuse.

– Aşa trebuie, murmură el, sărutând-o uşor.

Când s-a terminat cântecul, toată lumea a izbucnit în aplauze. Paharele de şampanie au fost ridicate alături de sticlele de bere şi paharele de cocteil, iar invitaţii au ciocnit în cinstea familiei Ryan.

Doar la sfârşitul celei mai magice nopţi din viaţa ei, zâmbetul a părăsit-o pe Kate. Era la bar, la al doilea pahar de cidru, vorbind cu mătuşa Georgia când s-a întâmplat inevitabilul.

Mai târziu, de-a lungul timpului, mai ales în vremurile tulburi, s-a întrebat de ce şi-a ridicat privirea chiar în clipa aceea, sau din ce motiv, în pofida mulţimii de oameni din încăpere care dansau, vorbeau şi râdeau, a trebuit să dea cu ochii de Johnny, care stătea singur într-un colţ bând bere.

Privind-o pe Tully.

18

Nu știu cine scrie aceste instrucțiuni, dar nu cred că nemernicii aceia cunosc limba engleză.

Kate zâmbi și păși cu atenție pe scară. Se aflau în dormitorul de jos al casei lacustre, pregătind camera pentru copil. Simțea că în următoarea jumătate de oră Tully va azvârli șurubelnița în peretele proaspăt zugrăvit.

– Lasă-mă să văd ce scrie.

Din mijlocul podelei, înconjurată de maldăre de bețe albe și panouri, de șurubelnițe și piulițe, Tully ridică bucata de hârtie lungă, crâmpoțită.

– Ești invitata mea.

Kate studie instrucțiunile ridicol de complicate.

– Începem cu bucata aia lungă, plată. Se potrivește în piesa aceea, vezi?Apoi înșurubezi partea cealaltă acolo...

Următoarele două ore au stat pe jos, s-au ridicat, s-au ghemuit și aplecat, asamblând cel mai complicat leagăn din toate timpurile.

Când au reușit să-l monteze și să-l pună la locul lui lângă peretele de culoarea razelor soarelui, au făcut un pas înapoi și l-au admirat.

– Ce m-aș fi făcut fără tine, Tully?

Tully îi înlănțui umerii cu brațul.

– Din fericire, nu va trebui să afli niciodată. Vino, o să-ți pregătesc o margarita.

– Nu pot să beau. Știi asta.

Tully râse forțat.

– Scuze, dar, din câte vezi, eu nu sunt însărcinată. De fapt, cred că nici nu voi fi vreodată. Așa că nu numai că pot să beau o margarita, dar după ce am montat leagănul, treabă pe care de fapt ar fi trebuit s-o facă Johnny și care presupune eforturi supraomenești ca s-o termini într-o singură zi, chiar merit o margarita. Iar tu, cea care se tot îngrașă, poți bea ceva fără alcool. Ironia sorții, nu crezi?

Braț la braț s-au dus la bucătărie și au pregătit băuturile.

Au vorbit tot timpul, în bucătărie, apoi în living, așezate în fața șemineului. Au discutat despre fleacuri, cum ar fi amenda pentru viteză pe care a primit-o Tully cu o săptămână în urmă, noua iubită a lui Sean, orele pe care le lua mama la liceul comunității.

– Cum este să fii măritată? a întrebat-o Tully când Kate mai puse un lemn pe foc.

– Păi, abia au trecut trei luni, așa că este greu de spus, dar deocamdată e grozav. Se așează și-și ridică picioarele pe măsuța de cafea, odihnindu-și mâna pe pântecele care începea să se contureze.

– O să mă consideri nebună, dar îmi place programul nostru zilnic, cum luăm împreună micul dejun, fiecare citind altceva; mă bucură faptul că el este prima persoană pe care o văd dimineața și că mă sărută de noapte bună înainte de culcare. Îi zâmbi lui Tully. Dar aș fi preferat să împart baia cu tine. El îmi mută mereu lucrurile sau le schimbă locul și uită unde le-a pus. Dar tu, Tully? Cum e viața ta în vechiul nostru apartament?

– Mă simt singură, spuse Tully ridicând din umeri și zâmbind de parcă nu i-ar fi păsat. Încerc să mă obișnuiesc din nou.

– Poți să mă suni oricând, știi asta.

– Asta și fac. Tully începu să râdă și-și mai turnă o margarita. V-ați gândit cum va fi viața voastră după nașterea finei mele? Veți mai avea vreo zi liberă?

Tocmai acesta era subiectul pe care Kate încerca să-l evite. Ea știuse ce voia să facă din clipa în care se căsătorise cu Johnny, dar nu avusese curajul să-i spună lui Tully. Trase adânc aer în piept.

– Demisionez.

– Ce? De ce vrei s-o faci?Ai o slujbă grozavă, iar împreună cu Johnny aveți bani de-ajuns. Suntem în 1987. Nu trebuie să renunți la slujbă, ca să fii mamă. Poți angaja o bonă.

– Nu vreau să-mi crească altcineva copilul. Cel puțin nu până la vârsta grădiniței.

Tully sări în picioare.

– Grădiniță? Asta înseamnă opt ani?

Kate zâmbi.

– Cinci.

– Dar...

– Fără niciun dar. Este foarte important pentru mine să fiu o mamă bună. Tu ar trebui să înțelegi cel mai bine ce mult înseamnă asta pentru un copil.

Tully se așeză la loc. Știau amândouă că la asta n-avea replică. Tully mai păstra cicatricele vieții lipsite de dragostea maternă.

– Femeile le pot face pe toate. Nu mai suntem în anii cincizeci.

– Mama a mers cu mine în toate excursiile. Participa la toate acțiunile clasei, până când am implorat-o să nu mai vină. N-am mers cu autobuzul decât pe vremea când eram în ciclul al doilea și îmi amintesc cum vorbeam cu mama zilnic, pe drumul de întoarcere. Vreau ca și copilul meu să se bucure de toate astea. Mai târziu, o să-mi pot relua oricând slujba.

– Și crezi că-ți vor fi de ajuns – drumul spre școală, excursiile cu clasa și voluntariatul?

– Dacă nu-mi va fi, voi găsi altceva. Haide, nu este ca și cum m-aș face astronaut. Zâmbi. Vorbește-mi despre slujba ta. Voi trăi prin reușitele tale, așa că povestește-mi-le frumos.

Tully se lansă imediat într-o povestire hazlie despre cea mai recentă misiune care-i fusese încredințată.

Kate se rezemă de spătarul canapelei și închise ochii, ascultând-o.

– Kate? Kate?

Era atât de pierdută în gânduri, încât avu nevoie de câteva minute ca să-și dea seama că Tully i se adresa. Începu să râdă.

– Scuze. Ce spuneai?

– Ai adormit în timp ce-ți vorbeam. Îți povesteam despre tipul care m-a invitat să ies cu el și când m-am uitat la tine te furase somnul.

– Nu este așa, spuse Kate repede, dar adevărul era că se simțea adormită și cumva amețită.

– Cred că mi-ar prinde bine o ceașcă de ceai. Se ridică

clătinându-se, sprijinindu-se de spătarul canapelei. O, asta a fost... În mijlocul propoziției se uită la Tully și se încruntă: Tully?

Tully se ridică în picioare atât de repede, încât vărsă paharul cu margarita. O luă pe după umeri pe Kate, sprijinind-o.

– Sunt aici.

Ceva nu era în regulă; ameţise brusc şi se împiedicase.

– Stai liniştită, draga mea, îi spuse Tully, îndreptându-se spre uşă. Trebuie să ajungem la un telefon.

Un telefon? Kate clătină din cap confuză, vederea i se întunecă.

– Nu ştiu ce se întâmplă, murmură. Este vreo petrecere surpriză pentru mine? E cumva ziua mea?

Apoi se uită la sofaua pe care stătuse.

O pată întunecată de sânge îmbibase perna şi se prelinsese pe rama de lemn de la baza canapelei.

– Oh, nu, şopti ea, ducându-şi mâna la abdomen. Ar fi vrut să spună mai multe, să-l implore pe Dumnezeu s-o ajute, dar în timp ce-şi căuta cuvintele, totul începu să se clatine cu ea şi îşi pierdu cunoştinţa.

Tully i-a obligat s-o lase în ambulanţă. A stat alături de Kate repetându-i mereu: „Sunt aici".

Kate era conştientă, dar atât. Avea pielea excesiv de palidă, ca un cearşaf spălat de prea multe ori, chiar şi ochii ei verzi, de obicei atât de strălucitori, erau sticloşi şi lipsiţi de expresie. Lacrimile i se scurgeau pe la tâmple.

Ambulanţa a tras în faţa spitalului. Tully a fost îndepărtată de medicii grăbiţi s-o scoată mai repede pe Kate din vehicul şi s-o transporte în camera de gardă puternic luminată. A rămas în uşa deschisă urmărind cum îi iau prietena. Brusc, a simţit impactul celor întâmplate.

Femeile care pierdeau sarcina puteau sângera excesiv, riscând să moară.

– Te implor, Doamne, a spus dorindu-şi pentru prima oară în viaţă să fi ştiut să se roage cu adevărat, nu mi-o lua.

Ştia că nu era rugăciunea potrivită, oricum, nu cea la care s-ar fi aşteptat Kate.

Şi ai grijă de copilul ei.

A fost ca şi cum ar fi aruncat diamante într-un râu, rugându-se la acest Dumnezeu care n-o asculta niciodată.

Katie se duce în fiecare duminică la biserică, îi reaminti, astfel ca El să nu uite.

În cămăruţa de spital care dădea în parcare, Kate dormea. Lângă ea stătea doamna Mularkey pe un scaun de plastic, citind un roman. Ca întotdeauna, mişca din buze în timpul lecturii.

Tully se apropie de ea, atingându-i umărul.

– V-am adus o cafea. Îşi lăsă mâna pe umărul doamnei Mularkey. Trecuseră aproape două ore de când Kate pierduse sarcina şi cu toate că-l înştiinţaseră pe Johnny, el nu putuse veni deoarece se afla în cealaltă parte a statului, la mare distanţă, la Spokane.

– Cred că e mai bine că s-a întâmplat acum, spuse Tully.

– Patru luni de sarcină înseamnă ceva, spuse doamna Mularkey încet. Doar femeile care n-au pierdut niciodată o sarcină vorbesc aşa. Asta mi-a spus-o Bud. De două ori. Îşi ridică privirea. Nu mi s-a părut niciodată că ar fi o binecuvântare. A fost ca şi cum aş fi pierdut o fiinţă iubită. Ştii cum e, nu?

– Mulţumesc, murmură ea strângând încet umărul doamnei Mularkey, înainte de a se apropia de pat. Acum ştiu ce nu trebuie să mai spun vreodată. Aş vrea doar să ştiu ce i-ar fi de folos.

Kate deschise ochii şi le văzu. Doamna Mularkey se ridică, apropiindu-se de pat, umăr la umăr cu Tully.

– Salut, şopti Kate. Cât mai durează până ajunge Johnny? Când murmură numele soţului său, vocea îi sună ca o coajă de ou crăpată şi începu să tremure.

– Mi-a rostit cineva numele?

Tully se întoarse brusc.

El stătea în prag cu un buchet de flori, uşor aplecat spre stânga. Părea total răvăşit: pe faţa nebărbierită, pielea sa palidă alcătuia un contrast violent cu barba ţepoasă, cu părul lung, nepieptănat, iar în priviri i se citea epuizarea. Blugii Levi's

erau rupți și murdari, cămașa kaki avea mai multe încrețituri ca un pat nefăcut.

– Am închiriat un avion particular. O să coste o avere.

Aruncă florile pe un scaun și se duse la soția sa.

– Bună, iubito, murmură. Îmi pare rău că a durat atât.

– Era băiat, spuse Katie izbucnind în lacrimi și atârnându-se de gâtul lui.

Tully îl auzi pe Johnny cum plânge împreună cu Kate.

Doamna Mularkey veni lângă ea, prinzând-o de talie.

– O iubește, spuse Tully încet. Amintirea nopții petrecute de ea cu Johnny o dezorientase cumva, o imobilizase ca pe o insectă în seva unui timp de mult uitat. Ea și-o imaginase pe Kate ca pe cea de-a doua lui opțiune, cea care alergase după el.

Dar .... Ce vedea acum n-avea nicio legătură cu ceea ce-și închipuise ea.

Doamna Mularkey o luă de lângă pat.

– Sigur c-o iubește. Haide, să-i lăsăm singuri.

Își luară cafelele și ieșiră pe hol, unde domnul Mularkey stătea pe un scaun incomod. Când își ridică privirea, avea ochii injectați.

– Cum se simte?

– Johnny este acum cu ea, spuse doamna Mularkey, atingându-i umărul.

Pentru prima oară în ultimii ani, Tully se simți ca o intrusă în această familie.

– Ar trebui să fiu alături de ea.

– Nu-ți face probleme, Tully, spuse doamna Mularkey, privind-o lung. Va avea întotdeauna nevoie de tine.

– Dar acum este altceva.

– Sigur că așa este. Katie s-a căsătorit. Drumurile voastre s-au despărțit, dar veți fi întotdeauna cele mai bune prietene.

Drumuri despărțite.

Așa era; un lucru pe care ar fi trebuit să-l înțeleagă mai demult, dar cumva nu reușise.

În zilele următoare, au vegheat-o cu rândul pe Kate. Joi i-a venit rândul lui Tully. Și-a luat o zi liberă de la serviciu

şi a petrecut-o cu Kate. Au jucat cărţi, au urmărit emisiunile la televizor şi au stat de vorbă. La drept vorbind, tot timpul Tully a ascultat. Când i-a venit rândul să răspundă, a încercat să spună ce trebuia, dar a fost mai mult ca sigură că a greşit şi nu o singură dată. Observase o anume tristeţe în ochii prietenei sale, o gravitate care îi era atât de străină lui Tully, încât avu impresia că descoperise o faţetă negativă a prieteniei lor. Nimic din ce spunea nu era potrivit.

În final, pe la ora opt, Kate i-a spus:

– Ştiu c-o să mă consideri nebună, dar o să mă duc la culcare. Johnny se întoarce peste o oră. Te poţi întoarce şi tu acasă. Destrăbălează-te, fă sex sălbatic cu tipul acela nou, Ted...

– Todd. Dar nu prea am dispoziţia necesară. Apoi, din nou... Zâmbind, o ajută pe Kate să urce scara şi să se culce. Apoi a privit-o. Nici nu ştii cât aş vrea să spun ceea ce trebuie, ca să te ajut să te simţi bine.

– Ai făcut-o deja. Îţi mulţumesc. Kate închise ochii.

Tully mai rămase un moment, simţindu-se neputincioasă. Oftând, coborî şi se apucă să spele vasele. Tocmai ştergea şi ultimul pahar, când s-a deschis uşa încet, apoi s-a închis la loc.

Era Johnny, cu un buchet de trandafiri roz în mână. Proaspăt tuns, cu blugii prespălaţi şi pantofii de tenis Adidas noi, albi, cu limbile scoase afară, nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. De când îl cunoştea ea, niciodată nu-l văzuse atât de trist şi prăbuşit.

– Salut, i-a spus punând florile pe masă.

– Arăţi de parcă ai avea nevoie de o băutură.

– Ce-ai zice de un coniac? Încercă să zâmbească. Kate doarme?

– Da.

Tully luă o sticlă de scotch de pe raftul barului şi-i pregăti o băutură, apoi îşi turnă un pahar de vin şi se îndreptă spre el.

– Hai să stăm pe dig, zise el, luându-i paharul din mână. Nu vreau s-o trezesc.

Tully şi-a luat haina şi l-a urmat afară. S-au aşezat unul lângă altul pe ponton, ca doi copii, cu picioarele atârnate deasupra apelor întunecate ale lacului Union.

Era linişte şi pace acolo. Pe cer, o lună plină lumina

acoperişurile, reflectându-se în diferite ferestre. Zgomotul îndepărtat al maşinilor care treceau pe pod era atenuat de apa care lovea pilonii.

– Cum îţi merge? îl întrebă Tully.

– Katie mă îngrijorează.

– Ştiu, răspunse ea, dar te-am întrebat de tine.

– Am avut şi perioade mai bune. El sorbi din băutură.

Tully se rezemă de el.

– Ai noroc, îi spuse. Te iubeşte, şi când un Mularkey se îndrăgosteşte, o face pe viaţă. În clipa în care rosti aceste cuvinte, avu sentimenul straniu că descâlceşte ceva. O senzaţie de singurătate care era cumva imposibil de sesizat, dar care o copleşise. Pentru prima oară se întrebă cum ar fi fost viaţa ei dacă ar fi procedat ca prietena sa şi ar fi ales dragostea. Ar fi simţit oare atunci cum este să aparţii cuiva cu adevărat? Privi spre apă.

– Ce este, Tully?

– Sunt geloasă pe Kate şi pe tine.

– Dar tu nu-ţi doreşti o asemenea viaţă.

– Ce fel de viaţă îmi doresc?

El îi înlănţui umerii cu braţul.

– Este lucrul pe care l-ai ştiut întotdeauna. Tu îţi doreşti doar televiziunea.

– Asta mă face superficială?

El începu să râdă.

– Greu de spus. Ascultă, o să dau nişte telefoane. Mai devreme sau mai târziu, îţi voi găsi o slujbă în televiziune.

– Ai face asta pentru mine?

– Desigur. Dar va trebui să ai răbdare. Lucrurile astea necesită timp.

Ea se întoarse, şoptindu-i:

– Mulţumesc, Johnny. El o cunoştea atât de bine. Cumva, ştiuse tot timpul ceva ce ea abia descoperea: era timpul să meargă mai departe.

Chiar dacă se simţea foarte obosită, Kate n-a putut să adoarmă. Stătu întinsă în pat privind tavanul boltit şi aşteptându-şi soţul.

Neliniştea ei izvora chiar din esenţa relaţiei lor. Când lucrurile nu mergeau bine, îşi amintea că ea fusese cea de-a doua opţiune a lui şi oricât ar fi negat el, mai dăinuia o versiune umbrită a ei, care credea în asta şi îşi făcea griji din acest motiv.

Era ca o nevroză cu efecte catastrofale. Ca apa care trecea pe râul Pilchuck, eroda totul în jur, provoca alunecarea unor mari bucăţi de pământ.

Jos, auzi un zgomot.

Venise.

– Slavă Domnului!

Coborî din pat, nu fără dureri, şi merse la parter. Luminile erau stinse. Focul aproape murise, abia dacă mai pâlpâia. La început, crezuse că se înşelase, când crezuse că el venise acasă, apoi observă cele două umbre de pe ponton. Doi oameni stăteau unul lângă altul, iar umerii li se atingeau uşor. Lumina lunii le scotea în evidenţă contururile, făcându-le să pară argintii pe luciul apei întunecate. O briză uşoară îi răvăşi părul şi cămaşa de noapte.

Tully se întoarse şi-l îmbrăţişă pe Johnny, şoptindu-i ceva la ureche. Răspunsul lui a fost acoperit de zgomotul apei care lovea pontonul. Poate chiar râsese; Kate nu era sigură.

– Vă distraţi fără mine? Auzi cum i se frânge vocea şi trase adânc aer în piept ca să poată respira. În inima ei, ştia că Johnny nu o sărutase pe Tully, dar umbra ei întunecată nu era chiar aşa de sigură. Gândul urât, toxic, era mai mic ca o picătură de sânge, dar îi învenina tot fluxul sangvin.

Johnny ajunse imediat la ea. O prinse în braţe şi o sărută. Când se retrase, se uitară în jur după Tully, dar nu mai era nimeni pe ponton.

Pentru prima oară în viaţă îşi dori să-l fi iubit mai puţin. Era periculos să aibă simţăminte atât de puternice; semăna cu un copil expus la orice. Fragil şi temător. El ar putea s-o distrugă într-o zi. Nu se îndoia de asta.

Pe măsură ce treceau lunile şi se apropia sfârşitul anului, Tully încerca să stea liniştită, să aştepte tot ce era mai bun,

dar pe la finele lui mai era pe punctul să-şi piardă speranţa. 1988 nu se anunţa un an bun pentru ea. Era devreme, o zi de primăvară caldă, iar ea muncea din greu ca reporter intern de ştiri. La sfârşitul transmisiei s-a întors în birou.

Tocmai se aşezase când auzi:

– Linia doi, Tully.

Ridică receptorul şi apăsă butonul alb al liniei doi, care se aprinse imediat.

– Tallulah Hart.

– Bună ziua, domnişoară Hart. Sunt Dick Emerson, director de programe la NBC, New York. Am înţeles că aţi dori să lucraţi în televiziune.

Tully trase adânc aer în piept.

– Aşa este.

– Avem un post liber pentru un reporter de emisiuni cu caracter general.

– Adevărat?

– Voi examina cincizeci de candidaţi săptămâna viitoare. Competiţia va fi acerbă, domnişoară Hart.

– Şi eu la fel, domnule Emerson.

– Aşa te vreau. Auzi cum răsfoieşte actele de pe birou. Secretara mea îţi va trimite un bilet. Te va suna să stabiliţi locul unde vei fi cazată în oraş şi data interviului. Eşti de acord?

– E perfect. Vă mulţumesc, domnule. Nu vă voi dezamăgi.

– Bine. Nu-mi place să-mi irosesc timpul. Făcu o pauză. Şi salută-l pe Johnny Ryan din partea mea.

Tully închise şi formă numărul lui Kate şi Johnny.

Kate răspunse imediat.

– Alo?

– Îl iubesc pe soţul tău.

O pauză de jumătate de secundă. Apoi:

– Chiar aşa?

– Mi-a aranjat un interviu la NBC.

– Săptămâna viitoare, nu?

– Ai ştiut?

Kate începu să râdă.

– Bineînțeles. Plănuiește asta de prea mult timp. Iar casetele trimise de tine au avut rezultatul scontat.

– Cu tot ce ai pe cap, te-ai mai gândit la mine? spuse Tully speriată.

– Suntem noi două împotriva lumii, Tully. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

– De data asta chiar vom pune lumea pe jar, zise ea râzând. În sfârșit, am obținut ceea ce-mi doream.

Orașul New York era așa cum îl visase Tully. În prima ei săptămână de lucru aici, cu cartea de vizită care-i fusese dată de NBC, străbătuse străzile aglomerate precum Alice în Țara Minunilor, ținându-și tot timpul capul pe spate. Zgârie-norii fără de sfârșit o uluiau, ca și restaurantele care nu se închideau niciodată, trăsurile cu cai aliniate de-a lungul intrării în parc și mulțimea de oameni îmbrăcați în negru, care umpleau străzile.

Și-a petrecut două zile explorând orașul, căutând o locuință potrivită, oprindu-se, în cele din urmă, la un apartament, învățând să călătorească cu metroul. Putea fi considerat un timp al singurătății, căci cine își dorea să descopere singur magia unui oraș ca New York? Dar adevărul era că se simțea atât de entuziasmată de noua ei slujbă, încât n-o deranja să fie singură. În plus, într-un oraș care nu dormea niciodată, nu erai singur cu adevărat. Exista întotdeauna lume pe stradă, chiar și la orele târzii din noapte.

Și apoi, era slujba ei. Din momentul în care a intrat pentru prima oară în clădirea NBC ca reporter, s-a simțit ca vrăjită. Se trezea în fiecare dimineața la două și jumătate ca să fie la patru la birou. Cu toate că nu i se ceruse să vină la ora aceea, îi plăcea să fie tot timpul prin preajmă și să dea o mână de ajutor. Studia fiecare mișcare a lui Jane Pauley și personalitatea acesteia.

Tully fusese angajată ca reporter generalist, ceea ce însemna că i se încredințau frânturi din reportajele altora. La momentul potrivit, dacă avea noroc, putea primi propriul subiect – refuzat de reporterii mari –, cum ar fi cultivarea celui mai mare dovleac din statul Indiana sau ceva asemănător.

Dar ea nu putea să aştepte. Când se va face remarcată, i se va încredinţa un subiect adevărat şi când se va întâmpla asta, va da lovitura. Ori de câte ori urmărea personalităţi ca Pauley sau Bryant Gumbel, ştia unde trebuie să ajungă. Erau ca nişte zei în ochii ei, şi-şi petrecea fiecare minut liber studiindu-le stilul de lucru. Acasă, analiza reportajele înregistrându-le pe fiecare, apoi derulându-le.

Prin toamna lui 1989 a început să se perceapă mai puţin ca reporter debutant şi mai mult ca o tânără hotărâtă să se facă remarcată. Cu o lună în urmă, primise prima misiune adevărată; zburase în Arkansas să facă un reportaj despre un porc mistreţ care câştigase un premiu. Reportajul n-a fost transmis, dar ea şi-a făcut treaba bine şi a tras multe învăţăminte din acea călătorie.

Era sigură că şi-ar fi îmbogăţit cunoştinţele în studio dacă emisiunea de dimineaţă nu s-ar fi desfăşurat într-un ritm atât de alert. Un adevărat război era în derulare, ştia toată ţara. Cu o săptămână în urmă, făcuseră un nou clip publicitar, şi Deborah Norville, gazda acelei emisiuni matinale, stătuse pe canapea, alături de Jane şi Bryant. Acea fotografie a produs unde de şoc prin toată reţeaua de televiziune şi în întreaga ţară. Au apărut nenumărate articole în care se afirma că Norville voia s-o eclipseze pe Pauley.

Tully îşi lăsă capul în jos şi nu luă în seamă bârfele. Niciun zvon nu avea să-i pericliteze şansele de succes. Se concentra exclusiv asupra activităţii de zi cu zi. Dacă muncea mai mult ca oricare putea să înlocuiască pe cineva în acea emisiune matinală de la NBC *NBC News at Sunrise**. De acolo era sigură că într-o zi va ajunge la emisiunea *Today*, iar din acel moment toată lumea va fi a ei.

Optsprezece ore de muncă zilnică nu prea îi mai lăsau răgazul necesar pentru a-şi vedea de viaţa sa personală, dar o avea pe Katie, în pofida distanţei care le separa. Vorbeau cel puţin de două ori pe săptămână la telefon, iar în fiecare

---

* Ştiri la răsăritul soarelui (n. trad.).

duminică, Tully o suna pe doamna Mularkey. Le povestea amândurora despre greutățile ei de la slujbă, despre modelele sale celebre și despre viața în Manhattan; ele îi răspundeau cu detalii despre noua casă pe care și-o cumpăraseră Kate și Johnny, despre excursia pe care doamna Mularkey o planificase în primăvară și – ceea ce o bucura nespus – faptul că prietena ei, Kate, era din nou însărcinată și că totul mergea bine.

Zilele treceau ca niște cărți care cad de pe raft într-un ritm atât de rapid, încât uneori le percepea doar ca pe un amestec de sunet și culoare. Dar era pe drumul cel bun, și acest lucru o făcea să meargă înainte.

În ziua aceea rece de la sfârșitul lui decembrie, cu nimic deosebită de nenumăratele zile care mai trecuseră, își petrecu paisprezece ore la televiziune, apoi se îndreptă obosită spre casă.

Pe stradă a fost fascinată de felul în care arăta Centrul Rockefeller împodobit de sărbători. Chiar și în cenușiul pal al unei seri întunecate se vedeau peste tot oameni care făceau cumpărături, fotografiau pomul gigantic de Crăciun sau patinau.

Tocmai voia să pornească spre casă, când a văzut semnul de la Rainbow Room și și-a spus: *Ce naiba?* Era de mai bine de un an la New York și cu toate că-și făcuse multe cunoștințe, nu prea ieșise cu nimeni.

Poate că asta se datora decorațiunilor de Crăciun sau felului în care râsese șeful ei când a vrut să-și ia liber; nu-și dădea prea bine seama. Știa doar că era vineri seara, cu doar câteva nopți înainte de Crăciun și nu avea chef să se ducă în apartamentul ei, mult prea liniștit. Iar CNN putea să mai aștepte.

Priveliștea de la Rainbow Room era așa cum sperase, dacă nu chiar mai mult. Avea senzația că se află pe puntea unei nave extraterestre care plana asupra splendorii multicolore a Manhattanului noaptea.

Era încă devreme, așa că existau destule locuri libere la bar și la mese. Alese o masă lângă fereastră, se așeză și comandă o margarita.

Era gata s-o comande și pe a doua, când barul a început să se umple. Grupuri de bărbați și femei de pe Wall Street și

Midtown, alături de turiştii îmbrăcaţi cu haine groase, ocupară mesele şi scaunele ori se instalară la bar.

– Te superi dacă mă aşez lângă tine?

Tully îşi ridică privirea.

Un tânăr prezentabil, blond, îmbrăcat într-un costum elegant, îi zâmbea.

– M-am săturat să-mi fac loc printre aceşti indivizi ca să comand ceva de băut.

Accent englezesc. Îi plăcea.

– N-aş suporta să ştiu că mori de sete. Împinse cu piciorul scaunul din faţa ei, astfel ca el să se poată instala.

– Slavă Domnului. El îi făcu semn unui chelner, comandă un scotch cu gheaţă pentru el şi o altă margarita pentru ea, apoi se aşeză.

– A naibii piaţă de carne vie pe aici, nu? Apropo, mă cheamă Grant.

Ei îi plăcu zâmbetul lui şi-i răspunse cu un surâs.

– Tully.

– Fără nume de familie. Grozav. Asta înseamnă că nu trebuie să trecem prin etapa cu povestea vieţii. Ne putem amuza pur şi simplu.

Chelnerul le aduse băuturile, apoi îi lăsă singuri.

– Noroc, spuse el, apropiindu-şi paharul de al ei. Priveliştea de aici e mai grozavă decât mi s-a spus. Se aplecă spre ea. Eşti frumoasă, dar bănuiesc că ştii asta.

Auzise cuvintele acestea toată viaţa. De obicei, nu însemnau nimic pentru ea, cădeau ca picăturile de ploaie pe un acoperiş metalic, dar dintr-un motiv sau altul, în această încăpere, în preajma sărbătorilor, complimentul a reprezentat exact ce ar fi vrut să audă.

– Cât timp rămâi în oraş?

– În jur de o săptămână. Lucrez la Virgin Entertainment.

– O înfiinţezi?

– Nu chiar. Este una din firmele lui Richard Branson. Căutăm o locaţie pentru Virgin Megastore.

– Mă înfior gândindu-mă la ce veţi vinde acolo.

– Ce insolență! Este doar un magazin cu muzică pentru începători.

Ea sorbi din băutură, fixându-l peste marginea sărată a paharului și zâmbindu-i. Kate îi repeta mereu să iasă mai mult, să cunoască oameni. Iar acum, sfatul ei i se păru al naibii de bun.

– Hotelul la care stai este prin apropiere?

Partea a treia

ANII NOUĂZECI

Mă regăsești în fiecare femeie
Totul este în mine

19

Loveşte-mă. Vorbesc serios. Dacă nu-mi dau medicamente, ia o bâtă de baseball şi loveşte-mă. Respiraţia asta e... Oh! Kate simţi din nou acea durere cumplită, care-i sfâşia măruntaiele.

Lângă ea, Johnny o încuraja:

– Haide, Kate, te descurci de minune... aşa. Îţi mai aminteşti cursurile noastre? Concentrează-te. Imaginează-ţi. Doar nu vrei statuia care...

Ea îl prinse de guler şi-l trase mai aproape.

– Aşa să-mi ajute Dumnezeu... dacă-mi mai vorbeşti de respiraţie, o să-ţi spun vreo două să te usture. Vreau medicamente....

Durerea reveni sfâşiindu-i şi răsucindu-i măruntaiele până când începu să ţipe. În primele şase ore se comportase bine. Se concentrase asupra respiraţiei şi-şi sărutase soţul când acesta se aplecase şi-i pusese o compresă rece pe frunte. În următoarele şase ore optimismul o părăsise. Durerea care n-o slăbea deloc era ca o creatură oribilă care muşca din ea, făcând-o fărâme.

Pe la cea de a şaptesprezecea oră de travaliu se simţea epuizată, stoarsă de puteri. Chiar şi asistenta venea şi pleca în viteză.

– Haide, iubito, respiră. E prea târziu să ţi se dea medicamente acum. L-ai auzit pe doctor. Nu mai durează mult.

Observă că şi atunci când încerca s-o aline, Johnny nu se apropia prea mult. Era ca un soldat terorizat pe un câmp minat, care tocmai îşi văzuse cel mai bun prieten sărind în aer. Se temea să facă chiar şi cea mai mică mişcare.

– Unde e mama?

– Cred că a coborât s-o sune din nou pe Tully.

Kate încercă să se concentreze asupra respiraţiei, dar fără rezultat. Durerea creştea cu fiecare minut care trecea. Se ţinea cu mâinile transpirate de marginea patului.

– Adu-mi gheață! Aproape că țipase cuvântul. Ar fi fost amuzată de graba lui Johnny de a-i îndeplini dorința dacă nu s-ar fi simțit ca acea fată care înota singură în *Fălci*.

Ușa de la salonul privat se dădu de perete.

– Ți se aud țipetele de pe hol.

Kate se forță să zâmbească, dar tocmai începea altă contracție.

– Eu nu... mai... vreau să... fac asta...

– Te-ai răzgândit? N-ai ales bine momentul. Tully se apropie de pat.

O copleși un nou val de durere.

– Țipă, spuse Tully, mângâind-o pe frunte.

– Ar trebui să... respir în timpul ăsta.

– La naiba! Țipă!

Kate țipă și se simți mai bine. Când durerea a mai slăbit, a zâmbit epuizată.

– Cred că ești împotriva acestui sistem Lamaze.

– Nici n-aș numi-o naștere naturală, de vreme ce ai asemenea dureri. Se uită la pântecele umflat și la fața ei palidă, transpirată. Sigur că este cea mai bună reclamă pentru controlul nașterilor. De acum înainte o să folosesc trei prezervative deodată. Tully schiță un zâmbet, dar în ochi i se citea îngrijorarea. Ți-e bine? Să chem doctorul?

Kate abia reuși să clatine din cap.

– Vorbește cu mine, ca să-mi distragi atenția.

– Am cunoscut un tip luna trecută.

– Cum îl cheamă?

– Știam că asta o să întrebi. Grant. Și înainte să-mi pui vreo întrebare idioată preluată din *Cosmo*, de genul cât de bine îți cunoști partenerul, lasă-mă să-ți spun că nu știu mare lucru despre el, în afară de faptul că sărută dumnezeiește și face sex ca un diavol.

Altă contracție. Kate se arcui și țipă din nou. Auzea de departe vocea lui Tully, simțea cum o mângâie pe frunte, dar durerea era atât de atroce, încât nu putea face nimic altceva decât să respire cu greutate.

– La naiba, bombăni când durerea o mai lăsă. Data viitoare, când Johnny se mai apropie de mine, o să-l pocnesc.

– Tu ai vrut copilul.

– Parcă aş avea o prietenă nouă. Am nevoie de cineva cu memoria mai scurtă.

– Eu sunt aceea. Ţi-am spus că am pe cineva? E tipul perfect pentru mine.

– De ce? întrebă Kate gâfâind.

– Locuieşte la Londra. Ne vedem doar în weekend. Doar pentru sex sălbatic, aş adăuga.

– De asta n-ai răspuns când te-a sunat mama?

– Eram în acţiune, şi de îndată ce am terminat, am început să împachetez.

– Mă bucur să văd că ai... oh, la naiba!... priorităţi. Kate era în mijlocul altei contracţii când uşa s-a deschis din nou. A intrat asistenta, urmată de mama şi de Johnny. Tully s-a dat deoparte şi i-a lăsat să se apropie. După verificarea cervixului lui Kate, asistenta l-a chemat pe doctor. Acesta a dat buzna în încăpere, zâmbindu-i de parcă tocmai s-ar fi ciocnit de ea la băcănie şi şi-a pus mănuşile. I-a aplicat apoi distanţierele înainte de sosirea momentului.

– Împinge, i-a spus doctorul cu o voce egală, care o scoase din minţi pe Kate.

Ea s-a forţat şi a urlat până când durerea a cedat la fel de repede cum a apărut.

– Ai o fetiţă perfectă, a zis doctorul. Tată, vrei să-i tai ombilicul?

Kate a încercat să se ridice, dar era prea slăbită. Câteva clipe mai târziu, Johnny stătea lângă ea, întinzându-i un ghem mic, roz. Kate şi-a luat fetiţa în braţe. I-a privit chipul în formă de inimioară. Fetiţa avea o claie de păr negru, umed şi pielea albă a mamei sale, dar cea mai frumoasă guriţă pe care o văzuse Kate vreodată. Iubirea care s-a revărsat din pieptul ei era prea mare să poată fi descrisă în cuvinte.

– Bine ai venit, Marah Rose, i-a şoptit ţinând-o de pumnişorii strânşi. Bine ai venit acasă, iubito.

Când şi-a ridicat privirea spre Johnny, el plângea. Aplecându-se, a sărutat-o uşor, abia atingând-o.

– Te iubesc, Kate.

Niciodată în viaţa ei nu fusese totul atât de perfect pentru ea şi ştiu că indiferent ce i s-ar întâmpla, ce-i va rezerva soarta, îşi va aminti întotdeauna acest moment unic în care avea senzaţia că ajunsese în Rai.

Tully şi-a mai luat două zile libere ca s-o ajute pe Kate să se instaleze acasă. Când telefonase în acest scop, i s-a părut cel mai firesc lucru pe care-l putea face.

Dar abia acum, la câteva ore după ce Kate şi Marah părăsiseră spitalul, Tully înţelese adevărul. Era la fel de utilă ca un microfon scurtcircuitat. Doamna Mularkey se transformase într-o adevărată maşină. O hrănea pe Kate înainte ca aceasta să ceară mâncare, schimba scutecele fetiţei ca un magician şi o învăţa pe Kate cum să-şi alăpteze fetiţa. Se pare că nu acţiona din instinct, aşa cum fusese tentată Tully să creadă.

Şi care mai era contribuţia ei? Cu puţin noroc, reuşea s-o facă pe Kate să râdă. Însă prietena ei prefera adesea să ofteze, părând îndrăgostită de fiica ei, dar şi total epuizată. Acum, Kate stătea în pat ţinându-şi fetiţa în braţe.

– Nu ţi se pare frumoasă?

Tully se uită la ghemul acela în scutece roz.

– Bineînţeles că este.

Kate mângâia obrazul copilei, zâmbindu-i.

– Ar fi bine să te duci acasă, Tully. Sincer. Revino după ce mă pun pe picioare.

Tully încercă să nu-şi exteriorizeze uşurarea.

– Au nevoie de mine la studio. Probabil a survenit vreo încurcătură.

Kate zâmbi atotştiutor.

– N-aş fi reuşit fără tine, ştii asta.

– Adevărat?

– Cât se poate de adevărat. Acum sărută-ţi fina şi întoarce-te la serviciu.

– Voi reveni la botez. Tully se aplecă şi sărută obrazul catifelat al lui Marah, apoi fruntea lui Kate. În vreme ce murmură cuvintele de rămas-bun şi se îndreptă spre uşă, Kate părea să fi uitat complet de ea.

La parter, îl găsi pe Johnny prăbuşit într-un scaun lângă foc. Avea părul nepieptănat, cămaşa îi alunecase spre spate, şosetele îi erau desperecheate. Bea bere dimineaţa la ora unsprezece.

– Arăţi ca naiba, îi spuse, aşezându-se alături de el.

– S-a trezit din oră în oră azi-noapte. Dormeam mai bine la El Salvador. Mai luă o gură de bere. Dar e frumoasă, nu?

– Minunată..

– Katie vrea să ne mutăm într-o suburbie. Tocmai şi-a dat seama că avem casa înconjurată de apă, aşa că i se pare mai potrivit un loc unde se fac produse de patiserie şi se joacă dame. Făcu o grimasă. Mă vezi pe mine în Bellevue sau Kirkland cu toţi cei din clasa de mijloc?

Culmea era că şi-l putea imagina şi în această ipostază.

– Şi munca ta?

– Mă întorc la KILO. O să mă ocup de ştirile politice şi internaţionale.

– Asta nu prea e de tine.

El păru surprins. Când o privi, avu senzaţia că-şi aminteşte de trecutul lor.

– Am treizeci şi cinci de ani, Tully. Am o soţie şi o fiică. Alte lucruri mă vor face fericit de acum încolo.

Ea nu putu să nu remarce că folosise viitorul.

– Dar tu eşti pasionat de jurnalismul senzaţional. Câmpurile de luptă, dărâmăturile şi oamenii care strigă la tine. Ştii că n-o să poţi renunţa definitiv la toate astea.

– Tu ai impresia că mă cunoşti, Tully. Ca şi când nu ţi-aş fi împărtăşit secretele mele.

Ea îşi aminti brusc ceea ce ar fi trebuit să uite.

– Cel puţin ai încercat.

– Am încercat, repetă el.

– Kate va dori să te ştie fericit. Ai face treabă bună la CNN.

– În Atlanta? El începu să râdă. Într-o zi vei înțelege.

– Atunci când mă voi mărita și voi avea copii?

– Când te vei îndrăgosti. Asta te schimbă.

– Cum te-a schimbat pe tine? Într-o zi voi avea un copil și o să vreau să scriu din nou la revista *Queen Anne Bee*.

– Va trebui să te îndrăgostești mai întâi, nu? Privirea pe care i-o aruncă Johnny a fost atât de plină de înțelegere atotștiutoare, încât se simți descumpănită. Nu era singura care-și amintea de trecut.

Se ridică.

– Trebuie să ajung înapoi în Manhattan. Știi cum e cu știrile. Niciodată lumea nu stă pe loc.

Johnny puse berea deoparte și se ridică, îndreptându-se spre ea.

– Fă-le tu și pentru mine, Tully. Scrie despre lumea întreagă.

Suna trist felul în care i-a spus-o; nu știa dacă își exprimase astfel regretul pentru sine sau tristețea pentru ea.

Încercă să-i zâmbească.

– Așa o să fac.

La două săptămâni după ce Tully s-a întors de la Seattle, o viforniță s-a abătut asupra Manhattanului, blocând timp de câteva ore activitățile vibrantului oraș. Traficul, care nu înceta niciodată, s-a oprit brusc; zăpada albă, pură a acoperit străzile și aleile transformând Central Park într-o lume mirifică.

Cu toate acestea, Tully a lucrat până la ora patru după-amiaza. În apartamentul ei înghețat, cu radiatorul care huruia și cu gheața care se formase pe geamurile ei vechi, subțiri ca hârtia, s-a îmbrăcat în pantaloni strâmți, negri, din velur, cu cizme groase și cu două pulovere. Peste toate acestea, a adăugat o haină albastră din lână și mănuși cenușii, groase, și a înfruntat vitregia naturii aplecată în față, ca să se apere de vântul care-i întuneca privirea și-i mușca obrajii. Nu-i păsa; își iubea munca atât de mult, încât ar fi făcut orice să ajungă mai repede la slujbă.

În hol, şi-a scuturat zăpada de pe cizme, a semnat condica şi a urcat în biroul ei. Aproape imediat a constatat că o mare parte din personal se învoise. Doar câţiva reuşiseră să ajungă la serviciu.

S-a apucat imediat să scrie reportajul care-i fusese repartizat cu o zi în urmă. Tocmai cerceta nişte materiale despre controversele stârnite de acea bufniţă în nord-est. Hotărâtă să insereze în reportaj elementul local, citea tot ce găsea – rapoartele subcomisiilor Senatului, rapoarte de mediu, statistici economice despre exploatările forestiere, despre bogăţia pădurilor bătrâne.

– Munceşti din greu.

Tully îşi ridică brusc privirea. Fusese atât de captivată de ceea ce citea, că nici nu auzise apropiindu-se cineva de biroul ei. Şi nu era chiar oricine.

Edna Guber, îmbrăcată într-un costum negru din gabardină cu pantaloni, stătea în cadrul uşii cu un şold puţin scos în înainte, fumând. Ochii ei cenuşii, pătrunzători, priveau de sub bretonul tuns scurt. Edna era renumită în afacerile noi, una din femeile care-şi croise drumul spre vârf într-o vreme când celelalte nu apucaseră nici să intre pe uşa din faţă fără să fi avut pregătire de secretare. Edna – era de-ajuns să i se pomenească numele în calitate de reporter – avea o agendă plină de numere de telefon ale tuturor personalităţilor, de la Fidel Castro la Clint Eastwood. Nu exista interviu pe care să nu-l poată obţine şi nu ezita să se ducă în orice parte a globului pentru asta.

– Ţi-a mâncat pisica limba? spuse dând fumul afară.

Tully sări în picioare.

– Îmi pare rău, Edna. Doamnă Guber.

– Nu-mi place să mi se spună doamnă. Mă face să mă simt bătrână. Crezi că sunt bătrână?

– Nu, doamn..

– Bine. Cum ai ajuns aici? Taxiurile şi autobuzele au fost trase pe dreapta astăzi.

– Am venit pe jos.

– Ai şi un nume?

– Tully Hart. Tallulah.

Edna o privi printre gene, examinând-o din cap până în picioare.

– Vino cu mine.

Se răsuci pe călcâiele cizmelor negre şi porni pe hol, spre biroul dintr-un colţ al clădirii.

Dumnezeule!

Inima lui Tully bătea să-i spargă pieptul. Nu fusese niciodată invitată în acest birou, nu-l cunoscuse nici pe Maury Stein, celebritatea de la emisiunea matinală.

Era un birou imens, cu doi pereţi de sticlă. Zăpada transformase totul într-o feerie de gri şi alb. Se simţea de parcă ar fi ajuns în interiorul unui glob de zăpadă de unde privea afară.

– Asta o să meargă, spuse Edna făcând un semn cu capul spre Tully.

Maury îşi ridică privirea din hârtii. Abia se uită la Tully, apoi încuviinţă:

– Bine.

Edna ieşi din birou.

Tully rămase acolo, privind confuză. Apoi o auzi întrebând-o:

– Eşti epileptică?

Tully ieşi după ea pe hol.

– Ai pix şi hârtie?

– Da.

– N-am nevoie de răspunsuri, fă ce-ţi spun şi mai ales, fă-o repede.

Tully se scotoci prin buzunare după un pix şi găsi nişte hârtie pe un birou învecinat.

– Sunt gata.

– Pentru început, am nevoie de un raport detaliat despre alegerile care urmează în Nicaragua. Vrei să ştii ce se petrece acolo?

– Bineînţeles, minţi ea.

– Vreau să știu totul despre sandiniști, politica lui Bush în privința Nicaraguei, blocada, oamenii care trăiesc acolo. Mă interesează să aflu și când și-a pierdut Violeta Chamorro virginitatea. Și îți dau douăsprezece zile să faci toate astea.

– Da. Tully reuși să se controleze la timp pentru a nu mai folosi apelativul doamnă.

Edna se opri la biroul lui Tully.

– Ai pașaport?

– Da. Când am fost angajată a trebuit să-mi fac.

– Desigur. Plecăm pe șaisprezece. Înainte de asta...

– Plecăm?

– De ce naiba ai crezut că-ți spun toate astea? Ai vreo problemă?

– Nu. Nu am nicio problemă. Vă mulțumesc. Eu chiar....

– Trebuie să fim imunizate, mai întâi. Adu un doctor aici să se ocupe de noi și de restul echipei. Apoi poți începe să stabilești întâlnirile pentru interviuri. Ai înțeles? Se uită la ceas. Este ora unu. Informează-mă vineri dimineață la... să zicem la cinci?

– Încep chiar acum. Și... îți mulțumesc, Edna.

– Nu-mi mulțumi, Hart, fă-ți meseria, atât. Și fă-o mai bine ca oricine altcineva.

– Am plecat. Tully se întoarse în biroul său și ridică receptorul. Înainte să termine de format numărul, Edna dispăruse.

– Alo? răspunse Kate ametită.

Tully se uită la ceas. Era ora nouă. Asta însemna ora șase la Seattle.

– Oh! Iar am dat-o în bară. Iartă-mă.

– Fina ta nu doarme. Este un monstru din naștere. Pot să te sun în câteva ore?

– De fapt, am sunat ca să vorbesc cu Johnny.

– Johnny? În tăcerea care precedase întrebarea, Tully auzi copila care începuse să plângă.

– Edna Guber mă trimite în Nicaragua. Vreau să-i pun niște întrebări cu caracter general.

– Stai puțin. Kate puse deoparte receptorul, se auzi un foșnet ca de hârtie mototolită și murmure, apoi Johnny luă receptorul.

– Hei, Tully, mă bucur pentru tine. Edna e o legendă.

– Este momentul meu cel mare, Johnny, și nu vreau să greșesc. M-am gândit să încep prin a-ți exploata creierul.

– N-am mai dormit de o lună și nu știu cât de bun voi fi, dar o să fac tot ce pot. Tăcu câteva clipe, apoi o avertiză: Știi cât e de periculos acolo. Un butoi cu pulbere. Oamenii mor pe capete.

– Pari îngrijorat pentru mine.

– Sigur că sunt. Să începem cu elementele relevante ale istoriei. În 1960 sau '61 s-a înființat Frontul Sandinist de Eliberare Națională sau FSLN...

Tully scrise cât putu de repede.

Aproape două săptămâni Tully munci pe brânci. Optsprezece-douăzeci de ore pe zi citea, scria, dădea telefoane, stabilea întâlniri. În puținele ore în care nu muncea sau nu dormea, se ducea la tot felul de magazine, pe unde nu mai fusese vreodată – cu articole de camping, articole militare și altele de genul acesta. Cumpăra bricege, pălării cu plasă, de safari și cizme de escaladare. Tot ce credea că i-ar fi de folos. Dacă se aflau în junglă, iar Edna voia o momeală de prins pește, ea trebuia să i-o ofere.

Când a plecat era în culmea agitației. La aeroport, Edna, care purta pantaloni cu dungă și o bluză albă din bumbac, s-a uitat la bluza de camuflaj a lui Tully cu multe buzunare și a pufnit în râs.

În orele fără sfârșit ale zborului prin Dallas și Mexico City și, în cele din urmă, într-un mic avion la Managua, Edna n-a slăbit-o cu întrebările.

Avionul a aterizat în ceea ce lui Tully i s-a părut a fi o curte din spate. Bărbații – băieți de fapt – îmbrăcați cu haine de camuflaj, se aflau în acel perimetru, cu puștile la vedere. Copiii ieșeau din junglă să se joace în spatele curenților produși de elice. Tully știa că-și va aminti mereu acele imagini

contrastante, dar din clipa în care a coborât din avion până când s-a urcat la loc cinci zile mai târziu, n-a prea avut răgaz să se gândească la peisaj. Edna era mereu în mişcare. Umblau prin junglele înţesate de luptători de gherilă, ascultând ţipetele maimuţelor urlătoare, strivind ţânţarii şi croindu-şi drum prin râurile pline de aligatori. Uneori erau legaţi la ochi, alteori li se permitea să privească în jur. În inima junglei, în timp ce Edna îi lua interviul lui *el jefe*, generalul, Tully discuta cu trupele.

Această călătorie i-a relevat o lume necunoscută, dar mai mult decât atât, i-a dezvăluit cine este. Teama, explozia de adrenalină, subiectul; toate acestea au înflăcărat-o aşa cum nimic altceva nu reuşise.

Mai târziu, după ce terminaseră reportajul, iar ea şi Edna se întorseseră într-un hotel din Mexico City şi stăteau pe balconul camerei Ednei cu câte un pahar de tequila în mână, Tully i-a spus:

– Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns, Edna.

Edna a mai luat o înghiţitură de tequila şi s-a rezemat de spătarul scaunului. Era o noapte liniştită. Pentru prima oară în acele zile nu auziseră împuşcături.

– Te-ai descurcat bine, fetiţo.

Mândria lui Tully a căpătat proporţii de-a dreptul abisale.

– Îţi mulţumesc. Am învăţat mai mult de la tine în ultimele săptămâni decât în cei patru ani de facultate.

– Poate o să vrei să participi şi la următoarea mea misiune.

– Oriunde, oricând.

– O să-i iau un interviu lui Nelson Mandela.

– Contează pe mine.

Edna se întoarse spre ea. Lumina portocalie, lipicioasă, de la becul fără abajur de afară îi sublinia ridurile, pungile de sub ochi. În lumina aceasta părea cu zece ani mai bătrână şi obosită, poate era şi puţin ameţită.

– Ai un prieten?

– Cu programul meu? Tully începu să râdă şi-şi mai turnă un pahar. E cam greu.

– Mda, spuse Edna. Este şi povestea vieţii mele.

– Regreţi? o întrebă Tully. Dacă n-ar fi băut, nu i-ar fi pus

o asemenea întrebare personală, dar pe moment, tequila șterse diferențele dintre ele. Tully o putea privi ca pe o colegă, uitând că ea este o novice, iar Edna o legendă a jurnalismului.

– Adică ți-ai făcut viața astfel?

– Trebuie să plătești un preț, cu siguranță. Cel puțin în generația mea nu poți fi căsătorită în condițiile în care ai o asemenea slujbă. Te poți mărita, desigur, eu am și făcut-o și nu o singură dată, ci de trei ori, dar nu-ți poți păstra căsnicia. Cât despre copii... Când apărea un subiect trebuia să ajung imediat acolo. Chiar dacă ar fi fost ziua în care mi se căsătoreau copiii, tot aș fi plecat. Așa că am preferat să rămân singură. O privi pe Tully. Dar mi-a plăcut. M-am bucurat de fiecare secundă blestemată. Dacă voi muri singură într-un azil, cui îi pasă? Am fost unde am vrut și am făcut ceea ce a contat pentru mine. Tully se simțea ca și cum ar fi fost chiar atunci botezată în religia în care crezuse întotdeauna.

– Slavă Domnului!

– Așadar, ce știi despre Africa de Sud?

20

Primele douăsprezece luni ca mamă au fost ca niște ape negre, învolburate, care adesea au prins-o pe Kate în vâltoarea lor. Era jenant cât de nepregătită fusese pentru acest eveniment binecuvântat, visul ei secret de fată. Atât de jenant, încât nu mărturisea nimănui cât de copleșită se simțea uneori. Când era întrebată, arbora un zâmbet luminos și spunea că maternitatea reprezenta cel mai bun lucru care i se întâmplase. Și chiar era adevărat.

Cu toate acestea, uneori, lucrurile nu stăteau chiar așa. Adevărul e că fiica ei cea minunată cu tenul alb, părul negru și ochii căprui i-a creat probleme încă de la început. Din clipa în care a adus-o acasă, Marah s-a îmbolnăvit. Infecțiile la urechi veneau una după alta, ca mașinile pe bandă; nu trecea bine una, că începea alta. Colicii o făceau să plângă ore în șir.

Kate nici nu mai ştia de câte ori stătuse în mijlocul livingului ţinând în braţe fetiţa cu faţa înroşită care se chircea de durere, plângând şi ea, la rândul său.

Marah urma să împlinească un an peste trei zile şi nici acum nu prea dormea noaptea. Un somn neîntrerupt de patru ore era un record. Astfel că în ultimele douăsprezece luni, Kate nu dormise nicio noapte întreagă. Johnny se oferea întotdeauna să se ducă el la fetiţă. La început, schiţase gestul de a da deoparte cearşaful, dar Kate îl oprea de fiecare dată. Nu că ar fi vrut să pozeze în martiră, deşi adesea se simţea astfel.

Raţionamentul ei era foarte simplu. Ea renunţase la carieră ca să fie mamă. Astfel, sculatul noaptea era treaba ei. La început o făcuse cu plăcere, apoi doar cu un zâmbet. Mai apoi, totuşi, când Marah începea să plângă prima oară pe la unsprezece, Kate se ruga să aibă puterea de a rezista.

Mai erau şi alte probleme. În primul rând arăta ca naiba. Ştia că acest lucru se datora lipsei de odihnă. N-o mai ajuta niciun fond de ten, nicio cremă. Tenul ei alb era livid acum, cu excepţia cearcănelor de sub ochi, care deveniseră maronii. Pierduse tot ce luase în timpul sarcinii, cu excepţia a trei kilograme, dar când eşti mică de statură trei kilograme fac diferenţa. Nu purtase altceva decât tricouri în anul în care trecuse.

Trebuia să urmeze un program riguros de revenire la silueta dinaintea sarcinii. Cu o săptămână în urmă găsise casetele de lucru ale lui Jane Fonda, un costum de gimnastică şi jambierele, precum şi dispozitivul pentru picioare. Acum mai trebuia doar să înceapă antrenamentele.

– Astăzi este ziua cea mare, îşi spunea cu voce tare ducându-şi fiica la culcare şi învelind-o cu grijă cu plăpumioara scumpă din caşmir alb cu roz dăruită de Tully. Era extraordinar de moale, iar Marah o prefera la dormit. Indiferent câte jucării şi păturici i-ar fi oferit Kate, plăpumioara dăruită de Tully era preferata ei. Încearcă să dormi până la ora şapte. Şi mamei i-ar prinde bine puţin somn.

Căscând, Kate se întoarse înapoi în pat, ghemuindu-se lângă soţul său.

El o sărută dându-i târcoale de parcă ar fi avut o intenţie nemărturisită, apoi murmură:

– Eşti atât de frumoasă!

Ea deschise ochii, privindu-l somnoroasă.

– Despre cine vorbeşti? Sau vina este singurul motiv care te face să-mi spui că sunt frumoasă la ora asta uitată de Dumnezeu?

– Glumeşti? Cu toanele tale din ultima vreme e ca şi cum aş avea trei neveste. Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi altă femeie.

– Dar sexul ţi-ar plăcea.

– Da, mi-ar plăcea. Ciudat că tu ai deschis discuţia.

– Ciudat ha, ha, nu-mi mai amintesc când am făcut sex ultima oară.

– Ai să vezi că soarta îţi va fi favorabilă în weekendul ăsta.

– Ce vrei să spui?

– Am vorbit deja cu mama ta. O ia pe Marah după bairam, iar noi doi vom petrece o seară romantică în centrul Seattle.

– Şi dacă nu mai încap în nicio rochie drăguţă?

– Crede-mă, nu am nicio problemă cu nuditatea. Putem comanda masa în cameră şi să nu mai ieşim de acolo. Deşi doar tu ai impresia că n-ai slăbit. Încearcă orice rochie. Cred că vei fi surprinsă să constaţi că te-ai înşelat.

– Nu e de mirare că te iubesc atât de mult.

– Sunt un zeu. E şi firesc.

Ea zâmbi şi-l îmbrăţişă, sărutându-l uşor.

Abia reuşiseră să închidă ochii când a sunat telefonul. Kate s-a ridicat încet şi s-a uitat la ceas; era 5:47.

A ridicat receptorul la cel de-al doilea apel, spunând:

– Bună, Tully.

– Salut, Katie. Cum ai ştiut că sunt eu?

– Am ghicit. Kate îşi frecă nasul, anticipând o migrenă. Lângă ea, Johnny mormăi ceva despre cei care nu aveau noţiunea timpului.

– Astăzi e ziua cea mare, îţi aminteşti? Raportul meu

despre rezerviştii pe care Bush i-a rechemat în serviciul activ. Primul meu reportaj cu adevărat important.

– O, aşa este.

– Nu pari prea entuziasmată, Katie.

– E cinci şi jumătate dimineaţa.

– Oh! Am crezut că vrei să urmăreşti transmisia. Îmi pare rău că te-am deranjat. Pa.

– Tully, aşteaptă...

Dar era prea târziu. Auzi doar tonul.

Kate scăpă o înjurătură şi închise. În ultima vreme nu mai făcea nimic aşa cum trebuia. Ea şi Tully nu prea mai aveau multe lucruri în comun şi nici subiecte de discuţie. Tully îşi pierdea răbdarea la auzul nesfârşitelor poveşti ale proaspetei mămici, iar Kate abia făcea faţă tuturor anecdotelor despre viaţă şi carieră. Vederile şi telefoanele de departe, din locuri exotice, nu erau totdeauna bine-venite.

– Astăzi va fi la Sunrise, îţi aminteşti? spuse Kate. Voia să ne împrospăteze memoria.

Johnny dădu la o parte pătura şi deschise televizorul. Au stat împreună, ascultând raportul Norville despre escaladarea ostilităţilor în Irak şi reacţia preşedintelui.

Apoi, brusc a apărut chipul lui Tully pe ecran. Se afla în faţa ruinelor unei clădiri din beton, discutând cu un copil cu un chip surprinzător de proaspăt, tuns şi îmbujorat, cu pistrui. Arăta ca şi cum ar fi purtat bretele şi jachetă de poştaş cu zece secunde în urmă.

Dar atenţia lor fu atrasă de Tully. Era îmbrăcată foarte îngrijit, cu un aer extrem de profesional şi deosebit de frumoasă. Părul ei castaniu-roşcat era coafat cu grijă, şi se machiase astfel încât să-şi pună ochii în evidenţă.

– Oh! murmură Kate. Când se petrecuse această transformare? Nu mai era acea Tallulah năbădăioasă, copilul cocainei şi al strălucirii anilor optzeci. Devenise reportera Tallulah Hart, la fel de frumoasă ca Paulina Porizkowa, tot atât de profesionistă ca Diane Sawyer.

– Ai dreptate să fii uimită, spuse Johnny. Arată fantastic.

Au urmărit restul transmisiei. Apoi el a sărutat-o pe Kate

pe obraz şi s-a dus la baie. În câteva minute a auzit apa curgând la duş.

– Aratã fantastic, şopti Kate, întinzându-se după telefon.

A format numărul lui Tully. Secretara de la NBC i-a cerut să-i lase un mesaj. Aşadar, Tully se supărase.

– Spuneţi-i că a sunat Kate, ca s-o felicite pentru reportaj.

Probabil Tully se afla acolo lângă telefon îmbrăcată cu fusta şi bluza ei scumpă de firmă, scotocind prin poşeta ei scumpă, urmărind cum se aprinde becul la telefonul ei.

Kate s-a dat jos din pat şi s-a dus la baie. A renunţat să se mai culce la loc. Marah se putea trezi în orice clipă. Sub duş, soţul ei cânta o versiune perimată a unui vechi cântec al lui Rolling Stones. Cu toate că n-ar fi vrut s-o facă, se privi în oglindă. Aburii îi estompau chipul, dar nu-l ascundeau.

Părul lung îi atârna în dezordine pe umeri, rădăcinile blonde îi aminteau că nu se mai vopsise demult. Avea pungi sub ochi de mărimea unei umbrele deschise şi sânii mari cât pentru două femei. Nu era de mirare că ocolea oglinda. Oftă şi întinse mâna spre pasta de dinţi şi începu să se spele. Înainte să termine o auzi pe Marah care se trezise.

După ce închise apa, deschise uşa. În mod sigur Marah plângea. Începuse o nouă zi pentru Kate.

Când veni ziua cea mare, Kate se întrebă ce-o apucase să organizeze o astfel de petrecere ridicolă de ziua fiicei sale. Dimineaţa, după altă noapte de nesomn s-a trezit şi a început pregătirile finale la prăjitura cu păpuşa Barbie îmbrăcată în roz şi a ambalat câteva cadouri. Într-un moment de nebunie i-a invitat pe toţi copiii din clasa lui Marah de la „Eu şi mama", şi pe două foste colege de facultate, care aveau fiice cam de aceeaşi vârstă cu Marah şi pe părinţii ei. Chiar şi Johnny a comis extravaganţa de a-şi lua o zi liberă cu această ocazie. Când au venit cu toţii copleşindu-i cu daruri, pe Kate a apucat-o imediat durerea de cap. Iar Marah a început să plângă în acelaşi moment.

Cu toate acestea, petrecerea a continuat cu toate femeile

în living şi copiii pe podea, făcând mai mult zgomot ca Sherman, când a intrat în Atlanta.

– Am văzut-o pe Tully ieri-dimineaţă, spuse Mary Kay. Deja mă trezise Danny.

– Şi eu eram trează, zise Charlotte, întinzând mâna spre ceaşca de cafea. Arăta grozav, nu?

– Asta pentru că ea poate dormi toată noaptea, sublinie Vicky. Iar hainele ei nu sunt pline de vomă.

Kate ar fi vrut să le ţină isonul, dar nu putea. O ucidea durerea de cap şi avea o sâcâitoare senzaţie că ceva nu e în regulă. Durerea era atât de puternică, încât pe la ora unu, când Johnny a plecat spre serviciu, aproape că l-a implorat să rămână.

– Ai fost neobişnuit de tăcută astăzi, remarcă mama, după ce au plecat şi ultimii oaspeţi.

– Marah n-a dormit azi-noapte.

– Nu doarme niciodată toată noaptea şi ştii de ce...? Pentru că...

– Ştiu. Ştiu. Trebuie s-o las să plângă.' Kate aruncă şi ultimele farfurii de unică folosinţă. Numai că nu pot s-o fac.

– Eu te-am lăsat să plângi. A durat trei nopţi, apoi nu te-ai mai trezit ca să plângi.

– Dar eu sunt un geniu. Este evident că fiica mea nu-mi seamănă.

– Nu, geniul am fost eu. Bineînţeles, nu acelaşi lucru e valabil pentru fiica mea. Mama a luat-o pe Kate pe după umeri şi a condus-o spre canapea.

S-au aşezat una lângă cealaltă. Kate s-a rezemat de mama sa, care a mângâiat-o pe cap. Acea mângâiere dulce, reconfortantă, a dus-o pe Kate cu zeci de ani în urmă.

– Îţi aminteşti când voiam să devin astronaut, iar tu mi-ai spus că sunt norocoasă pentru că generaţia mea poate face tot ce-şi doreşte? Puteam să am trei copii, soţ şi să zbor pe lună. Ce combinaţie oribilă ar fi fost! Oftă. E greu să fii o mamă bună.

– E greu să fii bună, indiferent de domeniu.

– Amin, zise Kate. Adevărul era că-şi iubea fiica, uneori

intensitatea dragostei ei căpăta accente dureroase, dar responsabilitatea o copleşea, iar ritmul vieţii o secătuia de puteri.

– Ştiu cât eşti de istovită. Situaţia se va îmbunătăţi. Îţi promit.

Nici nu termină mama de rostit aceste cuvinte, că în încăpere intră tatăl ei. În timpul petrecerii stătuse ascuns în dormitor, urmărind o emisiune sportivă.

– Ar fi bine să plecăm, Margie. Nu vreau să rămânem blocaţi în trafic. Pregăteşte-o pe Marah.

Kate simţi cum o cuprinde panica. Oare era pregătită să stea departe de fiica ei chiar şi pentru o noapte?

– Nu ştiu, mamă...

Mama îi atinse mâna încet.

– Eu şi tatăl tău am crescut doi copii, Katie. Putem avea grijă de nepoata noastră o noapte. Ieşi undeva cu soţul tău. Pregăteşte-te să te distrezi puţin. Marah este pe mâini bune.

Kate ştia că mama are dreptate, ştia chiar că asta ar trebui să facă. Dar de ce simţea că i se strânge stomacul?

– Ai o viaţă înainte să-ţi faci probleme, spuse tata. Asta înseamnă să fii părinte. Ar fi timpul să te obişnuieşti cu starea asta, fetiţo.

Kate schiţă un zâmbet jalnic.

– Asta este, nu? Ceea ce-aţi simţit voi tot timpul.

– Nici acum nu s-a schimbat ceva, îi spuse tata. Mama o luă de mână. Să mergem să strângem lucruşoarele lui Marah. Johnny va veni peste câteva ore să te ia.

Kate împachetă lucrurile lui Marah, asigurându-se că i-a pus păturica roz, suzetele şi îndrăgitul ei urs Pooh. Apoi ambală laptele, biberoanele şi micile borcănele de pireu, de fructe şi legume, scrise orarul pentru hrană şi somn, care l-ar fi făcut să se mândrească şi pe un controlor de trafic aerian.

Când o ţinu ultima oară în braţe pe Marah şi o sărută pe obrăjorii moi, abia îşi stăpâni lacrimile. Era ridicol, jenant şi inevitabil, pentru că, dincolo de faptul că maternitatea o cam destabilizase şi îi răpise încrederea în sine, o şi inundase cu atâta dragoste, încât nu se simţea întreagă fără fiica sa.

Kate rămase pe veranda casei lor de pe plaja din Bainbridge Island, cu mâna streașină la ochi mult timp după ce mașina dispăru pe șosea.

Apoi, revenind în casă, s-a învârtit fără rost câteva clipe, conștientă de faptul că nu mai voia să fie singură. Încercă din nou s-o sune pe Tully, și îi mai lăsă un mesaj.

În cele din urmă, se duse la dulap uitându-se la hainele dinaintea gravidiei, încercând să vadă ce mai avea sexy de îmbrăcat, care să i se potrivească acum. Tocmai terminase de împachetat când a auzit ușa de jos deschizându-se și închizându-se, apoi pașii soțului ei pe parchet.

A ieșit să-l întâmpine.

– Unde mergem, domnule Ryan?

– O să vezi. El a prins-o de mână, i-a luat geanta pregătită pentru noapte și a încuiat casa. În mașină era deschis radioul. Bruce Springsteen cânta tare *Hei, fetițo, tatăl tău a venit acasă*...

Kate a început să râdă, simțindu-se din nou tânără. Au pornit spre terminalul feribotului, apoi spre vasul care îi aștepta. În loc să rămână în mașini așteptând să se termine traversarea, ca de obicei, s-au îmbrăcat cu haine groase și au stat pe punte cu turiștii. Era ora cinci în această după-amiază rece de ianuarie, iar cerul părea desprins dintr-un tablou de Monet, în tonuri de albastru-vinețiu și roz. La distanță, Seattle strălucea cu un milion de lumini.

– Vrei să-mi spui unde mergem?

– Nu, dar îți voi destăinui ce vom face.

Ea începu să râdă.

– Știu deja ce vom face.

Când feribotul ajunse în port, se întoarseră la mașina lor. De îndată ce coborâră din feribot, Johnny își croi drum prin traficul aglomerat și ajunseră în fața hotelului din piață, unde un majordom în livrea veni să le deschidă și să ia bagajele ei.

Johnny se apropie de ea spunându-i:

– Am făcut rezervare. Apoi i se adresă liftierului: Camera 416.

S-au îndreptat spre curtea interioară din cărămidă unde domnea liniștea, apoi au intrat într-un hol intim în stil european.

La etajul patru au mers în camera lor, un apartament pe colţ, cu o frumoasă vedere spre Sound. Bainsbridge Island părea aproape violetă; apa era albastră, de culoarea oţelului; la distanţă, munţii se detaşau clar pe fundalul unei lumini roz. Pe o masă lângă fereastră, se aflau o sticlă de şampanie într-o frapieră mare din argint cu gheaţă şi o farfurie de căpşuni lângă ea.

Kate îi zâmbi.

– Văd pe cineva care abia aşteaptă să facă dragoste.

– Vezi un bărbat care-şi iubeşte soţia. O prinse în braţe şi o sărută.

Când bătu cineva la uşă, se despărţiră repede ca doi adolescenţi, râzând de propria lor nerăbdare.

Katia abia aştepta ca majordomul să plece. În secunda următoare ea începu să-şi descheie nasturii bluzei.

– Nu prea ştiu cu ce să mă îmbrac în seara asta. Când Johnny o privi, nu mai zâmbea; părea la fel de domic ca şi ea – Kate îşi desfăcu fermoarul pantalonilor, care căzură pe podea. Pentru prima oară în atâtea luni nu-şi mai făcea probleme în privinţa kilogramelor luate în timpul sarcinii. Se oglindi în privirea lui.

Îşi scoase sutienul, îl învârti pe deget, apoi îl lăsă să cadă pe jos.

– Nu e cinstit să începi fără mine, îi spuse el, scoţându-şi cămaşa şi aruncând-o deoparte, apoi descheindu-şi pantalonii.

Căzură împreună pe pat şi făcură dragoste, cu trupurile şi cu minţile, de parcă nu se mai întâmplase asta de câteva luni întregi, nu de săptămâni. Kate se lăsă purtată de acele senzaţii îmbătătoare. Când în cele din urmă el o penetră cu toată pasiunea acumulată de prea multe nopţi de abstinenţă, ea dădu glas bucuriei pe care o simţea şi se contopi cu acel bărbat pe care-l iubea mai mult decât propria-i viaţă. Când termină tremurând violent şi strângându-l cu disperare la piept, era complet epuizată.

Johnny o trase mai aproape. Goi, suflând greu au rămas încolăciţi, iar cearşafurile scumpe ale hotelului le atârnau în jurul picioarelor goale.

– Știi cât de mult te iubesc, nu? zise el pe un ton firesc. Erau vorbe pe care i le spusese de sute de ori, atât de des că ea știa cum trebuia să sune.

Kate se întoarse într-o parte, brusc îngrijorată.

– Ce este?

– Ce vrei să spui? Se depărtă ușor de ea și se îndreptă spre masă, unde turnă două pahare de șampanie.

– Vrei niște căpșuni?

– Uită-te la mine, Johnny.

Extrem de încet, el se întoarse spre ea, dar îi evită privirea.

– Mă sperii.

El se duse la fereastră și privi afară. Profilul lui părea ascuțit și, parcă dintr-odată, distant. Părul umed, dezordonat îi ascundea obrazul. Ea nu putea să vadă dacă zâmbea.

– Hai să nu facem asta acum, Kate. Avem toată noaptea și toată ziua de mâine ca să discutăm. Deocamdată...

– Spune-mi.

El lăsă paharul de șampanie pe pervaz și se întoarse spre ea. În cele din urmă privirile li se întâlniră, iar în ochii lui albaștri ea citi acea tristețe, care o făcu să-și țină respirația. El se duse spre pat și îngenunche lângă ea ca s-o privească.

– Știi ce se petrece în Orientul Mijlociu.

Cuvintele lui au fost atât de neașteptate, încât ea n-a putut decât să-l privească.

– Ce vrei să spui?

– Izbucnește războiul, Katie. Știi asta. O știe întreaga lume.

Război.

Cele șase litere au fuzionat în ceva mare și întunecat, ca un nor. Ea știa ce însemna asta.

– Trebuie să mă duc. Percepu felul simplu și liniștit în care o spuse ca pe un țipăt.

– Parcă ziceai că nu te mai interesează.

– Tocmai asta este ironia, tu mi-ai redat acest interes. Mă deprimă ideea c-am dat greș, Katie. Trebuie să-mi dovedesc c-o pot face de data asta.

– Și vrei să-ți dau binecuvântarea, zise ea cu un aer posac.

– Am mare nevoie de ea.

– Te vei duce indiferent ce-aş spune eu, aşa că de ce mai faci caz de asta?

El se aşează în genunchi, îi luă faţa în palme şi o ţintui cu privirea. Ea încercă să se elibereze, dar el n-o lăsă.

– Este nevoie de mine. Am experienţă.

– Şi eu am nevoie de tine. Marah la fel, dar asta nu contează, nu-i aşa?

– Contează, desigur.

Ea simţi cum o podidesc lacrimile, împăienjenindu-i privirea.

– Dacă spui nu, nu plec.

– Bine, nu. Nu te poţi duce. Nu te las. Te iubesc, Johnny. Ai putea muri acolo.

El îi dădu drumul, făcu un pas înapoi şi o privi.

– Acesta este răspunsul tău?

Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Furioasă, le şterse. Ar fi vrut să-i spună: da, la naiba, da. Acesta este răspunsul meu.

Dar cum să-i refuze această dorinţă? Nu numai că-şi dorea asta, dar în adâncul inimii mai era ceva, nişte rămăşiţe urâte ale fricii care ieşeau uneori la suprafaţă, amintindu-i că el o iubise pe Tully înaintea ei. Asta o făcu pe Kate să fie mai reticentă înainte de a-i refuza vreo cerere. Se şterse din nou la ochi.

– Promite-mi doar că n-o să mori, Johnny.

El se urcă în pat, o luă în braţe şi în timp ce îl ţinea strâns la piept, ea nu se mai simţea în siguranţă. Ca şi cum el s-ar fi dizolvat în îmbrăţişarea ei, volatilizându-se bucată cu bucată.

– Îţi promit că n-o să mor.

Erau vorbe goale, senzaţie accentuată de fervoarea cu care le rostise el.

Nu putea să nu se gândească la presimţirea cu care se trezise dimineaţă, intuind că se va întâmpla ceva rău.

– Vorbesc serios, Johnny. Dacă mori acolo, o să te urăsc pe vecie. Jur pe Dumnezeu c-o voi face.

– Ştii că mă vei iubi întotdeauna.

Cuvintele, ca şi felul uşuratic, victorios, în care le rosti îi aduseră din nou lacrimi în ochi. Doar mai târziu după ce au luat o cină romantică în cameră, au făcut dragoste, apoi s-au cuibărit unul în braţele celuilalt, ea s-a gândit la vorbele pe care i le-a spus, la cumplita ei ameninţare – la provocarea pe care i-o adresase lui Dumnezeu.

Tully s-a dezlipit de trupul gol al lui Grant, încă respirând greu.

– Oh, exclamă ea închizând ochii. A fost grozav!

– Aşa e.

– Ce bine c-ai fost în oraş în acest weekend. Exact de asta aveam nevoie.

– Şi eu la fel, dragostea mea.

Îi plăcea accentul lui, ca şi atingerea trupului gol întins alături de ea. Acesta era momentul pe care ar fi vrut să-l păstreze, de care să se agaţe, fiindcă ştia că, imediat după plecarea lui, neliniştea ei va reveni. Se luptase cu ea de când o sunase pe Kate. Nimic n-o putea face să-şi piardă siguranţa de sine şi să se lase cuprinsă de anxietate şi iritare, aşa cum i se întâmpla acum din cauza furiei pe care i-o stârnise prietena sa.

Grant s-a ridicat în picioare.

Ea l-a atins pe spate, s-a gândit să-i ceară să rămână peste noapte, să-şi amâne întâlnirea, dar nu acesta era genul de relaţie între ei. Erau doi prieteni care se întâlneau să facă sex, să râdă câteva ore, apoi să-şi vadă fiecare de drum.

Lângă el, sună telefonul de pe noptieră. Întinse mâna spre el.

– Nu răspunde. N-am chef să vorbesc cu nimeni.

– Le-am dat numărul tău colegilor de birou. Ridică receptorul şi răspunse.

– Alo? Grant sunt, spuse el. Cu cine vorbesc? O, înţeleg. Se opri, încruntându-se, apoi începu să râdă. Pot face asta. Îşi lipi receptorul de pieptul gol şi se întoarse spre Tully. Cea mai bună prietenă a ta spune şi citez „că să-ţi dai fundul mic,

de culoarea crinului jos din pat şi să te duci la telefon". Mai zicea că, dacă îi mai faci astfel de figuri, te va bate până când îţi vei cere scuze. Chicoti. Părea ferm hotărâtă să treacă la fapte.

– Răspund la telefon.

Grant îi întinse receptorul şi se îndreptă gol spre baie. Când închise uşa, Tully duse receptorul la ureche şi spuse:

– Cine este?

– Eşti foarte glumeaţă.

– Am avut o foarte bună prietenă cândva, dar s-a purtat urât cu mine, aşa că mi-am imaginat... ..

– Uite ce este, Tully, în mod normal aş fi tristă vreo oră sau cam aşa ceva, aş înfuleca nişte plăcintă, dar nu am timp pentru un ritual astăzi. Regret. Telefonul tău a venit într-un moment nepotrivit şi am fost arogantă. Bine?

– Ce problemă ai?

– Johnny. Pleacă mâine la Bagdad.

Tully ar fi trebuit să prevadă asta. La serviciu nu se discuta decât despre ce se petrecea în Orientul Mijlociu. Toată lumea încerca să ghicească momentul în care preşedintele Bush va lansa prima bombă.

– Pleacă acolo o mulţime de jurnalişti, Katie. Va fi bine.

– Mi-e teamă, Tully. Dacă...

– N-ai niciun motiv, spuse Tully pe un ton hotărât. Nici să nu gândeşti aşa. O să-l urmăresc de la postul de televiziune. Majoritatea ştirilor vin la noi. O să veghez asupra lui pentru tine.

– Şi o să-mi spui adevărul, indiferent care va fi acela?

Tully oftă. Promisiunea lor obişnuită nu mai era dătătoare de speranţă, ci căpătă brusc o tentă întunecată, pe care se strădui s-o ignore.

– Indiferent care va fi acela, Katie. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Acest război nu va dura. Se va întoarce acasă înainte ca Marah să facă primii paşi.

– Mă rog să ai dreptate.

– Am întotdeauna dreptate. Ştii asta.

Tully închise telefonul, ascultând zgomotul făcut de Grant,

care dăduse drumul la duş. Zumzăitul lui, care de obicei o făcea să zâmbească, nu avu acelaşi efect. Pentru prima oară după mult timp se temea. Johnny la Bagdad!

Kate primi primul mesaj de la Johnny la două zile după plecarea lui. Până atunci se învârtise prin casă ca o ameţită, fără să se îndepărteze de noul fax-telefon, instalat pe tejgheaua bucătăriei. În timp ce făcea treburile zilei, schimba scutece, citea poveşti, urmărind-o pe Marah care se târa de la o potenţial periculoasă piesă de mobilier la următoarea, se gândea: *Johnny, dă-mi măcar de ştire că trăieşti şi eşti bine.* El îi spusese că se puteau da telefoane strict necesare (la care ea argumentase că nevoia ei era imperioasă şi de ce nu conta asta?), dar că accesul la fax nu era doar posibil, ci relativ uşor.

Aşa că aşteptă.

Când sună telefonul la patru dimineaţa, azvârli pătura de pe ea şi se dădu jos de pe sofa, împleticindu-se spre bucătărie, aşteptând să-i parvină mesajul. Înainte să citească primul cuvânt, începu să plângă. Numai faptul că văzuse scrisul lui citeţ o făcu să-i simtă şi mai tare lipsa.

Dragă Katie,

Aici este o adevărată nebunie. Nu ştim exact ce se petrece, este un joc al aşteptărilor. Jurnaliştii sunt cazaţi la hotelul Al Rashid în mijlocul Bagdadului şi avem acces nelimitat la ambele zone. Extinderea acestui război va schimba totul. Mâine plecăm din oraş pentru prima oară. Nu-ţi face grji, voi fi atent.

Trebuie să plec. Sărut-o pe Marah din partea mea.

Te iubesc

Johnny.

După aceea, au sosit cam două faxuri pe săptămână. Nu i se păreau de-ajuns.

Kate,

Bombardamentul a început aseară. Sau poate e mai corect să spun azi-dimineaţă? Am avut o privire de ansamblu din

hotel și totul mi s-a părut îngrozitor. La Bagdad era o noapte înstelată, dar bombele au transformat orașul într-un iad. Un bloc turn cu birouri a explodat lângă hotel și m-a învăluit o căldură cumplită, de parcă m-aș fi aflat într-un cuptor.

Sunt foarte atent.

Te iubesc,

Johnny

Kate,

Șaptesprezece ore de bombardament și încă nu s-a încheiat numărătoarea. Nu va mai rămâne nimic în picioare când se va opri. Mă întorc la lucru.

Kate,

Regret că a trecut multă vreme de la ultima scrisoare. Echipa pleacă des în misiuni, așa că nu am nici cinci minute pentru mine. Dar sunt bine. Obosit. La naiba, poate chiar ceva mai mult. Epuizat. Prima noastră colegă de echipă a fost luată prizonieră azi-noapte și lucrul acesta ne-a afectat pe toți. Sper ca într-o zi să-ți pot povesti ce simți când vezi toate astea, dar acum nu mă pot gândi la asta, dacă vreau să dorm un pic. Se zvonește că irakienii vor incendia sondele de petrol din Kuwait și că va trebui să relatăm de acolo. Sărutări lui Marah și mai multe ție.

Kate se uită la ultimul fax primit. Era datat 21 februarie 1991, cu circa o săptămână în urmă.

Ea stătea în living, urmărind reportajele de război la televiziune. Ultimele șase săptămâni fuseseră cele mai grele din viața ei. Aștepta, aștepta mereu acel telefon, care să confirme întoarcerea lui acasă, un reportaj special, menit să vestească sfârșitul războiului. Potrivit ultimelor știri, atacul final al aliaților putea să înceapă oricând. Un atac la sol. Asta o speria mai mult ca orice pentru că îl știa pe Johnny. Va face tot posibilul să ajungă pe un tanc, să facă un reportaj pe care nu l-ar fi putut realiza nimeni altcineva.

Așteptarea o marcase îngrozitor. Pierduse mult în greutate

şi nu dormise nicio noapte întreagă după acel somn odihnitor din noaptea petrecută la hotel.

Împături ultimul fax şi-l aşează peste celelalte. În fiecare zi îşi spunea că nu le va desface şi-i va reciti cuvintele, însă nu se putea abţine.

În ziua aceea se apucă să facă mai multe lucruri, dar nu termină niciunul şi se aşează pe canapea uitându-se la televizor. Şedea acolo de vreo două ore.

Marah stătea lângă măsuţa de cafea; apucase marginea acesteia cu mânuţele ei grăsune şi pufoase, legănându-se ca o dansatoare de break dance, vorbind pe limba ei. În cele din urmă se lăsă pe fundul umflat de pampers şi se depărtă de canapea.

– Stai lângă mami, îi spuse Kate ca un automat. La televizor se vedeau arzând sondele de petrol, aerul deasupra lor se înălţa ca un nor gros de fum.

Prin încăpere, Marah găsise ceva. Kate ştiu asta după liniştea care se lăsă brusc. Sări ca arsă şi se duse spre scaunul de lângă şemineu.

Scaunul lui Johnny.

Nu te gândi la asta, îşi spuse. Johnny se va întoarce în orice moment ca să se aşeze din nou acolo şi să citească ziarul după orele de muncă.

Se aplecă şi-şi ridică de pe jos fiica cea curioasă, care o privi cu ochii ei imenşi, căprui şi începu să gângurească. Kate nu putu să nu zâmbească văzând cât se străduia Marah să comunice şi ca întotdeauna, bucuria evidentă a fiicei sale i se transmise şi ei.

– Hei, dovlecel, ce-ai găsit acolo?

O duse înapoi la sofa, după care închise televizorul. Era de-ajuns. Dădu drumul la aparatul de radio. Era pe un canal cu melodii vechi, care o făceau întotdeauna să tresalte în ritmul muzicii. În mintea ei, anii şaptezeci nu erau atât de departe. Eagles cântau *Desperado.*

Kate se lăsă purtată de acordurile muzicii în alte vremuri mai bune. Ţinându-şi fiica strâns în braţe, dansă cu ea prin living, cântând odată cu formaţia. Marah chicotea şi ţopăia în

brațele ei și Kate izbucni în râs pentru prima dată după atâtea zile. Sărută obrăjorii dolofani ai fiicei sale, își vârî nasul în gâtul ei catifelat și o gâdilă până când ea începu să țipe de încântare.

Se distrau atât de bine, încât Kate nici nu-și dădu seama că suna telefonul. Când îl auzi alergă la radio, îl închise și răspunse.

– Doamna John Ryan? Legătura era. Sigur, de la distanță mare. *Doar în cazuri de necesitate.*

Îngheță, o strânse mai tare pe Marah, care se foia în brațele ei.

– La telefon.

– Sunt Lenny Golliher. O amică a soțului dumneavoastră. Sunt aici cu el în Bagdad. Îmi pare rău că trebuie să vă spun, doamnă Ryan, ieri a fost un bombardament....

Șeful de sală o conduse pe Edna la masa la care stătea de obicei, iar Tully veni în urma ei încercând să se holbeze la oamenii de afaceri și la celebritățile adunate acolo pentru a lua masa de prânz. Era evident că „21" reprezenta unul dintre acele locuri din Manhattan, unde veneai ca să fii văzut. Edna se opri aproape la fiecare masă să salute pe cineva și-i prezentă pe toți lui Tully, spunându-le: „Este o fată pe care ar trebui s-o urmăriți cu luare-aminte".

Când se așezară la masă, Tully simțea că plutește. Abia aștepta s-o sune pe Kate, să-i spună că l-a cunoscut pe John Kennedy jr.

Ea știa ce importanță au toate acestea. Edna îi confirma astfel faptul că-i recunoștea meritele.

– De ce eu? a întrebat-o când a plecat chelnerul.

Edna și-a aprins o țigară și s-a rezemat de spătarul scaunului. Înclinând din cap la salutul cuiva din restaurant lăsă impresia că nu auzise întrebarea. Tully tocmai se pregătea să repete, când Edna spuse încet:

– Îmi amintești cum eram eu odinioară. Văd că te surprinde.

– Mă flatează.

– Provin dintr-un orășel din Oklahoma. Când am ajuns la New York cu diploma de ziaristă și o slujbă de secretară, am

aflat adevărul despre această carieră. Aproape toţi sunt Cineva sau se înrudesc cu Cineva. Un nimeni trebuie să lupte din greu. Cred că n-am dormit niciodată mai mult de cinci ore încontinuu, n-am mai petrecut o vacanţă cu familia şi n-am mai făcut o partidă bună de sex de vreo zece ani.

Chelnerul le aduse mâncarea, le-o servi înclinându-se servil şi dispăru din nou. Fără să lase ţigara din mână, Edna începu să taie friptura.

– Când te-am văzut, mi-am spus: pe fata asta am de gând s-o ajut. Nu ştiu de ce în afară de faptul că, după cum ţi-am mai spus, îmi aminteai de mine.

– A fost ziua mea norocoasă.

Edna încuviinţă şi continuă să mănânce.

– Doamnă Guber? Era din nou acel şef de sală care-i aducea telefonul.

– Un telefon urgent pentru dumneavoastră.

Ea luă receptorul şi spuse:

– Ascult. După o vreme spuse: Cum se numesc? Cum? Bombă? Începu să noteze. Un reporter din Seattle a fost ucis, un producător rănit.

Tully nu mai auzi nimic după cuvântul producător. Vocea Ednei deveni zgomot de fond. Se aplecă spre ea.

– Cine este?

Edna apăsă receptorul de piept.

– Doi tipi de la o filială din Seattle au fost răniţi în bombardament. De fapt, reporterul a murit. Producătorul, John Ryan, este în stare critică. Şi-a reluat convorbirea. Cum se numea reporterul?

Tully a făcut un efort să tragă aer în piept. Nu se putea gândi decât la Johnny. Închise ochii, dar asta n-o ajută cu nimic; în întuneric retrăi zeci de amintiri dureroase – stăteau împreună pe pontonul casei lui discutând despre viitorul ei... dansau în acel club din zona deochiată a oraşului, cu mulţi ani în urmă... îl văzuse privind-o pe Marah pentru prima oară cu lacrimi în ochi.

– O, Doamne, spuse ridicându-se în picioare.Trebuie să plec.

Edna se uită la ea şi rosti foarte încet:

– Ce este?

Ea abia putu să articuleze cuvintele care-i ardeau buzele:

– Johnny Ryan este soţul celei mai bune prietene.

– Adevărat? Edna se uită la ea, apoi spuse în receptor: Maury, dă-i subiectul ăsta lui Tully. Are o legătură personală cu subiectul. Te sun imediat. Şi închise. Stai jos, Tully.

Ea se supuse automat. Picioarele îi cedaseră, oricum. Acele amintiri o afectaseră profund.

– Trebuie s-o ajut pe Katie, murmură.

– E un reportaj de zile mari, Tully, spuse Edna.

Tully făcu un gest evaziv cu mâna.

– Nu mă interesează. Este cea mai bună prietenă a mea.

– Nu-ţi pasă? zise Edna ridicând glasul. Oricine şi-ar dori reportajul ăsta, dar tu ai un avantaj. Ştii ce înseamnă asta?

Tully se încruntă, încercând să se detaşeze de îngrijorarea sa. N-ar fi trebuit să-şi pericliteze cariera.

– Nu ştiu.

– Atunci nu eşti ceea ce am crezut. De ce n-ai putea obţine exclusivitate şi să-ţi consolezi în acelaşi timp şi prietena?

Tully se gândit câteva clipe.

– Dacă aşa pui problema...

– Cum altfel? Poţi obţine interviul pe care nu-l va avea nimeni altcineva. O chestie ca asta te va propulsa considerabil. S-ar putea să ţi se încredinţeze emisiunea de ştiri.

Tully n-a rezistat tentaţiei. La ştirile de dimineaţă se lansau noutăţile cele mai importante ale zilei. Oricine era trimis acolo se bucura de o recunoaştere deosebită. Expunere naţională zilnică. Unii făcuseră saltul de la emisiunea de ştiri, la rolul de moderator.

– Şi pot să-i asigur maximum de protecţie lui Kate cât timp sunt acolo.

– Exact. Edna ridică receptorul şi formă numărul. Hart ne poate realiza o exclusivitate, Maury. E ca şi făcut. Garantez eu pentru ea. Când închise, privirea Ednei era ca de oţel. Să nu mă dezamăgeşti.

Tot drumul de la restaurant până la birou, Tully a încercat

să se convingă că făcuse ce trebuia. Când a ajuns la serviciu şi-a aruncat haina pe spătarul unui scaun şi a încercat să dea de Kate. Telefonul a sunat la nesfârşit. În final a răspuns robotul.

Aţi sunat la familia Ryan. Nici Johnny nici Kate nu vă pot răspunde acum, dar dacă vreţi să lăsaţi un mesaj vă vom suna de îndată ce va fi posbil.

Când auzi beep-ul, Tully spuse:

– Hei, Katie, sunt eu. Am aflat...

Kate ridică receptorul şi deconectă robotul.

– Salut, spuse, părând complet debusolată. Ai primit mesajul meu. Îmi pare rău că l-am lăsat pe robot. Reporterii nu mă mai slăbesc.

– Katie, cum...

– Este într-un spital în Germania. Peste două ore plec acolo cu un avion militar. Te sun când aterizez.

– Nici vorbă, ne vedem la spital.

– În Germania?

– Sigur. Doar n-o să te las să treci singură prin asta. Mama ta a luat-o pe Marah, nu?

– Da. Vorbeşti serios, Tully? Din vocea lui Kate răzbătu o undă de speranţă.

– Prietene pe viaţă, nu?

– Indiferent ce se va întâmpla. Vocea lui Kate tremura. Îţi mulţumesc, Tully.

Tully ar fi vrut să-i spună *pentru asta sunt prietenii,* dar cuvintele îi rămaseră în gât. Nu se gândea decât la exclusivitatea promisă Ednei.

21

Timp de şaisprezece ore, Kate a oscilat emoţional între speranţă şi disperare. La început, s-a concentrat asupra detaliilor: şi-a sunat părinţii, a pregătit lucrurile lui Marah, actele.

Ora în care fusese ocupată se dovedise salvatoare; altfel şi-ar fi petrecut-o făcându-şi probleme. În timpul zborului luase pastile de dormit pentru prima oară în viaţă, şi cu toate că a avut un somn agitat, întunecat şi neodihnitor, a fost mult mai bine decât să stea trează.

Acum era condusă la spital. Când s-a apropiat de intrare a văzut ceata de reporteri. Cineva din mulţime probabil o recunoscuse, pentru că s-au întors cu toţii ca nişte fiare dezlănţuite şi s-au năpustit asupra ei.

– Doamnă Ryan, ce ne puteţi spune despre starea soţului dumneavoastră?

– Este rănit la cap?

– V-a spus ceva?

– A deschis ochii?

Ea nu s-a oprit din mers. Ca orice soţie de producător, ştia cum să se descurce cu jurnaliştii. Erau respectuoşi, având în vedere profesia lor. Cu toate că Johnny făcea parte din breasla lor şi că asta i se putea întâmpla oricui, un reportaj era un reportaj.

– Nu am nimic de spus. Şi-a făcut loc printre ei şi a intrat în spital. Arăta ca orice alt spital, cu pereţii albi, podele lustruite, oameni cu uniforme apretate, care alergau pe coridoarele largi.

Fuseseră preveniţi de venirea ei, pentru că o femeie corpolentă în uniformă albă şi cu bonetă apretată de asistentă se îndreptă imediat spre ea, zâmbindu-i cu înţelegere.

– Sunteţi doamna Ryan, spuse cu un pronunţat accent englezesc.

– Da.

– Vă voi conduce în salonul domnului Ryan. Imediat va sosi medicul să discute cu dumneavoastră.

Kate dădu aprobator din cap.

Din fericire, femeia încetă să vorbească pe drumul spre lift. La etajul trei au trecut de camera asistentelor şi s-au îndreptat spre salonul lui.

El părea fragil şi pierdut, ca un copil în patul părinţilor. Kate se opri dându-şi seama prea târziu că irosise timp preţios

imaginându-şi întâlnirea lor şi că nu anticipase corect realitatea. Acest bărbat din faţa ei era doar o umbră a soţului ei plin de viaţă şi frumos.

Avea capul acoperit cu bandaje albe. Partea stângă a feţei îi era umflată şi fără culoare; amândoi ochii îi fuseseră bandajaţi. De jur-împrejur existau o mulţime de aparate şi dispozitive de resuscitare.

Asistenta a bătut-o pe umăr, apoi a împins-o încet spre pat.

– Trăieşte, i-a spus. Asta trebuie să vedeţi când îl priviţi.

Kate a făcut cel mai greu pas din viaţa ei. Până în acel moment nu-şi dăduse seama că se oprise din mers.

– De obicei este un bărbat puternic.

– Acum are nevoie să vadă că dumneavoastră sunteţi puternică.

Îndemnul a mobilizat-o pe Kate. Avea o misiune aici. Mai târziu când va fi singură n-are decât să se lase în voia simţămintelor şi să cadă pradă gândurilor.

– Vă mulţumesc, i-a spus asistentei şi s-a apropiat de pat.

În urma ei uşa s-a închis încet şi în clipa aceea ştiu că rămăseseră singuri, ea şi acest bărbat care era şi nu era Johnny al ei.

– Nu aşa ne-am înţeles, i-a zis ea. Îmi amintesc că mi-ai promis că va fi bine. Presupun că aşa vei face. S-a şters la ochi şi s-a aplecat să-i sărute obrazul umflat. Mama şi tata s-au rugat pentru tine. Marah este cu ei acum. Iar Tully vine cu avionul să ni se alăture; ştii ce furioasă va fi dacă n-o să-i acorzi întreaga ta atenţie. Ar fi bine să te trezeşti înainte să te cicălească până în ultimul ceas al vieţii. Se poticni când rosti aceste cuvinte, clipi şi se îndreptă de spate cu un efort de voinţă. Mă auzi, Johnny Ryan? Dă-mi un semn că eşti aici cu mine. Se aplecă, îi luă mâna în palmele sale. Strânge-mi mâna, iubitule. Ştiu că poţi. Apoi spune-mi ceva, la naiba! Nici măcar n-o să ţip la tine că m-ai speriat de moarte. Oricum, nu acum.

– Doamnă Ryan?

Kate nu auzise când se deschisese uşa. Când s-a întors, un bărbat stătea cam la cinci metri de ea.

– Sunt doctorul Carl Schmidt. Mă ocup de cazul soţului dumneavoastră.

Ar fi fost politicos să se ducă spre el şi să-i întindă mâna, mai ales că toată viaţa ei Kate a făcut lucrurile aşa cum trebuia, dar în clipa aceea nu se putea mişca, n-ar fi fost în stare să pretindă că totul e în regulă.

– Şi? Fu tot ce putu să spună.

– A fost rănit grav la cap, fără îndoială. Acum este sub sedative puternice, aşa că nu i-am putut face teste concludente ale funcţiei creierului. A beneficiat de o îngrijire excelentă la Bagdad. Doctorii i-au îndepărtat acea secţiune din craniu...

– Ce au făcut?

– I-au scos o parte din craniu, ca să permită creierului să se dilate. Nu vă faceţi probleme. Este ceva obişnuit în cazul unei astfel de răni.

Ea ar fi vrut să spună că doar o operaţie de apendicită ar fi fost ceva obişnuit, dar n-a îndrăznit.

– De ce are ochii bandajaţi?

– Nu ştim încă dacă...

Uşa din spatele lor se dădu de perete. Tully năvăli în încăpere – acesta era cuvântul potrivit – şi rămase nemişcată. Răsufla greu, iar faţa îi era suspect de strălucitoare.

– Iartă-mă că am ajuns aşa de târziu, Kate. Nimeni n-a putut să-mi spună unde naiba sunteţi.

– Îmi pare rău, interveni doctorul. Doar familia are acces aici.

– Face parte din familie, spuse Kate întinzând mâna spre Tully. Aceasta a bătut-o uşor pe mână, apoi a strâns-o la piept; au plâns împreună, ţinându-se în braţe, până când, în cele din urmă Kate s-a retras ştergându-şi ochii.

Doctorul le-a spus:

– Nu ştim dacă va mai vedea. Vom afla lucrul acesta în cazul în care se va trezi.

– Când se va trezi, preciză Tully, dar vocea îi tremura.

– Următoarele patruzeci şi opt de ore vor fi hotărâtoare, a continuat doctorul, de parcă n-ar fi fost întrerupt.

Patruzeci şi opt de ore. I se părea o veşnicie.

– Continuați să-i vorbiți, spuse doctorul. Asta nu-i face rău.

Kate încuviință, făcându-i loc doctorului care se apropie de pat și-l examină pe Johnny. A mai notat ceva în fișa medicală, apoi a plecat.

Imediat după plecarea lui, Tully a luat-o pe Kate pe după umeri, scuturând-o ușor.

– N-o să punem răul înainte. *Herr* Doktor nu-l cunoaște pe Johnny Ryan. Noi îl știm prea bine. Ți-a făgăduit că o să se întoarcă acasă la tine și la Marah și el își ține promisiunile.

Simpla prezență a lui Tully a îmbărbătat-o pe Kate, a ținut-o pe linia de plutire. Puterea care părea s-o fi părăsit i-a revenit.

– Ar fi bine să asculți ce-ți spune, Johnny. Știi ce urât face când nu-i dai dreptate.

Următoarele șase ore au stat acolo la căpătâiul lui. Kate a vorbit cât a putut, apoi n-a mai avut putere și a izbucnit în plâns. Tully i-a luat locul preluând inițiativa.

Pe la miezul nopții – Kate habar n-avea cât era ceasul – au coborât la cafeneaua goală, au cumpărat mâncare de la automat și s-au așezat lângă fereastră.

Se priveau.

– Ce vei face cu presa?

Kate și-a ridicat privirea.

– Ce vrei să spui?

Tully a ridicat din umeri și a sorbit din cafea.

– Ai văzut reporterii din fața spitalului. Este un erou, Katie.

– Asistenta mi-a spus că au încercat să-l fotografieze când a fost adus. Un reporter a vrut să mituiască un paznic ca să-i fotografieze chipul bandajat. S-au comportat ca niște ticăloși.

– Nu toți suntem așa, Kate.

– El n-ar fi vrut să se facă valuri.

– Glumești? Doar e jurnalist! Sigur ar fi fost de acord ca vreunul din colegi să preia reportajul.

– Crezi c-ar vrea ca lumea întreagă să afle că va rămâne orb, sau cu creierul afectat? Cum ar mai putea să lucreze din

nou? Nici vorbă. Povestea lui nu va fi dată publicității până când nu vom ști cum va evolua.

– Au spus c-ar putea avea creierul afectat?

– I-au îndepărtat o porțiune din craniu. Ce crezi? Kate se cutremură. Nu e nevoie ca lumea să se uite sub bandajele lui.

– Este o știre, Kate, îi spuse Tully cu blândețe. Dacă mi-ai acorda mie exclusivitatea, eu te-aș putea proteja.

– Dacă n-ar exista știrile astea blestemate, el n-ar lupta acum să supraviețuiască.

– Nu sunt singura care crede în ele.

A fost o aluzie directă la lucrurile pe care Tully și Johnny le aveau în comun, acea legătură care întotdeauna o excludea pe Kate. Ar fi vrut să facă o remarcă inteligentă, dar era prea istovită. Nu dormise bine de săptămâni întregi și o durea fiecare mușchi, fiecare tendon.

Tully își puse palma peste mâna lui Kate.

– Lasă-mă să mă ocup eu de presă în locul tău. În felul acesta nici nu va trebui să te gândești la ea. Kate zâmbi pentru prima oară în ultimele douăzeci și patru de ore.

– Ce m-aș face fără tine, Tully?

– Glumești? De trei zile aștept să suni, iar când o faci îmi spui că mai ai nevoie de timp?

Tully se aplecă spre telefonul cu fise, încercând să facă abstracție de faptul că se afla într-un loc public.

– Familia nu este pregătită să dea declarații, Maury. Doctorii le respectă dorința. Sunt sigură că poți înțelege asta.

– Să înțeleg? Cui dracului îi pasă dacă înțeleg? Astea sunt știri internaționale, Tully, nu vreo bârfă de două parale. CNN a transmis că este rănit la cap...

– N-a fost confirmat oficial.

– La naiba, Tully. Mă pui într-o situație dificilă. Șefii sunt supărați. Azi dimineață au luat în calcul posibilitatea de a numi pe altcineva în locul tău. Dick vrea să trimită...

– O să-ți dau ceva.

– Dă-mi reportajul astăzi și îți promit te mut la „Colțul știrilor" începând de săptămâna viitoare.

Tully se gândi un moment, imaginându-şi coordonatele schimbării.

– Vorbeşti serios?

– Ai la dispoziţie douăzeci şi patru de ore, Tully. Când expiră, poţi fi cineva sau nimeni. De tine depinde.

Tully îl auzi cum trânteşte telefonul. Prin ferestrele de sticlă ale holului vedea reporterii adunaţi pe trotuar. Aşteptau de trei zile un comunicat oficial despre starea lui Johnny. Între timp raportaseră lucrurile cunoscute deja – evenimentele care au precedat bombardamentul, rapoartele din zona de conflict despre răniţi şi relatarea din America Centrală. Se folosiseră de asta pentru a trece la alte subiecte tangenţiale, cum ar fi primejdiile ce-i pândesc pe jurnaliştii care relatează din zonele de război, provocările specifice ale Furtunii în Deşert şi numeroasele tipuri de accidente care se petrec de obicei în timpul bombardamentelor.

Rămase acolo întrebându-se cum avea să acopere acest subiect. Totul trebuia făcut foarte corect, pentru ca atât Maury, cât şi Kate să obţină ce vor. Depindea de ea să facă toate astea să se întâmple şi dacă se descurca se putea schimba viitorul. Şi-ar fi dat şi viaţa numai să n-o dezamăgească pe Edna şi, aşa cum îi spusese ea, putea să-şi facă treaba şi în acelaşi timp s-o protejeze pe Kate. Va trebui să dea drumul la reportaj, dar important era felul în care o va face.

Cu grijă. Cu tact. Nu va insera nicio referire la creierul afectat, sau la potenţiala orbire. În felul acesta, toată lumea va obţine ceea ce dorea.

Colţul ştirilor. Toată viaţa visase la asta, ca un început pentru orice. Nu putea rata ocazia aceasta. Sigur, Kate va înţelege importanţa momentului.

Desigur.

Zâmbind, plecă să-l caute pe cameraman. Vor începe cu câteva cadre generale, interiorul şi exteriorul spitalului, lucruri de genul acesta. Vor ascunde camera cât va fi nevoie. Din fericire, toţi cei care contau în branşa asta ştiau că Kate îi permisese lui Tully acces deplin, să-l viziteze oricând pe Johnny.

Se îndreptă spre uşa din faţă şi ieşi în aerul cenuşiu şi rece al după-amiezii. Cameramanul ei stătea deoparte, fără să se amestece cu grupul de reporteri. La semnalul ei, acesta ascunse camera sub haină şi veni spre ea.

Kate stătea în biroul doctorului Schmidt, ascultându-l.

– Aşadar, umflătura nu cedează, spuse încercând să nu-şi frângă mâinile transpirate. Era atât de sfârşită, încât se lupta să-şi ţină ochii deschişi.

– Nu aşa de repede cum ne-am fi dorit. Dacă nu apare în scurt timp o îmbunătăţire, cred că-l vom opera din nou.

Ea încuviinţă.

– Nu vă faceţi probleme încă, doamnă Ryan. Soţul dumneavoastră este un bărbat foarte puternic. Vedem că luptă din greu.

– De unde ştiţi?

– E suficient faptul că a supravieţuit. Un altul mai slab n-ar mai fi printre noi.

Ea încercă să-şi extragă puterea din afirmaţia lui, să creadă cu adevărat, dar îi era greu să se agaţe de această speranţă. Fiecare zi care trecea o istovise, subminase refuzul ei de a crede că-l va pierde; teama îi dădea tot mai des târcoale.

Doctorul Schmidt se ridică în picioare.

– Trebuie să văd un pacient acum. O să vă însoţesc pe o porţiune din drumul spre salonul domnului Ryan.

Ea încuviinţă şi încercă să ţină pasul cu el. Pentru un moment, cu el alături, ascultând acea minunată voce autoritară, simţi că tânjeşte după tatăl ei.

– De aici, eu trebuie s-o iau în altă direcţie, spuse doctorul Schmidt arătând spre holul care ducea la departamentul de radiologie.

Kate dădu aprobator din cap. Ar fi vrut să mormăie un simplu la revedere, să-l urmărească cum se depărtează. Pe la capătul coridorului, el se contopi în masa cadrelor medicale îmbrăcate în alb şi dispăru.

Oftând, ea se întoarse în camera lui Johnny. Dacă avea noroc, Tully se afla acolo. Simpla prezenţă a prietenei ei îi era

de mare ajutor. Gândindu-se retrospectiv, Kate nu știa cum s-ar fi descurcat fără Tully. Jucaseră cărți, își spuseseră povești, chiar fredonaseră cântece vechi împreună, sperând că Johnny se va trezi și le va cere să facă liniște. Noaptea trecută, Tully găsise un episod vechi din *The Partridge Family* în limba germană. O uimise pe Kate cu replicile scrise de ea în care David Cassidy își făcea griji pentru sora lui de la TV. Asistentele veniseră să le potolească.

Kate o luă după colț și văzu un bărbat înalt cu părul lung și o haină pufoasă albastră, cu blugi jerpeliți stând la ușa salonului lui Johnny. Avea o cameră neagră atârnată de umăr. Înregistra chiar în momentul acela; și-a dat seama de acest lucru văzând lumina roșie a aparatului.

A alergat pe hol, l-a apucat de mânecă și l-a întors cu fața spre ea.

– Ce dracului faci aici? L-a izbit atât de tare, încât omul s-a clătinat pe picioare, fiind pe punctul să cadă. A avut o senzație atât de plăcută, încât și-a dorit să-l lovească în plină figură. Gunoiule! a șuierat ea, închizându-i camera cu o mișcare din deget.

În clipa aceea a văzut-o pe Tully. Cea mai bună prietenă a ei se afla la capul lui Johnny, îmbrăcată într-un pulover roșu decoltat și pantaloni negri, cu părul aranjat, machiată, ținând în mână microfonul.

– O, Dumnezeule! șopti Kate.

– Nu este ceea ce crezi.

– Nu relatezi starea lui Johnny?

– O fac, știi că o fac, dar voiam să discut cu tine despre asta. Să-ți explic tot. Am venit să te rog să...

– Cu un cameraman, spuse Kate făcând un pas înapoi.

Tully a alergat spre ea, implorând-o.

– A sunat șeful meu. Mă concediază dacă nu vin cu un reportaj pe tema asta. Am știut că mă vei înțelege dacă-ți voi spune adevărul. Cunoști domeniul știrilor și știi cât de mult înseamnă pentru mine, dar n-aș face nimic care să te afecteze pe tine sau pe Johnny.

– Cum îndrăznești? Credeam că-mi ești prietenă!

– Sunt prietena ta. Din vocea lui Tully răzbătea panica. În privirea ei se citea ceva atât de neobișnuit, încât Kate avu nevoie de câteva clipe s-o identifice; era teamă. Știu că n-ar fi trebuit să încep să înregistrez, dar nu mi-am imaginat că te-ar deranja. Pe Johnny în mod sigur nu l-ar afecta. Este om de știri, ca și mine. Cum ai fost și tu. Știe că reportajul...

Kate o plesni cu putere peste față.

– El nu este tema reportajului tău. Este soțul meu. La acest ultim cuvânt, Kate își pierdu vocea. Ieși. Pleacă de aici. Când văzu că Tully nu se mișcă, Kate începu să țipe: Imediat. Ieși naibii din salonul ăsta. Nu au acces decât membrii familiei.

La patul lui Johnny sună alarma.

Asistentele îmbrăcate în alb dădură buzna în încăpere, despărțindu-le pe Kate și pe Tully. L-au așezat pe o targă și l-au scos din încăpere.

Kate a rămas acolo, uitându-se la cearșafurile goale de pe patul lui.

– Katie...

– Ieși, i-a spus ea pe un ton neutru.

Tully a apucat-o de mânecă.

– Haide, Katie! Ne-am jurat să fim cele mai bune prietene pentru totdeauna. Indiferent ce s-ar întâmpla. Îți amintești? Ai nevoie de mine acum.

– Nu mai ești genul de prietenă de care am nevoie. Kate își trase mâna și ieși în fugă din salon.

Abia când a ajuns la etajul al doilea, s-a refugiat la toaleta femeilor și a început să plângă în timp ce se uita la ușa metalică verde.

Câteva ore mai târziu, Kate stătea singură în sala de așteptare. În timpul zilei, din când în când se mai aflaseră acolo grupuri de oameni cu ochii umezi, așteptând vești despre cei dragi. Dar în momentul acela voluntarul de la pupitru plecase acasă și încăperea era goală.

Niciodată timpul nu se scursese atât de încet. Nu avea ce face, cum să se autoamăgească, să se gândească la altceva.

Încercase să răsfoiască nişte reviste, dar nu era niciuna în engleză, iar imaginile nu-i reţineau atenţia. Niciun telefon dat acasă n-ar fi ajutat-o. Fără Tully care s-o îmbărbăteze, se simţea copleşită de disperare.

– Doamnă Ryan?

Kate sări în picioare.

– Bună ziua, domnule doctor. Cum a decurs operaţia?

– Acum este bine. Creierul i-a sângerat foarte mult, din cauza umflăturii. Acum am oprit sângerarea. Poate asta ne va da speranţe de însănătoşire, nu? Să vă conduc înapoi, în salonului lui?

Slavă Domnului că Johnny era în viaţă.

– Vă mulţumesc.

Când trecură de camera asistentelor, el îi spuse:

– Vreţi să iau legătura cu prietena dumneavoastră, Tallulah? Nu cred că vreţi să fiţi singură acum.

– Este adevărat că nu vreau să rămân singură, răspunse Kate. Dar Tallulah nu mai are ce căuta aici.

– Ah. Bine. Trebuie să sperăm în continuare că se va trezi. De-a lungul anilor am văzut o mulţime de aşa-zise miracole aici. Adesea mă gândesc că şi credinţa are rolul ei.

– Mă tem să sper prea mult, spuse ea încet.

El se opri la uşa salonului lui Johnny şi o privi lung.

– N-am spus că este uşor să-ţi făureşti speranţe, ci doar că este nevoie de asta. Iar dumneata te afli aici, eşti alături de el. Asta înseamnă un fel de curaj, nu? O bătu pe umăr şi o lăsă lângă uşă.

Ea nu mai ştiu cât stătu acolo, în acel spital de un alb imaculat, apoi intră într-un târziu şi se aşeză. Cu un ton liniştit închise ochii şi-i vorbi. Nici ea nu-şi dădea seama ce-i spune. Ştia doar că o voce putea împrăştia întunericul dintr-un loc tenebros din care doar lumina te putea scoate.

Următorul lucru pe care-l percepu fu ivirea zorilor. Razele soarelui pătrundeau prin ferestrele exterioare, luminând podeaua cu linoleum bej şi pereţii alb-cenuşii.

Se ridică de pe scaun şi veni lângă pat simţindu-şi tot corpul dureros de ţeapăn.

– Salut, frumosule, murmură aplecându-se să-l sărute pe obraz. I se scoseseră bandajele de pe ochi, iar acum ea putea să vadă cât de tumefiat îi era ochiul stâng.

– Nu mai sângerezi la nivelul creierului, nu? Când simți nevoia să ți se acorde atenție încearcă prin vechile metode, scoate-mă din sărite sau sărută-mă.

Ea continuă să-i vorbească, până când nu mai știu ce să-i spună. Într-un târziu dădu drumul la televizorul aflat într-un colț. S-a deschis cu un pocnet și un bâzâit, apoi a apărut o imagine alb-negru cu purici.

– Ceea ce iubești atât de mult, i-a spus cu amărăciune, întinzându-se să-i ia mâna. Ținându-i degetele uscate, moi, în palmele sale, a rămas o vreme nemișcată. Aplecându-se, l-a sărutat pe obraz. Deși el mirosea a spital și a dezinfectante și medicamente, dacă se străduia și credea cu putere în asta, putea să-i simtă și parfumul lui obișnuit.

– Televizorul este deschis. Tu ești știrea zilei.

Niciun răspuns.

Încet, ea trecu în revistă toate canalele căutând unul în engleză.

Chipul lui Tully umplu ecranul.

Ea se afla în fața spitalului, cu microfonul la gură. În partea de jos a ecranului erau traduse cuvintele ei:

„De zile întregi omenirea se întreabă și își face griji pentru starea lui John Patrick Ryan, producătorul TV de știri care a fost grav rănit, când a explodat o bombă lângă hotelul Al Rashid. Deși înmormântarea lui Arthur Gulder care era cu el a avut loc ieri, familia Ryan și spitalul german nu permit accesul jurnaliștilor. Și cum i-am putea acuza? Este o mare tragedie pentru familia Ryan. John – Johnny pentru prieteni – a suferit o traumă severă în acea explozie. A beneficiat de îngrijiri medicale competente la un spital al armatei lângă Bagdad. Specialiștii mi-au spus că n-ar fi supraviețuit fără acea intervenție."

Imaginea se schimbă. Acum, Tully stătea lângă patul lui Johnny. El zăcea nemișcat, cu capul și ochii bandajați. Deși camera zăbovi îndelung asupra lui Johnny, înainte de a reveni asupra chipului lui Tully, imaginea lui era greu de uitat.

„Nu se ştie ce se va întâmpla cu domnul Ryan. Specialiştii cu care am vorbit spun că trebuie să aşteptăm, să vedem dacă umflătura din creierul lui va ceda. Dacă se va întâmpla asta, va avea şanse să se refacă. Dacă nu..." vocea îi pieri în clipa în care ea se îndreptă spre partea cealaltă a patului. Acolo privi direct în cameră. „Tot ce se întâmplă acum în acest caz stă sub semnul incertitudinii, cu o singură excepţie; este istoria unor eroi, atât aici, la spital, cât şi acasă. John Ryan ar fi vrut să le prezentăm americanilor povestea lui şi îl cunosc destul de bine ca să ştiu că era conştient de riscurile la care se expunea şi că, dacă i s-ar oferi din nou ocazia, ar face acelaşi lucru. Iar în timp ce el face reportaje despre război, soţia lui, Kathleen, a rămas acasă cu fiica lor de un an, considerând că misiunea soţului ei este foarte importantă. Sacrificiul acestei soţii de ostaş, ca şi acela al lui John Ryan i-au permis să accepte misiunea asta." Imaginea a arătat-o pe Tully pe treptele spitalului. „Sunt Talullah Hart şi relatez din Germania. Şi aş mai adăuga că toate rugăciunile noastre se îndreaptă în clipa asta spre familia Ryan."

Kate rămase cu ochii aţintiţi asupra ecranului televizorului mult timp după terminarea reportajului.

– Ne-a transformat în eroi, spuse ea, plimbându-şi privirea prin încăperea goală. Chiar şi pe mine.

Simţi o tresărire la nivelul palmei. A fost atât de subtilă, că nici n-a perceput-o la început. Încruntându-se şi-a lăsat privirea în jos.

Johnny şi-a deschis încet ochii.

– Johnny? şopti, temându-se că era o vedenie provocată de stres. Mă vezi?

El îi strânse mâna. A fost doar o uşoară tresărire; în mod normal nu putea fi considerată nici măcar o atingere, dar acum o făcu să plângă şi să râdă în acelaşi timp.

– Mă vezi? îl întrebă din nou, apropiindu-se. Clipeşte din ochi o dată dacă mă vezi.

Încet el îşi închise ochii.

Ea îl sărută pe obraz, pe frunte, pe buzele uscate.

– Știi unde te afli? îl mai întrebă ea, atingând butonul soneriei.

Vedea confuzia din ochii lui, și asta o speria.

– Dar eu? Știi cine sunt?

El o fixă cu privirea și înghiți anevoie. Apoi, încet deschise gura și spuse:

– A mea... Katie.

– Da, spuse ea izbucnind în lacrimi. Sunt Katie a ta.

Următoarele șaptezeci și două de ore au fost un vârtej de mesaje, proceduri, întâlniri, teste, schimbări de medicație. Kate l-a însoțit la oftalmologie, psihiatrie, terapie fizică, logopedie și terapia ocupațională și, desigur, la doctorul Schmidt. Se părea că fiecare trebuia să-și pună semnătura pe fișa lui Johnny, înainte de a-l muta la un centru de reabilitare din apropiere de casă.

– E norocos că te are, spuse doctorul Schmidt în încheierea vizitei.

Kate zâmbi.

– Eu sunt norocoasă că-l am.

– Da, acum îți propun să te duci la cafenea să mănânci ceva. Ai slăbit foarte tare săptămâna asta.

– Adevărat?

– Cu siguranță. Acum, du-te. Îl voi trimite înapoi în cameră pe soțul tău când se termină testarea.

Kate se ridică.

– Vă mulțumesc, doctore Schmidt. Pentru tot.

– Asta este meseria mea, zise el cu modestie.

Zâmbind, ea se îndreptă spre ușă. Aproape ajunsese acolo, când el o strigă din nou. Ea se întoarse:

– Poftim?

– Nu sunt prea mulți reporteri, dar oare se poate face un reportaj despre starea soțului dumitale? Noi am prefera ca ei să nu ne inoportuneze.

– O să mă gândesc.

– Foarte bine.

Kate ieși din birou și se îndreptă spre liftul aflat la capătul holului.

Cafeneaua era aproape goală la această oră târzie din ziua de joi. Văzu câteva grupuri de angajaţi adunaţi la mesele dreptunghiulare şi câteva familii care comandau mâncare. Era uşor de separat grupurile între ele. Angajaţii râdeau şi vorbeau în timp ce mâncau; familiile pacienţilor aşteptau în tăcere, uitându-se doar în farfurii, dar şi ridicându-şi capetele spre ceas la câteva minute.

Kate şi-a croit drum printre mese spre fereastră. Afară cerul era întunecat de un cenuşiu oţelit; în orice clipă putea începe să ningă sau să plouă.

Chiar dacă sticla îi distorsiona chipul, îşi dădea seama cât este de obosită, de epuizată.

Era ciudat, dar cumva suporta mai greu să fie singură cu bucuria decât cu disperarea ei. Apoi şi-ar fi dorit să stea liniştită, să-şi scoată totul din minte, să-şi imagineze numai lucruri bune. Acum ar fi vrut să râdă cu cineva, să toasteze pentru această sărbătoare şi să spună că ştiuse tot timpul că astfel se va sfârşi.

Nu. Nu cu oricine.

Cu *Tully.*

Toată viaţa ei, Tully fusese organizatoarea petrecerilor, cea care le dădea viaţă. Cea mai bună prietenă a ei ar fi închinat un pahar traversând strada, dacă asta ar fi vrut Kate.

Întorcându-se de la fereastră se duse la masă şi se aşeză.

– Nu ţi-ar strica să bei ceva.

Kate îşi ridică privirea. Tully se afla acolo îmbrăcată în blugi negri, strâmţi şi pulover de angora alb pe gât. Deşi părul şi machiajul îi erau perfecte, părea obosită. Şi nervoasă.

– Mai eşti aici?

– Credeai c-o să te las singură? Tully încercă să-i zâmbească, dar surâsul ei era anemic. Ţi-am adus o ceaşcă de ceai.

Kate privi ceaşca din mâna lui Tully. Ştia că era ceaiul ei preferat Earl Grey, cu cantitatea necesară de zahăr.

Aceasta reprezenta singura modalitate de a se scuza pentru ceea ce făcuse. Dacă Kate îl accepta ştia că întregul episod va fi dat uitării, trădarea şi palma nu vor mai însemna nimic, iar

ele vor reveni pe pista care le-a legat viețile. Fără regrete, fără resentimente. Vor fi din nou TullyșiKate, sau mă rog, cât de apropiate pot fi două femei mature.

– Reportajul a fost bun, spuse ea în treacăt.

Tully cerea iertare din priviri și înțelegere, dar îi zise doar atât:

– Am obținut Colțul Știrilor pentru săptămâna viitoare. Înlocuiesc pe cineva, dar e un început.

Kate se gândi; *așadar pentru asta m-ai vândut,* dar știu că nu putea rosti acele cuvinte cu voce tare. Se mărgini doar să-i spună:

– Felicitări.

Tully îi întinse ceașca de ceai.

– Ia-o, Katie. Te rog.

Kate o privi vreme îndelungată. Cunoștea puterea cuvântului *iartă-mă,* dar știa că nu-l va auzi. Tully nu era plămădită dintr-un asemenea aluat. Kate n-a aflat niciodată cum s-a întâmplat, cum și-a pierdut Tully capacitatea de a se scuza, dar bănuia că avea o legătură cu Cloud. Era un fragment din prietena ei care nu mai putea fi reparat din copilărie și care se cicatrizase. În cele din urmă, întinse mâna spre ceașca de ceai și spuse:

– Mulțumesc.

Tully zâmbi și se așeză alături de ea. Începuse să sporovăiască înainte de a se fi așezat la masă.

Curând, Tully o făcu pe Kate să râdă. Așa era între cele mai bune prietene. Asemenea surorilor și mamelor, te puteau irita în cel mai înalt grad, reușeau să-ți frângă inima, dar în final, când se termina totul, erau acolo făcându-te să râzi chiar și în cele mai dificile momente.

22

Oricât de nefast ar fi fost acel an pentru ea, Kate știa că putea fi și mai rău. În primele luni, bărbatul pe care-l adusese acasă din Germania semăna vag cu soțul ei. Creierul

lui îşi revenea încet şi uneori îşi pierdea răbdarea când nu deslușea vreun cuvânt, sau nu putea înțelege o idee. Petrecea ore întregi cu el la secția de recuperare, lucrând cu el şi terapeutul lui, sau aşteptând pe hol cu Marah.

Din secunda în care au ajuns acasă, Marah a intuit că e ceva în neregulă cu tatăl ei şi nimic, nicio mângâiere n-o putea consola. De cele mai multe ori, se trezea plângând în miezul nopții şi nu tăcea decât atunci când Kate o lua cu ei în pat (ceea ce mama condamna dându-şi ochii peste cap, aprinzându-şi o țigară şi spunându-i: „O să-ți pară rău")

În preajma sărbătorilor Kate a împodobit excesiv casa, în speranța că acele decorațiuni dragi lor îi vor aduna laolaltă încă o dată, iar familia de odinioară va redeveni pentru ei ceea ce fusese la început.

În timpul „Orei prietenelor", în vreme ce sorbea din paharul de vin şi le dădea asigurări mamei şi mătuşii Georgia că se descurcă fără probleme, a izbucnit în plâns.

Mama i-a luat mâna.

– E în ordine, iubito. Dă frâu liber lacrimilor.

Dar ea se temea să-i urmeze îndemnul.

– Sunt bine, i-a spus. Am avut un an greu, atât.

S-a auzit soneria.

Mătuşa Georgia s-a ridicat în picioare.

– Probabil au venit Rick şi Kelli.

Era Tully. Stătea pe verandă îmbrăcată cu o haină albă de caşmir trei sferturi şi pantaloni asortați; arăta grozav. Avea daruri în brațe pentru trei familii.

– Să nu-mi spuneți c-ați început „Ora prietenelor" fără mine. Dacă ați făcut-o, va trebui s-o luați de la capăt.

– Parcă ziceai că trebuie să pleci la Berlin, îşi aminti Kate dorindu-şi să se fi îmbrăcat ceva mai bine şi să se fi machiat.

– Şi să ratez Crăciunul? Nici vorbă. Puse darurile sub pom şi o îmbrățişă pe Kate.

Kate nici nu-şi dăduse seama până în clipa aceea cât de mult îi lipsise prietena sa.

Tully a transformat petrecerea liniştită a fetelor într-un adevărat bairam. La ora unu, la mult timp după ce ar fi trebuit

să bage curcanul la cuptor, mama, mătușa Georgia și Tully dansau după Abba și Elton John, cântând cât le ținea gura.

Kate stătea lângă pom. Încăperea părea că s-a luminat brusc din interior. Cum se făcea că Tully putea deveni așa de ușor sufletul unei petreceri? Poate pentru că ea nu presta niciodată o munca de rutină – nu curăța, nu gătea, sau spăla.

Johnny se apropie de Kate. Ea observă că abia mai șchiopăta.

– Hei, Katie, îi spuse.

În jurul lor toți vorbeau și cântau. Mătușa Georgia făcea *The Time Warp* cu Sean, prietena lui, și unchiul Ralph. Mama și tata vorbeau cu Tully, care se legăna în ritmul muzicii cu Marah în brațe.

Johnny s-a aplecat sub pom și a ridicat o cutie mică, înfășurată în argintiu și auriu cu o bandă de scotch la îmbinări și o folie roșie mult prea mare. I-o întinse.

– Vrei s-o deschid acum?

El încuviință.

Ea desfăcu ambalajul, scoase funda și descoperi o cutie albastră de catifea în interior. Când o deschise, rămase cu gura căscată. În ea era un lanț de aur fin cu un lacăt sub formă de inimă pe care se afla un diamant.

– Oh, Johnny!...

– Am făcut multe prostii în viața mea, Katie, și am plătit prețul pentru o mare parte din ele. În ultima vreme l-ai plătit și tu. Știu cât de greu a fost anul care a trecut pentru tine. Și aș vrea să-ți spun că tu ești singurul lucru pe care l-am făcut bine în viață. Scoase lanțul din cutie și i-l puse la gât. M-am angajat la același post, nu mai trebuie să-ți faci probleme din cauza mea. Ești sufletul meu, Katie Scarlett, și voi fi întotdeauna aici pentru tine. Te iubesc.

Kate simți că nu mai are aer din cauza emoției.

– Și eu te iubesc.

În facultate, cireșii din Quad marcau trecerea timpului. Fiecare sezon venea și pleca pe acele ramuri gri-maronii. În anii optzeci, aceștia fuseseră înlocuiți de fanioanele de pe

strada pietruită din faţa pieţei publice. Când primul steag Season's Greetings a fluturat sub lampioane, ea a ştiut că a mai trecut un an.

În anii nouăzeci a fost părul lui Tully. În fiecare dimineaţă când o hrănea şi o spăla pe Marah, urmărea spectacolul la televizor. Cu regularitatea unui ceasornic, coafurile lui Tully se schimbau de două ori pe an. La început fusese tunsoarea foarte scurtă, Jane Pauley, apoi cea încâlcită a lui Meg Ryan, urmată de aceea de spiriduş care o făcea să arate teribil de tânără, iar recent alesese cea mai discutată tunsoare, cea Rachel.

De fiecare dată când Kate vedea o nouă tunsoare clipea des, gândindu-se ce repede trece timpul. Anii zburau de-a dreptul. Deja era ultima zi din august 1997. În mai puţin de o săptămână fiica ei începea clasa a doua.

Nu voia să recunoască nici faţă de sine cât aşteptase ziua asta.

În ultimii şapte ani fusese cea mai bună mamă. Înregistrase fiecare schimbare în albumul lui Marah şi-i făcuse suficiente fotografii pentru a realiza un documentar despre o nouă formă de viaţă. Mai mult chiar, îşi iubea fiica atât de mult, că uneori se simţea pierdută în marea de dragoste care le înconjura. Ea şi Johnny încercaseră de-a lungul timpului să conceapă încă un copil, dar nu mai fuseseră binecuvântaţi. Lui Kate îi venise greu să se împace cu soarta; totuşi, cu timpul, acceptase ca va avea o familie mică şi încerca să înfrumuseţeze fiecare moment din viaţa lor. În cele din urmă găsise ceva care o pasiona cu adevărat – statutul de mamă.

Pe măsură ce lunile se transformau în ani, a început să simtă o oarecare insatisfacţie. Iniţial a ascuns asta de toţi cei dragi, căci, de fapt, ce motiv avea să se plângă? Îşi iubea viaţa. Orele libere şi le dedicase voluntariatului în clasa lui Marah şi la Helper House, un centru local care oferea asistenţă femeilor cu probleme. Luă chiar şi câteva ore de artă.

Nu era de-ajuns şi nu-i umplea acel gol invizibil, dar o făcea să se simtă eficientă şi utilă. Şi chiar dacă cei care o iubeau – Johnny, Tully şi mama – afirmau în repetate rânduri că ea părea să-şi dorească mai mult, îi ignora pe toţi. Îi era

mai uşor să se concentreze asupra prezentului, asupra fiicei sale. Va avea destul timp mai târziu să se ocupe de ea.

Iar acum, stătea la fereastra din camera de zi îmbrăcată în pijamaua sa de flanelă, privind curtea din spate încă întunecată. Chiar şi în lumina aceea slabă vedea jucăriile aruncate prin curte şi pe ponton. Barbie. Păpuşi Beanie. O tricicletă răsturnată lângă el. O Corvette roz de plastic se mişca înainte şi înapoi purtată de maree.

Scuturând din cap la vederea acelei privelişti se îndreptă spre televizor şi-l deschise. De îndată ce Marah se va trezi o va scoate afară să-şi strângă jucăriile. Cu siguranţă va urma o discuţie aprinsă.

Imaginea fu însoţită de un zgomot puternic. Un afiş cu BREAKING NEWS apăru sub chipul sever al lui Bernard Shaw. În spatele acestuia se derula un montaj cu fotografiile prinţesei Diana.

„Pentru cei care abia au deschis televizorul", spunea Bernard, „potrivit veştilor sosite din Franţa, prinţesa Diana a murit..."

Kate se uita la ecran, fără să înţeleagă prea bine ce se întâmpla.

Prinţesa. Prinţesa *lor*. Moartă?

Telefonul aflat lângă ea sună. Fără să-şi desprindă privirea de pe televizor, ridică receptorul.

– Alo?

– Urmăreşti ştirile?

– E adevărat?

– Sunt la Londra să prezint ştirea.

– O, Dumnezeule! Kate se holba la imaginile de pe ecranul televizorului: o Diana tânără, timidă, cu fusta cadrilată şi jacheta cu piepţii bombaţi, cu privirea plecată; Diana însărcinată, plină de speraţă, radiind de fericire; Diana elegantă, într-o rochie superbă cu umerii goi dansând cu John Travolta la Casa Albă; Diana râzând la Disneyland cu băieţii ei; şi în cele din urmă, Diana singură, într-un spital aflat departe de casă, cu un copil negru subnutrit în braţe.

Acele câteva imagini redau întreaga viaţă a femeii.

– Se termină aşa de repede, spuse Kate mai mult pentru sine, decât pentru Tully. În clipa următoare îşi dădu seama cu întârziere că Tully vorbea şi ea o întrerupsese.

– Parcă abia acum îşi începea şi ea viaţa.

Poate aşteptase prea mult ca să încerce. Kate ştia prea bine cât de speriată poţi fi să-ţi vezi copiii crescând, soţul ducându-se la lucru şi tu să te întrebi ce să faci cu felia ta de viaţă.

Fotografiile cunoscute inundară ecranul. Diana singură la un eveniment, făcând cu mâna mulţimii, apoi imaginea se comută la poarta de la intrarea unuia din castele, unde florile începuseră să se adune în memoria ei. Viaţa se poate schimba imediat. Ea cumva uitase lucrul acesta.

– Kate? Eşti bine?

– Cred c-o să mă înscriu la o clasă de compoziţie la universitate, spuse încet. Cuvintele îi scăpaseră fără voie.

– Adevărat? Ar fi grozav. Întotdeauna ai fost o scriitoare talentată.

Kate nu-i răspunse. Se aşeză pe sofa şi continuă să se uite la televizor surprinsă de lacrimile care începură să-i şiroiască pe obraji.

Aproape imediat Kate regretă hotărârea luată. Ei bine, poate că nu acesta era cuvântul potrivit. De fapt, regreta că-i spusese lui Tully, care vorbise cu mama, iar aceasta la rândul său, îi dăduse de ştire lui Johnny.

– Ştii, ar fi o idee grozavă, zise Johnny câteva seri mai târziu când stăteau în pat, uitându-se la televizor. Te voi ajuta cu tot ce trebuie.

Kate ar fi vrut să-i dea o listă de motive menite să demonstreze că aceste cursuri i-ar fi încărcat şi mai mult programul. El şi Tully făceau ca totul să pară extrem de uşor, de parcă viaţa ar fi fost un platou asortat cu gustări, pe care n-aveai decât să-l comanzi şi să-l plăteşti. Ea ştia cât de tare se înşelau, fără să-şi dea seama cum era să descoperi că nu eşti destul de bun.

Totuşi, în cele din urmă, reuşi să se mintă şi-şi găsi scuze.

Când Marah pleca la şcoală făcându-i semne disperate cu mâna, Kate rămânea singură în orele care urmau. Obligaţiile şi corvezile zilei îi umpleau doar puţin din timpul ei liber.

Astfel se face că într-o zi caldă de vară indiană pe la mijlocul lui septembrie o lăsă pe Marah la şcoală şi porni spre feribotul de dimineaţă, apoi se înscrise în traficul din Seattle. La zece şi jumătate intră în parcarea vizitatorilor de la Universitatea Washington, se îndreptă spre clădirea secretariatului şi se înscrise la un singur curs: Introducere în literatură.

În săptămâna care a urmat a avut o cădere nervoasă.

– N-o pot face, i s-a plâns soţului ei, simţind că i se face rău de la stomac în prima zi de curs.

– O să te descurci fără probleme. Eu o s-o duc pe Marah la şcoală, ca să nu te stresezi la gândtul că trebuie să prinzi feribotul.

– Dar sunt deja stresată.

El se aplecă şi o sărută, apoi făcu un pas înapoi zâmbindu-i.

– Dă-ţi fundul jos din pat.

După aceea, ea intră pe pilot automat, făcu duş, se îmbrăcă şi-şi pregăti rucsacul.

În drum spre universitate îşi spuse: *Ce naiba fac? Am treizeci şi şapte de ani, nu mă pot întoarce la universitate.*

Apoi a intrat în clasă, fiind singura trecută de treizeci de ani, categorie în care-l includea şi pe profesor.

Nu-şi dădu seama când a reuşit să se relaxeze, dar treptat durerea de stomac i-a trecut. Pe măsură ce profesorul vorbea despre compoziţie, receptivitatea lui Kate creştea.

De la noul ei pupitru, Tully termină transmisia alături de gazda emisiunii, apoi îşi concentră atenţia asupra teleprompterului, citind ştirile fără întrerupere. „Ofiţerul, Tom Koby de la poliţia din Denver a recunoscut astăzi că s-au făcut greşeli în investigarea cazului JonBenét Ramsey. Cei implicaţi în acest caz relatează că..."

Când a terminat, a zâmbit ca de obicei spre cameră, apoi s-a întors spre Bryant şi Katie. Pe când îşi aduna însemnările,

un asistent-producător a intrat şi i-a şoptit la ureche: la telefon este agentul tău, Tully. Spune că e urgent.

– Mulţumesc.

Ea a mai vorbit cu câţiva realizatori ai emisiunii, apoi a ieşit din studio şi s-a dus în biroul său. Acolo a închis uşa şi a ridicat receptorul.

– Aici Tully Hart. Salut, George.

– Te aşteaptă o maşină în faţă. Ne vedem într-un sfert de oră la Plaza.

– Despre ce e vorba?

– Aranjează-te şi du-te acolo.

Ea închise, le spuse tuturor că pleacă la o întrunire, apoi părăsi clădirea.

Un portar în livrea apăru imediat ca să-i deschidă uşa, şi-i spuse:

– Bine aţi venit la Plaza, domnişoară Hart.

– Mulţumesc. I-a întins o bancnotă de zece dolari şi a pătruns în holul de marmură crem-auriu.

Agentul ei, George Davison, o aştepta îmbrăcat elegant într-un costum gri Armani.

– Eşti pregătită să ţi se împlinească visurile?

– Chiar ţi-ai pus în gând să-mi faci asta?

El o conduse pe coridorul plin cu casete de sticlă unde se aflau diferite cadouri şi un magazin de bijuterii strălucitoare, apoi intrară în restaurantul spaţios cu tavanul foarte înalt.

Văzu imediat cu cine se întâlneau. Într-un colţ al restaurantului, ascuns în spatele unui bufet exclusivist, se afla preşedintele CBS.

El se ridică, văzând-o.

– Bună, Tallulah, mulţumesc c-ai venit.

Ea fu pe punctul să se împiedice, dar continuă să zâmbească.

– Bună ziua. Se aşeză în faţa lui, urmărindu-l pe George care luă loc între ei.

– Nu voi pierde vremea. După cum ştii, *Today Show* ne distruge ratingul emisiunilor de dimineaţă.

– Da.

– La CBS considerăm că tu asiguri în mare măsură

succesul emisiunii. Realizezi interviuri foarte bine. Amy Fisher şi Joey Buttafuoco, supravieţuitorii bombardamentului de la Oklahoma City. Echipa de apărare a lui OJ şi Lyle Menendez. Ai fost grozavă.

– Mulţumesc.

– Am vrea să-ţi oferim postul de co-gazdă a emisiunii, începând cu prima emisiune din '98. Studiile noastre de piaţă confirmă că ai priză la public. Lumea te place şi are încredere în tine. Asta ne trebuie ca să ne redobândim ratingul. Ce zici?

Tully simţea că pluteşte. Nu putea să-şi stăpânească bucuria, sau să nu zâmbească cu toată gura.

– Sunt uluită. Şi onorată.

– Ce ofertă îi faceţi? întrebă George.

– Un milion de dolari pe an, timp de cinci ani.

– Două milioane pe an, spuse George.

– E în regulă. Ce zici, Tully?

Tully nu se uită la agentul său. Nici nu era nevoie; ani întregi visaseră la o ofertă ca asta

– La naiba, sigur că accept. Când încep?

Kate îşi redescoperi vocaţia de scriitoare. Se trezea în fiecare dimineaţă la şase şi se ducea în biroul pe care şi-l amenajase în dormitorul liber. Acolo, lucra cu sârg să-şi formuleze şi să reformuleze frazele, să modifice fiecare paragraf pînă când reuşea să exprime tot ce voia să spună. Într-un moment anume al dimineţii, Johnny venea să-şi ia rămas-bun de la ea, apoi rămânea iar singură până când se trezea Marah şi începea viaţa adevărată.

Avea o nemărginită încredere în sine când şedea în acel pseudobirou al ei, cu degetele pe tastatura calculatorului. Numai dacă s-ar simţi şi acum la fel de sigură!

Stătea în faţa clasei, cu tabla verde în spatele său. La pupitre – scaunele din faţa ei – o duzină de puştani plictisiţi moţăiau. Lângă ea profesorul, un tip tânăr cu părul lung, încâlcit şi pantaloni de camuflaj, aştepta răbdător.

Kate trase aer în piept şi începu să citească:

– „Fata din mica încăpere, a acelei case dărăpănate era

din nou singură. Sau așa credea. În acest loc unde lumina nu funcționa, iar ferestrele erau acoperite cu hârtie neagră și bandă adezivă ar fi fost greu de spus adevărul. Să încerce oare să scape? Asta era întrebarea. Ultima oară când făcuse o asemenea tentativă nu calculase bine, și lucrul acesta o costase scump. Fără să-și dea seama, și-a frecat zona încă dureroasă a maxilarului..."

Kate s-a pierdut în cuvintele scrise în acea scurtă povestire care era a ei și numai a ei. Totul s-a terminat mult prea repede, a citit ultima frază și și-a ridicat privirea, așteptându-se să deslușească o nuanță nouă de respect în chipurile care o priveau.

N-a avut norocul ăsta.

– Bine, spuse profesorul apropiindu-se de ea. A fost interesant. Se pare că avem un viitor geniu literar printre noi. Cine vrea să comenteze?

În următoarele douăzeci de minute au disecat subiectul lui Kate, încercând să-i scoată la iveală defectele.

Ea i-a ascultat cu atenție, refuzând să se lase afectată de criticile lor. Cui îi păsa că pierduse aproape patru săptămâni cu aceste șase pagini? Importantă era posibilitatea de a îmbunătăți textul. Putea relua povestirea pentru a încerca o nouă abordare, și a acorda o atenție mai mare dialogurilor.

La sfârșitul orei, în loc să se simtă afectată sau respinsă, avea o senzație de forță, de parcă i se revelase o cale până atunci ascunsă. Abia aștepta să ajungă acasă, să refacă povestirea. În timp ce își strângea lucrurile înainte de plecare, profesorul s-a apropiat de ea și i-a spus:

– Promiți, Kate.

– Vă mulțumesc.

Înclinându-se, s-a grăbit să iasă din clasă. În vreme ce traversa campusul și parcarea studenților, își imagina noi idei pentru povestirea ei, și felul în care avea s-o rescrie.

Era atât de prinsă de lumea ei imaginară, încât a ratat ieșirea și a trebuit să se întoarcă.

La 1:20 a parcat sub viaductul de ciment și a traversat strada spre restaurantul Ivar. Mama era deja acolo la o masă aflată în colț. Prin peretele de sticlă, Elliott Bay strălucea în soare.

Pescărușii țipau și cădeau în picaj, ca să prindă cartofii prăjiți aruncați de turiști pe dig.

– Îmi pare rău c-am întârziat, spuse Kate așezându-se față în față cu mama, după ce-și scoase rucsacul să ciudat și-l puse în poală. Nu suport să conduc în oraș.

– Am comandat creveți pentru amândouă. Știu că trebuie să prinzi feribotul de două și zece. Mama se aplecă spre ea punându-și coatele pe masă. Ei? Profesorul a considerat că povestirea ta este mai bună ca a lui John Grisham?

Kate nu se putu abține să nu râdă.

– Nu, n-a folosit chiar aceste cuvinte. Dar a spus că am talent.

– Oh! Mama se lăsă pe spate dezamăgită. Mie povestea ta mi s-a părut extraordinară. Chiar și tata crede la fel.

– Și tata consideră că sunt mai bună decât John Grisham? Și asta e doar prima povestire. S-ar putea să fiu vreun geniu.

– Ți se pare că părerea noastră este cumva exagerată?

– Oarecum. Dar te iubesc pentru asta.

– Sunt mândră de tine, Katie, spuse ea încet. Întotdeauna mi-am dorit să am o pasiune ca a ta. Dar eu m-am rezumat să fac jachete.

– Ai crescut doi copii – o fată grozavă și un băiat destul de bun, o necăji Kate. Ai o căsnicie bună și-i faci fericiți pe toți. Ar trebui să fii mândră de asta.

– Sunt, dar...

Kate își așeză mâna peste a mamei. Amândouă au înțeles: fiecare mamă din lume ar fi înțeles. În cele din urmă, femeia trebuie să facă anumite alegeri.

– Tu ești eroina mea, mamă, spuse Kate simplu.

Mama o privi lung și lacrimile îi străluciră în ochi. Înainte să poată răspunde, reveni chelnerița cu salatele și limonada, puse mâncarea pe masă și plecă.

Kate luă furculița și începu să mănânce.

Senzația de greață apăru din senin.

– Scuză-mă, murmură ea lăsând jos furculița și ducându-și mâna la gură pentru a se îndrepta spre toaletă. Acolo, în spațiul acela restrâns vomită.

Când nu a mai avut nimic în stomac s-a dus la chiuvetă, s-a spălat pe față și pe mâini, și și-a clătit gura.

Tot corpul îi tremura şi se simţea slăbită. Faţa care o privea din oglindă era lividă şi trasă. Pentru prima oară a observat cearcănele negre de sub ochi.

Poate am gripă, s-a gândit ea. Toţi cei din grupa ei fuseseră bolnavi în săptămâna aceea.

Încă nesigură pe picioare, s-a întors la masă, sub privirea atentă a mamei.

– Mă simt bine, spuse Kate aşezându-se. Am dus-o pe Marah la grupul de joacă în acest weekend. Toţi copiii erau bolnavi. A aşteptat răspunsul mamei. Când tăcerea ei s-a prelungit, Kate a ridicat în sfârşit privirea.

– Ce este?

– Maioneza, spuse mama. Nici la Marah nu ţi-a priit.

Kate simţi ca şi cum scaunul de sub ea s-ar fi evaporat, paf! Ar fi dispărut, iar ea se prăbuşea. Unele probleme semnalate care o deranjaseră deveniră repere de bază: sânii care o dureau, deşi nu era la ciclu, insomniile, stare de epuizare. Închise ochii, oftând. Îşi mai doreau un copil, atât ea cât şi Johnny, dar trecuse atâta timp, încât renunţaseră să mai spere. Iar acum totul mergea aşa de bine cu scrisul ei. Nu voia s-o ia de la capăt cu nopţile fără somn, plânsetele de copil şi zilele care o epuizau prea tare ca să mai poată răspunde la vreo întrebare la masă, ca să nu mai vorbim de scris.

– Nu va mai dura mult până când vei putea să publici, o încurajă mama. O să le faci pe amândouă.

– Ne-am mai dorit un copil, spuse ea încercând să zâmbească. Iar eu voi continua să scriu. Vei vedea. Şi era aproape convinsă. Mă voi descurca şi cu doi copii.

Joi, două zile mai târziu, află că avea gemeni.

Partea a patra

NOUL MILENIU

Pentru un moment ca acesta
oamenii așteaptă o viață întreagă

23

Prin 2000, Kate se opri din agitaţia cotidiană, ca să se întrebe cum se scurseseră anii. Contemplarea, reflecţia sau relaxarea erau gânduri din altă eră, idei din altă viaţă. Un drum pe care n-o apucase, aşa cum obişnuia să spună. O femeie cu trei copii, o fiică de zece ani, care se apropia cu repeziciune de pubertate şi gemeni sub doi ani – asta o făcea să nu aibă timp prea mult pentru ea, iar diferenţa de vârstă între copii aproape îi dădea senzaţia că are două familii. Acum ştia de ce femeile făceau copiii unul după altul. Dacă o luai de la capăt, te simţeai peste măsură de epuizată.

Zilele ei se iroseau cu tot felul de detalii, iar această dimineaţă de martie, surprinzător de însorită, nu reprezenta o excepţie. Avea multe de făcut din zori până seara. Partea cea mai rea era că nu părea să realizeze nimic concret, chiar dacă niciodată nu-şi putea rezerva o oră doar pentru sine. Ducea viaţa unei mame casnice – o cursă fără sfârşit. Despre asta discutau femeile în vreme ce aşteptau întoarcerea copiilor de la şcoală. Asta şi divorţul. În ultima vreme, în fiecare lună câte o căsnicie aparent solidă se destrăma.

Numai că astăzi nu era una din zilele obişnuite din viaţa ei. În ziua aceea Tully urma să vină la Seattle într-un turneu promoţional. Nu se văzuseră de câteva luni, iar Kate ardea de nerăbdare s-o întâlnească. Simţea nevoia să-şi petreacă puţin timp împreună cu prietena sa.

Îşi consultă lista cu Lucruri de Făcut, o lăsă pe Marah la şcoală, stătu destul de mult la Safeway, cumpără farduri noi la Rite Aid, se duse la bibliotecă pentru ora de lectură, luă rufele lui Johnny de la curăţătorie, culcă băieţii după-amiază şi se apucă de curăţenie.

Pe la două şi jumătate, când ieşi din locul rezervat maşinii folosite în comun, era epuizată.

– Mătuşa Tully vine să stea la noapte cu noi, mamă? întrebă Marah de pe bancheta din spate. Părea fragilă, aşa cum şedea înghesuită între scaunele băieţilor.

– Așa este.

– O să te machiezi?

Kate nu putu să nu zâmbească. Nu prea știa cum se întâmplase, dar se pare că zămislise o mică regină a frumuseții. La zece ani, Marah era înzestrată cu mai mult simț al modei și stil decât avusese Kate vreodată. Urmărea amuzată cum fiica ei înaltă, slăbuță, de zece ani răsfoia revistele de modă ale adolescenților și memora numele designerilor. Cumpărăturile pentru școală erau un coșmar. Dacă Marah nu găsea ce voia făcea un scandal monstru. Kate nu se îndoia de faptul că fiica ei o judeca pentru felul în care arată. Adesea, Kate era conștientă că nu-i satisfăceau nici pe departe exigențele.

– Sigur c-o să mă machiez. O să-mi cârlionțez chiar și părul, ce zici?

– Eu aș putea să-mi dau cu gel de păr? Toate fetele...

– Nu. Am mai avut discuția asta, Marah, ești prea mică.

Marah își încrucișă brațele la piept.

– Nu mai sunt copil.

– Dar nici adolescentă nu ești. Crede-mă, vei avea timp destul ca să te machiezi. Bagă mașina în garaj și opri motorul.

Marah coborâse din vehicul și intrase în casă, înainte ca ea s-o fi rugat să ducă lucrurile în casă.

– Mulțumesc pentru ajutor, murmură, scoțând băieții din scaunele lor. Lucas și William abia începuseră să umble în picioare și erau destul de zburdalnici luați separat, dar împreună împreună se transformau într-un adevărat uragan.

În orele următoare aranjă vazele cu flori și le împrăștie prin toată casa, puse lumânări parfumate pe dulapuri, pentru ca băieții să nu ajungă la ele și făcu curățenie cu mult sârg în camera de oaspeți în eventualitatea în care Tully se hotăra să rămână peste noapte. Apoi cu mâncarea în cuptor și băieții pe urmele ei, urcă la etaj ca să se pregătească. Când trecu pe lângă camera lui Marah auzi pași repezi, ceea ce însemna că fiica ei scotea ținută după ținută din dulap.

Zâmbind, Kate se duse în camera sa, așeză băieții în țarc și ignorându-le strigătele, făcu duș. Când termină de uscat părul, încercând să nu ia în seamă rădăcinile blonde care se distingeau destul de clar, deschise ușa de la baie.

– Ce faceţi voi acolo?

Lucas şi William stăteau unul lângă altul, cu picioarele dolofane întinse în faţă, vorbind pe limba lor.

– Bine, le spuse atingându-le în treacăt căpşoarele.

În faţa dulapului oftă. Tot ce avea era ori demodat, ori n-o mai încăpea. Mai avea de dat jos kilogramele de la cea de a doua sarcină, căci gemenii îi transformaseră pântecele într-un balon care nu dispărea aşa uşor.

Exerciţiile fizice i-ar fi fost de folos şi-şi dorea din tot sufletul să le poată face în această iarnă. Prea târziu. Alesese una din perechile ei preferate de Levi's şi un pulover frumos de angora dăruit de Johnny cu ani în urmă de Crăciun, imediat după ce luase slujba la KLUE. Era singurul ei articol de firmă.

– Veniţi băieţi, le spuse luându-i în braţe cu uşurinţa pe care ţi-o dă practica. Aşezându-şi câte unu pe fiecare şold, îi duse în dormitorul lor, le schimbă pamperşii şi-i îmbrăcă în costumaşele de marinar, trimise de Tully de ziua lor. Apoi, pentru că ar fi durat prea mult să-i lase să coboare pe scară, îi aşeză în living cu o grămadă de jucării în jur şi le puse o casetă cu desene animate. Asta îi lăsa un răgaz de douăzeci de minute, dacă avea noroc.

După ce încuie poarta de protecţie pentru copii de la baza scării, se duse la bucătărie şi începu să aşeze masa. Ca întotdeauna era cu un ochi aţintit asupra copiilor.

– Mamă! strigă Marah. Au venit! Ea se năpusti pe scări, sări peste poarta de protecţie pentru copii şi alergă la fereastră lipindu-şi năsucul de ea.

Kate veni şi ea alături de fiica sa şi trase perdelele. Văzu lumini prin întuneric. Maşina lui Johnny era prima; în spatele ei se târa o limunzină neagră de-a lungul aleii străjuite de copaci. Două maşini parcaseră în faţa garajului.

– Ia te uită! exclamă Marah.

Şoferul cu uniformă coborî din limuzină, veni la uşa pasagerului şi-o deschise.

Tully coborî încet, conştientă de faptul că trebuia să transforme sosirea sa într-un eveniment. Îmbrăcată în blugi de firmă cu talia joasă şi cămaşă bărbătească albă, sub un blazer bleumarin, era întruchiparea stilului casual-şic. Părul tăiat în trepte,

probabil de cel mai bun hairstilist din Manhattan, avea o tentă magnifică, castaniu-aurie care strălucea în lumina garajului.

– Ce apariție! se minună din nou Marah.

Kate încercă să-și sugă burta.

– Mă întreb dacă este timpul pentru liposucție.

Johnny coborî din mașină și se îndreptă spre Tully. Erau destul de aproape unul de altul, astfel că umerii li se atingeau. Râzând de spusele șoferului, Tully își ridicase privirea spre Johnny, ducându-și mâna la piept în timp ce vorbea.

Arătau perfect împreună, ca două modele scoase din paginile unei reviste moderne de modă.

– Sunt sigură că tata o place pe mătușa Tully, zise Marah.

– Da, așa este, murmură Kate, dar Marah plecase deja. Fiica ei deschisese ușa și alerga spre nașa ei care o prinsese în brațe și o învârtea.

Tully intră în casă ca un vârtej de sunet și lumină. O îmbrățișă strâns pe Kate, sărută obrajii dolofani ai băieților, le oferi mai multe daruri ca la Crăciun și ceru ceva de băut.

În timpul mesei ea întreținu conversația, le povesti despre Paris la postul de radio Y2K și despre panica dinaintea incidentului, apoi despre ceremonia recentă a decernării Oscarurilor și cum i-au lipit rochia peste sâni, cum banda adezivă n-a rezistat și a cedat chiar când făcea un reportaj în direct.

– I-am fotografiat pe toți din încăpere, spuse ea râzând, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Marah sorbea fiecare cuvânt al lui Tully.

– A fost un Armani? întrebă ea.

Kate a fost complet consternată auzind relatarea lui Tully.

– Da, Marah. Constat că te-ai familiarizat cu designerii de modă. Sunt mândră de tine.

– Le-am văzut fotografiile din reviste. Au spus că ai fost unul dintre cele mai bine îmbrăcate staruri.

– E o treabă foarte laborioasă, spuse Tully înclinându-se. O întreagă echipă muncește pentru ca eu să arăt cât mai bine.

– Oh! exclamă Marah. E grozav!

Când Tully epuiză subiectul celebrităților din lumea modei, reveni la politica mondială. Ea și Johnny discutară despre

scandalul Clinton–Lewinsky, comentând felul în care presa prezentase detaliile. Marah sărea în sus la fiecare pauză cu nesfârşite întrebări despre celebrităţile adolescenţilor. Tully le cunoştea personal, dar Kate nici nu auzise de ele. Băieţii îi solicitau întreaga atenţie pentru a-i face să stea liniştiţi. Kate tot încerca să zică ceva, să adauge şi ea un comentariu sau două, dar în acea seară băieţii erau ocupaţi să arunce cu mâncare unul în altul, iar ea trebuia să-i supravegheze îndeaproape.

Cina nu părea să fi durat mai mult de o nanosecundă. Când s-a terminat, Marah, într-o vădită şi înduioşătoare încercare de a-şi impresiona naşa, a strâns masa.

– Spăl eu vasele, spuse Johnny. De ce nu iei nişte pături să stai afară cu Tully?

– Eşti un prinţ, zise Tully. O să fac un urcior de margarita. Kate, tu culcă-i pe Huey şi pe Louie, iar după cincisprezece minute ne vedem afară.

Kate încuviinţă şi duse băieţii sus. După ce termină cu îmbăiatul, îmbrăcatul şi cititul poveştii se făcuse aproape opt.

Simţindu-se obosită, coborî şi o găsi pe Marah cuibărită în poala lui Tully.

Johnny o întâmpină în capul scării.

– Margarita este în blender. O culc eu pe Marah.

– Te iubesc.

El o lovi uşor peste fund apoi se întoarse către fiica sa.

– Ştiu. Haide, iepuraşule. E ora de culcare.

– O, tati, chiar trebuie? Îi povesteam mătuşii Tully despre doamna Herman.

– Urcă în dormitor şi pune-ţi pijamaua. Vin într-un minut să-ţi citesc o poveste.

Marah o îmbrăţişă pe Tully, o sărută pe obraz, apoi porni spre locul unde se aflau Kate şi Johnny. O sărută în treacăt pe mama sa, apoi urcă.

Tully se ridică şi se îndreptă spre Johnny.

– Foarte bine, am avut multă răbdare, ceea ce ştii că nu este punctul meu forte, dar acum că s-au culcat copiii, spune ce ai de zis.

Kate se încruntă.

– Ce anume?

– Arăți îngrozitor, spuse Tully încet. Ce s-a întâmplat?

– Sunt doar hormonii de vină. Sau lipsa somnului. Băieții mă epuizează. Râse de propriile scuze. Sunt bine.

– Nu cred că știe ce nu e în regulă, îi spuse Johnny lui Tully, de parcă Kate n-ar fi fost acolo.

– Cum merge scrisul? o întrebă Tully.

Kate îi făcu cu ochiul.

– Grozav.

– Nu scrie, spuse Johnny, iar Kate îi aruncă o privire ucigătoare.

Tully se uită la ea neîncrezător.

– Chiar deloc?

– Nu, din câte știu, zise Johnny.

– Nu mai discutați despre mine de parcă n-aș fi de față, le ceru Kate. Am o regină a dramei de zece ani, care face toate sporturile de pe planetă, ia lecții de dans de trei ori pe săptămână și are o agendă mai încărcată decât o divă. Și nu uitați de gemeni care rareori dorm în același timp și distrug absolut tot ce ating. Cum naiba să mai scriu și o carte când trebuie să gătesc, să spăl, să fac curățenie? Se uită la ei. Știu ce gândiți voi și restul lumii. Că trebuie să-mi fac timp să-mi găsesc eul interior. E de presupus că s-ar cuveni să fiu mai mult decât mamă și sunt conștientă de asta, la naiba, numai că nu știu cum aș putea face toate astea și să fiu și la timp în stația de autobuz.

În tăcerea care a urmat după izbucnirea ei, un buștean căzut în șemineu a trosnit semnificativ, iar Tully s-a uitat fix la Johnny.

– Ești un nemernic.

– Ce? El era atât de surprins, încât pe Kate aproape că a pufnit-o râsul.

– Face curățenie, spală? Nu poți angaja pe cineva să facă asta, pentru numele lui Dumnezeu?

– N-a spus niciodată că ar avea nevoie de ajutor.

Kate nu-și dăduse seama până în clipa aceea cât este de copleșită. Se simți brusc ușurată, cu mușchii spatelui destinși.

– Așa este, admise ea în cele din urmă.

Johnny o trase aproape și o sărută, șoptindu-i:

– Nu trebuia decât să-mi spui. Ea îl sărută la rându-i, cuibărindu-se la pieptul lui.

– Gata cu destăinuirile, spuse Tully prinzând-o de braț. Avem nevoie de margarita. Johnny, adu-le pe ponton.

Kate se lăsă condusă afară. Ajunsă pe ponton, îi zâmbi prietenei sale.

– Mulțumesc, Tul. Nu știu de ce n-am cerut ajutor.

– Glumești? Îmi place să-l pun pe Johnny la treabă. Se așeză pe cel mai apropiat scaun. În fața lor, dincolo de curtea lăsată în paragină se zărea coama valurilor înspumate. Sunetul liniștitor al apei care înainta și se retrăgea noaptea.

Kate se așeză pe scaunul de lângă ea.

Johnny reveni, le aduse de băut și plecă din nou.

După o lungă tăcere, Tully spuse.

– Am spus asta pentru că te iubesc, Katie. Nu este cazul să te duci în toate excursiile organizate de școală sau la târgurile de produse de panificație. Trebuie să-ți faci timp și pentru tine.

– Spune-mi ceva ce nu știu.

– Eu citesc revistele și urmăresc programele TV. Mamele care stau acasă sunt cu patruzeci la sută mai expuse...

– Nu. Chiar vreau să-mi spui ceva ce nu știu. Ceva distractiv.

– Ți-am vorbit despre Paris la sfârșitul mileniului? Și nu mă refer la artificii. Era acolo un tip originar din Brazilia....

Pe 1 iulie 2000, ceasul lui Tully a sunat ca în fiecare dimineață de lucru, la ora trei și jumătate. Cu un geamăt a lovit soneria, dorindu-și încă o dată să mai poată dormi măcar zece minute, ghemuită lângă Grant. Îi plăcea să se trezească în brațele lui, deși asta se întâmpla destul de rar. Erau prea singuratici ca să se poată contopi chiar și în somn. Pe parcursul relației lor marcate de despărțiri și regăsiri, fuseseră împreună prin toată lumea, la zeci de petreceri fastuoase și evenimente în scopuri caritabile. Presa îl catalogase drept „dragostea

ocazională" a lui Tully, iar ea considerase aceasta drept cea mai normală categorisire. Cu toate acestea, ulterior se mai gândise.

El se trezi încet, fricționându-i brațul.

– Bună dimineața, iubito, îi spuse cu glas răgușit, ceea ce însemna că fumase mult noaptea trecută.

– Chiar așa mă consideri? întrebă ea încet, rezemându-se într-un cot.

– Cum te consider?

El se opri destul de repede dând ochii peste cap, dar efectul a fost același.

– Iar discutăm despre asta? Ai treizeci și nouă de ani. Știu. Asta nu schimbă lucrurile, Tully. Să nu stricăm ce este bun între noi, vrei?

El acționase ca și cum i-ar fi cerut s-o ia de nevastă sau s-o lovească, ceea ce nu corespundea realității. Se dădu jos din pat și porni prin apartamentul ei spațios spre baie. Apoi aprinse luminile.

– O, Dumnezeule!

Arăta ca naiba. Părul ei acum tuns scurt, cu șuvițe blonde, îi acoperea fața, făcând-o să semene cu Annette Benning sau Sharon Stone, iar pungile de sub ochi erau supradimensionate.

Nu mai făcea zboruri de pe Coasta de Vest. Era prea bătrână să-și petreacă toate weekendurile la Los Angeles și să fie lunea dimineața la slujbă. Spera că n-a fotografiat-o nimeni noaptea trecută când s-a întors acasă. De la moartea tragică a lui John Kennedy paparazzi roiau peste tot. Celebritățile sau pseudocelebritățile și televiziunea de știri erau în vizorul lor.

Făcu un duș prelungit, se spălă pe cap, își uscă părul și se îmbrăcă în pantaloni de firmă. Când ieși din încăperea aburită, Grant o aștepta la ușă. Îmbrăcat cu costumul din noaptea trecută, cu părul ușor răvășit, era incredibil de chipeș.

– Hai să tragem chiulul, spuse ea petrecându-și brațul în jurul taliei lui.

– Îmi pare rău, iubito. Trebuie să prind avionul spre Londra în câteva ore. Am întâlnire cu niște tipi.

Ea încuviință fără să fie surprinsă. El găsea întotdeauna

un motiv să plece. Încuind uşa, porniră spre lift şi coborâră împreună. În maşinile lor negre parcate una în faţa alteia, la Central Park West, ea îl sărută în semn de rămas-bun şi-l urmări cum se depărtează.

Îi plăcea felul în care apărea şi dispărea din viaţa ei, întotdeauna pe neaşteptate, plecând înainte ca ea să apuce să se plictisească sau să se îndrăgostească. În ultimele luni totuşi se simţea la fel de singură indiferent dacă el era sau nu de faţă.

Şoferul ei în uniformă îi întinse cafeaua cu lapte.

– Bună dimineaţa, domnişoară Hart.

Ea luă cafeaua recunoscătoare.

– Mulţumesc, Hans, îi spuse urcând în maşină. Rezemându-se de banchetă încercă să nu se gândească la Grant sau la viaţa ei. Prefera să se uite pe geamul colorat la străzile întunecate ale Manhattanului. Era ora la care oraşul dormea. Doar cele mai năpăstuite suflete cutreierau străzile; gunoierii, brutarii, furnizorii de ziare.

Nici nu voia să-şi mai amintească câţi ani trăise astfel. Aproape din prima ei zi la New York se trezise la trei şi jumătate să se ducă la slujbă. Succesul îi prelungise şi mai mult programul de lucru. De când se lăsase ademenită de CBS a fost nevoită să adauge şi şedinţele de după-amaiză pe lângă transmisiiile de dimineaţă. Faima, celebritatea şi banii i-ar fi putut permite să mai slăbească motoarele, să se bucure de carieră, dar cu ea se petrecuse exact invers. Cu cât avea mai mult, cu atât îşi dorea să atingă noi culmi, temându-se să nu piardă ceea ce dobândise. Nu refuza nicio slujbă care i se oferea; realiza documentare despre cancerul la sân, era gazdă la tot soiul de spectacole de divertisment, intra în comisie la Miss Univers. Apoi, apărea ca invitată la Leno, Letterman, Rosie etc. Şi la paradele de sărbători care aveau nevoie de un mareşal. Se asigura că nimeni n-o dă uitării.

Când împlinise treizeci de ani îi fusese uşor să respecte toate programările. Pe atunci putea să lucreze suplimentar, să doarmă toată după-amiaza, să petreacă o noapte întreagă, să se trezească uşor şi să arate grozav. Dar acum, când se apropia

de patruzeci începea să se simtă obosită, prea bătrână ca să mai treacă de la o slujbă la alta, sau să urmărească o diversitate de teme. Tot mai des, când venea acasă de la muncă, se cuibărea pe sofa, o suna pe Kate, pe doamna Mularkey sau pe Edna. Nu mai ţinea să fie văzută la cine ştie ce club, sau pe covorul roşu la vreo premieră. Acum o interesa compania oamenilor care o cunoşteau cu adevărat, cărora le păsa de ea.

Edna îi repeta întruna că era târgul pe care-l încheiase; viaţa care îi fusese oferită în schimbul succesului. Dar la ce bun succesul, se întrebase Tully la o băutură cu o săptămână în urmă, dacă nu ai cu cine să-l împărtăşeşti?

Edna se mulţumise să scuture din cap să-i spună:

– Asta se cheamă sacrificiu. Nu poţi să le ai pe toate.

Dar ce făceai dacă îţi doreai să ai totul?

La clădirea CBS aşteptă ca şoferul să-i deschidă uşa, apoi păşi în aerul dimineţii întunecate, liniştite, de vară. Se simţea deja căldura ridicându-se din asfalt; încă o zi toridă. Undeva prin apropiere auzea zgomotele făcute de maşina care ridica gunoiul.

Se grăbi spre uşa de la intrare, răspunzând la salutul portarului şi îndreptându-se spre lift. Sus, la pupitrul de machiaj salvatorul ei o aştepta deja. Îmbrăcat într-un tricou roşu prea strâmt care-i scotea în evidenţă muşchii, cu pantaloni negri din piele la fel de strâmţi, Tank îşi puse o mână în şold şi clătină din cap.

– Cineva arată ca naiba în dimineaţa asta.

– Eşti prea dur cu tine însuţi, spuse Tully aşezându-se pe scaunul de machiaj. Îl angajase cu cinci ani în urmă pe Tank s-o coafeze şi s-o machieze. A fost o alegere pe care a regretat-o aproape zilnic.

El i-a luat eşarfa de pe cap şi i-a scos ochelarii negri.

– Ştii că te iubesc, draga mea, dar nu te mai obosi atât de mult. Din nou ai slăbit prea tare.

– Taci şi machiază-mă.

Ca de obicei, el începu să-i aranjeze părul. Vorbea în timp ce lucra. Câteodată, dobândeau încredere unul în altul; aceasta se datora muncii lor.Timpul petrecut împreună crea

o intimitate care totuşi nu se transforma în prietenie. Era o relaţie tipic newyorkeză. În ziua aceea, Tully purta cu el o discuţie uşoară, impersonală. Nu voia ca el să-şi dea seama că se simţea cam fără chef. S-ar fi oferit imediat să-i dea sfaturi cum să-şi aranjeze viaţa.

Pe la ora cinci, Tully arăta cu zece ani mai tânără.

– Eşti un geniu, îi spuse ridicându-se de pe scaun.

– Dacă nu-ţi schimbi stilul de viaţa, *missy*, o să ai nevoie de un chirurg plastician, nu de un geniu al machiajului.

– Mulţumesc. Îi aruncă un zîmbet ca în faţa camerei şi dispăru, înainte ca el să mai poată spune ceva.

În studio, privi în cameră şi zâmbi din nou. Aici, în această mică lume, ea era perfectă. Vorbea cu uşurinţă, se amuza de glumele invitaţilor şi ajutoarelor ei şi-i lăsa pe toţi să creadă că le-ar putea fi prieteni. Era sigură că nimeni din toată America nu ştia ce simte. Nimeni nu-şi imagina că Tallulah Hart ar putea să-şi dorească mai mult decât avea.

Cumpărăturile făcute împreună cu gemenii şi cu Marah îi dădeau mari bătăi de cap. După ce trecu pe Safeway, la librărie, farmacie şi raionul de stofe, Kate se simţea epuizată şi nu era nici ora trei. Tot drumul de întoarcere spre casă băieţii au plâns, iar Marah a stat îmbufnată. La zece ani, fiica ei hotărâse că este prea mare ca să mai stea pe bancheta din spate cu gemenii şi-i făcea figuri de fiecare dată. Era evident că intenţiona s-o exaspereze pe Kate.

– Nu mai discuta în contradictoriu cu mine, Marah, spuse Kate pentru a suta oară de când ieşiseră de la băcănie.

– Nu discut în contradictoriu. Îţi explic doar. Emily stă în faţă, la fel şi Rachel. Tu eşti singura mamă care nu...

Kate, care intrase în garaj, apăsă prea tare pe frână astfel că punga cu cumpărături zbură în faţă. În felul acesta reuşi s-o reducă la tăcere pe Marah.

– Ajută-mă să duc cumpărăturile înăuntru.

Marah înşfăcă o singură sacoşă şi ieşi pe uşă.

Înainte ca ea s-o pună la punct, Johnny intră în garaj şi luă o parte din pachete. Kate şi băieţii îl urmară în casă.

Ca de obicei, televizorul era deschis pe CNN cu sonorul dat prea tare pentru gustul lui Kate.

– Duc băieţii la culcare, spuse Johnny când toate sacoşele se aflau deja pe dulap. Apoi o să-ţi dau o veste bună.

Kate îi aruncă un zâmbet obosit.

– Nu mi-ar strica să primesc o veste bună. Mulţumesc.

Treizeci de minute mai târziu, el coborî. Kate stătea la masa din sufragerie, întinzând materialele pentru costumele de balet pe care trebuia să le facă. Croise nouă, mai avea trei.

– Sunt o idioată, spuse mai mult ca pentru sine. Data viitoare când se caută voluntari nu mă mai ofer.

El veni din spate, o ridică în picioare şi o întoarse cu faţa spre el.

– Aşa spui de fiecare dată.

– Repet, sunt o idioată. Care este vestea cea bună? Pregăteşti tu masa?

– A sunat Tully.

– Asta e vestea cea bună? Doar sună în fiecare sâmbătă.

– Vine la recitalul lui Marah şi vrea să organizeze o mică petrecere-surpriză pentru fina ei.

Kate se eliberă din braţele lui.

– Nu zâmbeşti, zise el încruntându-se.

Kate a fost surprinsă de străfulgerarea de mânie din ochii lui.

– Dansul este singurul lucru pe care eu şi Marah îl facem împreună. Voiam să organizez eu o petrecere pentru ea.

– Oh!

Simţi că soţul ei ar fi avut mai multe de spus, dar era prea inteligent ca s-o facă. Ştia că nu este momentul potrivit.

În final, Kate oftă. Era egoistă, şi amândoi ştiau asta. Marah îşi adora naşa şi i-ar fi plăcut petrecerea-surpriză.

– Când ajunge aici?

24

În ziua recitalului, Marah era atât de nervoasă şi emoţionată, încât abia se putea stăpâni să nu facă o scenă. Ca de obicei, din cauza stresului s-a comportat ca o divă cu toane. Stătea la masa din sufragerie cu o mână în şold, îmbrăcată cu blugii cu talie joasă şi un top roz cu strasuri pe care scria *Baby încă o dată*. I se vedeau doi centimetri de piele între marginea bluzei şi blugi.

– Unde mi-ai pus bretelele cu fluturi?

Aplecată peste maşina de cusut, Kate abia îşi ridică privirea.

– Sunt în sertarul de la baie. Primul de sus. Şi nu ieşi din casă cu topul acela.

Marah rămase cu gura căscată.

– Dar l-am primit cadou de ziua mea.

– Mătuşa ta Tully e o idioată.

– Toată lumea se îmbracă aşa.

– Mă superi. Te rog, du-te să te schimbi. N-am timp să mă cert cu tine.

Marah oftă dramatic şi o luă la fugă sus pe scări.

Kate scuturâ din cap. Nu era doar recitalul. În ultima vreme, Marah devenise de nerecunoscut. Fiica ei ori chicotea şi era fericită, ori spumega de furie. Când mama îşi vedea nepoata începea să râdă, îşi aprindea o ţigară şi spunea:

– Anii adolescenţei vor fi foarte grei. Ar trebui să te apuci de băutură, înainte de a fi prea târziu.

Kate se aplecă mai tare deasupra maşinii de cusut, apăsă pedala cu piciorul şi reîncepu să lucreze. Aceasta a fost ultima pauză pe care a făcut-o în două ore. Apoi, imediat ce a terminat costumele pentru recitalul de dans, s-a apucat de celelalte corvezi – să găsească umeraşe, să le ducă la maşină, să ajute băieţii să se spele pe dinţi, să nu-i lase să se certe. Din fericire, Johnny s-a ocupat de mâncare şi de spălatul farfuriilor.

La ora şase i-a trimis pe toţi la maşină, i-a ajutat pe băieţi să-şi ocupe locurile, apoi s-a aşezat şi ea în vehicul.

– Am uitat ceva?

Johnny a privit-o lung.

– Ai sos de spaghete pe frunte.

Ea a coborât repede vizorul şi s-a uitat în oglinda din maşină. Bineînţeles, avea o dungă roşie pe frunte.

– N-am făcut duş, zise ea îngrozită.

– Chiar mă întrebam, spuse Johnny.

Ea s-a întors spre el.

– Ştiai?

– Când ţi-am spus că este ora cinci, m-ai trimis să pregătesc mâncarea.

Ea suspină.

În toată agitaţia aceea, uitase să se aranjeze. Era încă îmbrăcată cu cea mai veche pereche de blugi, cu un tricou lălâu şi adidaşi uzaţi.

– Arăt ca o cerşetoare.

În timp ce ieşea în fugă din maşină o auzi pe Marah care striga în urma ei:

– Mamă, machiază-te!

Kate a scotocit prin sertare, a găsit o pereche de pantaloni bufanţi, negri, relativ noi şi un pulover până la coapse, negru cu alb. Oare se mai purtau aceşti pantaloni? Nu ştia. Şi-a strâns părul în coadă de cal, l-a prins cu o agrafă albă, s-a spălat pe dinţi, s-a dat cu rimel şi fard de obraz.

Afară se auzea claxonul.

A luat o pereche de şosete albe de mătase şi nişte pantofi fără toc, apoi a alergat la maşină.

– O să întârziem, a scâncit Marah. Cred că toate au venit deja.

– O să ajungem la timp, spuse Kate aproape fără suflare.

Au traversat oraşul şi au parcat la Island Auditorium. În interior domnea haosul – douăsprezece fete între şapte şi unsprezece ani, părinţii lor exasperaţi, alte surori, fraţi, pe care nu-i interesa evenimentul şi domnişoara Parker, instructoarea lor de dans de şaptezeci de ani, care reuşea cumva să controleze acest mănunchi sălbatic de fete fără să ridice glasul.

Kate a dus costumele în cabină unde le-a ajutat pe fete să

se îmbrace, le-a ridicat părul în coadă de cal şi le-a dat cu spray, le-a ajutat să-şi aplice rimelul şi puţin ruj de buze.

Când a terminat, a îngenuncheat în faţa fiicei sale:

– Eşti gata?

– Ai adus camera video?

– Sigur că da.

Marah a zâmbit, dezvelindu-şi dinţii cam mari şi încălecaţi.

– Mă bucur că eşti aici, mami, îi spuse ea.

Brusc, avu senzaţia că totul merita efortul depus: termenele limită imposibile, cusutul la maşină până noaptea târziu, călcatul, degetele obosite, sângerânde. Făcuse toate astea doar pentru o clipă de apropiere între ele.

– Şi eu mă bucur.

Marah a îmbrăţişat-o.

– Te iubesc, mami.

Kate a strâns-o la piept, simţindu-i mirosul dulce de pudră. S-a gândit în clipa aceea cât de aproape se aflau de sfârşitul copilăriei şi începerea pubertăţii. Aceste momente erau deja prea rare.

Marah se retrase, mai zâmbi o dată, apoi alergă în spatele scenei cu prietenele sale.

– Pa!

Kate se ridică încet şi se duse spre sala de spectacole unde Johnny se afla în rândul al treilea pe mijloc între cei doi fii ai săi. Ea cercetă scaunele din jur, în căutarea lui Tully.

– A venit?

– Nu. Şi nici n-a sunat. Poate a intervenit ceva. El râse forţat. Bunăoară, o întâlnire cu George Clooney.

Zâmbind, Kate s-a aşezat lângă Lucas. În jurul lor, părinţii şi bunicii îşi ocupaseră locurile ridicând camerele video de îndată ce se instalau pe scaune.

Părinţii lui Kate au sosit la timp, aşezându-se lângă ea. Ca întotdeauna, mama avea la încheietura mâinii vechiul Kodak negru, Instamatic.

– Am crezut că va veni şi Tully, spuse ea.

– Aşa a promis. Sper că nu s-a întâmplat nimic. Kate a păstrat un loc pentru Tully atât cât a putut, apoi l-a cedat.

Luminile au început să licărească, iar în sală s-a făcut liniște. Domnișoara Parker, îmbrăcată acum cu niște pantaloni roz strânși pe picior și fustă de balet până la genunchi, în costum de dans mulat pe corp păși în centrul scenei. Arăta ca o balerină bine trecută de prima tinerețe.

– Bine ați venit, le spuse pe un ton blând. După cum știți, eu...

Ușa din spatele sălii se trânti de perete. Cei prezenți întoarseră capul ca la comandă.

Tully se afla acolo arătând ca și cum abia ar fi ieșit de la Grammy. Părul blond, scurt cu șuvițe îi conferea un fel de frumusețe nonșalantă, care-i punea în valoare zâmbetul. Purta o rochie uluitoare verde din mătase care atârna pe un umăr și era prinsă pe talia încă subțire. Auditoriul a început să freamăte. Tallulah Hart... chiar mai frumoasă în realitate. Nimeni n-o mai asculta pe domnișoara Parker.

– Cum se face că arată și acum așa de bine? întrebă mama aplecându-se.

– Chirurgie plastică și un batalion de machiori.

Mama începu să râdă și o strânse de mână parcă pentru a-i aminti lui Kate că și ea era la fel de drăguță.

Făcând cu mâna familiei Mularkey, Tully se îndreptă spre locul liber din mijloc de pe primul rând și se așeză.

Luminile se micșorară și Maggie Levine, îmbrăcată în bleu, ca o zână, începu să danseze pe scenă. Sora ei, Cleo și restul fetițelor o urmară făcând piruete și pășind toate în același timp pe poante. Cele mici le urmăreau pe dansatoarele mai experimentate, reproducând fiecare mișcare a lor cu o întârziere de o secundă.

Stângăcia lor făcea ca totul să capete o anume magie. Kate abia se abținu să nu plângă; apoi Johnny a întins mâna peste Lucas și degetele li s-au încleștat în clipa în care Marah a început să se rotească pe scenă. Pe la jumătatea exercițiului a văzut-o pe Tully și s-a oprit chiar în mijlocul scenei, făcându-i semne disperate cu mâna.

Asistența a izbucnit în râs când Tully i-a răspuns cu același gest.

La încheierea spectacolului lumea a aplaudat entuziasmată. Fetele au fost rechemate la rampă de câteva ori, apoi au alergat chicotind la familiile lor. Marah s-a îndreptat direct spre naşa sa. A sărit de pe scenă aterizând chiar în braţele lui Tully. În jurul lor s-au adunat câţiva oameni care solicitau autografe. În tot acest timp Marah strălucea de mândrie.

Când lumea s-a risipit, Tully s-a îndreptat spre membrii familiei, îmbrăţişându-i pe fiecare. A luat-o după umeri pe Kate şi cu cealaltă mână pe Marah.

– Am o surpriză pentru fina mea, spuse ea cu voce tare.

Marah a început să chicotească şi să sară ca mingea.

– Despre ce e vorba?

– O să vezi, zise Tully, făcându-i lui Kate cu ochiul. Familia a pornit împreună pe culoar, apoi a ieşit.

Marah a început să ţipe.

Kate s-a întors spre Tully.

– Nu glumeşti?

– Nu-i aşa că e grozav? Nici n-o să crezi ce greu mi-a fost să organizez totul. Haideţi, să mergem. A deschis uşa şi toţi s-au înghesuit în interiorul de pluş al limuzinei. Beculeţe roşii şi albastre luminau din tavan.

Marah s-a cuibărit lângă Tully, ţinând-o de mână.

– Este cea mai grozavă surpriză pe care mi-ai făcut-o vreodată, spuse ea. Crezi c-am dansat bine?

– Ai fost perfectă, o asigură Tully.

Au stat în maşină pe timpul traversării cu feribotul; Marah îi vorbea tot timpul lui Tully.

Când au ajuns la Seattle, maşina a pornit din nou şi au fost purtaţi prin oraş ca nişte turişti în vacanţă, apoi au oprit în faţa unei intrări puternic luminate, unde un portar a venit să-i întâmpine. Le-a deschis uşa şi s-a înclinat în faţa lor.

– Care dintre dumneavoastră este frumoasa domnişoară Marah Rose?

Marah a ridicat mâna instantaneu, chicotind.

– Eu sunt.

El scoase un trandafir de la spate şi i-l întinse.

Marah era uluită.

– Oh!

– Mulţumeşte, Marah, spuse Kate pe un ton mai dur decât ar fi intenţionat.

Marah o privi iritată.

– Mulţumesc.

Tully îi conduse în hotel. La etaj deschise o uşă care dădea într-un apartament imens, unde se aflau tot felul de jocuri – instalaţii pentru sărituri, box virtual şi maşini miniaturale. Toate fetele care participaseră la spectacol se aflau deja acolo cu familiile lor. În mijlocul camerei trona o masă drapată în alb. Pe ea, un tort imens, roz, împodobit cu balerine mici din îngheţată.

– Mătuşă Tully, strigă Marah îmbrăţişând-o. E grozav! Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, prinţeso. Acum, du-te să te joci cu prietenele tale.

Toată lumea rămase încremenită. Johnny îşi reveni primul. Cu William în braţe veni lângă Tully.

– Nu crezi c-o răsfeţi prea tare?

– Am vrut să-i iau un ponei, dar m-am gândit că ar fi prea mult.

Mama începu să râdă.Tata scuturâ din cap.

– Haideţi, Margie, Johnny, le spuse în final. Să mergem la bar.

Când Kate şi Tully rămaseră singure, Kate îi spuse:

– Ştii cum să-ţi faci intrarea în scenă. Marah va vorbi ani în şir despre petrecerea asta.

– Am exagerat? o întrebă Tully.

– Poate un pic.

Tully îi zâmbi larg, dar nu din inimă. Kate remarcă imediat acest lucru.

– Ce este?

Înainte ca Tully să-i poată răspunde, Marah se întoarse sărind spre ele, cu chipul ei micuţ radiind de fericire.

– Toate vrem o fotografie cu tine, mătuşă Tully.

Kate rămase pe loc urmărind cum, practic, fiica ei nu se mai deslipea de naşa sa. Cu toate că nu voia să recunoască,

era geloasă. Își imaginase că aceasta avea să fie noaptea ei și a lui Marah.

Tully se afla în limuzină ținând în poală capul lui Marah și mângâindu-i părul negru, mătăsos.

În fața lor, Kate dormea pe umărul lui Johnny, care stătea cu ochii închiși. Gemenii îi încadrau de-o parte și de cealaltă. Arătau ca o familie fericită de la Hallmark.

Limuzina o luă pe drumul spre plajă.

Tully sărută obrăjorul moale și roz al lui Marah.

– Aproape am ajuns, prințeso.

Marah clipi de mai multe ori dezmeticindu-se încet.

– Te iubesc, mătușă Tully.

Inima lui Tully se strânse ca un ghem la auzul acestor vorbe și simți o emoție aproape dureroasă. Ea obișnuia să considere că succesul este ca aurul, după care merită să scormonești prin noroi și că dragostea o va aștepta întotdeauna ori de câte ori va avea ea chef. Nu-și imagina de ce gândise astfel ținând seama de mediul în care crescuse. Ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme că există foarte puțină dragoste pe lume. Dacă succesul este ca aurul și zace pe fundul râului, iubirea este comparabilă cu un diamant îngropat la sute de metri sub pământ, greu de recunoscut în forma naturală. Nu este de mirare că au impresionat-o atât de profund vorbele lui Marah. Astfel de ocazii fuseseră foarte rare în viața ei.

– Și eu te iubesc, Marah Rose.

Limuzina a pătruns pe alee cu roțile scrâșnind pe pietriș și a oprit. A durat o veșnicie până când a coborât toată familia și a intrat în casă. S-au dus imediat sus cu toții.

Tully a rămas în sufrageria goală, neștiind ce să facă. Podelele scârțâiau. A încercat să se integreze în rutina lor de fiecare seară, dar părea că-i încurcă, așa că a renunțat.

Kate a coborât într-un târziu oftând epuizată cu un teanc de șaluri în mână.

– E în ordine, Tully. Ce se întâmplă?

– Ce vrei să spui?

Kate a luat-o de braț și a condus-o prin camerele în care

erau înşirate tot felul de jucării. La bucătărie s-a oprit ca să toarne vin în două pahare, apoi au ieşit, aşezându-se pe scaunele aflate pe iarbă. Clipocitul apei a purtat-o pe Kate cu douăzeci de ani în urmă, în acele nopţi în care obişnuiau să se strecoare afară din casă, să stea lângă râu, vorbind despre băieţi, trăgând din aceeaşi ţigară.

Tully s-a aşezat pe unul din scaunele demodate şi s-a acoperit cu şalul. După aceşti ani şi fără îndoială după nenumărate spălări tot mai mirosea a ţigările mentolate şi a parfumul doamnei Mularkey.

Kate îşi ridică genunchii înveliţi şi-şi rezemă bărbia de ei, apoi o privi pe Tully.

– Vorbeşte, îi spuse ea.

– Despre ce?

– De când suntem cele mai bune prietene?

– De când David Cassidy a făcut riduri.

– Şi crezi că nu-mi dau seama când ceva nu e în regulă?

Tully se lăsă pe spate, sorbind din vin. Adevărul e că ar fi vrut să vorbească despre asta, reprezenta unul din motivele pentru care traversase ţara să ajungă aici, şi totuşi acum când era cu cea mai bună prietenă a sa, nu ştia cum să înceapă. Mai mult chiar, se simţea ca o idioată lamentându-se pentru ceea ce-i lipsea din viaţă. Avea atât de mult.

– Am crezut că eşti nebună fiindcă vrei să renunţi la carieră. Timp de patru ani, de fiecare dată când te sunam se auzea plânsul lui Marah. Mă gândeam că m-aş sinucide dacă aşa ar fi viaţa mea, iar tu păreai frustrată şi supărată, dar în acelaşi timp uluitor de fericită. Eu n-am cunoscut niciodată starea asta.

– Într-o zi vei afla cum este.

– Te înşeli. Am aproape patruzeci de ani, Kate. În final, îşi ridică privirea spre ea. Cred că eu am fost nebună când am optat pentru carieră, fără să-mi mai doresc nimic altceva.

– Dar a fost una grozavă.

– Mda. Dar uneori... nu este de ajuns. Ştiu că aş putea părea ingrată când spun asta, dar am obosit să muncesc optsprezece ore pe zi şi să mă întorc într-o casă unde nu mă aşteaptă nimeni.

– Poţi să-ţi schimbi viaţa, ştii foarte bine. Dar trebuie să vrei cu adevărat.

– Mulţumesc, Obi-Wan.

Kate privi valurile care loveau malul.

– În tabloidele de săptămâna trecută scria că o femeie a dat naştere unei fetiţe la şaizeci de ani.

Tully începu să râdă.

– Eşti o ticăloasă!

– Ştiu. Iar acum, biată fată putred de bogată, o să te conduc în camera ta.

– O să regret că m-am plâns, nu?

– O, bineînţeles.

Au mers împreună prin casa întunecată. În uşa camerei de oaspeţi, Kate s-a întors spre ea:

– Să n-o mai răsfeţi pe Marah, ne-am înţeles? Deja crede că-i vei aduce şi luna de pe cer.

– Haide, Katie. Am câştigat peste două milioane anul trecut, ce să fac cu ei?

– Ocupă-te de opere de caritate. Şi fără limuzine roz, da?

– Ştii că nu eşti deloc simpatică, nu?

Doar mai târziu, întinsă pe salteaua căzută a patului uitându-se pe fereastră, şi-a dat seama că n-o întrebase pe Kate despre propria ei viaţă.

Kate fixa cu privirea calendarul atârnat pe perete lângă frigider. I se părea imposibil ca timpul să zboare atât de repede, dar avea dovada chiar în faţa sa. Era noiembrie 2002 şi ultimele paisprezece luni schimbaseră lumea. Anul trecut, în septembrie, teroriştii îşi orientaseră avioanele spre World Trade Center şi Pentagon, ucigând mii de oameni. Alt avion fusese deturnat, apoi se prăbuşise şi nu existaseră supravieţuitori. Accidentele de maşină sau exploziile provocate de bombe făceau obiectul ştirilor de seară; veştile despre distrugerile în masă începuseră. Cuvinte ca *Al Qaeda, taliban* şi *Pakistan* apăreau în fiecare discuţie, fiind reluate în toate transmisiile.

Teama îi schimbase pe toţi şi totuşi, ca întotdeauna, viaţa îşi urma cursul. Oră de oră, zi de zi, în timp ce politicienii şi

personalul militar căutau bombe şi terorişti, iar Departamentul de Justiţie distrugea pereţii de hârtie ai firmei Enron, oamenii îşi continuau viaţa obişnuită. Kate îşi vedea de treburile casei, îşi creştea copiii şi-şi iubea soţul. Chiar dacă îi ţinea din scurt, ei îi dădeau dreptate – lumea nu mai era un loc aşa de sigur ca înainte.

Iar acum, se pregăteau pentru Ziua Recunoştinţei pe care o celebrau peste o săptămână, după care urma Crăciunul.

Era sezonul vacanţelor, acea perioadă a anului când femeile deveneau personalităţi cu carduri. Împărţindu-şi timpul între bucuriile sezonului şi volumul de muncă impus de acestea, Kate reuşea arareori să slăbească ritmul şi să-şi amintească să savureze aceste momente preţioase. Trebuia să prepare o mulţime de dulciuri – pentru petrecerile de la şcoală, pentru vânzările de la şcoala de balet, donaţiile pentru casele de ajutor. Oricât de mare ar fi fost farmecul insulei Bainbridge, când era vorba de făcut daruri serioase, fiecare îşi amintea că se afla pe o limbă de pământ înconjurată de apă. Magazinele mari şi mallurile se aflau la mare distanţă. Se simţea uneori ca un alpinist pornind în ascensiuni dificile, fără pic de oxigen; punctul terminus era Nordstrom. Cu trei copii, ai nevoie de timp ca să le cumperi daruri, iar ei, tocmai asta îi lipsea.

Îşi parcă maşina şi bifă primele poziţii de pe lista de Crăciun. Abia cumpărase câteva articole când sună clopoţelul şi copiii începură să părăsească şcoala.

De obicei, Marah ieşea însoţită de un grup de fete. Ca balenele ucigaşe, fetele aflate în pragul adolescenţei mergeau în grupuri. Dar astăzi, Marah era singură, înaintând cu paşi mari, cu capul plecat şi braţele strânse la piept.

Kate ştiu imediat că se întâmplase ceva. Se întreba cât de gravă era situaţia. Fiica ei avea doisprezece ani. Asta însemna că-i zburdau hormonii prin corp, transformându-i emoţiile într-un escadron de vrăjitoare.Totul căpăta proporţii dramatice în zilele astea.

– Hei, i se adresă Kate, ştiind că un singur cuvânt nelalocul lui putea declanşa o ceartă.

– Hei. Marah urcă pe locul pasagerului şi se întinse după centură, fixând-o. Unde sunt copiii?

– Este ziua lui Evan. Tata se duce să-i ia în drum spre casă.

– Oh!

Kate ieşi din parcare şi intră în trafic pe Sportsmen Club Road. Pe drumul către casă încercă să înfiripe o discuţie, dar toate subiectele pe care le abordă se dovediră neinspirate. În cel mai bun caz, Marah îi oferi un răspuns monosilabic şi în cel mai rău îşi dădu ochii peste cap sau oftă dramatic. Când intrară în garaj, Kate mai făcu o încercare.

– Pregătesc prăjiturile băieţilor pentru petrecerea de Ziua Recunoştinţei de mâine.Vrei să mă ajuţi?

În final, Marah îşi ridică privirea spre ea.

– Cele în formă de dovleac cu jeleu de portocală şi stropi verzi?

Pentru o secundă, Marah păru din nou mica ei fetiţă, cu ochii mari, negri, plini de speranţă, cu buzele care încercau să schiţeze un zâmbet. În trecutul lor comun se aflau ani întregi de petreceri, de amintiri comune.

– Desigur, îi spuse Kate.

– Îmi plac teribil.

Kate contase pe asta.

– Îţi aminteşti de perioada în care doamna Norman aducea acelaşi gen de prăjituri, iar tu clocoteai de furie şi încercai să convingi pe toată lumea că ale tale erau mai bune?

Marah zâmbi în cele din urmă.

– Domnul Robbins s-a supărat pe mine. A trebuit să-l ajut să facă curat după petrecere.

– Emily s-a oferit să te sprijine.

Zâmbetul lui Marah a dispărut.

– Mda.

– Aşadar, vrei să mă ajuţi?

– Sigur că da.

Kate avu grijă să nu reacţioneze prea vizibil. Cu toate că ar fi vrut să zâmbească, să-i spună cât este de fericită, dând din cap, îşi urmă fiica în casă, apoi se duseră amândouă în

bucătărie. În ultimul an turbulent învățase câteva lucruri despre felul cum trebuie să te porți cu preadolescentele. Ele erau mereu pe valul emoțiilor, iar tu trebuia să-ți păstrezi în permanență calmul.

În cele trei ore care au urmat, au muncit cot la cot în bucătăria mare, stil country. Kate i-a reamintit fiicei sale cum să amestece ingredientele, cum să ungă o foaie de aluat ca pe vremuri. Au discutat fleacuri, despre una, despre alta, nimic important. Kate supraveghea totul ca un vânător. Știa din instinct când venea vremea.Tocmai congelaseră și ultimele prăjituri și puseseră farfuriile murdare în chiuvetă, când Kate spuse:

– Vrei să mai facem o serie? Le-am putea duce acasă la Ashley.

Marah amuți brusc.

– Nu, zise ea prea încet pentru a putea fi auzită.

– Dar lui Ash îi plac. Îți amintești când...

– Ash mă urăște, spuse Marah și poarta lacrimilor se deschise. Acestea îi încețoșară privirea.

– V-ați certat?

– Nu știu.

– Cum să nu știi?

– Nu știu, e clar? Marah izbucni în plâns și se întoarse.

Kate se întinse spre fiica ei, o apucă de mânecă și o strânse la piept cu putere.

– Sunt aici, Marah, șopti.

Marah o îmbrățișă și ea.

– Nu știu cu ce am greșit, suspină fata.

– Șșt, murmură Kate, mângâindu-și fiica de parcă fi fost un copilaș. Când Marah încetă să mai plângă, Kate se retrase puțin s-o privească.

– Uneori viața e...

În spatele lor, ușa se dădu de perete. Gemenii năvăliră în casă, țipând unul la altul, simulând o luptă între dinozauri cu jucăriile lor. Johnny venea în urma lor, împingându-i de la spate.William se lovi de capătul unei mese, spărgând un pahar, care n-ar fi trebuit să se afle acolo. Zgomotul sticlei sparte răsună în încăpere.

– Oh! spuse William uitându-se la Kate.

Lucas pufni în râs.

– Willie a încurcat-o, decretă el.

Marah se eliberă din îmbrățișarea mamei și alergă în camera sa, trântind ușa după ea.

– Lucas, spuse Johnny. Nu-ți mai necăji fratele. Și nu atinge cioburile de pe podea.

Kate oftă și întinse mâna după un prosop.

Ziua următoare, Kate intra pe aleea școlii cu trei minute înainte să sune de masa de prânz. Parcând neregulamentar, se grăbi spre biroul directoarei, o învoi pe Marah pentru toată ziua, apoi se îndreptă spre clasa ei. Seara trecută, după acel minut de conversație detensionată, Marah se închisese din nou în ea. Nimic nu mai putea relansa relația lor, așa încât Kate formulă planul B. Un atac prin surprindere.

Uitându-se prin fereastra dreptunghiulară, ciocăni o dată și o văzu pe profesoară care-i făcea semn să intre.

Majoritatea copiilor îi zâmbiră și o salutară. Acesta era unul din avantajele voluntariatului permanent; te cunoștea toată lumea. Copiii păreau fericiți s-o vadă, sau poate încântați de dezordinea care se crease în clasă.Toți copiii; cu o singură excepție.

Pe chipul lui Marah observă acea expresie agasantă pe care o interpretă drept *ce-cauți-la-școală*. Kate era obișnuită cu ea. Cunoștea regulile vârstei lui Marah; părinții trebuiau să fie invizibili.

Sună clopoțelul și copiii începură să iasă din clasă vorbind tare.

Când au rămas singure, Kate s-a dus la Marah:

– Ce cauți aici?

– O să vezi. Ia-ți lucrurile. Plecăm.

Marah o fixă cu privirea, evident analizând situația din toate unghiurile posibile.

– Bine. Ne vedem la mașină, da?

În mod obișnuit, Kate ar fi forțat-o pe Marah să meargă cu ea, dar fiica ei era încă vulnerabilă din punct de vedere emoțional. Acesta era și motivul pentru care venise Kate.

– Bine.

Victoria atât de uşoară o luă prin surprindere pe Marah. Kate îi zâmbi, atingându-i în treacăt umărul.

– Ne vedem într-un minut.

De fapt, a durat ceva mai mult. În scurtă vreme Marah se instală pe locul pasagerului şi îşi legă centura.

– Unde mergem?

– Păi, mai întâi să mâncăm ceva.

– M-ai învoit de la şcoală doar pentru asta?

– Mai este ceva. O surpriză. Kate conduse spre restaurantul aflat lângă complexul multiplex de pe insulă.

– Eu o să comand un cheeseburger, cartofi prăjiţi şi o cremă de căpşuni, spuse Kate imediat ce se aşezară.

– Şi eu la fel.

După ce chelneriţa le luă comanda şi plecă, Kate îşi privi fiica. Prăbuşită în scaunul albastru de vinilin părea slabă şi firavă, o fată aflată în pragul adolescenţei. Părul negru, dezordonat, neîngrijit acum va fi o frumuseţe într-o bună zi, iar ochii ei căprui vor oglindi fiecare emoţie pe care o va simţi. Deocamdată avea un aer nefericit.

Chelneriţa le aduse comanda. Kate se delectă cu crema de căpşuni. Probabil era primul produs cu îngheţată pe care-l mânca de la naşterea gemenilor şi avea un gust grozav.

– Ashley te tratează la fel de rău? o întrebă în cele din urmă.

– Mă urăşte. Nici măcar nu ştiu ce-mi reproşează.

Kate se gândise îndelung ce să-i spună, cum să abordeze acest prim eşec al fiicei sale. Ca orice mamă, ar fi făcut orice ca fiica ei să fie în siguranţă, dar nu-ţi poţi proteja complet copilul; uneori pericolele trebuie mai întâi trăite şi ulterior înţelese. Aceasta a fost una din numeroasele lecţii pe care le învăţase ţara anul acesta şi chiar dacă unele lucruri se schimbaseră pentru ei toţi, altele rămâseseră la fel.

– În clasa a cincea am avut două prietene foarte bune. Ani întregi am fost nedespărţite – ne duceam caii la târg, dădeam petreceri în pijama, ne bronzam lângă lac, vara. Bunica ne numea cele trei amazoane. Apoi, într-o vară când aveam

aproape paisprezece ani, ele mi-au întors spatele. Nici acum nu știu motivul. Au început să umble cu băieții, să meargă la petreceri și nu m-au mai sunat niciodată. De fiecare dată când mă duceam la școală și îmi ocupam locul în autobuz stăteam singură, mâncam singură, iar noaptea adormeam plângând.

– Adevărat?

Kate încuviință.

– Și acum îmi amintesc ce mult m-a durut.

– Ce s-a întâmplat?

– Păi, pe vremea când eram atât de nefericită ar fi trebuit să mă vezi cu bretelele alea și ochelarii cu rame rotunde.

Marah începu să chicotească.

– M-am trezit și am plecat la școală.

– Și?

– Și am văzut-o pe mătușa Tully; aștepta autobuzul școlii în stație. Era cea mai grozavă tipă pe care o văzusem vreodată. Nu mi-am imaginat că o să vrea să se împrietenească cu mine. Dar știi ce-am aflat?

– Ce?

– În sufletul ei, acolo unde contează de fapt, era la fel de singură și speriată ca mine. Am devenit cele mai bune prietene anul acela. Prietene adevărate, care nu încetează brusc să se mai placă, nici nu-și rănesc sentimentele fără motiv.

– Unde găsești astfel de prietene?

– Asta este partea cea mai grea, Marah. Ca să-ți faci prieteni adevărați trebuie să pui mult suflet. Uneori oamenii te dezamăgesc – fetele pot fi chiar meschine una cu alta –, dar asta nu trebuie să te descurajeze. Dacă ești rănită adună-te, suflă praful de pe emoțiile tale și fă o nouă încercare. Undeva, în clasa ta se află fata cu care vei fi prietenă toți anii de școală. Îți promit asta. Trebuie doar s-o găsești.

Marah se încruntă, gândindu-se la spusele ei.

Chelnerița le aduse comanda, lăsă nota, apoi plecă.

Înainte de a gusta din cheeseburger, Marah mărturisi:

– Emily mi se pare drăguță.

Kate sperase că Marah va spune asta. Ea și Emily fuseseră prietene în școala primară, dar se despărțiseră în ultimii ani.

– Da, așa este.

Kate își văzu în sfârșit fiica zâmbind și răsuflă ușurată chiar dacă schimbarea era atât de mică. Au discutat lucruri lipsite de importanță în timpul mesei, mai ales despre modă, de care Marah era deja obsedată, spre deosebire de Kate care nu știa mai nimic despre asta. Când achită nota și se pregătea de plecare, Kate i-a spus;

– Ar mai fi ceva. Bagă mâna în poșetă și scoase de acolo un pachețel. Este pentru tine.

Marah rupse ambajalul strălucitor și văzu cartea de dedesubt.

– *The Hobbit*, spuse ridicându-și privirea spre ea.

– În anul acela când n-am avut nicio prietenă, n-am fost complet singură. Cărțile mi-au ținut companie și asta a fost întotdeauna începutul poveștirilor mele preferate. Cred că am citit de zece ori *Stăpânul inelelor*. Nu cred că ești pregătită încă pentru *The Hobbit*, dar curând vei fi; poate peste câțiva ani ceva se va întâmpla și-ți va răni din nou sentimentele. Poate vei fi singură cu tristețea ta, poate nu vei dori să mi-o împărtășești mie sau tatălui tău, dar dacă se întâmplă asta, îți vei aminti că ai cartea asta pe noptieră. O vei putea citi atunci și te vei simți captivată de ea. Pare o prostie, dar pe mine chiar m-a ajutat când aveam treisprezece ani.

Marah părea ușor confuză la gândul că i se oferea un cadou de care încă nu se putea bucura, dar spuse:

– Mulțumesc, oricum.

Kate își mai privi o clipă fiica, simțind o strângere de inimă. Totul se derula atât de repede, iar acei ani de fetiță-copilă aproape se scurseseră.

– Te iubesc, mami, spuse Marah.

Pentru lume în general acesta era un moment obișnuit într-o zi oarecare, dar pentru Kate reprezenta ceva extraordinar. De aceea preferase să rămână acasă, în loc să se ducă la muncă. Judeca sensul vieții sale în nanosecunde, dar n-ar fi renunțat la asta pentru nimic în lume.

– Și eu te iubesc, drept care ne vom distra tot restul zilei. Mergem la matineu la *Harry Potter* și *Camera secretelor*.

Marah se ridică de pe locul ei zâmbind:
– Eşti cea mai bună mamă.
Kate începu să râdă.
– Sper doar să-ţi aminteşti asta când vei fi adolescentă.

25

Tully îşi amintea anii care trecuseră prin prisma subiectelor pe care le abordase în reportajele sale. În 2002, a călătorit în Europa, St. Barts şi Thailanda. A participat la decernarea premiilor Oscar, a câştigat un Emmy, a apărut pe coperta revistei *People*, şi-a redecorat apartamentul, dar niciunul din aceste momente n-a rămas întipărit în memoria ei. Îşi amintea doar reportajele. Scrisese despre operaţiunea Anaconda împotriva talibanilor, despre escaladarea violenţelor în regiune, procesul lui Milošević acuzat de crime împotriva umanităţii şi începerea războiului împotriva Irakului.

În primăvara lui 2003 se simţea epuizată, copleşită de atâta violenţă. Când în final s-a întors acasă, nici atunci nu i-a fost mai uşor. Oriunde se ducea se afla în mulţime, însă nicăieri nu se simţea mai izolată decât într-un grup de persoane care o măgulea, dar care n-o cunoşteau, de fapt.

Deşi nimeni din cei care o urmăreau la televizor nu observa, ea ceda nervos încetul cu încetul. Grant n-o mai sunase de patru luni, iar ultima dată când vorbiseră o dezamăgise.

Interesele noastre nu coincid iubito, îi spusese el, fără măcar să se străduiască să pară supărat când afirma asta.

Şi care ar fi aceste interese? explodase ea, surprinsă să simtă lacrimile împăienjenindu-i privirea.

Este ceea ce vrei tu întotdeauna: mai mult.

N-ar fi trebuit să se mire. Numai Dumnezeu ştia de câte ori auzise asta în viaţa ei. Putea chiar să admită că aşa stăteau lucrurile. Voia şi mai mult în ultima vreme. Îşi dorea o viaţă adevărată, nu aceast surogat perfect, strălucitor, frumos ambalat.

Dar nu știa cum s-o ia de la început la vârsta ei. Își iubea prea mult slujba ca să renunțe la ea; și de fapt, era celebră și bogată de atâta vreme cât nu-și imagina că va mai avea vreodată o viață reală, obișnuită.

Acum, sub un soare surprinzător de cald, se plimba pe străzile aglomerate ale Manhattanului urmărindu-i pe localnicii grăbiți, care se strecurau printre turiștii îmbrăcați cu haine viu colorate. Era prima zi însorită după o iarnă cu multă zăpadă și nimic nu schimba atmosfera New Yorkului ca soarele. Oamenii ieșeau la plimbare din micile lor apartamente, încălțați cu pantofi comozi. La dreapta ei, Central Park era o oază de verdeață. Pentru un moment, când se uita la el își vedea propriul trecut; la QUAD, la UW; copiii alergând în jur, aruncându-și discuri, jucându-se. Trecuseră douăzeci de ani de când părăsise campusul. Atât de multe lucruri se petrecuseră în acești ani, iar acum totul i se părea la fel de apropiat ca propria-i umbră.

Zâmbind, scuturâ din cap ca să-și limpezească gândurile. Va trebui s-o sune pe Katie în seara asta să-i vorbească despre acest moment marcat de gândul maturizării.

Tocmai voia să reia plimbarea când îl zări.

Pe o colină verde, joasă, mergea pe o cărare pietruită, urmărind două fete cu role care se plimbau în jurul lui.

– Chad!

Era prima oară când îi rostea numele după atâția ani și i se păru că sună la fel de dulce ca lichiorul de migdale. Simplul fapt că-l văzuse, înlătură brusc carapacea anilor și o făcu să se simtă din nou tânără.

O luă pe cărare și se întoarse spre el. Un copac uriaș se desfăcea deasupra ei ca o umbrelă, blocând lumina soarelui și făcând-o să simtă imediat răcoarea.

Ce să-i spună după atâția ani? Ce i-ar spune el? Ultima oară când fuseseră împreună o ceruse în căsătorie, însă nu mai așteptase refuzul ei. Dar se iubiseră. Acum, având înțelepciunea pe care ți-o dă timpul, știa asta. Mai știa și că dragostea nu piere definitiv. Poate pălește, își pierde din consistență, ca oasele expuse la soare, dar nu dispare.

Brusc, simţi c-ar vrea să fie îndrăgostită. Ca Johnny şi Kate. Nu mai voia să se simtă atât de blestemat de singură pe lume.

Ezită o singură dată când se îndreptă spre el. Ieşi din umbră şi păşi în lumină.

Şi iată-l în faţa ei pe bărbatul pe care nu-l putuse scoate definitiv din visele ei. Îi rosti numele cu voce tare, dar prea încet ca el s-o audă. La un moment dat, el îşi ridică privirea şi o văzu, iar zâmbetul îi păli uşor.

– Tully?

Ea observă mişcarea buzelor lui, simţi că-i rosteşte numele, dar chiar atunci un câine lătră şi o pereche de role trecură pe lângă ea.

Şi apoi Chad se îndreptă spre ea. A fost ca în filmele de dragoste pe care le văzuse, ca în visele din anii tinereţii. O prinse în braţe şi o ţinu strâns la piept.Totuşi îi dădu drumul prea repede şi făcu un pas înapoi.

– Am ştiut că te voi revedea.

– Tu ai avut întotdeauna mai multă credinţă decât mine.

– S-ar părea că toată lumea are mai multă credinţă decât tine, zise el zâmbind. Ce mai faci?

– Sunt la CBS. Fac...

– Crede-mă, îi spuse el cu blândeţe, ştiu asta. Sunt mândru de tine, Tully. Am ştiut întotdeauna că vei ajunge în vârf. O privi lung, apoi o întrebă: ce face Katie?

– S-a măritat cu Johnny. Abia i-am mai văzut în ultima vreme.

– Ah, zise el, înclinând din cap, de parcă primise răspuns la o întrebare.

Ea se simţi expusă sub privirile lui.

– Ah, dar ce este?

– Dar tu eşti singură. Nu ţi-a ajuns lumea, de fapt.

Ea se încruntă. Se aflau atât de aproape că s-ar fi putut săruta, dar ea nu se simţea în stare să micşoreze şi mai mult acea distanţă. El părea mai tânăr acum, mai frumos.

– Cum reuşeşti asta? îi şopti.

– Ce să reuşesc?

– Tati, uită-te la mine!

Când auzi vocea fetiței, Tully se întoarse încet și văzu două fete pe role apropiindu-se de ei. Se înșelase. Trecuseră pragul adolescenței. Una era copia fidelă a lui Chad – trăsături ascuțite, păr negru, ochi care se încrețeau când zâmbea.

Dar mai era o femeie care-i reținu atenția. Poate treizeci, treizeci și cinci de ani, cu un zâmbet strălucitor, plină de viață. Purta culorile unei turiste; blugi noi de firmă, pulover tricotat roz, șapcă albastru-marin și mănuși.

– Fiica mea. Urmează cursurile Universității din New York, spuse Chad. Și Clarissa. Femeia cu care trăiesc.

– Locuiești tot în Nashville? Se simțea de parcă ar fi împins un buștean la deal, când a rostit aceste vorbe.

El o luat-o pe după umeri și a întors-o cu fața spre el.

– Nu m-ai vrut, Tully, spuse el, și de data asta ea i-a auzit emoția profundă din glas. Eram gata să te iubesc pentru totdeauna, dar...

– Nu. Te rog.

El îi atinse obrazul într-o mângâiere rapidă, aproape disperată.

– Ar fi trebuit să merg cu tine în Tennessee, îi spuse ea.

Chad scuturâ din cap.

– Tu ai visuri mari. Asta mi-a plăcut cel mai mult la tine.

– Ți-a plăcut, repetă ea știind că era o prostie să se simtă afectată.

– Unele lucruri pur și simplu nu sunt făcute să se întâmple.

Ea încuviință.

– Mai ales când ți-e prea teamă să le lași în voia lor.

El o prinse din nou în brațe și o strânse la piept cu mai multă pasiune decât manifestase Grant în toți acei ani. Tully așteptă un sărut care n-avea să mai vină niciodată. El îi dădu drumul, apoi o luă de braț și o conduse înapoi spre drum.

În răcoarea bruscă, ea se înfioră și se aplecă spre el.

– Dă-mi un sfat, Wiley. Se pare că mi-am irosit complet viața.

Când ieșiră pe aleea însorită din nou, el se întoarse cu fața spre ea.

– Ai avut un succes mai mare decât ai sperat vreodată şi tot nu-ţi este de-ajuns.

Ea clipi văzându-i privirea.

– Ar fi fost mai bine să mă opresc să miros nişte flori. La naiba, pe vremea aia nici nu le vedeam.

– Nu eşti singură, Tully. Fiecare are pe cineva în viaţa sa. O familie.

– Cred c-ai uitat de Cloud.

– Sau poate că tu ai uitat de ea.

– Ce vrei să spui?

El se uită spre parc, unde fiica sa se ţinea de mână cu prietena lui. Una o învăţa pe cealaltă să meargă cu rolele înapoi.

– O bucată de vreme nu mi-a păsat de fiica mea. Într-o zi am decis c-a trecut prea mult timp, aşa că m-am dus s-o caut.

– Întotdeauna ai fost un optimist.

– Asta e cel mai caraghios lucru. Şi tu erai la fel. Se aplecă, o sărută pe obraz, apoi se retrase. Continuă să ţii lumea în mişcare, Tully, îi mai spuse el, înainte de a pleca.

Erau cam aceleaşi vorbe pe care i le scrisese cu ani în urmă în acel bilet. Ea nu înţelesese pe atunci disperarea şi tristeţea care răzbătea din ele. Acum intuise adevărul; fuseseră atât o încurajare, cât şi o interdicţie. Ce rost avea să lumineze lumea, când ea trebuia să-i admire singură strălucirea?

Tully ştia foarte bine cum să facă abstracţie de inconveniente. Aproape toată viaţa reuşise să strângă amintirile neplăcute sau dezamăgirile şi să le depoziteze într-un unghi îndepărtat al minţii, într-un loc întunecat, de unde nu puteau ieşi la iveală. Sigur că îi mai apăreau în vis vremurile rele şi se trezea noaptea udă de transpiraţie cu amintiri aduse la suprafaţa conştiinţei, dar când se făcea ziuă, împingea acele gânduri înapoi în ascunzişul lor şi le uita uşor. Însă acum, pentru prima oară, descoperise un lucru ce nu putea fi aruncat în întuneric, nici uitat. Chad. Când îl văzuse în oraşul ei, fusese impresionată până în adâncul sufletului.

Avea senzaţia că nu poate trece peste această amintire.

Erau atât de multe lucruri pe care nu i le spusese, atâtea întrebări nerostite.

În cele trei luni de când se întâlniseră întâmplător ea analiza fiecare detaliu, trecea în revistă secundele ca un cercetător meticulos, căutând sensuri și înțelesuri ascunse. El devenise însemnul renunțărilor ei în viață. Drumul pe care nu pornise.

Și, chiar mai rău decât asta era amintirea a ceea ce-i spusese el despre Cloud. *Nu ești singură, Tully. Fiecare are o familie.* N-a rostit chiar aceste cuvinte, dar ceva apropiat. Esența lor.

Ca o celulă canceroasă, ideea lua amploare și prolifera în mintea ei. Se trezi gândindu-se la Cloud, cu adevărat. Se concentră asupra momentelor în care mama ei se întorcea, făcând abstracție de cele în care dispărea. Era periculos, Tully știa asta, să se agațe de aspectele pozitive când avusese atâtea părți negative și totuși se întrebă dacă nu cumva greșise. Fusese atât de pornită împotriva mamei sale, hotărâtă s-o categorisească și să uite dezamăgirile provocate de ea, încât pierduse sensul multor reveniri ale lui Cloud?

Gândul și speranțele legate de ea nu încăpeau în cutia ei cu amintiri, refuzau să rămână în întuneric.

În final, renunță să mai respingă ideea asta și o studie cu atenție. Astfel a ajuns să facă o călătorie stranie și înspăimântătoare. Și-a luat concediu două săptămâni, l-a considerat vacanță, și-a împachetat câteva lucruri și s-a urcat la bordul unui avion care se îndrepta spre vest.

În mai puțin de opt ore după ce părăsise Manhattanul se afla pe Bainbridge Island, în fața casei Ryan, într-o limuzină neagră.

Acum, Tully staționa pe șosea, ascultând zgomotul mașinii care se îndepărta pe pietriș. Din spatele casei, auzea valurile care loveau plaja cu pietricele de mărimea boabelor de mazăre. Asta însemna că urma refluxul. În această frumoasă după-amiază de vară timpurie, casa veche de fermier părea desprinsă dintr-un album vechi din „Good Life". Un strat proaspăt de vopsea făcea șindrila să pară caramel, iar vopseaua albă, strălucitoare capta lumina soarelui și o păstra.

Prin toată curtea explozia de culoare a florilor îți încâta privirea. Jucăriile și bicicletele aruncate peste tot îi aminteau de zilele de demult, când ele două fuseseră fetele de pe Aleea cu licurici. Bicicletele lor reprezentaseră, covoarele fermecate care le duceau într-o altă lume.

Haide, Katie, dă-ți drumul.

Tully zâmbi. Nu se mai gândise de ani buni la vara aceea. 1974. Atunci începuse totul. Întâlnirea cu Kate i-a schimbat viața, și asta fiindcă au îndrăznit să-și întindă mâinile una spre alta și să-și spună: *vreau să fim prietene.*

Porni pe cărarea cu dale de beton, printre care răsăriseră buruienile, îndreptându-se spre ușa din față. Chiar înainte de a ajunge la veranda neacoperită, auzi zgomot dinăuntru. N-o surprinse. După părerea lui Kate, prima jumătate a lui 2003 fusese tumultuoasă și plină de neprevăzut. Marah nu trecuse pragul adolescenței, ci se aruncase nebunește în vâltoarea ei. Băieții nu mai erau bebeluși, aveau deja cinci ani. De fiecare dată când suna Tully, Kate îi spunea că transportă pe vreunul din ei cu mașina.

Tully sună la sonerie. În mod obișnuit ar fi intrat, dacă ar fi fost așteptată. Această călătorie fusese făcută sub impulsul momentului, așa că nu sunase în prealabil. Sincer vorbind, nu se așteptase s-o poată face. Credea că-și va pierde entuziasmul pe drum. Dar iată că ajunsese la capătul lui.

Zgomotul pașilor zguduia casa. Ușa se deschise și în prag apăru Marah.

– Mătușă Tully! exclamă strident, aruncându-se în brațele ei.

Tully își prinse fina și o strânse la piept. Când îi dădu drumul se uită la fata din fața ei, oarecum surprinsă. N-o mai văzuse de șapte sau opt luni, nu trecuse prea mult timp și totuși fata care stătea acum în fața ei i se părea o străină. Aproape femeie, Marah era mai înaltă ca Tully, cu tenul alb, lăptos, ochi căprui pătrunzători, păr negru bogat, care i se revărsa în valuri pe spate și pomeți încântători.

– Marah Rose, îi spuse. Te-ai maturizat. Arăți fantastic. Nu ți-ai propus să devii model?

Zâmbetul fetei o făcu să-și piardă respirația.

– Adevărat? Mama mă consideră tot copil.

Tully izbucni în râs.

– Tu, draga mea, nu mai eşti copil. Înainte de a apuca să spună mai mult, apăru Johnny pe scări cu câte un puşti neastâmpărat în braţe. Pe la jumătatea scării o văzu şi se opri. Apoi zâmbi.

– N-ar fi trebuit s-o laşi să intre, Marah. Are o valiză.

Tully începu să râdă şi închise uşa în urma sa.

– Katie, strigă Johnny de la baza scării. Ar fi bine să cobori. Nici nu-ţi trece prin minte cine a venit. Lăsă băieţii jos pe prima treaptă a scării şi veni spre Tully, îmbrăţişând-o. Aproape că uitase cât de bine este să fie ţinută în braţe.Trecuse atâta timp.

– Tully! Vocea lui Katie acoperi celelalte zgomote din încăpere când se grăbi pe scări şi o îmbrăţişă pe Tully. Când Kate se retrase, zâmbea.

– Acum spune-ne, ce naiba cauţi aici? Nu ştii că trebuie să mă anunţi de fiecare vizită a ta? Acum o să mă simt complexată că nu m-am tuns şi nu mi-am mai făcut şuviţe atâta amar de vreme.

– Nu uita nici machiajul. Dar te-aş putea ajuta în acest sens. Mă pricep la asta. Este un dar.

Trecutul le învălui pe amândouă în mrejele sale, făcându-le să râdă.

Kate şi Tully se prinseră de braţe, iar Kate o conduse spre sofa. Acolo, cu valiza la uşă ca o gardă de corp, petrecură cel puţin o oră, depănând amintiri şi informându-se reciproc. Pe la ora trei s-au mutat în grădină unde băieţii şi Marah au început să se certe, din dorinţa de a-i capta atenţia lui Tully. Când a început să se lase întunericul, Johnny a aprins grătarul şi a aşezat o masă de picnic în iarbă sub cerul înstelat şi acolo în placidul Sound, Tully a mâncat prima ei mâncare gătită în ultimele luni. După aceea, s-au lăsat antrenate în joaca băieţilor. În timp ce Kate şi Johnny duceau gemenii la culcare, Tully stătu cu Marah, în curtea din spate, fiecare din ele fiind înfăşurată într-unul din şalurile călduroase ale doamnei Mularkey.

– Cum este să fii celebru?

Tully nu se prea gândise la asta, luase lucrurile ca atare.

– Cum să-ţi spun? Ţi se rezervă cele mai bune mese, ajungi în cele mai grozave locuri; lumea îţi dă totul pe gratis, de fiecare dată. Toţi te aşteaptă. Şi, întrucât sunt jurnalistă şi nu star de cinema, paparazzi mă lasă în pace, în general.

– Petreceri?

Tully zâmbi.

– A trecut multă vreme de când mă interesau petrecerile, dar este adevărat că primesc multe invitaţii. Şi nu uita îmbrăcămintea. Designerii îmi trimit rochii tot timpul. Nu trebuie decât să le port.

– Oh! exclamă Marah. E grozav!

În spatele lor scârţâi o uşă cu paravan, apoi se închise cu zgomot. Se auzi un zgomot făcut de ceva – o masă, poate, trasă pe ponton. Apoi începu muzica. Jimmy Buffet *Margaritaville.*

– Ştii care este semnificaţia, spuse Kate, apărând lângă ele cu două margarita în mână.

Marah scânci imediat.

– Sunt destul de mare ca să nu mă trimiţi la culcare. În plus, mâine nu mă duc la şcoală. Este ziua profesorului.

– La culcare, micuţilor, spuse Kate, aplecându-se să-i ofere paharul lui Tully.

Marah se uită la Tully de parcă ar fi vrut să-i spună *Vezi? Ţi-am zis că mă consideră tot un copil.*

Tully nu se putu abţine să nu râdă.

– Cândva, eu şi mama voastră nu ştiam cum să creştem mai repede. Ne strecuram pe furiş din casă şi furam de la mama...

– Tully, spuse Kate cu o voce ascuţită. Vechile noastre poveşti n-o interesează.

– Mama se furişa din casă? Ce făcea bunica?

– I-a fixat interdicţii pentru tot restul vieţii. Şi a obligat-o să poarte haine de la reduceri, răspunse Tully.

Marah se cutremură la gândul acesta.

– Din poliester, adăugă Kate. O vară întreagă mi-a fost teamă să stau în preajma unui foc deschis.

– Voi două mă minţiţi, spuse Marah încrucişându-şi braţele.

– Noi? Să minţim? Niciodată, spuse Tully sorbind din băutură.

Marah se ridică de pe scaun, oftă prelung şi se duse înapoi în casă. Imediat ce se închise uşa, Tully şi Kate pufniră în râs.

– Spune-mi că noi n-am fost aşa, zise Tully.

– Mama jură că aşa au stat lucrurile. Tu erai Micuţa Domnişoară Perfecţiune în ochii ei. Până când am fost arestate din cauza ta.

– Prima fisură din armură.

Râzând, Kate se aşeză în scaunul de lângă ea, învelindu-se cu unul din şaluri.

Tully nici nu-şi dăduse seama cât fusese de încordată, cât de crispaţi îi erau umerii şi gâtul până în clipa aceea când a început să se relaxeze. Ca întotdeauna, Kate reprezenta centura ei de siguranţă, plasa pe care ateriza. Cu cea mai bună prietenă alături avea şi încredere în sine. Se rezemă de spătarul scaunului privind cerul înstelat al nopţii. Ea nu făcuse niciodată parte din categoria acelor persoane care se simt copleşite sub cerul liber, dar înţelese brusc de ce unii se simţeau aşa; era o chestiune de perspectivă. Îşi petrecuse o mare parte din viaţă alergând în disperare spre linia de sosire, ceea ce o lăsase fără suflare. Dacă ar fi acordat mai multă atenţie peisajului şi mai puţină liniei de sosire, poate că nu s-ar mai fi aflat acum aici, o femeie singură de patruzeci şi doi de ani, căutând o urmă de familie.

– Aşadar, mă provoci să te întreb? zise Kate în cele din urmă.

Nu avea rost să-i ascundă adevărul, cu toate că simţea o nevoie instinctivă s-o facă. Muzica se schimbă, începu Abba, *Knowing Me, Knowing You.*

– L-am întâlnit pe Chad, spuse încet.

– Cu câteva luni în urmă, nu? În Central Park?

– Da.

– Şi când l-ai văzut ai sărit în avion şi ai venit să mă vezi. Te înţeleg foarte bine.

Înainte ca Tully să poată răspunde, uşa se dădu din nou de perete şi intră Johnny cu o bere în mână. Trăgând un scaun aproape de ele, se aşezâ. Formau acum un semicerc în curtea cu iarbă, cu faţa spre întunecatul Sound. Razele lunii luminau valurile care se loveau de nisip.

– Ţi-a spus?

– Ce, sunteţi cumva telepaţi? răspunse Tully.Tocmai începusem.

– De fapt, zise Kate, mi-a mărturisit că l-a văzut pe Chad cu câteva luni în urmă.

– Ah, exclamă Johnny, încuviinţând de parcă asta ar fi explicat neaşteptata vizită a lui Tully, care străbătuse toată ţara în acest scop.

– Ce vrea să însemne acel *ah?* îl întrebă ea brusc iritată. La fel exclamase şi Chad.

– El este Moby-Dick a ta, răspunse Johnny.

Tully îl privi lung.

– N-am făcut nicio referire la scula lui.

– Haide, Tully, spuse Kate punând mâna pe braţul soţului ei. Care e problema?

Ea îi privi pe amândoi, stând atât de aproape, soţ şi soţie care încă mai râdeau împreună şi se atingeau cu tandreţe după atâţia ani de căsnicie şi pieptul îi tresăltă de dorinţă.

– Am obosit să fiu singură, zise ea în cele din urmă. Se străduise atât de mult să nu spună aceste cuvinte, încât în final, când le rosti sunară de parcă ar fi fost lustruite ca nişte pietre de pe plajă.

– Şi Grant? o întrebă Johnny.

– Parcă ai spus că Chad trăieşte cu o femeie, zise Kate aplecându-se în faţă.

– Nu prea are legătură cu Chad. De fapt are, dar nu aşa cum crezi tu. El mi-a atras atenţia că am o familie, spuse Tully.

Kate avu o mică ezitare.

– Te referi la Cloud?

– E mama mea.

– Biologic vorbind, este. Dar şi reptila este un părinte mai bun; îşi îngroapă ouăle şi pleacă.

– Știu că vrei să mă protejezi, Kate, dar din punctul tău de vedere e firesc s-o privești cu neîncredere. Tu ai o familie.

– Te rănește de fiecare dată când o vezi.

– Dar s-a tot întors. Poate asta însemna ceva.

– Și pleca mereu, spuse Kate imediat. Și de fiecare dată îți frângea inima.

– Acum sunt mai puternică.

– Ce vrei să ne spui, de fapt? Parcă ai vorbi codificat, zise Johnny.

– Vreau s-o găsesc. Știu ultima ei adresă, i-am trimis bani în fiecare lună. Poate dacă o înscriu într-un program de tratament am avea o șansă.

– A fost în zeci de asemenea programe, sublinie Kate.

– Știu, dar n-a beneficiat niciodată de sprijin. Poate de asta a avut nevoie.

– Aud prea mulți *poate*, spuse Kate.

Tully își plimbă privirea de la Kate la Johnny și în cele din urmă reveni la Kate.

– Știu că este o nebunie, care probabil va fi sortită eșecului și fără îndoială voi sfârși prin a suspina sau a mă îmbăta, ori una, și alta, dar am obosit să fiu atât de îngrozitor de singură, să nu am un iubit sau copii pe care să mă bazez. Am doar o mamă, așa cum este ea. Și aș vrea, Katie, să mergi cu mine, să mă ajuți s-o găsesc. Nu mi-ar lua decât câteva zile.

Kate rămase cu gura căscată.

– Ce-ai spus?

– Vreau s-o găsesc. N-o pot face singură.

– Dar... nu pot pleca nici măcar cîteva zile. Mâine este carnavalul școlii elementare. Sunt președinta comisiei de jocuri. Trebuie să fiu acolo să mă ocup de asta și să distribui premiile.

Profund dezamăgită, Tully expiră prelung.

– O, bine. Dar în weekend?

– Îmi pare rău, Tul. Regret sincer. Eu și mama ne ocupăm sâmbătă și duminică de livrarea mâncării din partea bisericii. Dacă nu mă duc, aș provoca multe încurcături. Luni și marți fac muncă de voluntariat la Departamentul Parcuri și Recreere, dar aș putea merge cu tine câteva zile la sfârșitul săptămânii viitoare.

– Dacă mai aştept, o să mă răzgândesc, spuse Tully, încercând să-şi adune tot curajul. Cred că o să mă duc singură. Eram îngrijorată doar dacă...

– Ar trebui să mergi cu o echipă, interveni Johnny.

Tully îl privi lung.

– Ce vrei să spui?

– Ştii tu, să filmezi. Eşti celebră, ai în spate povestea bietei fete bogate. Nu vreau să par insensibil, dar spectatorilor tăi le-ar plăcea să facă această călătorie împreună cu tine. Şeful meu ar da orice s-o transmită pe post.

Tully examină această idee neaşteptată. Era ceva periculos pentru ea, desigur; putea fi umilită de mama ei. Dar există şi posibilitatea de a ieşi triumfătoare. O reîntâlnire mamă-fiică ar fi fost ca o mină de aur pentru televiziune. O surprinse la modul cel mai cinstit faptul că nu se gândise la asta. Un portret intim ca acesta îi ridica ratingul până la cer. Nu merita?

Avea nevoie doar de un producător căruia să-i pese de soarta ei.

Se uită la Johnny.

– Vino cu mine, îi spuse aplecându-se spre el. Fii producătorul meu.

Kate se îndreptă brusc de spate.

– Poftim?

– Te rog, Johnny, insistă Tully. Am nevoie de tine, dacă se va întâmpla asta. Nu am încredere în nimeni altcineva. Vei avea audienţă naţională. Îl sun pe şeful tău. Eu şi Fred suntem prieteni de mult timp. Şi, după cum ai spus şi tu, face moarte de om ca să aibă exclusivitate.

Johnny se uită la soţia sa.

– Katie?

Tully îşi ţinu respiraţia, aşteptând răspunsul prietenei sale.

– Tu decizi, Johnny, spuse Kate în final, deşi nu părea prea încântată de perspectivă.

Johnny se rezemă de spătarul scaunului.

– O să vorbesc cu Fred. Presupunând că este în consiliul de conducere, am putea începe mâine. Îl sun pe Bob Davies

să ne însoţească în calitate de cameraman. Zâmbi forţat. Oricum, n-ar strica să mai ies câteva zile pe teren.

Tully începu să râdă.

– Ar fi grozav!

Uşa cu paravan se deschise brusc şi Marah dădu buzna în curte.

– Pot să merg şi eu, tati? Nu am şcoală mâine şi mi-ai spus că o să-mi oferi cândva prilejul să te văd la lucru.

Tully luă mâna lui Marah, apoi o aşezâ în poala sa.

– E o idee fantastică. Aşa o să vezi ce producător de excepţie este tatăl tău, iar mama nu va trebui să-şi facă probleme pentru tine, în timp ce face muncă de voluntariat la şcoală.

Lângă ea, Kate părea exasperată.

Se întoarse spre cea mai bună prietenă a sa.

– E în ordine, Kate? O să dureze doar câteva zile. Iar Marah va constata cât este de norocoasă să te aibă ca mamă. O aduc înapoi la timp ca să poată merge luni la şcoală. Promit.

Johnny se ridică şi deschise celularul. Formând numărul, intră în casă. Vocea lui se auzi clar, apoi pieri în momentul în care intră în casă.

– Fred? Sunt Johnny. Îmi pare rău să te deranjez, dar....

– Kate? spuse Tully, aplecându-se spre ea. E în ordine?

Încetul cu încetul zâmbetul prietenei sale îi reveni pe buze.

– Sigur, Tully. Ia-mi toată familia dacă doreşti.

26

Întotdeauna vei suferi din pricina ei, spuse Kate câteva ore mai târziu, când luminile oraşului Seattle începură să pâlpâie între Sound-ul cel întunecat şi cerul fără stele.

Tully oftă, fixând cu privirea linia de spumă care se spărgea de ţărm. Abia se vedea. Terminându-şi cea de-a treia margarita, puse paharul pe iarbă lângă ea.

– Ştiu.

Tully tăcu. De fapt, ameţea când începea să examineze pe toate feţele această idee a ei.

– Dar de ce Johnny? o întrebă Kate în final. Părea că ezită ca şi cum poate n-ar fi vrut să rostească aceste cuvinte cu voce tare.

– Mă va proteja. Dacă o să-i spun să taie, el se va supune. Dacă-i cer să arunce totul la gunoi, o va face.

– Nu prea cred.

– O va face. Pentru mine. Şi ştii de ce?

– De ce?

– Din cauza ta. Sări în picioare, nevrând să mai comenteze această decizie.

Kate ajunse în acelaşi moment lângă ea, cercetând-o cu atenţie.

– Ce m-aş face fără tine, Katie? spuse Tully aplecându-se spre cea mai bună prietenă.

– Nu vei afla niciodată. Şi acum o să te duc în camera ta. Trebuie să dormi.

După ce intrară în casă, Kate o conduse pe coridor spre camera de oaspeţi.

Acolo, Tully căzu pe pat privindu-şi cu ochii împăienjeniţi cea mai bună prietenă. În timp ce toată încăperea se prăvălea asupra ei îşi dădu seama ce idee prostească avusese, cum căutase singură necazul cu lumânarea. Putea fi rănită din nou. Dacă ar fi avut viaţa lui Katie n-ar fi trebuit să rişte.

– Eşti atât de norocoasă, murmură aproape adormită. Johnny... vru să adauge şi copiii te iubesc, dar înainte să termine, vorbele i se amestecară în minte şi izbucni în plâns, apoi adormi.

Dimineaţa următoare se trezi cu o puternică durere de cap. I-a luat mai mult ca de obicei să-şi aranjeze părul, să se machieze, iar faptul că Johnny îi striga să se grăbească n-o ajută prea mult, dar în cele din urmă a fost gata de plecare.

Johnny a îmbrăţişat-o strâns şi a sărutat-o pe Kate.

– Nu lipsesc mai mult de două zile, îi spuse atât de încet încât Tully ştiu că ea n-ar fi trebuit să audă. Ne întoarcem înainte să ne simţi lipsa.

– O voi simți din plin, spuse Kate. Deja mi-e dor de tine.

– Haide, mama, interveni Marah pe un ton ascuțit.Trebuie să plecăm. Așa este, mătușă Tully?

– Sărut-o pe mama înainte de plecare, zise Johnny.

Marah se supuse și se îndreptă spre Kate ca s-o sărute. Kate își ținu fiica strâns la piept până când aceasta începu să se foiască, apoi îi dădu drumul.

Tully simți o umbră de gelozie la vederea acestei scene; alcătuiau o familie atât de frumoasă!

Johnny o conduse pe Marah la mașină și începu să încarce bagajele.

Tully o privi pe Kate.

– O să fii aici, când te voi suna?

– Întotdeauna sunt aici, Tully. De-aia sunt mamă casnică.

– Ce simpatic! Tully se uită la hârtiile pe care le ținea în mână. Deasupra se afla un tenc de notițe pe care le luase în timpul ultimei discuții cu avocatul ei. Era o listă cu diversele adrese ale lui Cloud.

– Bine, am plecat, așadar. Și-a luat poșeta și s-a îndreptat spre mașină.

Când au ajuns la capătul aleii s-a răsucit în scaun.

Kate rămăsese la intrarea în casă cu cei doi băieți agățați de poale, făcându-le semne de rămas-bun.

Prima lor oprire, după doar două ore de mers, a fost la un parc de rulote. Ultima adresă cunoscută a lui Cloud. Dar se pare că mama ei se mutase de aici cu o săptămână în urmă și nu lăsase nimănui noua adresă. Omul cu care vorbiră presupunea că femeia respectivă se mutase într-o altă tabără din Issaquah.

În următoarele șase ore, ei se perindară prin diverse locuri, respectând indicațiile – Tully, Johnny, Marah și un cameraman care-și spunea Fat Bob dintr-un motiv cât se poate de justificat. La fiecare oprire, el filma o secvență cu Tully, vorbind cu oamenii din diferite localități și campinguri. Unii o cunoșteau pe Cloud, dar nimeni nu părea să știe unde se află. Au mers de la Issaquah la Cle Elem la Ellensburg. Marah îi sorbea cuvintele lui Tully.

Tocmai luaseră o cină târzie la North Bend, când Bob veni cu vestea că ultimul cec al lui Cloud fusese încasat de la banca de pe Vashon Island.

– Am putea ajunge într-o oră, murmură Johnny.

– Crezi că o s-o găsim acolo? întrebă Tully punându-şi zahăr în cafea. Era prima oară când rămăseseră singuri. Fat Bob era în camionetă, iar Marah la baie.

Johnny s-a uitat la ea.

– Cred că putem face oamenii să ne iubească.

– Inclusiv pe părinţi?

– Mai ales pe ei.

Ea simţi cum se reînfiripă vechea lor legătură. Avuseseră ceva în comun, îşi aminti ea. În copilărie suferiseră din cauza singurătăţii.

– Cum este să te simţi iubit, Johnny?

– N-ai vrea să cunoşti răspunsul la întrebarea asta. Tu vrei să ştii cum este să iubeşti pe cineva. El zâmbi forţat, ceea ce îl făcu să arate din nou ca un copil. În afară de tine, desigur.

Ea se rezemă de spătarul scaunului.

– Am nevoie de prieteni noi.

– Eu îţi sunt prieten, ştii bine. Ar trebui să te obişnuieşti cu ideea asta. Acum trebuie să facem acest reportaj. Camera este aici cu noi, va înregistra tot. Dacă vrei să dai înapoi, acesta este momentul.

– Tu mă poţi proteja.

– Asta încercam să-ţi spun, Tully. N-o voi face. Voi urmări subiectul. Cum ai făcut şi tu în Germania.

Ea îl înţelese. Prietenia se termina acolo unde apărea un reportaj; aceasta era o axiomă a jurnalismului.

– Măcar încearcă să mă iei doar din stânga. Mă avantajează mai mult.

Johnny zâmbi şi achită nota.

– Du-te după Marah; dacă ne grăbim, avem şanse să prindem ultimul feribot.

De fapt, au pierdut ultimul feribot, aşa că au dormit în trei camere într-un hotel de lângă docuri.

Dimineaţa următoare Tully s-a trezit cu o durere de cap pe care nici măcar o cantitate mare de aspirină n-a putut s-o atenueze. Totuşi s-a îmbrăcat, s-a machiat şi au luat micul dejun într-un restaurant mizerabil recomandat de Fat Bob. Pe la nouă dimineaţa se aflau la bordul feribotului, îndreptându-se spre o localitate unde se cultivau fructe de pădure, pe Vashon Island.

Camera o urmărea pe Tully. În timp ce îi chestiona pe funcţionarii băncii unde a fost încasat ultimul cec, arătându-le o fotografie veche a mamei, singura pe care o avea, ea şi-a păstrat zâmbetul.

Doar pe la ora zece când au oprit în dreptul semnului SUNSHINE FARMS începu să se resimtă de pe urma stresului.

Localitatea semăna cu multe altele pe care le văzuse: acri întregi acoperiţi de recolte, oameni neîngrijiţi, îmbrăcaţi într-un fel de salopete. Principala diferenţă era cazarea. Aici oamenii trăiau în corturi numite iurte. Erau cel puţin treizeci aliniate de-a lungul râului.

Johnny trase într-o parcare şi coborî din microbuz. Fat Bob îl urmă îndeaproape după ce trânti uşa microbuzului închizînd-o.

Marah spuse îngrijorată:

– Eşti bine, mătuşă Tully?

– Taci, Marah, zise Johnny.Vino aici lângă tata.

Tully ştia că este aşteptată: totuşi rămase pe loc. Oamenii o aşteptau tot timpul; era unul din avantajele celebrităţii.

– O poţi face, i se adresă femeii speriate din oglindă. O viaţă întreagă îşi ecranase inima, creând o platoşă în jurul ei, iar acum o dădea la o parte în mod deliberat, expunându-şi vulnerabilitatea. Dar ce altceva putea face? Dacă ea şi mama vor avea o şansă, cineva trebuia să facă prima mişcare.

Încet, deschise uşa şi ieşi.

Fat Bob şi camera lui erau chiar acolo, în faţa ei.

Tully trase aer în piept şi zâmbi.

„Ne aflăm în localitatea Sunshine Farms. Ni s-a spus că mama a locuit aici aproape o săptămână, cu toate că nu i-a dat adresa avocatului meu, aşa că nu ştim dacă are de gând să rămână aici."

Se uită la şirul lung de mese acoperite şi înclinate, unde femei cu figuri istovite îşi vindeau produsele. Fructe de pădure, gemuri, siropuri, unt de cacao şi obiecte de artizanat gen Holly Hobbie.

Nimănui nu părea să-i pese că o cameră de luat vederi se îndrepta spre ele. Sau o celebritate.

„Sunt Tallulah Hart şi o caut pe femeia aceasta." Întinse fotografia.

Fat Bob veni prin stânga ei. Oamenii nu aveau idee cât de aproape trebuia să fie camera ca să înregistreze trăirile emoţionale.

– Cloud, spuse femeia fără să zâmbească.

Inima lui Tully se opri preţ de o secundă.

– Da.

– Nu mai este la Sunshine. Era prea mult de lucru pentru ea aici. Ultima oară am auzit că s-a dus la vechiul Mulberry. Ce-a făcut?

– Nimic. Este mama mea.

– A zis că nu are copii.

Tully ştiu că aparatul i-a surprins reacţia, tresărirea dureroasă.

– Nu mă mir㠀. Cum ajungem la Mulberry?

În vreme ce femeia îi dădea indicaţiile, Tully se simţi cuprinsă de nelinişte. Se îndepărtă, ducându-se spre un gard pentru a fi singură. Johnny veni lângă ea.

– Te simţi bine? o întrebă destul de încet astfel încât camera să nu înregistreze convorbirea.

– Mi-e teamă, şopti ea privindu-l.

– O să fie bine. Nu-ţi mai poate face rău acum. Eşti Tallulah Hart, ţine minte lucrul acesta.

De asta avea ea nevoie. Zâmbind, simţindu-se mai puternică, reveni şi îşi aţinti privirea asupra camerei. Nu se mai obosi să-şi şteargă lacrimile.

– Cred că tot îmi mai doresc să mă fi iubit, se destăinui în faţa camerei. Să mergem.

Au urcat în microbuz şi au ieşit pe autostradă. Pe Mill Road au luat-o la stânga şi au pornit pe un drum pietruit, plin

de gropi până când le-a apărut în fața ochilor o rulotă veche, bej. Era așezată pe blocuri de piatră, pe un câmp cu iarbă înconjurată de mașini vechi, ruginite. Un frigider zăcea într-o rână în curtea din față, alături de o sofa ruptă. Trei pitbuli neîngrijiți erau legați la gard. Și-au ieșit din minți când camioneta a intrat în curte și au început să latre, arătându-și colții și năpustindu-se spre ei.

– Este *Deliverance*, spuse Tully cu un zâmbet pierit când atinse mânerul ușii.

Au coborât cu toții în același timp, mișcându-se în formație: Tully în față, avansând cu o încredere autoimpusă; Fat Bob lângă sau în fața ei, imortalizând fiecare imagine pe bandă; și Johnny în spatele lor ținând-o pe Marah de mână și atrăgându-i atenția să tacă.

Tully se duse direct la ușa din față și bătu.

Nu răspunse nimeni.

Ea încercă să surprindă vreun zgomot de pași, dar lătratul câinilor făcea imposibil acest lucru.

Bătu din nou și fu pe punctul să renunțe când ușa se deschise și apăru un bărbat imens cu părul încâlcit, îmbrăcat doar într-un șort. O femeie tatuată, îcu o fustă scurtă acoperea partea stângă a pântecelui lui păros.

– Da? spuse el scărpinându-se sub braț.

– Am venit s-o văd pe Cloud.

El își lăsă capul într-o parte și coborî din rulotă trecând pe lângă ea și îndreptându-se spre câini. Lui Tully îi lăcrimară ochii de la mirosul care ieșea din acea rulotă. Ar fi vrut să se întoarcă spre cameră, să spună ceva spiritual dar nici nu putea înghiți, atât era de nervoasă. În interior găsi maldăre de cutii vechi de mâncare. Peste tot erau muște și cutii de pizza care prinsese crustă. Dar mai ales sticle goale de băutură și o pipă. O stivă de iarbă se afla pe masa din bucătărie.

Tully nu făcu niciun comentariu.

Fat Bob îi urmărea fiecare pas, filma călătoria prin acea casă mobilă, care arăta îngrozitor.

Ea se îndreptă spre ușa închisă din spatele bucătăriei, ciocăni, o deschise și văzu o baie mizerabilă. Trânti ușa și se

duse la următoarea. Acolo ciocăni de două ori şi apăsă pe mâner. Dormitorul era mic, poate şi din cauza mormanelor de haine aruncate peste tot. Trei sticle de gin de doi litri erau aliniate lângă masă.

Mama ei zăcea chircită pe patul nefăcut, cu o pătură veche zdrenţuită înfăşurată în jurul trupului.

Tully se aplecă, observând cât de ridată şi cenuşie era pielea mamei sale.

– Cloud? O strigă de trei sau patru ori, dar nu primi niciun răspuns. În final, o atinse pe umăr, la început mai uşor, apoi în forţă.

– Cloud?

Fat Bob se afla pe poziţie, cu camera îndreptată spre femeia din pat.

Încet, mama ei deschise ochii. I-a trebuit ceva timp să se dezmeticească, dar privirea îi era lipsită de orice expresie.

– Tallulah?

– Salut, Cloud.

– Tully, se corectă, de parcă şi-ar fi amintit cum îi plăcea fetei ei să i se spună. Ce cauţi aici? Şi cine naiba e tipul cu camera?

– Am venit să te văd.

Cloud se ridică încet, ducând mâna la buzunarul murdar în căutarea unei ţigări. Tully observă cât de neputincioasă era mâna mamei, care reuşi să aprindă ţigara abia la a treia încercare.

– Am crezut că eşti la New York, că ai devenit celebră şi bogată. Se uită nervoasă la cameră.

– Sunt şi una şi alta, spuse Tully, incapabilă să-şi mascheze mândria din glas. În pofida tuturor dezamăgirilor, încă tânjea după admiraţia acestei femei.

– De când te-ai mutat aici?

– Ce-ţi pasă? Tu trăieşti într-un loc grozav, în timp ce eu putrezesc aici.

Tully îşi privi mama, observându-i părul încâlcit şi neîngrijit, încărunţit, pantalonii largi, pătaţi, cu betelia ruptă, cămaşa de flanelă uzată, cu nasturii încheiaţi alandala. Şi

chipul. Ridat, murdar, cenuşiu din cauza ţigărilor şi alcoolului şi a unei vieţi irosite. Cloud abia împlinise şaizeci de ani şi arăta cu cincisprezece ani mai bătrână. Frumuseţea fragilă din tinereţe dispăruse acum ca urmare a exceselor de tot felul.

– Nu cred că îţi doreşti asta, Cloud. Chiar şi tu...

– Chiar şi eu, nu? De ce ai venit să mă cauţi, Tully?

– Eşti mama mea.

– Amândouă am cunoscut vremuri mai bune, spuse Cloud dregându-şi glasul şi evitându-i privirea. Trebuie să plec de aici. Poate mă iei la tine câteva zile. Să fac o baie. Să mănânc ceva.

Tully se detestă pentru ceea ce simţea la auzul acestor cuvinte. O viaţă întreagă îşi dorise ca mama să vină acasă cu ea, dar ştia cât de periculos poate fi un moment ca acesta.

– Bine.

– Adevărat? Pe chipul lui Cloud se citea cât de puţină încredere aveau una în alta.

– Adevărat. Şi pe moment Tully uită de camera care înregistra totul. Îndrăzni să-şi imagineze imposibilul; că ar putea deveni mamă şi fiică, să nu mai fie două străine.

– Haide, Cloud. Să mergem la maşină.

Tully ştia că n-ar trebui să creadă în posibilitatea de a stabili o relaţie cu mama ei, dar această idee cedase locul unui cocteil nebunesc de speranţe, care odată băut o făcea să se îmbete instantaneu. Poate că venise totuşi momentul să aibă propria familie.

Camera surprinse tot: speranţele, teama şi nevoia imperioasă a lui Tully. Pe lungul drum spre casă în timp ce Cloud şedea prăbuşită într-un colţ, Tully îşi descărcă inima în faţa camerei. Răspunse întrebărilor puse de Johnny cu o onestitate neobişnuită pentru ea, dezvăluind în sfârşit cât de afectată fusese de atitudinea distantă a mamei sale.

Acum, totuşi, Tully adăugă un cuvânt nou.

Dependentă.

De când îşi cunoştea mama, aceasta fusese dependentă de droguri, băutură sau de amândouă. Cu cât se gândea Tully

mai mult la asta, cu atât era mai conştientă de faptul că reprezenta cauza problemelor lor.

Dacă o va putea interna pe mama sa la centrul de dezintoxicare şi o va ajuta să-şi desfăşoare programul, poate vor avea parte de un nou început. Era aşa de sigură de asta, încât îşi sună şeful de la CBS şi mai ceru câteva zile libere ca să-şi îndeplinească îndatoririle de fiică şi să-şi aducă contribuţia la vindecarea mamei sale.

– Eşti sigură că este o idee bună? o întrebă Johnny când termină de vorbit la telefon.

Se aflau în livingul luxosului Cascade Suit de la Fairmont Olympic Hotel din Seattle. Fat Bob stătea lângă fereastră pe un scaun şi înregistra întreaga discuţie pe casete. Camerele şi echipamentul acopereau aproape toată podeaua; luminile albastre creau un spaţiu de punere în scenă de-a lungul sofalei. Marah stătea ca o pisică cuibărită într-un fotoliu, citind o carte.

– Are nevoie de mine, spuse Tully simplu.

Johnny ridică din umeri şi nu mai scoase niciun cuvânt, mulţumindu-se doar s-o privească.

– Păi... ea se ridică, întinzându-se. Cred că am dat lovitura. Lui Fat Bob îi spuse: Asta-i tot pentru astăzi. Odihneşte-te. O să plecăm mâine la opt.

Fat Bob încuviinţă, îşi împachetă echipamentul şi se îndreptă în josul holului spre camera sa.

– Pot să dorm cu mătuşa Tully? întrebă Marah, lăsând cartea să-i cadă pe podea.

– În ce mă priveşte, nu este nicio problemă, spuse Johnny, dacă ea nu are nimic împotrivă.

– Glumeşti? Să-mi petrec timpul cu fina mea preferată este un mod perfect de a-mi încheia ziua.

După ce Johnny se duse în camera sa, Tully o dădăci pe Marah spunându-i să se spele pe dinţi, pe faţă, să se îmbrace în pijama.

– Sunt prea mare pentru pijama, o informă Marah, dar când se urcă în pat se ghemui în braţele lui Tully, ca acea fetiţă care fusese cu câţiva ani în urmă. A fost teribil, mătuşă Tully, îi spuse ea somnoroasă. Şi eu voi deveni vedetă de televiziune când voi fi mare.

– Nu mă îndoiesc.
– Dacă mă lasă mama, ceea ce probabil nu se va întâmpla.
– Ce vrei să spui?
– Mama nu mă va lăsa să fac nimic.
– Ştii că mama ta este cea mai bună prietenă a mea, da?
– Da, răspunse ea cam fără chef.
– De ce crezi că aşa stau lucrurile?
Marah se întoarse şi o privi curioasă.
– De ce?
– Pentru că mama ta e nehotărâtă.
Marah se strâmbă.
– Mama mea? Nu face niciodată nimic grozav.
Tully clătină din cap.
– Marah, mama ta te iubeşte necondiţionat şi e mândră de tine. Crede-mă, prinţeso, este cel mai grozav lucru din lume.

În dimineaţa următoare, Tully s-a trezit devreme şi s-a îndreptat spre dormitorul de vizavi. Acolo s-a oprit, şi-a făcut curaj şi a bătut la uşă. Fiindcă n-a primit niciun răspuns, a deschis uşa încet.
Mama ei încă dormea.
Zâmbind, a ieşit, închizând uşa fără zgomot. Când a ajuns la uşa lui Johnny s-a oprit şi a bătut. El i-a răspuns imediat. Era îmbrăcat în halatul hotelului şi avea părul ud.
– Am crezut că începem la opt.
– Aşa este. Mă duc să-i cumpăr nişte haine lui Cloud pentru centrul de dezintoxicare şi ceva de mâncare pentru micul dejun. Marah încă mai doarme.
Johnny se încruntă.
– Te mişti teribil de repede,Tully. Magazinele sunt închise la ora asta.
– Întotdeauna am fost rapidă. Tu ştii asta, Johnny. Totul este deschis pentru Tallulah Hart. Este unul din avantajele vieţii pe care o duc. Ai cheia de la camera mea?
– Da. O să mă duc acum acolo. Ai grijă ce faci.
Ignorându-i avertismentul, se duse la piaţa publică şi făcu provizii de croissant, prăjituri şi chifle cu scorţişoară. Cloud

trebuia să se îngrașe puțin. Apoi merse la „La Dolce" unde îi cumpără mamei blugi, bluze, pantofi, lenjerie intimă și cea mai groasă jachetă pe care a găsit-o. S-a întors la hotel pe la nouă.

– Am venit! strigă deschizând ușa cu piciorul. Uite ce ți-am adus! Puse îmbrăcămintea pe sofa și celelalte sacoșe pe podea.

Pe masa mică din living începu să scoată chiflele și prăjiturile.

Fat Bob se afla acolo, filmându-i intrarea.

Ea îi zâmbi din toată inima.

– Mama trebuie să se îngrașe puțin. Ăsta e doar începutul. Am adus toate sortimentele de cafea care se vând la Starbucks, pentru că nu-i cunosc preferințele.

Johnny se așeză pe sofa părând obosit.

– Aici e ca la morgă. Tully se duse la ușa mamei sale și bătu. Cloud?

Niciun răspuns.

Bătu din nou.

– Cloud? Ești la duș?

Deschise ușa.

Primul lucru pe care l-a observat a fost mirosul țigărilor și fereastra deschisă. Patul era gol.

– Cloud? Intră în baia încă plină de aburi. Prosoapele egiptene, groase, zăceau maldăr pe podea. Prosopul de mâini și cârpa de spălat, murdare și pătate, fuseseră puse în chiuvetă.

Tully ieși din baie și se întoarse cu fața spre Johnny și spre cameră.

– A plecat?

– Acum o jumătate de oră, spuse el. Am încercat s-o opresc.

Tully fu surprinsă să constate cât de trădată se simțea, ca acea fetiță de zece ani, abandonată pe străzile din Seattle. Lipsită de valoare, nedorită.

Johnny se îndreptă spre ea, o luă în brațe și o strânse la piept. Ea ar fi vrut să-i ceară o explicație, să afle motivul

pentru care era mereu abandonată, dar întrebarea rămase nerostită. Se agăţă de el căutând alinare, luând tot ce-i oferea el. Johny o mângîie pe cap, liniştind-o de parcă ar fi fost un copil. Cu timpul, totuşi, ea îşi aminti unde se afla şi se retrase, încercând să zâmbească spre cameră.

– Ei bine, asta este. Sfârşitul documentarului. Am terminat, Bob. Trecând pe lângă Johnny se întoarse în camera ei, unde o auzi pe Marah cântând sub duş. Lacrimile îi împăienjeniră privirea, dar nu le lăsă să i se rostogolească pe obraji. Mama nu-i va mai frânge inima niciodată. Fusese o proastă să creadă că aventura ei ar fi putut avea alt sfârşit decât acesta.

Apoi observă noptiera goală de lângă ea. Scoţând telefonul mobil din buzunar, formă numărul lui Kate şi sună. Când prietena ei îi răspunse, Tully trecu imediat la subiect:

– E ceva rău cu mine, Katie, îi spuse încet, cu glas tremurat.

– Te-a fentat?

– Ca un hoţ la adăpostul nopţii.

– Tallulah Rose Hart, ascultă ce-ţi spun. O să închizi acum telefonul ăsta blestemat şi o să iei imediat feribotul. O să am eu grijă de tine. Ai înţeles? Şi adu-mi familia acasă.

– Nu este nevoie să urli. Vin. Venim. Ar fi bine să ai ceva de băut când ajung acolo. Şi nu vreau să-l amesteci cu băutura aia vâscoasă pe care o beau copiii tăi.

Kate râse.

– E dimineaţă, Tully. O să pregătesc micul dejun.

– Mulţumesc, Kate, spuse Tully încet. Îţi rămân datoare.

Când închise, îl văzu pe Fat Bob. El filmase scena din uşă, cu Johnny alături de el.

Dar nu lumina roşie a camerei, faptul că fusese umilită public sau acele lentile care vedeau totul, o tulburaseră.

Johnny, tristeţea şi felul în care o privea o făcură să izbucnească în plâns în cele din urmă.

27

Reportajul s-a transmis două săptămâni mai târziu şi până şi Kate, care se obişnuise cu succesele uluitoare ale lui Tully, a fost surprinsă de reacţia publicului. Ani de-a rândul Tully fusese considerată o profesionistă obiectivă, inspirată, care realiza reportaje cu detaşarea jurnalistului. Acum, publicul află că fusese dezamăgită şi abandonată. Au văzut dincolo de jurnalistă femeia din ea şi nu mai conteneau cu comentariile. Fraza auzită cel mai des era *a păţit exact ca mine*.

Înainte de documentar publicul o respecta pe Tully Hart. După difuzarea lui, a adorat-o. A apărut pe coperta de la *People şi Us* în aceeaşi săptămână. Documentarul şi fragmente din el au fost prezentate şi reluate la diferite emisiuni de ştiri. Se pare că America nu se mai sătura de Tully Hart.

Dar în timp ce toată lumea o urmărea pe Tully şi trista ei revedere cu mama de care se înstrăinase, Kate a observat altceva pe acea casetă şi a urmărit-o obsesiv.

N-a putut să nu remarce felul în care Johnny se uita la Tully la sfârşit, când a anunţat-o de dispariţia lui Cloud şi felul în care s-a dus la ea şi a luat-o în braţe. Apoi a urmat discuţia liniştită pe care Tully şi Johnny au avut-o la Sunshine Farms. Au editat ce s-a spus, apoi s-au îndepărtat de cameră, iar Kate se tot întreba ce-au discutat.

A studiat cu atenţie limbajul trupurilor, dar la sfârşit n-a descoperit nimic în plus faţă de ceea ce ştia deja: doi prieteni care lucrau împreună la un documentar emoţionant şi o soţie care-şi făcuse probleme din cauza lor prea mult timp.

Asta ar fi trebuit să fie finalul. Dacă nu s-ar mai fi întâmplat nimic, Kate şi-ar fi reprimat vechile gelozii, aşa cum făcuse de multe ori de-a lungul anilor.

Dar ceva s-a întâmplat.

Syndiworld, al doilea trust de presă din lume, se pare că văzuse reportajul şi-i oferise lui Tully o emisiune de o oră, la care să fie realizator principal.

Ideea fu salutată de Tully, care avea astfel posibilitatea să

fie ea însăşi în faţa camerei, să arate lumii cine este cu adevărat şi ce simte. Nici nu mai trebuia să-şi înceapă ziua de muncă la ora trei dimineaţa. Când i se făcu propunerea, spuse că era exact ce-i trebuia, dar chiar şi aşa puse două condiţii; prima, să se filmeze în Seattle, doi John Ryan să fie producătorul. Nu se obosise să discute în prealabil cu prietenii săi niciuna din aceste probleme.

Kate şi Johnny stăteau pe veranda din spate discutând la un pahar de băutură după o zi lungă, când au primit cel dintâi telefon al lui Tully.

Johnny râsese de oferta ei şi o sfătuise să-şi găsească un producător specializat în primadone.

Apoi, Tully a menţionat salariul pe care i l-ar oferi, de ordinul milioanelor.

Iar acum, după două zile, lui Kate îi cam pierise pofta de râs. Ea şi Johnny se aflau în living, încercând să discute cu voce joasă pentru a nu trezi copiii din nou. Fără îndoială, Tully se întorsese la New York şi stătea lângă telefon sperând ca şi de data aceasta aşteptările să-i fie confirmate.

– Nu ştiu ce ai împotrivă, Katie, spuse Johnny, străbătând cu paşi mari zona din faţa ferestrei. Ne va schimba viaţa...

– Ce poţi reproşa vieţii noastre de acum?

– Ai înţeles câţi bani ni se oferă? Am putea achita casa asta şi ne-am permite să trimitem copiii la Harward la studii. Iar eu aş putea face emisiuni interesante din punctul meu de vedere. Tully spunea că aş putea relata din locuri cu probleme în lume. Îţi imaginezi ce ar însemna asta pentru mine?

– Aşa vrei să fie cariera ta de acum înainte, să-şi începi demersurile cu: „Tully zice că..."

– Mă întrebi dacă aş putea lucra împreună cu ea? Răspunsul este afirmativ, la naiba. Am colaborat cu oameni de zece ori mai răi ca Tully Hart.

– Poate mă întreb dacă ar trebui să lucrezi pentru ea, zise Kate încet.

El se opri brusc, întorcându-se s-o privească în ochi.

– Sper că glumeşti. Asta era? O noapte, acum un milion de ani?

– Este o femeie extrem de frumoasă. Mă gândeam doar... nu putu să continue, să transpună în cuvinte vechile ei temeri şi permanenta nesiguranţă.

El o privi atât de intens, încât ea simţi cum se topeşte, apoi se volatilizează:

– Nu merit să-mi faci asta.

Ea îl urmări cum se năpusteşte pe scări, apoi auzi uşa de la dormitorul lor trântindu-se. Rămase acolo mult timp, privindu-şi verigheta. De ce nu pot fi şterse unele amintiri niciodată? Stinse încet luminile, încuie toate uşile şi urcă.

Se opri în faţa uşii domitorului lor, închisă acum şi trase adânc aer în piept. Ştia ce trebuia să facă, ce să spună. Îl rănise şi-l insultase. Ştiau amândoi că acesta era cel mai important moment din vieţile lor. Nesiguranţa şi gelozia ei nu puteau sta în calea succesului.

Trebuia să se ducă la el să-şi ceară scuze, să-i spună că fusese o proastă să se teamă, că nu se îndoia de dragostea lui, aşa după cum credea în soare şi în ploaie. Era purul adevăr. Aşa simţea.

Trebuia să fie mândră de Johnny şi fericită de şansa ce i se oferea şi de semnificaţia ei pentru el. Aşa se cuvenea să fie o căsnicie, o echipă, şi acum ea urma să preia conducerea. Dar chiar conştientă de toate acestea nu putea fi prea fericită.

Se temea.

Da, se vor îmbogăţi. Poate vor fi şi puternici. Dar cu ce preţ?

Tully îşi încheiase contractul, şi a făcut o ultimă emisiune cu o puternică încărcătură emoţională, apoi şi-a luat rămas-bun de la newyorkezi. Şi-a găsit un nou apartament în Emerald City şi şi-a petrecut luna următoare în şedinţe cu uşile închise, elaborând planuri pentru viitoarea ei emisiune numită „Ora prietenelor" cu Tully Hart, în onoarea tradiţiilor de vacanţă ale familiei Mularkey. Ea şi Johnny petrecuseră multe ore lucrând împreună ca pe vremuri, angajând personal, definind conceptul emisiunii.

Prin august 2003, o mare parte din munca de pregătire se

terminase şi ea îşi dădu din nou seama că fusese atât de ocupată, încât uitase de viaţa personală. Chiar dacă Kate locuia acum dincolo de golf, nu prea se văzuseră. Imediat ridică receptorul şi-şi invită cea mai bună prietenă şi pe fina ei să-şi petreacă ziua cu ea.

– Îmi pare rău, spuse Kate. Nu pot veni astăzi în oraş.

– Haide, o rugă Tully. N-am prea sunat vara asta, dar eu şi Johnny am lucrat douăsprezece ore pe zi.

– Spune-mi ceva ce nu ştiu. Tu îl vezi mai mult ca mine.

– Mi-ai lipsit.

Urmă o pauză, apoi:

– Şi tu mi-ai lipsit, dar astăzi chiar nu pot. Băieţii au invitat nişte prieteni acasă.

– Ce-ai zice să ţi-o iau pe Marah de pe cap? Da, spuse Tully, înflăcărându-se la această idee. Aş putea s-o duc la Gene Suarez la manichiură şi la o lecţie de machiaj. Poate un tratament facial. Ar fi grozav.

– E prea mică pentru astfel de tratamente, Tully, chicoti Kate, cu toate că era cam încordată. Cât despre machiaj, nici nu poate fi vorba. Nu are voie să se machieze până în clasa a noua.

– Nimeni nu este prea mic pentru un tratament, Kate, iar tu faci o mare greşală dacă-i interzici să se machieze. Nu-ţi aminteşti că şi mama ta încercase asta? Iar noi ne machiam în staţia de autobuz. N-ai vrea ca ea să înveţe să se machieze corect?

– Nu încă.

– Haide, Kate, încercă s-o convingă Tully. Urc-o în vasul de unsprezece şi un sfert. O s-o aştept la McDonalds'. Nu spuneai chiar tu că vă certaţi tot timpul?

– Păi... poate că ar fi bine. Dar fără filme din categoria R, indiferent cât te-ar bate la cap.

– În regulă.

– Să sperăm că ieşirea asta o s-o binedispună. Mâine mergem la cumpărături pentru şcoală, ceea ce este ceva doar cu puţin mai dureros ca o intervenţie pe canal fără anestezie.

– Ce-ar fi s-o duc la Norstrom să-i iau ceva special?

– Patruzeci de dolari.

– Ce?

– Doar atât ai voie să cheltuiești. Niciun dolar în plus și, Tully, dacă-i cumperi ceva cu buricul gol...

– Știu. Știu. Iar Britney Spears este Anticristul. Am înțeles.

– Bine. O să-i spun lui Marah.

Exact o oră și douăsprezece minute mai târziu, Tully își instruia șoferul să oprească la McDonald's, pe Alaskan Way. Știa după claxoanele celorlalte vehicule că n-avea voie să parcheze acolo, dar ce-i păsa ei?

Coborând geamul, o văzu pe Marah alergând spre ea.

– Vino aici, o strigă dându-se jos din mașină.

Marah o îmbrățișă cu putere.

– Mulțumesc că m-ai scos din casă. Mama a stat toată ziua cu gura pe mine. Ce facem azi?

– Ce-ai zice de un machiaj la Gene Juarez?

– Grozav!

– Și după aceea putem face ce dorești.

– Ești nemaipomenită, spuse Marah, privind-o pe Tully cu cea mai deplină adorație.

Tully începu să râdă.

– Amândouă suntem. De aceea alcătuim o echipă bine sudată.

28

„Ora Prietenelor" s-a dovedit un succes încă de la prima emisiune. Brusc, Tully a devenit mai mult decât o jurnalistă sau gazda emisiunii de dimineață, ajungând o celebritate *bona fide*. Toată emisiunea fusese concepută astfel încât să demonstreze ce forță este ea și să-i scoată în evidență talentele.

Ceea ce făcea ea foarte bine, și excelase dintotdeauna la acest capitol, era să discute cu oamenii. Și ajungea la sufletele lor nu numai prin intermediul camerei de luat vederi, ci și în

emisiuni în direct, cu invitați. În primele două săptămâni ale emisiunii a făcut senzație. Chipul ei a apărut în *People, Entertainment Weekly, Good Housekeeping* și *In Style.* Syndiworld abia putea să mai facă față solicitărilor, așa de repede creștea ratingul emisiunii ei.

Dar esențial era că deținea drepturile de proprietate. Desigur, le împărțea cu Syndiworld și cu familia Ryan într-o mică măsură, dar ea se afla la cârmă. După cum știau toți, să ai pe jumătate succesul lui *Oprah* însemna o încununare a carierei sale de jurnalistă.

Acum se afla în biroul ei răsfoind însemnările pentru emisunea care urma să înceapă peste douăzeci și cinci de minute.

Era una din emisiunile ei cu celebrități. Interviuri, zâmbete gen „Nu-i așa că ne iubim". Sincer vorbind, Tully stăpânea suficient jurnalismul ca să controleze secenele mai tensionate, dar faptul că era femeie de afaceri era cel care guverna. În ultimul timp, publicul nu putea ajunge ușor la idolii săi. Johnny suporta acele scene în schimbul reportajelor lui despre cum poți schimba lumea.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi un glas care spuse cu respect:

– Domnișoară Hart?

Ea se răsuci cu scaunul.

– Da?

– Fina dumneavoastră este aici. Pentru segmentul cum-să-ți-iei-fiica-la-serviciu-cu-tine?

– Grozav! Tully sări în picioare. Poftește-o înăuntru.

Ușa se deschise și-l văzu pe Johnny, îmbrăcat cu blugi prespălați și pulover albastru-marin din cașmir.

– Salut! spuse el.

– Salut!

Lângă el, Marah nu putea sta locului, atât era de emoționată.

– Bună, mătușă Tully. Tata mi-a spus că aș putea petrece toată ziua cu tine.

Tully se îndreptă spre ei.

– Nici nu mi-aș fi putut dori o fiică mai bună. Ești pregătită să vezi cum se face un spectacol?

– Abia aştept.

Tully se întoarse spre Johnny, dându-şi seama cu o întârziere de o secundă că stătea prea aproape. Îi vedea o bucăţică de ureche, unde nu se bărbierise.

– Voi fi în biroul meu, dacă aveţi nevoie de mine. Însă nu-i cumpăra maşină, sau vreun cal cât timp stă aici.

– Dar ceva mic?

– În mod normal aş spune că e în ordine, dar la tine ceva mic ar putea să însemne un diamant.

– Mă gândeam la o poşetă mare „Ora Prietenelor".

– Perfect.

Tully îi zîmbi.

– Eşti producătorul meu. E normal să spui că sunt perfectă.

El o privi lung.

– Toată lumea te consideră perfectă.

Toţi anii de când se cunoşteau se adunară deodată între ei – discuţii şi prilejuri pe care ea le ratase. Cel puţin aşa gândea acum; nu-l mai cunoştea atât de bine, încât să-i descifreze expresia întipărită pe faţă. Chiar dacă lucraseră împreună zi de zi, erau întotdeauna înconjuraţi de lume şi se concentraseră asupra muncii. În weekenduri, când se ducea acasă la el, Johnny era soţul lui Katie, iar Tully păstra distanţa. El nu se mişcă, nu zâmbi. Tully îi surâse şi făcu un pas înapoi, sperând că zâmbetul ei părea autentic.

– Haide, Marah, să ne jucăm de-a mama şi fiica. Lindsay Lohan se află în camera verde. O poţi întreba cum şi-a început cariera.

Într-o dimineaţă luminoasă de la începutul lui septembrie, Kate se afla pe trotuarul din faţa şcolii elementare Ordway. Cu câteva clipe înainte, parcarea fusese plină de autobuze care luau curba şi de maşini – majoritatea SUV – care se strecurau spre culoarul de acces în parcare, acum gol şi liniştit. Clopoţelul sunase, apoi se făcuse linişte, iar dirigintele intrase înapoi în clădirea de cărămidă cu acoperişul scund pentru a începe orele. Deasupra capetelor, două steaguri fâlfâiau în briza toamnei timpurii.

– Tot mai plângi? Tully încerca să pară calmă, dar vocea o trăda. Simţea că o pufneşte râsul.

– Muşcă-mă, şi-ţi spun asta în cel mai amabil mod cu putinţă.

– Haide, o să te conduc acasă.

– Dar... Kate se uită spre fereastra din cel mai îndepărtat capăt al şcolii. Unul din ei ar putea avea nevoie de mine.

– S-au dus la grădiniţă, nu la o operaţie pe cord deschis, iar tu mai ai şi alte lucruri de făcut.

Kate oftă, ştergându-şi ochii.

– Ştiu că mă comport prosteşte.

Tully îi strânse mâna.

– Nu te comporţi prosteşte. Îmi amintesc prima zi de şcoală. Îi invidiam pe cei ale căror mame plângeau.

– Chiar îţi sunt recunoscătoare pentru că eşti astăzi aici cu mine. Ştiu cât îţi este de greu să pleci de la studio.

– M-a învoit producătorul, spuse ea cu un zâmbet. Cred că a făcut o pasiune pentru cea mai bună prietenă a mea.

Împreună, au străbătut drumul străjuit de copaci, spre locul unde parcaseră. Kate s-a aşezat pe scaunul şoferului în noul ei SUV albastru şi a pornit motorul.

În clipa următoare, Tully s-a aplecat şi a introdus un CD în aparat. Vocea lui Rick Springfield s-a auzit imediat în difuzoare, cântând *Jessie's Girl.*

Kate a început să râdă. Când au ieşit din parcarea şcolii s-au oprit la o cafenea, apoi, când a ajuns acasă, s-a simţit mult mai bine.

În livingul aparent dezordonat din cauza mormanelor de jucării, s-a prăbuşit în fotoliul preferat al lui Johnny şi şi-a ridicat picioarele pe un suport.

– Şi acum, neînfricată conducătoare? Mergem la cumpărături?

– Nu prea cred c-o putem face în puţinul timp pe care-l avem la dispoziţie. Trebuia să-i înscrii în programul complet.

Kate mai auzise asta.

– Cunosc foarte bine părerea ta în această privinţă. Întâmplător, mie îmi place să am copiii cu mine.

– De fapt, aveam un plan mai bun. Tully se lăsă în jos pe sofa. Vom discuta despre scrisul tău.

Kate fu pe punctul să scape laptele din mână.

– Scrisul m... meu?

– Întotdeauna ai spus că vei relua scrisul când o să trimiți băieții la grădiniță.

– Vrei să mă lași în pace? Abia au început! Mai bine să vorbim despre emisiune. Johnny mi-a spus că...

– Renunță la stratagemele astea. Credeai că o să dau totul uitării dacă vorbim despre mine.

– De obicei funcționează.

– De obicei este și adevărat.

– *Touché*. Așadar, despre ce vei scrie?

Kate se simți brusc vulnerabilă.

– Este un vis vechi, Tully.

– Oricum îmbătrânim, așa că e perfect.

– Ți-a spus cineva că ești o ticăloasă cu o inimă de gheață?

– Numai bărbații cu care m-am întâlnit. Haide, Katie. Vorbește cu mine. Văd cât ești de obosită tot timpul. Știu că ai nevoie și de altceva în viața ta.

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Kate: ca Tully, aflată acum în vârful ierarhiei sociale să observe cât era ea de deprimată. Când își dădu seama de asta, simți nevoia să lupte. De fapt, obosise în ultimul timp să se tot prefacă.

– Este ceva mai mult. Mă simt... pierdută. Ceea ce am ar trebui să-mi fie de-ajuns, dar cumva nu este așa. Iar Marah mă stoarce de puteri. Nimic din ce fac nu e bine. O iubesc atât de mult, iar ea mă tratează ca pe pantofii de anul trecut.

– Vârsta e de vină.

– Este o scuză ieftină. Poate ar trebui s-o las să se înscrie la cursul de modeling, de care este atât de înnebunită. Numai că nu vreau să mă gândesc în ce lume va intra.

– Stai puțin. Acum vorbeam despre tine, îi aminti Tully. Uite ce este, Katie. Nu-mi dau seama prin ce treci, dar știu cum este să-ți dorești ceva mai mult. Uneori trebuie să lupți pentru ceea ce te va face să te simți împlinită.

– Asta spune femeia căreia trebuie să-i împrumut familia când are nevoie de cineva.

Tully zâmbi.

– Facem pereche bună, nu?

Pentru prima oară, Kate începu să râdă.

– Așa am fost întotdeauna. O să-ți mărturisesc un lucru: am să mă apuc din nou de scris dacă tu îți vei propune să te îndrăgostești.

Tully se uită la ea.

– Poate ar fi mai ușor să iau în calcul posibilitatea de a-mi petrece ziua la plajă. Făcu o pauză. Nu mai știu nimic de Grant de când m-am mutat aici.

– Știu, spuse Kate. Îmi pare rău. Dar cred că nu era potrivit pentru tine. În caz contrar, v-ați fi îndrăgostit.

– Așa gândesc cei ca tine, zise Tully încet, apoi se înseninâ. Hai să bem niște margarita.

– O să mă îmbăt din prima zi de grădiniță și mai ales dis-de-dimineață. Perfect.

Mai erau doar șapte zile până la carnavalul de Halloween de la Ordway, iar Kate făcuse prostia de a se oferi să realizeze designul și fotografiile de scenă. Își împărțea timpul între cumpărăturile casei, pictarea fundalului și construirea acelei imitații a casei fantomelor. La aceasta se adăuga faptul c-o ducea pe Marah la cursul de modeling și că din punct de vedere emoțional era mereu pe punctul de a ceda.

Și cu toate astea ar fi trebuit să-și scrie cartea. Johnny, Tully și mama o așteptau. Fusese convinsă că, de îndată ce băieții vor începe grădinița va găsi răgazul necesar.

Din nefericire, uitase de orarul grădiniței. Abia îi lăsase pe băieți și trebuia să-i și ia, iar Johnny, care o ajutase întotdeauna, acum petrecea mai mult timp la studio decât acasă.

Astfel, Kate era mereu în mișcare, sperând că nimeni nu va observa că nu mai zâmbea ca înainte, că nu mai dormea bine.

În această dimineață la ora șase, îl sărută pe Johnny ca să-l trezească, apoi ieși pe hol ca s-o scoale pe Marah. Din acel

moment a fost prinsă în vârtejul nevoilor celorlalți. I-a dus pe băieți la grădiniță, apoi a mers la cumpărături și la întâlnirea comitetului de decorare pentru a mânui ciocanul și cuiele.

Era atât de absorbită de muncă, încât aproape că uită să-i ia pe băieți. Alergă spre SUV și merse în viteză pe insulă, oprind mașina în clipa în care celelalte vehicule venite să ia copiii plecau. Îi claxonă pe băieți și le făcu semne cu mâna.

Sună telefonul.

– Alo? răspunse, întinzând mâna să deschidă și portiera din spate.

– Mama? auzi vocea lui Marah.

– Ce s-a întâmplat?

Marah începu să râdă, dar părea foarte preocupată.

– Nimic. Nu vreau să te îngrijorezi, dar am programat o întrunire de familie diseară, la ora șapte.

– Ce ai programat?

– O întrunire de familie. Ei bine, un fel de întrunire. Nu vreau ca Lucas sau William să fie acolo.

– Să înțeleg că vrei o discuție cu tata și cu mine la ora șapte.

– Și cu Tully.

– În ce necaz ai intrat?

– De ce vezi răul peste tot? Vreau doar să stăm de vorbă.

O fată de treisprezece ani vrea să discute cu părinții? Marah dorea în mod special să vorbească cu ea, cu Kate? Avea senzația că se pornise ninsoarea în luna iulie.

– Bine, spuse încet. Ești sigură că n-ai intrat în vreun bucluc?

– Sunt sigură. Ne vedem atunci. Pa.

Kate rămase nemișcată, privind telefonul pe care-l ținea în mână.

– Ce se petrece? se întrebă cu voce tare, dar înainte să găsească răspunsul, portiera mașinii se deschise și băieții urcară pe bancheta din spate, iar Kate ajunse pe valul vieții ei de zi cu zi. Avea de făcut cumpărături, de gătit, iar la ora trei trebuie să fie înapoi s-o ia pe Marah.

– Sigur nu vrei să-mi spui nimic acum? o întrebă.

Marah stătea cu fața lipită de geamul pasagerului cu părul lung, negru, acoperindu-i o mare parte din figură. Ca de obicei purta blugi cu talia joasă, apărătoare de urechi cu toate că nu era zgomot, un tricou roz, mic și arborase o mină morocănoasă. Această expresie era accesoriul fără de care nu pleca niciodată de acasă.

– Dacă aș fi vrut să discut acum, n-aș mai fi programat întâlnirea. Nu înțelegi asta, mamă.

Kate știa că n-ar fi trebuit să-i permită să-i vorbească pe acest ton, dar în ziua aceea nu avea chef să se certe, așa că nu spuse nimic.

Ajunsă acasă, Kate se duse direct în baia ei, luă două aspirine și își puse alți pantaloni. Ignorând durerea de cap, așeză băieții la masa din bucătărie cu cărțile lor cu etichete în față și începu să pregătească masa.

Înainte să-și dea seama, se făcuse ora șase și Johnny deschise ușa.

– Salut, spuse făcându-i loc lui Tully să intre. Uitați pe cine am adus pentru marea întâlnire.

Kate, care gătea un taco, își ridică privirea spre ei.

– Bine ați venit. Acoperi tigaia, dădu focul la minimum, apoi se duse să-i întâmpine.

– Nu știți ce se întâmplă, nu-i așa?

– Eu? Nu știu nimic, spuse Tully.

După aceea, seara se scurse fără evenimente. Kate își urmări fiica în timpul mesei, încercând să ghicească ce va urma, dar chipul fetei era impenetrabil.

– Bine, spuse Marah exact la ora șapte când vasele erau deja spălate, iar băieții urmăreau un film în camera lor. Ea stătea lângă șemineu, incapabilă să-și stăpânească nervozitatea.

– Mătușa Tully crede că ar trebui să fiu...

– Tully știe despre ce este vorba? întrebă Kate.

– Oh, nu, zise Marah repede. Mi-a sugerat să mă port mai bine cu voi. Să fiu respectuoasă și să vă spun ce este important pentru mine.

Kate se uită la Johnny, care-și dădu ochii peste cap în loc de răspuns.

– Pe scurt, iată despre ce e vorba: va avea loc o conferință în noiembrie, la New York, la care trebuie să merg. Acolo câțiva agenți și fotografi vor selecționa modele. Tully crede că Eileen Ford mă va alege mai mult ca sigur. Iar profesorul meu de la cursul de modeling m-a invitat personal.

Kate stătea pe loc, prea uluită să poată spune ceva. *New York. Tully crede... m-a invitat personal.* La ce să reacționeze în primul rând?

– Presupun că asta va costa niște bani, spuse Johnny.

– Oh, sigur că da, confirmă Marah. Trei mii de dolari, dar merită. Vor fi acolo doar persoane importante.

– Și întâlnirile cu agenții?

– Vor avea loc între paisprezece și douăzeci și unu noiembrie.

– În timpul școlii? întrebă Kate cu un glas ascuțit.

– E vorba doar de o săptămână, începu Marah, dar Kate i-o reteză:

– Doar o săptămână? Cred că glumești.

Marah se uită nervoasă la Tully.

– Pot să solicit temele, să le fac noaptea și în avion, dar, dacă voi fi aleasă, nu va mai fi nevoie să termin liceul. Și voi avea îndrumători.

– Câți copii de la cursul de modeling au fost invitați? o întrebă Johnny, adoptând un ton calm și rezonabil.

– Toată lumea, răspunse Marah.

– Toată lumea? Kate se ridică în picioare. Atunci nu este o ocazie specială, doar un mijloc de a stoarce bani de la noi. Tu crezi, de fapt ...

– Kate, spuse Johnny, aruncându-i *acea privire.*

Ea reuși să se controleze și trase adânc aer în piept.

– N-am vrut să spun asta, Marah. Numai că... nu poți pierde o săptămână de școală, iar trei mii de dolari e o sumă foarte mare.

– Îi plătesc eu, interveni Tully.

Niciodată Kate nu și-a dorit să-și plesnească cea mai bună prietenă, așa cum simțea nevoia acum.

– Aș putea...

Kate își ridică mâna pentru a o reduce la tăcere.

– Nu mai spune nimic, i se adresă lui Tully.

Marah izbucni în plâns.

– Vezi? îi strigă lui Tully. Mă consideră un copil și nu vrea să mă lase să fac nimic.

Johnny se ridică în picioare.

– Marah, ai doar treisprezece ani.

– Brooke Shields și Kate Moss erau milionare pe la paisprezece ani pentru că mamele lor le-au iubit, nu-i așa, Tully? Își șterse lacrimile și-l privi pe Johnny. Te rog, tată.

El clătină din cap.

– Îmi pare rău, draga mea.

Marah se răsuci pe călcâie și fugi sus până ajunse în camera ei, unde trânti ușa și începu să plângă în hohote.

– Mă duc să vorbesc cu ea, spuse Johnny, îndreptându-se spre scară.

Kate se întoarse spre prietena sa.

– Ai înnebunit?

– E o școală de modeling, nu vreun local de pierzanie.

– La naiba, Tully, ea nu are ce căuta în lumea aceea destrăbălată de care am discutat. E periculos.

– O să mă duc cu ea.

Kate era atât de furioasă, încât abia putea să respire. Încă o dată, Tully o făcuse să pară lupul cel rău în fața lui Marah și, la drept vorbind, nu avea nevoie ca o terță persoană să-i strice relația cu fiica sa.

– Nu tu ești mama ei. Eu sunt. Tu n-ai decât să trăiești ca și cum lumea ar fi pământul nimănui. Însă mie îmi revine responsabilitatea să veghez asupra ei.

– Nu este cel mai important să veghezi asupra ei, s-o știi în siguranță, protestă Tully. Uneori trebuie să mai și riști. Dacă nu te aventurezi să faci anumite lucruri, nu câștigi nimic.

– Tully, tu nu știi ce naiba vorbești. Fiica mea de treisprezece ani n-o să plece la New York, la cine știe ce conferință de modeling, iar tu cu siguranță n-o vei însoți pentru a avea grijă de ea. Subiectul acesta este închis.

– Bine, zise Tully. Încercam doar să mă fac utilă.

Kate simți din tonul ei că era afectată, dar era prea obosită și lucrul acesta o putea face să cedeze.

– Bine. Data viitoare, când fiica mea mai vine la tine să-ți împărtășească vreun plan, care presupune absența de la școală timp de o săptămână, pentru a pleca în cine știe ce loc exotic, te-aș ruga să mă lași să discut eu problema asta cu ea.

– Dar tu n-o faci. Vă rezumați doar să vă certați. Chiar și Johnny spune...

– Ai discutat asta cu Johnny?

– E îngrijorat din cauza relației dintre tine și Marah. Zice că în unele seri e ca și cum s-ar afla în al Doilea Război Mondial.

Era al treilea pumn pe care-l primea în plină figură în acea seară, drept care își reprimă durerea și îi spuse:

– Ar fi mai bine să pleci, Tully. E o chestiune de familie.

– Dar.... am crezut că și eu fac parte din această familie.

– Noapte bună, zise Kate încet, ieșind din încăpere.

29

Tully ar fi trebuit să se ducă direct acasă, să încerce să uite tot, dar când feribotul ajunse înapoi la Seattle, abia se mai ținea pe picioare. În loc s-o ia la stânga, pe Alaskan Way, coti la dreapta și apăsă pe accelerație.

Nici nu știu când ajunse în Snohomish, trecând de reperele acum schimbate ale tinereții ei. Orașul devenise un centru turistic, plin de cafenele moderne și magazine cu suveniruri pentru vizitatori. Nimic din toate acestea nu conta pentru ea, ce se schimbase, ce rămăsese la fel... nu-i păsa. Chiar și în cele mai bune momente, abia dacă mai simțea vreo legătură cu trecutul ei, iar în ziua aceea nu era deloc în formă. Totuși când a luat-o pe Aleea cu licurici a avut senzația că zboară direct în trecut.

A luat-o pe aleea pavată urcând spre ferma aceea mică, albă. De-a lungul anilor doamna Mularkey transformase curtea

neîngrijită într-o grădină englezească plină de flori. În această toamnă târzie predomina auriul în întreaga grădină. Curtea era plină de muşcate roşii, care căpătaseră o tentă portocalie în lumina ce venea dinspre verandă.

Tully parcă maşina, se duse la uşa de la intrare şi sună. Îi răspunse domnul Mularkey şi, pentru o secundă, în vreme ce stătea pe verandă şi îl privea, Tully îşi revăzu toată viaţa trecându-i prin faţa ochilor. Îmbătrânise, desigur, chelise, se îngrăşase, dar, aşa cum era îmbrăcat în acel tricou alb şi cu blugii prespălaţi semăna atât de mult cu cel pe care îl ştia ea, încât se simţi din nou tânără.

– Bună ziua, domnule Mularkey.

– Ai venit mai târziu. Totul e în ordine?

– Trebuie să discut cu doamna Mularkey. Nu stau mult.

– Ştii că eşti oricând bine-venită. Omul făcu un pas înapoi s-o lase să treacă, apoi se duse la baza scărilor şi strigă: Margie, coboară. Avem probleme. Îi zâmbi lui Tully convingător.

Imediat, doamna Mularkey apăru pe scări, încheindu-şi capotul roşu de velur, pe care-l purta de când o ştia Tully. Oricâte seturi elegante de rochii de casă şi de noapte i-ar fi trimis Tully de-a lungul anilor, acest vechi capot rămăsese preferatul ei.

– Tully, spuse doamna Mularkey, scoţându-şi ochelarii bifocali mari, cu rame bej. Totul e în ordine?

Nu avea rost s-o mintă.

– Nu prea.

Doamna Mularkey se duse la barul din living, la care adăugase o piesă în anii optzeci şi turnă vin în două pahare. Întinzându-i unul lui Tully, o conduse spre living şi o aşeză pe canapeaua cu model de leopard. În spatele lor se afla un perete plin cu fotografii de familie. Iisus şi Elvis continuau să ocupe partea din mijloc, dar în jurul lor erau zeci de fotografii ale lui Marah şi ale gemenilor, secvenţe din timpul cununiei lui Kate şi Johnny, fotografii de la ceremonia de absolvire a lui Sean, ici şi colo câteva fotografii ale lui Tully.

– Ei bine, care e problema?

Tully se așează pe cea mai recentă achiziție a doamnei Mularkey.

– Kate e supărată pe mine.

– De ce?

– Marah m-a sunat săptămâna trecută și a vrut să discutăm despre o ședință de modeling la New York.

– Oh!

– M-am oferi să-i pledez cauza, dar când a auzit Kate de asta și-a ieșit din minți. N-a vrut nici măcar s-o asculte pe Marah.

– Marah are treisprezece ani.

– E destul de mare ca să...

– Nu, spuse doamna Mularkey foarte hotărâtă, apoi îi zâmbi cu blândețe. Știu că vrei doar să le ajuți, Tully, dar este dreptul lui Kate s-o protejeze pe Marah.

– Marah o urăște.

– Așa s-ar părea că se întâmplă cu majoritatea fetelor de treisprezece ani și mamele lor. Poate tu nu știi asta fiindcă mama ta, Cloud, a fost atât de diferită, dar fetele și mamele lor trec adesea prin momente grele. Nu-ți ajuți copiii dacă le dai tot ce vor.

– Nici n-am spus că ar trebui să i se dea tot ce cere, dar e foarte talentată. Cred că ar putea fi supermodel.

– Și dacă ar fi, ce s-ar întâmpla?

– Ar fi bogată și celebră. Pe la șaptesprezece ani ar putea deveni milionară.

Doamna Mularkey se aplecă spre ea.

– Tu ești putred de bogată, nu?

– Așa este.

– Și asta te face să te simți împlinită? Merită ca Marah să renunțe în numele succesului: la copilăria ei, la inocență, la familie? Am urmărit câteva din filmele consacrate tinerelor modele. Se învârt în lumea drogurilor și a sexului.

– Voi veghea eu asupra ei. Important este că a descoperit ce-i place. Lucrul acesta ar trebui să fie cultivat, nu ignorat. Și mă tem că Marah și Kate nu vor putea restabili vechea legătură dintre ele. Ar trebui să auzi cum vorbește Marah despre ea.

– Tu îți faci probleme în privința lui Marah, spuse doamna Mularkey privind-o pe deasupra ramelor ochelarilor. Cred că nu te-ai oprit asupra persoanei potrivite. Kate are nevoie de tine acum.

– Kate?

– Problemele cu Marah o omoară. Trebuie să găsească amândouă calea de a comunica fără să țipe una la alta sau să plângă. Se uită la Tully. Tu trebuie să fii prietena lui Kate în primul rînd.

– Vrei să spui că este vina mea?

– Nu, bineînțeles că nu. Spuneam doar că prietena ta, Kate, are nevoie de tine acum. Voi ați fost întotdeauna devotate una alteia. Știu cum te idolatrizează Marah și cât de mult îți place asta. Arboră un zâmbet atotștiutor. Dar nu poți lua decât partea lui Kate.

– Voiam doar să...

– Nu este fiica ta.

Avea dreptate. Tully își dădu seama abia în această secundă ce o făcuse să se implice atât de mult. O iubea pe Marah desigur, dar situația era mai complexă, nu? Iar doamna Mularkey întrezărise această complexitate. Marah reprezenta copilul perfect pentru Tully – era minunată, ambițioasă, puțin egoistă. Și o considera pe Tully întruchiparea perfecțiunii.

– Așadar, ce-i spun lui Marah?

– Că are toată viața în față. Dacă este așa de bună și talentată cum crezi tu, va reuși să se descurce când va avea vârsta potrivită.

Tulls se rezemă de spătarul sofalei, oftând.

– Cât timp crezi că va fi Kate furioasă pe mine?

Doamna Mularkey începu să râdă.

– Voi două ați înregistrat mai multe suișuri și coborâșuri ca acțiunile Internetului. Totul va fi bine. Numai să încetezi s-o consideri pe Marah cea mai bună prietenă și să fii alături de Kate.

Kate nu se plictisea niciodată de priveliștea de pe veranda din spatele casei. În această seară rece de octombrie târzie,

cerul de deasupra oraşului Seattle era negru, spuzit de stele. În lumina lunii, toţi zgârie-norii se conturau distinct, de aceea era cu atât mai uşor să-ţi imaginezi că vezi parcă aievea pătratele de sticlă, granit şi oţel.

Sunetele se auzeau mai clar aici, la marginea apei. Frunzele de arţar îşi schimbau culoarea şi cădeau din copaci, aterizând ca nişte paşi grăbiţi pe pământul mlăştinos; veveriţele alergau din creangă în creangă ca să-şi facă provizii pentru sezonul rece pe care-l simţeau apropiindu-se şi ca întotdeauna, se produceau fluxul şi refluxul într-un ritm asociat cu luna îndepărtată. Aici, pe veranda din spate, doar anotimpurile se schimbau şi fiecare împrumuta peisajului un aer surprinzător de nou.

La doar cîţiva paşi în spatele ei printr-o uşă veche de lemn, schimbările veneau îndeajuns de repede ca să-i taie respiraţia. Fiica ei adolescentă înmugurea ca un copac, îmbobocind în fiecare zi într-o altă versiune a ceea ce va deveni cândva. Toanele îi erau mai ciudate ca oricând, ducându-te cu gândul la o fată care tocmai a fost aruncată pe ţărm, dovedindu-se incapabilă să-şi amintească cine este şi ce vrea să ajungă.

Gemenii lui Kate creşteau şi ei repede. Începuseră să-şi facă prieteni la grădiniţă, să-şi aleagă hainele, să-i răspundă selectiv la întrebări. În scurt timp, se vor apropia de pragul adolescenţei, vor agăţa poze din reviste pe pereţii dormitorului, vor pretinde să li se respecte intimitatea.

Atât de repede...

Mai rămase câteva minute pe verandă până când cerul deveni de culoarea cărbunelui, iar stelele apărură deasupra oraşului aflat la distanţă, apoi intră în imobil, încuind uşa în urma sa.

Casa era goală şi liniştită. În drum spre living adună câţiva dinozauri de jucărie împrăştiaţi în faţa televizorului.

Răsuci mânerul încet, deschise uşa de la camera băieţilor, aşteptându-se ca aceştia să doarmă. Dar a văzut un cort din cearşafuri pe patul lui William şi lumina care se reflecta în roşul şi albastrul imaginilor din „Războiul stelelor".

– Cunosc doi băieţei care ar fi trebuit să doarmă la ora asta.

Din cortul improvizat se auziră chicoteli.

Lucas a ieşit primul. Cu părul negru, ţepos şi dinţii lipsă arăta ca Peter Pan prins de Wendy.

– Bună, mami.

– Lucas, sâsâi William din interior, fă-te că dormi.

Kate se îndreptă spre pat şi trase încet cearşafurile la loc.

William se holba la ea cu lanterna într-o mână şi cu o bucată de material plastic cenuşiu în cealaltă.

– Hopa, spuse, apoi izbucni în râs.

Kate îşi desfăcu braţele.

– Îmbrăţişaţi-o pe mami.

Se aruncară amândoi spre ea, plini de entuziasm, ca întotdeauna. Ea îi strânse la piept, simţind mirosul familiar de şampon al părului lor.

– Băieţi, vreţi să vă mai citesc ceva înainte de culcare?

– Citeşte-ne despre Max, mami, spuse Lucas.

Kate întinse mâna spre carte şi se aşeză în poziţia obişnuită. Apoi deschise volumul *Unde se află animalele sălbatice* şi începu să citească. Max era pe la jumătatea aventurii când cei doi au adormit.

L-a culcat pe William, l-a sărutat pe obraz şi apoi l-a dus pe Lucas în pat.

– Noapte bună, mami, a murmurat puştiul când l-a culcat.

– Noapte bună. Ea a stins lanterna, apoi a ieşit din încăpere, închizând uşa în urma sa.

Uşa lui Marah era închisă; o rază de lumină răzbătea de sub ea. Se opri vrând să intre, dar asta ar fi provocat un alt conflict. Nimic din ce făcea sau spunea Kate nu mai era potrivit, iar în săptămânile care au urmat după eşecul sesiunii de modeling, atmosfera devenise şi mai tensionată. Închise uşa spunându-i:

– Stingerea, Marah, apoi aşteptă ca fiica ei să se conformeze.

După aceea străbătu coridorul şi intră în propria ei cameră.

Johnny era deja în pat şi citea. Când intră ea, îşi ridică privirea.

– Pari epuizată,

– Marah, a fost tot ce i-a spus ea.

– Cred că e ceva mai mult.

– Fii mai explicit!

Scoţându-şi ochelarii, i-a pus pe noptieră şi a început să adune hârtiile risipite în jur. Fără să-şi ridice privirea, a adăugat:

– Tully mi-a spus că eşti încă supărată pe ea.

Vocea lui şi felul în care evita s-o privească îi dădeau de înţeles că voia să-i spună asta de ceva timp. *Bărbaţii,* îşi zise ea. Trebuia să fii antropolog ca să descoperi semnificaţia gândurilor lor.

– Ea nu m-a mai sunat.

– Dar tu eşti cea supărată.

Kate nu putea nega acest lucru.

– Nu sunt nici furioasă, nici supărată, ci doar iritată. A fost o prostie din partea ei să pledeze pentru participarea lui Marah la o şedinţă de modeling ... putea măcar să admită c-a greşit.

– Tully să-şi ceară scuze?

Kate nu putu să nu zâmbească.

– Ştiu. Ştiu. Dar cum se face că numai eu trebuie să cedez? De fiecare dată eu sunt aceea care dă primul telefon.

Era adevărat; întotdeauna fusese aşa. Prieteniile semănau din acest punct de vedere cu o căsătorie. Rutina şi şabloanele căpătau duritatea cimentului.

Kate intră în baie, se spălă pe dinţi şi urcă în pat alături de el.

El stinse lampa de pe noptieră şi se întoarse cu faţa spre ea.

Lumina lunii răzbătea prin fereastră, conturându-i profilul. Întinse braţele, aşteptând ca ea să i se cuibărească la piept. Kate simţi un val de dragoste surprinzător de puternic având în vedere anii de când erau împreună. El o cunoştea atât de bine şi asta o reconforta; o învăluia şi o încălzea.

Nu era de mirare că Tully avea atâtea asperităţi; nu se lăsase niciodată îmblânzită de dragoste, învăluită în ea. Fără copii, soţ sau iubirea unei mame ajunsese o egoistă. Şi astfel, Kate îşi alungă din nou supărarea, nemaiaşteptând să primească

vreo scuză. N-ar fi trebuit s-o lase să fiarbă atât de mult. Era impresionant cât de repede trecea timpul. Uneori se simțea ca și cum abia ar fi avut acel conflict. În clipa de față, nu vorbele spuse sau nerostite contau, ci mai degrabă anii de prietenie.

– Mulțumesc, murmură. Mâine o va suna pe Tully și o va invita la masă. Ca întotdeauna va pune capăt diferendului. Vor reveni fără efort pe vechiul făgaș al prieteniei.

– Pentru ce?

Ea îl sărută ușor pe obraz. Din toate priveliștele pe care le iubea, chipul acestui bărbat îi era cel mai drag.

– Pentru tot.

Într-o dimineață cenușie, cețoasă de pe la mijlocul lui noiembrie, Kate întoarse mașina în parcarea școlii, alăturându-se șirului șerpuitor de SUV-uri și automobile. Când ajunse la stop, se uită în dreapta.

Marah stătea ca de obicei îmbufnată pe scaunul pasagerului. Expresia și felul ei de a fi rămăseseră neschimbate de la acel conflict cu privire la clasa de modeling de la New York.

Înainte, observă Kate, fuseseră doar cărămizi între ea și fiica sa. În ultimul timp se ridicase un adevărat perete. De obicei, ei îi revenea misiunea de a netezi toate asperitățile din calea familiei. Ea era pacificatorul, arbitrul, mediatorul, dar nimic din ce-i spusese nu mersese. Marah rămăsese îmbufnată săptămâni în șir, și acum toate acestea se repercutau asupra lui Kate. Nu mai dormea bine. O supărau aceste tăceri prelungite, pentru că se simțea manipulată de Marah care o forța să cedeze.

– Ești fericită că se apropie banchetul? o întrebă ea cu prețul unui mare efort. Cel puțin îi spusese ceva. Toată clasa a opta era înnebunită de perspectiva acestui banchet, așa cum trebuia să fie. Părinții, chiar și Kate se străduiseră din răsputeri să creeze o noapte magică pentru copiii lor.

– Posibil, mormăi Marah, uitându-se pe geam după cunoștințe în mulțimea de copii din fața școlii. Doar n-o să vii să ne păzești!

Kate își impuse să nu se simtă jignită de această observație. Își spuse că era ceva normal; își tot repeta asta în ultimul timp.

– Sunt președinta comitetului care se ocupă de decorațiuni. Știi asta. Muncesc din greu de două luni pentru buna desfășurare a acestui eveniment; doar nu vrei să nu-l văd finalizat.

– Așadar, vei fi acolo, spuse Marah cam fără chef.

– Și eu, și tata. Dar tu te poți distra în voie.

– Sper.

Când ajunseră la capătul culoarului, Kate se opri.

– Autobuzul familiei Mularkey a sosit, spuse ea. În spate, băieții începură să chicotească la auzul acelei glume atât de familiare.

– Ești lamentabilă, spuse Marah dându-și ochii peste cap.

Kate se întoarse spre fiica sa.

– Pa, draga mea. Să ai o zi bună. Noroc la testul de studii sociale.

– Pa, răspunse Marah, ținând ușa.

Kate oftă și se uită în oglinda retrovizoare. Gemenii se jucau pe bancheta din spate, simulând lupte de dinozauri din plastic.

– *Fetele,* murmură încet, ca pentru sine, întrebându-se de ce trebuia ca adolescentele să se poarte atât de mizerabil cu mamele lor. Evident, era un comportament normal, petrecuse destul timp cu prietenii ca să știe lucrul acesta. Probabil făcea parte din evoluția lor. Poate că existau specii la care fetele se considerau mature la treisprezece ani, dintr-un motiv bizar, ascuns.

Câteva minute mai târziu, lăsă băieții la grădiniță (după ce-i sărută de rămas-bun de față cu toată lumea), apoi începu propria-i zi. S-a oprit mai întâi la Bainbridge Bakers, unde a băut o cafea cu lapte, apoi a lăsat niște cărți la o bibliotecă și s-a îndreptat spre Safeway. Pe la zece și jumătate era din nou acasă în bucătărie, așezând cumpărăturile în dulapuri.

Tocmai când închidea ușa de la frigider a auzit cunoscuta muzică de la „Ora Prietenelor" la televizorul din sufragerie și s-a dus într-acolo. Rareori urmărea o emisiune până la capăt,

ceea ce nu era de mirare având în vedere programul ei încărcat. Însă deschidea întotdeauna televizorul, ca să știe despre ce este vorba. Johnny și Tully o chestionau adesea în legătură cu asta.

Kate își trecu piciorul peste marginea sofalei și se așeză.

Pe ecran, se termină tema muzicală și Tully apăru în acel cadru special, elegant, al unei camere unde câteva fete își pierdeau vremea. Ca de obicei, era foarte frumoasă. Anul trecut se hotărâse să-și lase părul să crească până la umeri și revenise la nuanța ei naturală, castaniu-roșcat. Acel aer sofisticat de fată din vecini și culoarea nu făceau decât să-i pună în valoare pomeții înalți și ochii de culoarea ciocolatei. Câteva injecții cu colagen bine făcute îi creaseră niște buze perfecte, pe care le acoperea doar cu o urmă de gloss, fără ruj.

– Bine ați venit la Ora Prietenelor, spunea încercând să se facă auzită peste aplauzele asistenței. Kate știa că de multe ori oamenii stăteau la rând câte șase ore pentru a se număra printre spectatorii din studio, ceea ce nu o surpindea.

Ora, așa cum o numeau fanii și media, era distractivă și uneori de-a dreptul inspirată. Nimeni nu știa cu precizie ce va spune Tully în continuare, sau ce va face. Asta era o componentă a strategiei ei de a ține lumea în șah, iar Johnny se asigura că totul merge ca un mecanism bine uns. Tully își respectase promisiunea și îi îmbogățise pe toți, iar Johnny drept răsplată o punea întotdeauna într-o lumină avantajoasă.

Tully stătea pe scenă, pe obișnuitul ei scaun crem. Culoarea deschisă o făcea să arate mai impunătoare decât în realitate. Se aplecă înainte pregătindu-se să înceapă discuția atât cu auditoriul, cât și în cameră.

Kate a fost captivată imediat. În timp ce o urmărea pe Tully cum își dezvăluia secretele machiajului și ale coafurii pentru restul Americii, Kate plătea facturile, curăța draperiile și împăturea rufele spălate. După emisiune, închise televizorul și se așeză să lucreze la lista de Crăciun. Era atât de absorbită de acest proiect încât nu auzi imediat că suna telefonul. Se uită în jur, văzu telefonul mobil pe podea sub un teanc de reviste și răspunse:

– Alo?

– Kate, tu eşti?

– Da.

– Slavă Domnului! Sunt Ellen, de la Woodward. Te sun pentru că Marah nu a venit la ore. Dacă ai uitat s-o învoieşti, asta este...

– N-am uitat, spuse Kate, dându-şi seama cât de ascuţit sunase vocea ei. Regret, Ellen. Marah ar trebui să fie la şcoală. Nu cumva Emily Allen şi Sharyl Burton lipsesc şi ele?

– O, Dumnezeule! exclamă Ellen. Ştii unde sunt?

– Am o idee. Când le găsesc, te sun. Mulţumesc, Ellen.

– Îmi pare rău, Kate.

Închise telefonul şi se uită la ceas: era 12.42.

Nici nu-i trebui mult să-şi dea seama unde se aflau fetele. Era joi, ziua în care rulau filme noi la Pavilion. Tot ca o coincidenţă, noua regină a adolescenţilor – Kate nu-şi amintea numele ei – făcuse un film nou.

Kate îşi înşfăcă poşeta şi plecă oprindu-se la Pavilion, cu puţin înainte de ora unu. Încercă să-şi reprime furia, iar când ajunse să discute cu directorul şi intră în sala întunecată, le găsi pe fete şi le scoase pe coridor; dădea semne că e pe cale să piardă bătălia.

Dar furia ei păleа în comparaţie cu cea a fiicei sale.

– Nu pot să cred că ai făcut asta, spuse Marah când ajunseră în parcare.

Kate n-o luă în seamă şi spuse printre dinţi:

– Ţi-am zis că-l poţi vedea sâmbătă la matineu cu prietenele tale.

– Dacă ar fi fost curat în camera mea.

Kate nu se obosi să-i răspundă.

– Haideţi, fetelor! Urcaţi în maşină. Sunteţi aşteptate la şcoală.

Fetele urcară supuse pe bancheta din spate, murmurând cuvinte de scuze.

– Mie nu-mi pare rău, spuse Marah trântind portiera şi legându-şi centura. N-am pierdut decât ora aia infectă de algebră.

Pornind mașina, Kate ieși din parcare, apoi o luă pe drumul principal.

– Trebuia să fiți la școală.

– Oh! Ca și cum nu m-ai fi scos niciodată de la ore ca să vedem un film, spuse Marah. Probabil am visat că am văzut Harry Potter într-o zi de școală.

– Face parte din categoria „nicio faptă bună nu scapă nepedepsită", spuse Kate încercând să nu ridice vocea.

Marah își încrucișă brațele.

– Tully m-ar fi înțeles.

Kate trase în fața școlii și parcă.

– Foarte bine, fetelor, sunteți așteptate la directoare.

Emily suspină.

– O să mă omoare mama.

Când au rămas singure în mașină, Kate s-a întors spre fiica ei.

– Și tata m-ar înțelege, zise Marah. Știe ce mult înseamnă filmele și modelingul pentru mine.

– Crezi? Kate scoase mobilul și apăsă butonul de apelare rapidă, apoi i-l întinse lui Marah. Spune-i.

– De ce n-o faci tu?

– Nu eu am fugit de la școală ca să mă duc la film. Îi întinse telefonul.

Marah îl luă, ducându-l la ureche.

– Tati? Vocea lui Marah se îmblânzi și lacrimile îi umplură ochii.

Kate simți o undă de gelozie. Cum se face că relația de prietenie dintre Johnny și fiica lor se menținuse nealterată când ea era, de fapt, servitoarea ei de zi cu zi?

– Știi ce, tată? Îți amintești filmul despre care ți-am vorbit? Cel în care fetele află că mătușa este în realitate mama lor? M-am dus să-l văd astăzi și era complet... Ce? Oh! Vocea îi pieri, ajungând aproape o șoaptă. În timpul celei de-a patra ore, dar... știu. Ascultă câteva clipe și-i dădu înapoi telefonul lui Kate. Pentru o fracțiune de secundă redeveni fetița ei. Nu mă pot duce să văd filmul la sfârșitul săptămânii.

Kate nu-și dorea decât s-o strângă în brațe pe Marah un

moment şi să-i spună: *te iubesc*, fetiţo, dar nu îndrăznea. Maternitatea, în unele situaţii, sau mai bine zis de cele mai multe ori, este ca fierul pe şira spinării, nu-ţi permit să te apleci.

– Poate data viitoare o să te gândeşti la consecinţele faptelor tale.

– Într-o zi o să fiu o actriţă celebră şi o să spun la televizor că n-am primit niciun sprijin din partea ta. Deloc. Doar mătuşa Tully crede în mine. Coborî din maşină şi o luă pe jos.

Kate se duse după ea.

– Şi eu cred în tine.

Marah pufni dispreţuitor.

– Ha! Nu mă laşi niciodată să fac ceva, dar imediat ce va fi posibil o să mă mut la Tully.

– Niciodată, murmură Kate. Din fericire, ea şi fiica ei fură nevoite să pună capăt discuţiei. Când intrară în şcoală, le aştepa directorul.

Vara dinaintea înscrierii lui Marah la liceu a fost de departe cea mai rea din viaţa lui Kate. O fiică de treisprezece ani la gimnaziu nu fusese o bucurie; privind însă retrospectiv lucrurile i s-au părut acceptabile de la distanţă. O fiică de paisprezece ani care se pregătea pentru liceu reprezenta ceva mai rău.

Iar Johnny muncise în ultimul an câte şaizeci de ore pe săptămână.

– Nu vei purta blugi care lasă să ţi se vadă crăpătura fundului la şcoală, spuse Kate, luptându-se să-şi păstreze calmul. În ciuda programului său încărcat de la sfârşitul verii reuşise să găsească patru ore pentru cumpărarea hainelor de şcoală ale lui Marah. Se aflau deja de două ore la mall şi ostilitatea dintre ele era tot mai făţişă.

– Toată lumea poartă astfel de blugi la liceu.

– Atunci, o să poarte toată lumea, în afară de tine. Kate îşi apăsă cu buricele degetelor tâmplele care-i zvâcneau. Observă în treacăt nişte băieţi care alergau prin magazin ca nebunii, dar nu asta o interesa acum. Dacă avea noroc, cei de la asistenţa tutelară vor veni s-o închidă fiindcă nu reuşea

să-şi supravegheze copiii. Acum chiar şi o scurtă perioadă de solitudine i se părea o mană cerească.

Marah aruncă blugii pe un raft şi se depărtă cu paşi mari, apăsaţi.

– Nici măcar să mergi nu mai ştii? murmură Kate, pornind după fiica ei.

Când terminară, Kate se simţea precum Russell Crowe în „Gladiatorul"; bătut, însângerat, dar viu. Nimeni nu era fericit. Băieţii tânjeau după figurinele din „Stăpânul inelelor", pe care ea nu fusese de acord să le cumpere, Marah suspina după blugii pe care nu-i primise şi bluza transparentă care zburase şi ea de pe listă, iar Kate era furioasă fiindcă aceste cumpărături pentru şcoală o secătuiseră de puteri. Singura veste bună era că trasase o linie pe nisip şi nu dăduse înapoi. Kate nu ieşise învingătoare, dar nici Marah.

Pe drumul de întoarcere de la Silverdale, maşina era împărţită în două jumătăţi distincte: pe banchetă domnea agitaţia şi se duceau adevărate lupte; locul din faţă era cufundat în linişte şi apatie. Kate tot încerca să discute cu fiica sa, dar fiecare propoziţie reprezenta o minge nereturnată; când întoarse pe aleea pietruită şi parcă în garaj se simţea definitiv învinsă. Acel vag triumf când dorise să fie privită ca mamă, nu ca prietenă, dispăruse fără urmă.

În spatele ei, băieţii îşi desfăcură centurile şi se urcară unul peste altul ca să coboare mai repede.

Kate ştia că cel care ajungea primul în living lua în posesie telecomanda.

– Mai uşor, le spuse privind în oglinda retrovizoare.

Se luptau ca puii de leu care încearcă să iasă dintr-o vizuină.

Se întoarse spre Marah.

– Ţi-ai luat lucruri drăguţe astăzi.

Marah ridică din umeri.

– Mda...

– Ştii, Marah, viaţa e plină de... Kate se opri la mijlocul propoziţiei şi aproape izbucni în râs. Tocmai voise să-i ţină una din acele predici ale mamei despre viaţă.

– Ce?

– ... compromisuri. Poţi analiza la un moment dat ce ţi-a oferit viaţa sau te poţi concentra asupra a ceea ce ai fi vrut să primeşti. Alegerea pe care o vei face va condiţiona în final genul de femeie care vei deveni.

– Vreau doar să nu fac notă discordantă, spuse Marah cu o voce joasă. Asta îi reaminti lui Kate cât de tânără era fiica ei şi cât de speriată de perspectiva înscrierii la liceu.

Kate întinse mâna dându-i părul după ureche.

– Crede-mă, îmi amintesc cum este. Eu trebuia să port haine ieftine, la mâna a doua când eram de vârsta ta. Copiii râdeau de mine.

– Aşadar, înţelegi ce vreau.

– Ştiu ce vrei, dar nu poţi obţine tot ce doreşti. E foarte simplu.

– E vorba doar despre o pereche de blugi, mamă. Nu despre pacea mondială.

Kate îşi privi fiica. Măcar acum nu mai era dispreţuitoare, nici nu-i întorsese spatele.

– Îmi pare rău că ne-am certat azi.

– Mda.

– Poate că te vom înscrie la cursul acela de modeling. Cel din Seattle.

Marah sări în sus ca un câine flămând.

– M-ai lăsa în sfârşit să plec de pe insulă? Sesiunea următoare începe marţi. Am verificat. Tully spunea că mă va lua de la feribot. Marah zâmbi timid. Am discutat despre asta.

– Oh, aţi făcut-o, nu?

– Tata spunea că e în ordine, dacă iau note mari.

– Şi el ştie? Mie nu-mi spune nimeni nimic? Cine sunt eu, Hannibal Lecter?

– Tu te enervezi prea repede în ultimul timp.

– Şi a cui e vina?

– Pot să plec?

Kate chiar nu avea de ales.

– Bine. Dar dacă notele tale...

Marah sări de pe locul ei direct în braţele lui Kate. Ea îşi

strânse fiica la piept, bucurându-se de acel moment. Nici nu-şi mai amintea când o îmbrăţişase Marah ultima dată.

Vreme de câteva minute după ce Marah a fugit în casă, Kate rămase în maşină privind în urma fiicei sale şi întrebându-se dacă acel curs de modeling era o idee bună. Aceasta reprezenta latura răscolitoare a maternităţii, care îţi sfâşia măruntaiele din cauza complexului de vinovăţie, te făcea să te răzgândeşti, să cobori ştacheta; era al naibii de uşor să cedezi.

Asta nu însemna că nu şi-ar fi dorit ca Marah să nu participe la acele ore de modeling. Numai că nu voia să pornească prea devreme pe acest drum dificil. Respingere, corupţie, frumuseţe, care se opreau la nivelul pielii, droguri şi anorexie. Toate acestea se aflau imediat sub pojghiţa strălucitoare a lumii modelingului. Conştiinţa de sine şi aspectul exterior sunt prea fragile în adolescenţă. Numai Dumnezeu ştie că o fată poate să eşueze chiar şi în absenţa unei respingeri constante pe considerente de frumuseţe.

Pe scurt, Kate nu se temea că frumoasa ei fiică nu se va descurca în lumea modelingului. Ba dimpotrivă, o speria gândul că va avea succes şi asta o va face să-şi rateze copilăria.

În cele din urmă, coborî din maşină şi intră în casă murmurând:

– Ar fi trebuit să fiu mai fermă.

Era jelania unei mame. Încerca să-şi imagineze cum să dea înapoi (deşi acum era imposibil) când sună telefonul. Nici nu se osteni să răspundă. În aceste utime săptămâni ale verii învăţase că adolescentele îşi trăiesc viaţa la telefon.

– Mamă! E bunica, vrea să discute cu tine, strigă Marah de pe scări. Dar nu vorbi prea mult. O să mă sune Gabe.

Kate ridică receptorul şi auzi cum de partea cealaltă mama ei dădea afară fumul de ţigară. Zâmbind, ignoră cumpărăturile şi se aşeză pe canapea, cuibărindu-se sub acel şal care mai purta încă mirosul mamei.

– Bună, mamă.

– Nu pari prea fericită.

– Îţi dai seama după cum respir?

– Doar ai o fiică adolescentă, nu?

– Crede-mă, niciodată n-a fost aşa de rău.

Mama începu să râdă, un râs de fumătoare înrăită.

– Cred că nu-ţi mai aminteşti de câte ori mi-ai spus să te las în pace să-ţi trăieşti viaţa, sau mi-ai trântit uşa în nas.

Amintirile erau vagi, dar nu imposibil de retrăit.

– Iartă-mă, mamă.

Urmă o pauză. Apoi mama spuse:

– Treizeci de ani.

– Ce este cu aceşti treizeci de ani?

– Atâta va trece până când vei primi scuze şi tu, dar ştii ce este grozav?

Kate oftă.

– Dacă nu voi mai trăi până atunci?

– Vei şti că-i pare rău cu mult timp înainte, râse mama. Iar când va avea nevoie de tine ca să stai cu copiii, te va iubi cu adevărat.

Kate bătu la uşa lui Marah şi auzi un „intră" înăbuşit.

Pătrunse înăuntru. Încercând să nu vadă hainele, cărţile şi tot ce era împrăştiat peste tot, se îndreptă spre patul cu baldachin unde stătea Marah cu genunchii strânşi sub ea, vorbind la telefon.

– Am putea vorbi un minut?

Marah îşi dădu ochii peste cap.

– Trebuie să închid, Gabe. Mama vrea să vorbim. Mai târziu. Apoi i se adresă lui Kate: Ce este?

Kate se aşeză pe marginea patului, amintindu-şi brusc de câte ori jucase şi ea acest rol în adolescenţă. De fiecare dată când se împăcau, mama se lansa într-un discurs gen: viaţa este....

Zâmbi când îşi aduse aminte.

– Ce este?

– Ştiu că nu ne-am prea înţeles în ultimul timp şi-mi pare rău. Asta s-a întâmplat în mare parte pentru că eu te iubesc şi vreau ce e mai bun pentru tine.

– Şi în restul timpului ce este?

– Faptul că mă superi mereu.

Marah zâmbi, mai precis schiță un zâmbet și se dădu la o parte să-i facă loc, așa cum procedase și Kate odinioară cu propria-i mamă.

Se așeză mai bine pe pat și întinse mâna pentru a o apuca pe cea a fiicei sale. Erau multe lucruri pe care i le-ar fi putut spune acum, dar preferă să stea așa, ținându-și fiica de mână. Era primul moment liniștit pe care-l petreceau după ani și asta îi umplu inima de speranță.

– Te iubesc, Marah, spuse în final. Tu, mai mult ca oricine altcineva, m-ai învățat ce este dragostea. Când mi te-au pus în brațe pentru prima oară... se opri simțind că nu mai poate continua. Își iubea enorm de mult această copilă; dragostea pentru ea era copleșitoare. Uneori, în războiul zilnic cu adolescența aproape uita asta. Îi zâmbi. Oricum, m-am gîndit că am putea face ceva special împreună.

– Ca de pildă?

– Petrecerea aniversării prilejuită de lansarea emisiunii tatei.

– Adevărat? Marah se rugase să i se ofere această ocazie de câteva săptămâni. Kate repetase mereu că era prea mică pentru asta.

– Am putea merge împreună la cumpărături, la coafor, să ne luăm rochii frumoase...

– Te iubesc, spuse Marah, îmbrățișând-o.

Ea își ținu copila la piept, bucurându-se de acel moment.

– Pot să-i spun și lui Emily?

Înainte ca ea să încuviințeze, Marah întinsese deja mâna spre telefon pentru a forma numărul. Când Kate se îndreptă spre ușă și o închise în urma sa, o auzi pe Marah spunând:

– Em, n-o să-ți vină să crezi. Ghicește unde mă duc sâmbătă.

Kate închise ușa și se duse în camera ei, gândindu-se cât de repede se pot schimba lucrurile cu copiii. Cu un minut în urmă, erai o eschimoasă bătrână plutind în derivă, uitată; în minutul următor, urcai pe muntele Rainier, înfigându-ți steagul în zăpadă. Schimbările astea te puteau ameți uneori și singura

cale de a supraviețui era să te bucuri de momentele bune, și să nu te gândești prea mult la cele rele.

– Zâmbești, observă Johnny când Kate intră în cameră. El stătea în pat cu ochelarii pentru citit pe vârful nasului, pe care acceptase să-i cumpere după multe bombăneli.

– Este ceva atât de grozav?

– Sincer, da.

Ea începu să râdă.

– Cred că este. Eu și Marah am avut o altă săptămână rea. A fost invitată la o petrecere cu băieți – tot nu-mi vine să cred – și i-am spus că poate merge.

– Și de ce zâmbești?

– Am invitat-o la petrecerea ta aniversară. Vom petrece o zi împreună între fete. Cumpărături, manichiură, coafuri, lucruri. Trebuie să rezervăm un apartament la un hotel și să cerem și pat pliant.

– Voi fi cel mai norocos tip din cameră, spuse el.

Kate îi zâmbi, simțind că-i renasc speranțele după foarte mult timp. Ea și Marah vor petrece împreună o după-amiază perfectă. Poate asta va dărâma zidul care se înălțase între ele.

Tully ar fi trebuit să fie în culmea fericirii. Era petrecerea aniversară consacrată emisiunii ei. Zeci de oameni munciseră de luni întregi să organizeze evenimentul de la Seattle. Erau așteptați să participe nu numai angajații, ci și o mulțime de celebrități. Pe scurt, toate persoanele importante urmau să fie prezente și veneau s-o onoreze, să-i aplaude succesul fenomenal.

Privi în jur, prin sala tradițională de bal a hotelului Olympic. De fapt, se numea altfel acum – căci proprietatea se cumpăra și se vindea mai tot timpul, dar pentru locuitorii orașului Seattle era și va rămâne întotdeauna Olympic.

Încăperea era plină de lume – admiratorii ei, colegii, partenerii, mulți invitați de pe lista de celebrități de prim rang și câțiva angajați mai importanți.

Toți ridicară paharul în onoarea ei. Toți o iubeau.

Dar nimeni n-o cunoștea cu adevărat.

Așa era. Edna nu putuse să vină, iar Grant nici măcar nu-i

răspunsese la telefon. În ultimul tabloid pe care-l citise, scria că se căsătorea cu o starletă de cinema şi deşi vestea n-o tulbură prea tare, o făcu să se simtă bătrână, singură, în special în seara asta. Cum ajunsese singură la o asemenea vârstă? Fără o persoană apropiată cu care să-şi împartă viaţa?

Un chelner trecu pe lângă ea, iar ea îl bătu pe umăr luându-i din mers un pahar de şampanie de pe tavă.

– Mulţumesc, îi spuse, învăluindu-l în zâmbetul marca Tallulah Hart şi uitându-se în jur după familia Ryan. Nu sosiseră încă. Tully era înconjurată de o grămadă de cunoştinţe.

Bău şampania şi plecă în căutarea unui alt pahar de băutură.

Ziua de pace cu fiica ei a fost aşa cum şi-a dorit Kate. După mult timp, era pentru prima oară că nu s-au certat. Marah a ascultat chiar şi părerile lui Kate despre îmbrăcăminte. După ce şi-au ales rochiile, una neagră cu un umăr gol pentru Kate şi una fără bretele din şifon roz pentru Marah, s-au dus la centrul de înfrumuseţare al lui Gene Juarez, unde şi-au făcut manichiura şi pedichiura, s-au tuns şi s-au machiat.

Iar acum se aflau în dormitorul lui Marah, din apartamentul închiriat la Olympic. Amândouă erau în baie şi se studiau în oglindă.

Kate ştiu că nu va uita niciodată această imagine cu ele atât de apropiate; fata înaltă, cu chip frumos, zâmbind din toată inima, astfel că ochii parcă îi dansau, puse un braţ subţire pe umărul gol al lui Kate.

– Vom face multe victime, spuse Marah.

Kate zâmbi.

– Cu siguranţă.

Marah o sărută apăsat pe obraz, spunându-i: *mulţumesc, mamă*, apoi îşi luă poşeta de seară din mărgele de pe pat în drum spre uşă.

– Vin imediat, tati, spuse deschizând uşa şi intrând în living.

– Marah, îl auzi fluierând admirativ. Eşti extraordinară!

Kate intră în living după fiica sa. Știa că nu mai este zveltă ca altădată, nici așa de drăguță, dar în rochia aceasta cu colierul de diamante în formă de inimă, dăruit de Johnny, se simți frumoasă și când își văzu soțul cum zâmbește se simți și sexy.

– O! exclamă venind spre ea. Aplecându-se, o sărută.

– Arăți grozav, doamnă Ryan.

– Și tu, domnule Ryan.

Râzând, ieșiră toți trei din cameră și coborâră în sala de bal, unde sute de oameni sărbătoreau deja evenimentul.

– Privește, mamă, șopti Marah, stând aproape de ea. Iată-i pe Brad și pe Jeniffer. Și acolo este Christina. O! Abia aștept s-o sun pe Emily.

Johnny o luă de mână pe Kate și o conduse prin mulțime la bar, unde ceru două aperitive și o cola pentru Marah.

Apoi se dădură deoparte și rămaseră acolo, sorbindu-și băuturile și privind invitații.

Chiar și într-o sală ca aceasta Tully ieșea în evidență datorită rochiei sale de mătase de culoarea smaraldelor Burmese. Veni spre ei făcându-le semne, în vreme ce rochia se învolburase în urma ei.

– Arătați fabulos, le spuse râzând.

Kate nu putu să nu observe că Tully părea deja cam nesigură pe picioare.

– Ești bine?

– Niciodată nu m-am simțit mai bine. Johnny, ar trebui să spunem ceva pe scenă după-masă. Apoi mergem pe podium să deschidem balul.

– Ai venit singură? întrebă Johnny.

Lui Tully îi pieri zâmbetul.

– Marah ar putea fi partenera mea. Nu te superi dacă o împrumut, nu, Katie?

– Păi...

– De ce să se supere? interveni Marah privind-o cu adorație pe Tully. Doar mă vede în fiecare zi.

Tully se aplecă mai mult spre Marah.

– A venit Ashton. Vrei să-l cunoști?

Marah practic se simți amețită.

– Glumești?

Kate le urmări cum pleacă mână în mână, cu capetele apropiate ca o pereche de majorete, care discutau despre căpitanul echipei de fotbal.

După acest moment seara și-a pierdut mult din farmec pentru Kate. Sorbind din șampanie, l-a însoțit pe Johny prin sală zâmbind când trebuia, râzând când i se părea normal să spună:

– Eu sunt o mamă casnică. De fiecare dată când era întrebată, observa cum acea afirmație pe care o făcea cu atâta mândrie putea ucide orice conversație.

N-o scăpa din ochi pe Tully care se prefăcea că Marah este fiica sa și o prezenta celebrităților, lăsând-o să soarbă din șampania ei.

Când fură invitați la cină, Kate se așeză în capul mesei cu Johnny într-o parte, iar în cealaltă cu președintele de la Syndiworld. Tully a captat atenția tuturor în timp ce se servea mâncarea. Era volubilă, simpatică, iar cei care se aflau în preajma ei – în special Marah – o priveau fermecați.

Kate încercă să facă abstracție de toate acestea. De câteva ori încercă chiar să-și atragă atenția fiicei sale, dar i-a fost imposibil să concureze cu Tully.

În final n-a mai putut să reziste și s-a dus la baie. La rândul format acolo toate femeile vorbeau doar despre Tully, admirând-o pentru felul cum arăta.

– Ați văzut fata care o însoțește?

– Cred că e fiica ei.

– Nu este de mirare că sunt atât de apropiate.

– Și eu aș fi vrut ca fiica mea să mă trateze astfel.

– Și eu, murmură Kate, prea încet ca să fie auzită. Se privi în oglindă văzând o femeie care făcuse tot posibilul să fie frumoasă pentru soțul și fiica sa, dar care fusese eclipsată de cea mai bună prietenă. Știa că e ridicol să se simtă atât de afectată și exclusă. Nu era seara ei, de fapt... Totuși... își făcuse speranțe atât de mari.

Asta a fost greșeala ei.

Își aninase fericirea de pieptul unei adolescente. *O idioțenie.* Gândul acesta aproape o făcu să zâmbească. Simțindu-se mai bine, după ce reuși să-și controleze emoțiile prosteşti, se întoarse la petrecere.

30

Tully n-ar fi trebuit să bea atât de mult. Pe scenă, se agățase de brațul lui Johnny ca să se țină pe picioare.

– Vă mulțumesc tuturor, le spuse acordându-le zâmbetul ei bine-cunoscut. „Ora Prietenelor" este un succes datorită vouă. Ridică paharul pentru toată lumea, iar ei îi răspunseră cu aplauze. Dar brusc, își dădu seama că fraza ei nu fusese prea corectă, că poate nu avusese sens, dar, fiindcă nu-și amintea prea bine ce spusese, îi veni greu să se corecteze.

Se întoarse spre Johnny și îl luă pe după umeri.

– Este rândul nostru să dansăm.

Orchestra începu să cânte o melodie lentă. Tully îl luă de mână și-l conduse pe ringul de dans. Încă mai râdea când a recunoscut cântecul: *Nebun după tine.*

Atinge-mă o dată și vei ști că este așa.

Era cântecul pe care el l-a dansat prima oară cu Kate, la nunta lor.

Tully și-a lăsat capul într-o parte și l-a privit; brusc și-a amintit ceea ce n-ar fi trebuit – ultima dată când dansase în brațele lui. Cântecul fusese: *Oare nu am avut aproape totul?* Apoi, când dansul se terminase, el o sărutase. Dacă ar fi făcut altă alegere atunci și ar fi optat pentru dragoste în locul celebrității, poate că el ar fi iubit-o.

În lumina palidă a candelabrului vechi, el părea la fel de frumos ca odinioară. Era genul de irlandez brunet, care, pe măsura înaintării în vârstă, arată mai bine. Gravitatea cu care o privea îi amintea de trecut, când el fusese cam învins de viață, iar ea îl făcuse să râdă în acea singură noapte de dragoste.

– Întotdeauna ai fost un bun dansator, remarcă ea şi, când spuse asta, auzi parcă aievea un clopoţel de alarmă. Era beată, ar fi trebuit să păstreze distanţa faţă de el, dar se simţea aşa de bine în braţele unui bărbat şi nu credea că se putea întâmpla ceva.

El o învârti şi o trase spre el din nou.

Mulţimea aplaudă.

– N-ar fi trebuit să beau atâta şampanie. Nu mă mai pot ţine după tine.

– N-ai vrut niciodată să te ţii după cineva. Amintirile se loveau de zidurile pe care le ridicase ca să le închidă între ele. S-a oprit şi l-a privit.

– Ce s-a întâmplat cu noi?

– A existat cu adevărat un *noi* vreodată, Tully? o întrebă el încet. Felul în care o spuse, aşa de uşor şi de repede, o făcu să se întrebe dacă nu cumva voise de mult să-i pună această întrebare. Nu ştia dacă zâmbetul lui era trist sau indulgent; a remarcat doar că nu mai dansau, dar el nu-i dădea drumul.

– N-ar fi trebuit ca lucrurile să ia o asemenea întorsătură.

– Kate crede că n-am reuşit să depăşesc momentele acelea.

Tully ştia asta, o ştiuse mereu. Fără a discuta despre trecutul ei cu Johnny, ea şi Kate îl ascunseseră undeva, în numele prieteniei lor. Acolo, în întuneric îi era locul, dar pe Tully băutura şi singurătatea o tulburaseră şi, cu toate bunele ei intenţii, se trezi întrebându-l:

– Şi ai făcut-o?

Când Kate reveni la petrecere, orchestra începuse să cânte din nou.

Nebun după tine.

Acest cântec o făcea întotdeauna să zâmbească. La intrarea în sala de bal se opri privind în jur. Mesele se goliseră. Lumea se îndreptase din nou spre bar, unde se formaseră cozi. O văzu pe Marah într-un colţ vorbind cu o fată extrem de slabă, îmbrăcată cu rochie mai scurtă ca o batistă.

– Perfect.

Reprimându-şi iritarea, continuă să meargă. Abia atunci a

observat o lucire de verde-smarald şi lumea a început să se depărteze de ea.

Tully era pe ringul de dans, atârnată de gâtul lui Johnny. El o ţinea uşor ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit, de parcă şi-ar fi petrecut toată viaţa cu ea. Deşi ar fi trebuit să danseze, stăteau nemişcaţi pe ring în vârtejul colorat al celorlaţi dansatori. Tully îşi ridicase privirea spre el, de parcă l-ar fi invitat s-o ducă în patul lui.

Kate simţi că se sufocă. Pentru un moment teribil se gândi că i se va face rău.

Întotdeauna ai fost cea de-a doua opţiune a lui.

Ştia asta; faptul că se împăcase cu gândul nu era ca şi cum l-ar fi schimbat.

Melodia se termină şi Johnny se depărtă de Tully. Întorcându-se, o văzu pe Kate. Printre rândurile de rochii privirile li se întâlniră. Acolo, în faţa tuturor, ea izbucni în plâns. Simţindu-se stingheritâ, ieşi din sala de bal.

Mai bine zis plecă în fugă.

Jos la lift, apăsă impacientată pe buton. *Vino, vino, odată...* nu voia s-o vadă nimeni plângând.

Clopoţelul sună şi uşa se deschise. Intră în lift, lipindu-se de peretele acestuia, încrucişându-şi braţele. A avut nevoie de câteva secunde lungi de aşteptare plină de nerăbdare ca să-şi dea seama că uitase să apese un buton.

Uşile erau pe punctul să se închidă când se văzu un braţ.

– Pleacă, îi spuse soţului ei.

– Dansam doar.

– Ha! Kate apăsă butonul de la etajul lor apoi îşi şterse ochii. El păşi înăuntru.

– Te comporţi ridicol.

Liftul opri la etajul lor, şi uşile se deschiseră. Ea se depărtă de el.

– La naiba cu tine, îi strigă găsindu-şi cheia, deschizând uşa. Intră în cameră şi trânti uşa.

Apoi aşteptă.

Şi aşteptă.

Poate el se dusese la Tully.

Nu.

Nu credea cu adevărata asta. Soțul ei poate c-o plăcea pe Tully, dar era un bărbat de onoare, iar Tully reprezenta cea mai bună prietenă a sa.

Asta uitase ea în această manifestare de gelozie.

Deschise ușa și-l văzu stând pe coridor cu un picior întins, cu cravata lejer desfăcută în jurul gâtului.

– Mai ești aici.

– Cheia noastră este la tine. Speram că-ți vei cere scuze.

Ea se apropie și îngenunche lângă el.

– Îmi pare rău.

– Nu pot să cred că te-ai gândit....

– Nu m-am gândit.

Ea îl luă de mână și-l ridică.

– Dansează cu mine, îi spuse detestând felul cum accentuase *mine*.

– Nu cântă muzica.

Îi înlănțui gâtul cu brațele și începu să-și legene șoldurile, mișcându-se aproape de el până când îl lipi cu spatele de perete.

Își desfăcu fermoarul rochiei lăsând-o să cadă la podea.

Johnny se uită de-a lungul coridorului.

– Katie!

El îi luă poșeta, scoase cheia și descuie ușa. Se grăbiră în camera lor și căzură pe sofa sărutându-se cu pasiunea cunoscută, dar și cu o vibrație nouă.

– Te iubesc, îi spuse Johny, întinzându-și mâna spre trupul ei. Încearcă să nu uiți asta, bine?

Ea simțea că nu are aer, că nu-i poate răspunde, astfel că încuviință și-i desfăcu fermoarul de la pantaloni. Își jură că lipsa de încredere în sine n-o va mai lua prin surprindere, că nu va uita că el o iubește.

După două săptămâni, Tully privea pe fereastra imensului ei birou. Știuse dintotdeauna că-i lipsea ceva din viață. Sperase că, revenind la Seattle și începând totul pe cont propriu va umple cumva acel spațiu gol din sufletul ei, dar nu fusese așa

de norocoasă. Acum era doar celebră, extrem de bogată şi totuşi vag nemulţumită.

Ca întotdeauna, când simţea această insatisfacţie se refugia în muncă pentru a o rezolva. Avusese nevoie de ceva timp ca să vină cu un răspuns, un fel de acceptare care s-o provoace şi s-o împlinească, dar în cele din urmă reuşise.

– Eşti nebună, spunea Johnny păşind nervos prin faţa ferestrei care dădea spre golful Elliott. Formatul este regele televiziunii. Ştii asta. Emisiunea s-a clasat pe locul doi după *Oprah*, iar anul trecut ai fost nominalizată la Emmy. Companiile abia mai prididesc să ofere emisiuni concurs şi promo pentru publicul nostru. Ăsta este indicatorul succesului.

– Ştiu, spuse ea distrasă pe moment de propria-i imagine. În fereastră părea slabă şi trasă la faţă. Dar eu nu mă conduc după reguli, ştii asta. Trebuie să scutur lucrurile un pic. Să le amestec. O emisiune live ar fi cea mai indicată.

– De ce-ţi trebuie asta? Ce altceva mai vrei?

Era o întrebare de 64000 dolari. De ce nu se oprea niciodată. Şi cum putea să-l facă tocmai pe Johnny să înţeleagă?

Kate ar fi înţeles-o, chiar dacă n-ar fi fost de acord, dar prietena ei era prea ocupată în ultimul timp ca să mai stea de vorbă. Poate tocmai asta era greşala. Se simţea.... deconectată de Kate. Vieţile lor porniseră pe căi atât de diferite zilele astea. Abia dacă mai schimbară câteva cuvinte de la petrecerea aniversară.

– Va trebui să ai încredere în mine în privinţa asta, Johnny.

– Te-ai putea transforma într-un *Jerry Springer* în mai puţin de un minut, şi credibilitatea noastră s-ar duce naibii. Veni spre ea, încruntându-se uşor. Vorbeşte-mi, Tul.

– N-ai înţelege, spuse ea invocând singurul adevăr pe care-l cunoştea.

– Pune-mă la încercare.

– Trebuie să am propria mea marcă.

– Douăzeci de milioane de telespectatori te urmăresc zilnic; asta nu înseamnă nimic?

– Tu îi ai pe Katie şi pe copii.

Ea observă unde se termina capacitatea lui de înțelegere. Îi aruncă acea privire compătimitoare: „biata Tully". Nu conta cât de departe sau de sus ajungea, privirea aceasta părea s-o urmărească peste tot!

– Vreau să încerc asta, Johnny. Mă ajuți?

– Te-am dezamăgit vreodată?

– Numai când te-ai însurat cu cea mai bună prietenă a mea.

El începu să râdă și se îndreptă spre ușă.

– O singură încercare, Tully. Apoi facem evaluarea. E bine?

– Destul de bine.

Afacerea în sine a obsedat-o pe tot parcursul săptămânilor următoare. S-a lansat în acest proiect ca o apucată, renunțând și la puțina viață socială pe care o avea. Iar acum, în final, sosise momentul adevărului și era îngrijorată. Dacă Johnny avusese dreptate și geniala ei idee va degenera într-o melodramă?

Cineva ciocăni la ușa biroului ei.

– Intră, spuse.

Asistenta ei, Helen, absolventă recentă la Stanford, își vârî capul pe ușă.

– A venit doctorul Tillman. Este în camera verde. Am condus familia McAdams în sala de mese a angajaților, iar pe Christy în biroul lui Ted.

– Mulțumesc, Helen, răspunse ea distrată, închizând ușa.

Aproape uitase de sentimentul înfricoșător al unui posibil eșec. Anii din urmă îi dăduseră această putere de a se izola. Acum parcă pornea din nou la drum, începea viața făcând o tentativă în care doar ea credea.

Se mai uită o dată în oglindă, își scoase protectorul de machiaj de la guler și se îndreptă spre studio. Pe scenă îl găsi pe Johnny făcând zece lucruri deodată, dând ordine în stânga și în dreapta.

– Ești gata? o întrebă el.

– Cinstit? Nu știu.

El vorbea în microfon pe măsură ce se apropia. Scoțându-și

microfoul de la gură, i-a spus încet astfel încât să audă numai ea:

– O să fii grozavă. Am încredere în tine.

– Mulţumesc. Aveam nevoie de încurajările tale.

– Fii tu însăţi. Toată lumea te iubeşte.

La semnalul lui, auditoriul a început să intre în studio. Tully s-a retras în culise şi a aşteptat semnalul. Când s-au aprins luminile roşii, a urcat pe scenă.

Ca întotdeauna, a rămas acolo un moment zâmbind, copleşită de aplauzele străinilor.

– Astăzi avem o emisiune foarte specială pentru voi. Invitatul meu, doctorul Wesley Tillman, este un psihiatru celebru, care s-a specializat în reabilitarea drogaţilor şi în consilierea de familie....

În spatele ei, pe un ecran imens rula un clip cu un bărbat suprapoderal, cu părul rar. Încerca să nu plângă, deşi pierdea bătălia.

„Soţia mea este o femeie bună, Tallulah. Suntem căsătoriţi de douăzeci de ani şi avem doi copii minunaţi. Băutura. Am început cu cocteiluri cu prietenii, dar în ultimul timp..."

Clipul ilustra destrămarea unei familii, în sunete şi imagini. Când s-a terminat, Tully s-a întors cu spatele spre auditoriu. Câteva femei erau pe punctul de a izbucni în plâns.

– Domnul McAdams este asemenea multora dintre noi, copleşit de disperare pentru că soţia iubită este alcoolică. Jură că a încercat tot posibilul s-o convingă pe soţie să se trateze şi să renunţe la băutură. Astăzi, cu ajutorul doctorului Tillman, vom aplica o măsură radicală. Doamna McAdams se află în spatele scenei, singură. Crede că va câştiga o excursie în Bahamas şi a venit aici să-şi ia premiul. De fapt, familia, prin intermediul doctorului Tillman, o va confrunta cu alcoolismul ei. Speranţa noastră este că o vom forţa să vadă adevărul şi o vom convinge să se trateze.

Auditoriul făcu linişte.Tully îşi ţinu respiraţia. *Vino cu mine.*

Apoi, aplauze.

Tully se strădui din răsputeri să nu râdă. Se uită la Johnny,

care stătea în umbra camerei, zâmbindu-i ca un puşti, ridicând degetul în semn de victorie.

Asta trebuia s-o mobilizeze, s-o împlinească. Ea chiar va ajuta familia aceasta, iar America o va iubi pentru asta.

Făcu un pas înapoi să-şi prezinte invitaţii şi din clipa aceea emisiunea merse ca un tren în viteză. Toţi din sală se urcară în el şi fură încântaţi de călătorie; aplaudară, suspinară, se bucurară şi plânseră. Ca un maestru de manej, Tully controla totul. Reuşise, nu se îndoia de asta. Era cea mai bună emisiune de televiziune pe care o făcuse.

Iarna veni pe neaşteptate în noiembrie acoperind insula, cu un linţoliu cenuşiu şi umed. Copacii desfrunziţi tremurau în frig agăţându-se de frunzele înnegrite, pe moarte, ca şi cum dacă le-ar fi lăsat să cadă, asta ar fi însemnat înfrângerea lor. Ceaţa se ridica dinspre Sound în fiecare dimineaţă, blocându-le vederea, transformând zgomotele obişnuite în ecouri îndepărtate, înnăbuşite. Feriboturile fluierau când intrau şi ieşeau din port, era sunetul unei jelanii funebre în ceaţă.

Ar fi trebuit să fie cadrul perfect pentru a scrie un thriller gotic. Sau cel puţin asta şi-a spus Kate când s-a apucat din nou de scris în secret.

Din nefericire, n-a fost aşa de simplu cum îşi amintea.

Reciti ceea ce tocmai scrisese, apoi oftă şi şterse totul, urmărind cum literele dispar una câte una, până când rămase încă o dată cu ecranul albastru, gol în faţa ochilor. Încercă să găsească o variantă mai bună de a spune acele lucruri, dar îi veneau în minte doar clişee. Cursorul ei mic, alb aştepta privind-o batjocoritor.

În final, se ridică de la birou. Era prea obosită să-şi imagineze lumi şi oameni şi evenimente dramatice. Oricum, trebuia să se apuce de pregătirea mesei.

Mai apoi, i s-a părut că este epuizată şi totuşi când se întindea în pat, rareori dormea bine.

A închis luminile în biroul lui Johnny, apoi laptopul şi a coborât.

Johnny şi-a ridicat privirea din *The New York Times*.

– Te-a atras din nou eBay?

Ea începu să râdă.

– Sigur că da. Băieţii s-au purtat bine?

El se aplecă spre ea răvăşindu-i părul.

– Atâta timp cât cântăm împreună *Biete suflete nefericite*, sunt tăcuţi ca nişte stridii.

Ea nu putu să nu zâmbească. *Micuţa Sirenă* fusese filmul preferat al săptămânii. Asta însemna că l-ar fi urmărit zilnic dacă ar fi fost posibil. Uşa din faţă se dădu de perete şi intră Marah emoţionată.

– N-o să ghiciţi ce mi s-a întâmplat astăzi.

Johnny puse ziarul deoparte.

– Ce?

– Eu, Christopher, Jenny, Josh ne ducem la Tacoma Dome să vedem Nine Inch Nails. Vă vine să credeţi? Josh m-a invitat.

Kate trase aer în piept. Învăţase să-şi controleze reacţiile în faţa lui Marah.

– La concert, nu? întrebă Johnny. Cine sunt copiii ăştia? Ce vârste au?

– Josh şi Chris sunt în clasele superioare. Şi nu vă faceţi probleme, ne punem centurile.

– Când are loc concertul? se interesă el.

– Marţi.

– Într-o zi de şcoală? Crezi că te duci la o întâlnire cu un băiat din ciclul al doilea, la un concert, într-o zi de şcoală? Kate îl privi pe Johnny. Aş avea unele obiecţii în privinţa asta.

– La ce oră începe? întrebă Johnny.

– La nouă. Am fi înapoi pe la ora două.

Kate nu se putu abţine şi pufni în râs. Nu înţelegea cum reuşea soţul ei să fie atât de relaxat.

– Să vii pe la două? Glumeşti, Marah. Ai paisprezece ani.

– Şi Jenny are paisprezece ani şi pe ea o lasă părinţii să meargă. Tată? Marah se întoarse spre Johnny.Trebuie să-mi dai voie.

– Eşti prea mică. Îmi pare rău.

– Nu sunt prea mică. Tuturor în afară de mine li s-a permis să meargă.

Inima lui Kate bătea cu putere pentru Marah. Își aminti cum și ea se grăbea să crească, să se transforme într-o adolescentă.

– Știu că ne consideri exagerați, Marah, dar uneori viața....

– O, vă rog, nu mai vreau să ascult predici penibile despre viață. Pufnind, alergă sus pe scări și trânti ușa de la dormitor.

Kate se simți brusc epuizată și se așeză. Își privi soțul.

– Bine că am coborât.

Johnny îi zâmbi. Totul se desfășura foarte firesc. Cum se făcea că el putea rezolva atât de ușor conflictele cu Marah, din care Kate nu știa să iasă fără să fie detestată?

– Observ că vă înțelegeți grozav. Johnny se ridică și o sărută. Te iubesc, îi spuse simplu.

Ea știa că acele cuvinte aveau rolul unui liant și le aprecie.

– După ce pregătesc masa, o să încerc să discut cu ea. E mai bine să-i las puțin timp să se liniștească.

El se așeză, revenind la ziarul său.

– Sun-o pe mama lui Jenny și spune-i că e o idioată.

– Îți las ție misiunea asta.

Ea se duse la bucătărie și începu pregătirea mesei. Timp de o oră se ocupă de tăierea legumelor pentru a le prăji, apoi îi prepară lui Marah marinată teryaki. La ora șase puse salata și biscuiții în cuptor, apoi așeză masa. De obicei, lui Marah îi revenea această sarcină, dar în seara aceea nu avea sens s-o roage s-o ajute.

– Bine, spuse revenind în living, unde Johnny se întinsese pe podea împreună cu băieții pentru a realiza o construcție modulară (tip Lego). Mă duc la ea.

Johnny ridică privirea.

– Vesta Kevlar este în dulap.

Râzând la gluma lui, Kate urcă la etaj. În fața ușii închise a camerei fiicei sale pe care aceasta lipise o bucată de hârtie cu inscripția *Nu intra!* își luă inima în dinți și bătu.

Niciun răspuns.

– Marah? spuse după un moment. Știu că ești supărată, dar trebuie să stăm de vorbă.

Așteptă, ciocăni din nou, apoi deschise ușa.

În noianul de haine, cărți și filme, Kate avu nevoie de un minut să conștientizeze ce se întâmplă.

O cameră goală.

Cu o fereastră deschisă.

Pentru a fi sigură, căută peste tot: în dulap, sub pat, în spatele scaunului. Verifică și baia, camera băieților, chiar și pe a ei. Când terminase de cercetat tot etajul, inima îi bătea atât de tare, încât se simțea amețită. În capul scărilor se ținu de balsutradă să nu cadă.

– A fugit, spuse, dându-și seama că vocea îi suna hârâit.

Johnny își ridică privirea:

– Poftim?

– A plecat. Cred că a ieșit pe fereastră, apoi pe burlan.

Johnny sări în picioare.

– Nemernicul!

Ieși afară în fugă, urmat de Kate.

Rămaseră sub fereastra de la dormitorul ei văzând spalierul alb de lemn și iedera rupte sub greutatea corpului ei.

– Nemernicul, repetă Johnny. Trebuie să sunăm la toate cunoștințele ei.

Chiar și într-o noapte rece ca aceasta, lui Tully îi plăcea să stea pe terasa apartamentului ei. Era spațioasă, placată cu gresie astfel încât să te ducă cu gândul la o vilă din Italia. Copacii cu frunze mari creșteau în vase de teracotă, iar ramurile lor erau împodobite cu mici luminițe albe.

Se îndreptă spre balustradă și rămase astfel, privind în depărtare. De acolo, putea să audă zgomotele orașului de dedesubt, să simtă mirosul sărat al aerului de la Sound. Dincolo de întinderea de apă cenușie se vedea zona împădurită de la Bainbrigde Island.

Oare ce făcea familia Ryan în seara asta, se întrebă. Erau adunați în jurul acelei mese vechi cu postament, jucând vreunul din jocurile lor preferate? Sau poate Marah și Kate erau cuibărite împreună pe canapea vorbind despre băieți. Ori, cine știe, ea și Johnny își găsiseră o clipă de răgaz ca să se sărute...

Sună telefonul. Mai bine. Gândul la familia lui Kate o făcu pe Tully să se simtă şi mai singură.

Deschise uşile spre verandă şi le închise după ea, apoi răspunse la telefon.

– Alo?

– Tully? Era Johnny. Avea vocea sugrumată din cauza emoţiei.

– Ce este? îl întrebă ea îngrijorată.

– Marah a fugit de acasă. Nu ştim exact când, probabil acum o oră şi un sfert. Ştii ceva de ea?

– Nu, nu ştiu. De ce a fugit? Înainte ca Johnny să-i poată răspunde, portarul lui Tully sună pe interfon.

– O secundă, Johnny. Stai puţin. Fugi spre interfon şi apăsă. Ce este, Edmond?

– O anume Marah Ryan vrea să vă vadă.

– Trimite-o sus. Tully îşi desprinse degetul de pe buton. A venit, Johnny.

– Slavă Domnului! spuse el. E acolo, iubito. E bine. Venim imediat, Tully. N-o lăsa să plece.

– Nu vă faceţi griji. Tully închise şi se duse la uşă.

Apartamentul ei era singurul cu intrarea în acea parte a clădirii, aşa că deschise şi rămase acolo încercând să-şi compună o mină surprinsă când Marah ieşi din lift.

– Bună seara, mătuşă Tully. Îmi cer scuze că te deranjez la ora asta târzie.

– Nu e târziu. Intră. Se dădu la o parte, ca s-o lase pe Marah să intre prima. Ca întotdeauna a fost frapată de extraordinara frumuseţe a finei sale. Ca majoritatea tinerelor de vârsta ei era prea slabă, numai adâncituri şi scobituri, dar asta nu conta. Reprezenta genul de fată care va rămâne slabă până la treizeci de ani; atunci trupul ei va deveni o adevărată capodoperă.

Tully se duse la ea.

– Ce s-a întâmplat?

Marah se aşeză pe canapea şi oftă cu un aer dramatic.

– Am fost invitată la un concert.

Tully se aşeză lângă ea.

– Înțeleg.

– La Tacoma Drive.

– Da.

– Într-o zi de școală. Marah îi aruncă o privire piezișă. Tipul care m-a invitat este un coleg din penultimul an.

– Asta înseamnă șaptesprezece, optsprezece ani?

– Șaptesprezece.

Tully încuviință.

– La vârsta ta am văzut *Wings in the Kingdome*. Care e problema?

– Părinții mei consideră că sunt prea mică.

– Nu ți-au dat voie?

– De ce sunt așa de penibili? Toți au dreptul să facă astfel de chestii, în afară de mine. Mama nu mă lasă să merg nici măcar cu băieți care au carnet de conducere. Încă mă ia zilnic de la școală.

– Păi, se știe că băieții de șaisprezece ani nu conduc bine și uneori nu ești... în siguranță dacă rămâi doar tu cu el. Își aminti de acea noapte în pădure cu ani în urmă. Mama încearcă doar să te protejeze.

– Vom merge în grup.

– Un grup. Asta este altceva. Nimic nu ți se poate întâmpla atâta timp cât stați împreună.

– Știu. Cred că ea își face probleme din cauza felului în care conduc ei.

– Oh! Păi v-aș putea duce eu cu o limuzină.

– Ai face asta?

– Sigur. Aș rezolva toate problemele. Supravegherea. Condusul. Totul va fi în regulă. Ne vom asigura că nimeni nu va păți nimic rău.

Marah oftă.

– Nu va ține!

– De ce nu?

– Pentru că mama este o nemernică și o urăsc din tot sufletul.

Vorbele ei o prinseră pe Tully cu garda lăsată, provocându-i un asemenea șoc, încât nici nu știu ce să spună.

– Marah...

– Așa este. Mă tratează ca pe un copil. Nu-mi respectă intimitatea. Încearcă să-mi aleagă ea prietenii, să-mi spună ce pot să fac. Fără machiaj, fără inel în buric, fără tatuaje, culcarea înainte de unsprezece. Abia aștept să scap de ea. Crede-mă, imediat ce termin liceul, îi spun la revedere mamei. Mă duc direct la Hollywood, să ajung o celebritate ca tine.

Ultimele cuvinte o flatară atât de mult pe Tully, încât aproape uită ce spusese mai înainte. Cu prețul unui mare efort de voință, reuși să revină la subiect.

– Nu procedezi corect cu mama ta. Fetele de vârsta ta sunt mai vulnerabile decât îți închipui. Cu mult timp în urmă, când eram de seama ta, mă consideram invincibilă și...

– Tu m-ai lăsa să mă duc la concert, dacă ai fi mama mea.

– Da, dar...

– Mi-aș fi dorit să-mi fii tu mamă.

Tully resimți puternicul impact al acestor cuvinte. Atinseseră un punct nevralgic în sufletul ei.

– Veți trece peste asta, Marah. O să vezi.

– Nu va fi așa.

Următoarea jumătate de oră, Tully încercă să spulbere mânia lui Marah, dar era ca o cochilie prea tare, imposibil de străpuns. O surprindea ușurința cu care Marah o învinuia pe Kate și se temea că ele două nu vor mai reuși să-și îmbunătățească relația. Dacă era un lucru pe care Tully îl cunoștea prea bine, acela îl reprezenta viața unui copil lipsit de dragostea mamei.

În cele din urmă, se auzi din nou interfonul și vocea lui Edmond.

– Familia Ryan, domnișoară Hart.

– Știu că sunt aici? spuse Marah ridicându-se.

– Nu le-a fost prea greu să-și imagineze, zise Tully ducându-se spre interfon. Lasă-i să urce, Edmond. Mulțumesc.

– Mă vor omorî, spuse Marah, străbătând încăperea cu pași mari, frângându-și mâinile și brusc redeveni acea copilă de altădată înaltă, slabă și minunată, dar terorizată de gravitatea problemelor cu care se confruntă.

Johnny a intrat primul pe uşa deschisă şi i-a spus:

– Ne-ai speriat de moarte. Nu ştiam dacă ai fost răpită sau ai fugit.... se întrerupse de teamă să mai adauge şi altceva.

Kate venea în spatele lui.

Tully a fost uluită văzându-şi prietena. Părea obosită, bolnavă şi cumva mai scundă, lăsând impresia că abia scăpase cu viaţă dintr-o bătaie zdravănă.

– Kate? spuse Tully îngrijorată.

– Mulţumesc, Tully, răspunse ea, schiţând un zâmbet vag.

– Mătuşa Tully a promis că ne va duce la concert cu limuzina ei, spuse Marah. Şi va avea grijă de noi.

– Mătuşa ta este o proastă, ripostă Johnny. Ciudata ei mamă a scăpat-o din braţe şi ea a căzut în cap imediat după naştere. Acum, ia-ţi lucrurile. Mergem acasă.

– Dar...

– Fără niciun dar, Marah, interveni Kate. Ia-ţi lucrurile.

Marah făcu un adevărat spectacol – oftă, bătu din picior, vociferă, văicărindu-se de zor. Apoi o strânse cu disperare pe Tully la piept, şoptindu-i: *mulţumesc că ai încercat* şi în final părăsi apartamentul împreună cu Johnny.

Tully aştepta ca prietena ei Kate să spună ceva.

– Nu-i mai promite nimic fără să ne întrebi, da? A fost tot ce i-a zis Kate cu o voce egală, nici măcar furioasă. Ne îngreunezi situaţia. Apoi se întoarse să plece.

– Katie, aşteaptă...

– Nu în seara asta, Tul. Sunt la capătul puterilor.

31

Tully era îngrijorată din cauza lui Kate şi a lui Marah. În ultimele săptămâni se gândise la o posibilă rezolvare a diferendului, dar nu-i venise nicio idee salvatoare. Acum era la biroul ei, uitându-se peste notiţele din ziua respectivă.

Sună telefonul. Era asistenta ei.

– Tully, a sosit familia McAdams. De la emisiunea pe tema reabilitării.

– Poftește-i înăuntru.

Cuplul care intră pe ușa ei în acea zi friguroasă de noiembrie semăna foarte puțin cu cel care participase la prima ei emisiune live. Domnul McAdams pierduse circa douăzeci de kilograme și nu mai mergea cocoșat, cu capul între umeri. Doamna McAdams își tunsese părul, se machiase și avea o figură zâmbitoare.

– Oh! exclamă Tully. Arătați grozav amândoi. Vă rog, luați loc.

Domnul McAdams își ținea soția de mână. Se așezară împreună pe canapeaua scumpă de piele orientată spre fereastră.

– Ne cerem scuze că te deranjăm. Știm cât de ocupată ești.

– Niciodată nu sunt ocupată pentru prieteni, le spuse Tully cu un zâmbet profesional. Întinzându-și piciorul dincolo de capătul biroului, îi privi.

– Voiam doar să-ți mulțumim, începu doamna McAdams. Nu știu dacă mai cunoști alți oameni dependenți de droguri sau alcool.

Lui Tully îi pieri zâmbetul.

– Cunosc.

– Uneori putem fi meschini și egoiști, irascibili și încăpățânați. Am vrut să îndrept lucrurile. Dumnezeu știe că mi-am propus să mă las în fiecare zi, dar n-am făcut-o. Până în clipa în care ai pus reflectoarele pe mine și mi-am văzut viața în realitate.

– Nici nu-ți dai seama cât de mult ne-ai ajutat, spuse domnul McAdams. Am venit doar să-ți mulțumim.

Tully era atât de impresionată de vorbele lor, încât avu nevoie de câteva clipe să le răspundă.

– Asta am vrut să fac cu emisiunea live – să schimb viața cuiva. E foarte important pentru mine faptul că am reușit.

Sună telefonul. Își ceru scuze și ridică receptorul.

– Ce este?

– John este pe linia unu, Tully.

– Mulţumesc. Fă-mi legătura. Când îi auzi vocea, spuse: Ţi-era lene să faci cincizeci de paşi până la biroul meu? Probabil ai îmbătrânit, Johnny.

– Trebuie să discut cu tine, dar nu la telefon. Pot să te invit la o bere?

– Unde şi când?

– Virginia Inn?

Ea începu să râdă.

– Dumnezeule, n-am mai fost de ani de zile acolo.

– Mincinoaso. Vino în biroul meu la trei şi jumătate.

Ea închise telefonul şi se întoarse la familia McAdams, care se ridicase în picioare.

– Bine. Asta a fost tot ce-am avut de spus, zise domnul McAdams. Sper că-i vei putea ajuta şi pe alţii aşa cum ai făcut cu noi.

Ea se îndreptă spre ei şi le strânse mâinile.

– Vă mulţumesc. Dacă nu vă deranjează, aş mai putea realiza o emisiune dedicată vouă anul viitor? Să arăt Americii progresele pe care le-aţi înregistrat.

– Sigur.

Ea îi conduse până la uşă, îşi luă rămas-bun, apoi se întoarse la birou. Orele următoare pregăti notiţele pentru emisiunea de a doua zi; brusc, se trezi zâmbind.

Făcuse ceva bun cu emisiunea ei. Schimbase viaţa familiei McAdams.

La trei şi jumătate, închise dosarul, îşi luă jacheta şi porni spre biroul lui Johnny. Discutând împreună subiectele pentru viitoarele emisiuni, se îndreptară spre piaţa publică şi ajunseră la barul rece şi plin de fum de pe colţ.

El o conduse spre peretele din spate, unde se aşezară la o masă mică de lemn, de lângă fereastră. Înainte de a lua loc, el făcu semn unei chelneriţe, comandă o Corona pentru el şi un martini dublu pentru ea. Tully aşteptă până li se aduseră băuturile înainte de a-l întreba:

– Ei bine, ce s-a întâmplat?

– Ai mai vorbit cu Kate în ultimul timp?

– Nu. Cred că e încă supărată pe mine din cauza concertului. Sau poate tot de la chestia cu modelingul. De ce?

El își trecu o mână prin părul răvășit.

– N-aș fi crezut că voi ajunge să spun asta despre propria mea fiică, dar Marah este o mare netrebnică. Trânteşte uşile, ţipă la fraţii ei, refuză să facă ceva prin casă. Ea şi Kate se ceartă în fiecare zi. Pe Kate o termină povestea asta. A slăbit mult. Nu mai doarme.

– V-aţi gândit la o şcoală cu internat?

– Kate n-ar fi niciodată de acord. Zâmbi. Crede-mă, Tully, sunt îngrijorat din cauza ei. Vrei să vorbeşti cu ea?

– Sigur că da, dar se pare că are nevoie de mai mult decât o discuţie prietenească. Ar trebui s-o vadă un doctor?

– Un psihiatru? Nu ştiu.

– Depresia este un fenomen răspândit în rândul mamelor casnice. Îţi mai aminteşti emisiunea pe care am făcut-o?

– Tocmai asta mă pune pe gânduri. Vreau să afli dacă am sau nu motive să-mi fac griji. Tu o cunoşti bine.

Tully întinse mâna spre băutura ei.

– Contează pe mine.

El zâmbi, dar părea obosit.

– Ştiu asta.

Sâmbătă, Tully îl sună pe Johnny la prima oră.

– Gata, spuse, când el îi răspunse.

– Ce ai de gând?

– O duc la Salish Lodge. Să se relaxeze, să facă masaj. Asta. Şi să discutăm.

– O să-ţi spună că e obosită şi n-o să reuşeşti s-o convingi.

– Atunci o s-o răpesc.

– Crezi c-o să-ţi meargă?

– M-ai văzut dând greş vreodată?

– Bine. O să-i împachetez câteva lucruri, i le las la uşă, apoi plec cu copiii şi astfel nu va mai avea nicio scuză. Se opri. Mulţumesc, Tully. E norocoasă cu o prietenă ca tine.

Tully termină imediat convorbirea şi mai dădu câteva telefoane.

Pe la ora nouă pusese totul în ordine. Își împachetă rapid câteva lucruri, le aruncă în portbagaj și porni spre un magazin de pe Capitol Hill să mai cumpere câte ceva, apoi continuă drumul spre feribot. Așteptarea pe mal, apoi traversarea i-au părut extrem de lungi, dar în cele din urmă a ajuns la Kate.

Curtea din față avea un aspect neîngrijit, ca și cum cu mult timp în urmă o mamă tânără și-ar fi petrecut lunile de primăvară afară, plantând bulbi și plante perene cu copiii înveliți în pături, așezați pe iarbă în jurul ei și, de-a lungul anilor, acei copii crescuseră și-și aleseseră propriile destinații de vacanță, iar grădinăritul își pierduse farmecul. Toate acele plante continuau să înflorească în vara scurtă cu vânt fierbinte dinspre nord-vest, reapărând an după an, ca niște amintiri ale unor vremuri trecute, crescând una în alta, ca familia care trăia în casa aceea. Acum, în mijlocul zilei cenușii de noiembrie, plantele păreau prea firave și înnegrite. Peste tot, frunze, pete de culoare, trandafiri muribunzi.

Tully parcă Mercedesul în fața garajului și coborî. Făcându-și loc prin mulțimea de biciclete, skateboarduri și figurinele de luptă înșirate pe cărăruia pietruită, nu putea să nu recunoască cât de bine se simțea aici, chiar și pe vremea aceea. Casa cu șindrilă construită în anii douăzeci pentru weekenduri de un baron al lemnului, purta acum o marcă nouă, caramel; o linie strălucitoare albă sublinia pervazurile ferestrelor, sub care se aflau cutiile cu ultimele mușcate înflorite din acel sezon.

Pe veranda din față, luă în trecere un rucsac și bătu la ușă. Kate îi răspunse imediat. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri, uzați și un tricou larg. Părul blond trebuia tuns și vopsit, iar ea părea la capătul puterilor.

– Oh! exclamă dându-și părul pe după urechi. Ce surpriză plăcută!

– Am venit să te rog frumos, o singură dată, să vii cu mine.

– Nici vorbă. Tocmai făceam ceva. Echipa băieților de la *Little League* participă la o strângere de fonduri. De îndată ce termin...

Tully scoase un pistol galben cu apă din buzunar şi-l îndreptă spre Kate.

– Nu mă face să te împuşc.

– Eşti în stare?

– Poţi să fii sigură.

– Uite ce este. Ştiu ce mult îţi plac tragediile, dar astăzi n-am timp pentru asta.Trebuie să cos vreo cincizeci de bucăţi de material, înainte...

Tully trase piedica. Un şuvoi de apă rece ţâşni din pistol şi o izbi pe Kate chiar în piept. Apa îi îmbibă pieptul tricoului, făcând o pată.

– Ce...

– Numeşte-o răpire. Nu mă face să-ţi ţintesc faţa, deşi s-ar părea că ai nevoie şi de un duş, la drept vorbind.

– Vrei cu orice chip să mă înfurii?

Ea îi întinse lui Kate o bandă neagră pentru a-i acoperi ochii.

– A trebuit să intru în acel sex shop enervant de pe Capitol Hill să cumpăr asta, aşa că sper c-o vei aprecia.

Kate părea total descumpănită, de parcă n-ar fi ştiut dacă e cazul să râdă sau să se supere.

– Nu pot pleca acum. Johnny şi copiii se întorc într-o oră şi trebuie să...

– Nu, nu se întorc. Tully privi peste capul ei în livingul înţesat de tot felul de lucruri. Uite-ţi valiza.

Kate se întoarse.

– Cum...

– Johnny ţi-a făcut-o de dimineaţă. Este complicele meu. Sau alibiul meu, dacă îmi creezi probleme. Acum, gata, ia-ţi valiza.

– Te aştepţi să merg undeva doar cu lucrurile pe care le-a considerat soţul meu necesare? O să deschid valiza şi o să găsesc lenjerie sexy, o periuţă de dinţi şi hainele care nu mai îmi vin de doi ani.

Tully scutură banda neagră.

– Pune-o la ochi, sau te împuşc din nou. Începu să apese pe trăgaci.

În final, Kate își ridică mâinile.

– Bine. Ai câștigat. Își puse banda neagră pe ochi în timp ce-i spunea: Știi, desigur, că un asasin inteligent își leagă victima la ochi *înainte* de crimă. Cred că procedează așa ca să nu poată fi identificat.

Tully își reprimă zâmbetul și intră în living, luă valiza, apoi încet o orientă pe Kate spre mașină.

– Nu toate victimele răpitorilor merg cu Mercedesul.

Tully introduse un CD în aparatul stereo. În câteva minute, zburau pe Agate Pass Bridge și se îndreptau spre rezervație, unde triburile locale aliniaseră standuri de artificii pe șosea.

– Unde mergem? o întrebă Kate.

– E treaba mea, nu a ta. Tully dădu mai tare CD-ul cu vocea Madonnei care cânta *Papa Don't Preach*. Imediat începură să fredoneze amândouă. Știau cuvintele cântecelor unul după altul și fiecare dintre ele le ducea înapoi în anii tinereții. Madonna. Chicago. The Boss. The Eagles. Prince. Queen. *Bohemian Rhapsody* era cântecul lor preferat. Își mișcau capul în ritmul muzicii imitându-i perfect pe Garth și Wayne.

Era trecut de ora două, când Tully a oprit mașina.

– Am ajuns. Portarul te privește cam ciudat, așa că va trebui să-ți scoți banda neagră.

Kate se conformă, și în clipa următoare paznicul le ură bun-venit la Salish Lodge și-i deschise portiera.

Brusc auziră cum izbucnește din toate părțile urletul cascadei Snoqualmie, dar din acel loc n-o puteau vedea. Puterea apei care cădea făcea pământul să vibreze. Aerul era foarte umed.

Tully o conduse spre recepție, se înregistrară și-l urmară pe portar spre camera lor, care era de fapt un apartament pe colț, cu două dormitoare, un șemineu în camera de zi și o priveliște a râului năvalnic și înspumat care curgea spre cascadă.

Majordomul le oferi programul de la spa; ea îi dădu un bacșiș consistent, apoi rămaseră singure.

– Să începem cu începutul, spuse Tully. Lucrase destul de mult în televiziune să știe când era nevoie de un scenariu. Își alcătuise deja formatul și graficul pentru perioada cât vor rămâne aici. Deschise valiza, scoase două lămâi, un mixer, și cea mai ridicol de scumpă sticlă de tequila, care existase vreodată.

– Le dăm peste cap.

– Ți-ai pierdut mințile, spuse Kate. N-am mai băut așa ceva de când...

– Nu mă face să te împușc din nou. Nu mai am apă.

Kate izbucni în râs.

– Bine. Toarnă, barman.

– Încă una, spuse Tully imediat.

Kate ridică din umeri și mai dădu un pahar peste cap.

– Foarte bine. Costumele de baie. Îmbracă-te cu al tău. Găsești un halat în dormitorul tău.

Ca de obicei, Kate se conformă fără să obiecteze.

– Unde mergem? o întrebă când porniră pe podeaua lucioasă de la parter.

– O să vezi.

Ajunseră la baza de tratament și urmară indicatoarele care duceau spre baia fierbinte.

Într-un colț se afla o piscină frumoasă cu aburi, o combinație între stilurile din nord-vest și Asia. Aerul era înmiresmat de lavandă și trandafiri. Plante verzi, cărnoase, în ghivece de ceramică și vase de bronz te făceau să te simți aproape ca afară, sub cerul liber.

Au intrat în apa fierbinte, cu bule.

Kate a oftat de plăcere.

– E ca în rai.

Tully și-a privit prietena, observând acum, prin perdeaua de aburi care se mai împrăștiaseră, cât de epuizată era.

– Arăți îngrozitor, îi spuse în șoaptă.

Kate deschise încet ochii.

Tully observă o umbră de furie pe chipul ei, dar aceasta dispăru imediat.

– Este vorba de Marah. Uneori, când se uită la mine,

citesc ură în privirea ei. Nu-ţi pot spune cât mă răneşte cu asta.

– O să depăşească momentul.

– Aşa îmi spune toată lumea, dar eu nu mai cred. Măcar dacă ar exista o posibilitate s-o fac să-mi vorbească, să mă asculte. I-am propus să mergem la şedinţele de consiliere, dar a refuzat să participe.

– Nu poţi obliga un copil să se deschidă. Numai cineva de vârsta ei o poate determina să facă ceva, ai înţeles?

– O, se va deschide. N-o să-ţi vină să crezi nimic din ce-ţi spun. După părerea lui Marah, sunt singura mamă din lume care este supraprotectoare, la modul agasant.

Tully citi profunda nefericire din privirea prietenei sale şi deşi încerca din răsputeri să se autoconvingă că era vorba doar de stres matern, brusc o cuprinse teama. Nu era de mirare că Johnny fusese aşa de îngrijorat. Cu un an în urmă,Tully luase un interviu unei mame care era depăşită de probleme şi deprimată. La câteva luni după interviu, femeia înghiţise un flacon de sedative. Acel gând a speriat-o. Trebuia să găsească o cale de a o ajuta pe Kate.

– Poate ar trebui să te vadă un medic.

– Adică un psihiatru?

Tully încuviinţă.

– Nu simt nevoiea să discut despre problemele mele. Trebuie să mă organizez mai bine, asta e tot.

– Nu organizarea este problema ta. Nu trebuie să participi la fiecare excursie, să faci costumele pentru fiecare serbare şcolară sau prăjituri pentru toate colectele. Iar copiii se pot duce la şcoală cu autobuzul.

– Vorbeşti ca Johnny. O să-mi spui probabil că totul ar merge mai bine dacă aş face toate astea şi aş scrie şi cartea. Ei bine, am încercat. Vocea i se frânse. Lacrimile îi împăienjeniră privirea. Unde e tequila?

– Excelentă idee! N-am mai toastat de ani întregi.

– Poţi să fii sigură, râse Kate.

– Vom fi masate peste treizeci de minute, deşi va trebui să mai aşteptăm puţin.

– Masaj? Kate se uită la ea. Mulțumesc, Tully. Aveam nevoie de asta.

Nu era de-ajuns pe termen lung. Tully își dădu seama de acest lucru. Katie avea nevoie reală de ajutor, nu doar de câteva pahare de tequila și o împachetare cu nămol, ci o prietenă capabilă să găsească soluția.

– Dacă ai putea schimba ceva în viața ta, care ar fi acel lucru?

– Marah, spuse ea încet. Aș determina-o să-mi vorbească din nou.

Ca prin farmec, Tully știu ce avea de făcut.

– De ce nu vii la emisiunea mea? Tu, împreună cu Marah. Vom face o emisiune consacrată relației mamă-fiică. Live va fi cel mai bine, pentru că ea va înțelege că n-a fost nimic aranjat. Își va da seama cât o iubești și cât este de norocoasă.

Speranța care înflori pe chipul lui Kate o întineri cu zece ani.

– Crezi c-ar merge?

– Știi cât de mult își dorește Marah să apară la televizor. Nu i-ar conveni să arate rău în fața camerei. Va trebui să te asculte atunci.

Oboseală și disperarea dispărură în cele din urmă din privirea lui Kate. În locul lor apăru anticiparea, plină de strălucire, a unui deznodământ fericit.

– Ce m-aș face fără tine, Tully?

Tully zâmbi larg. N-avea cum s-o ajute pe prietena sa să treacă peste toate astea, dar poate reușea să-i salveze viața. Așa cum își promiseseră cu ani în urmă.

– Nu va fi niciodată cazul să aflăm.

– Cei de la machiaj îmi vor ascunde ridurile?

Tully izbucni în râs.

– Crede-mă, după ce-și vor face treaba, vei arăta mai tânără decât Marah.

– Perfect.

Când se întoarse de la spa, Kate își schimbase radical atitudinea. În clipa în care a intrat în casă, Marah a și sărit cu

gura pe ea, plângându-se de nu știu ce eveniment, pe care l-a ratat din cauza treburilor casnice, dar acum vorbele ei erau săgeți care nu-și mai atingeau ținta și se prăbușeau la pământ. Curând, se gândi Kate zâmbind, vom găsi calea de comunicare între noi două.

Își puse deoparte hainele, făcu o baie prelungită, apoi își strânse băieții la piept și le spuse o poveste. Tocmai adormeau, când Johnny și-a vârât capul pe ușă.

– Sst, a șoptit ea, închizând cartea. Sărutându-le frunțile, i-a dus în pat, apoi s-a îndreptat spre soțul ei.

– V-ați împăcat bine? o întrebă Johnny îmbrățișând-o.

– Grozav.Tully are un plan...

Jos sună soneria. Se auzi vocea lui Marah.

– Răspund eu!

Johnny și Kate se încruntară.

– E duminică seara, spuse Kate. Nu are voie să primească copii pentru că mâine se duce la școală.

Dar când au coborât i-au văzut pe părinții lui Kate, în living, cu valizele alături.

– Mamă? i se adresă Kate. Ce s-a întâmplat?

– Tully ne-a trimis să avem grijă de copii o săptămână. Mașina din fața casei o să vă ducă la aeroport. Tully spunea să vă luați costumele de baie și creme de plajă. Asta e tot ce trebuie să știți.

– Nu pot pleca acum de la serviciu, protestă Johnny. Urmează să vină în emisiune senatorul McCain.

– Tully e șefa ta, nu? interveni tata. Bănuiesc că dacă ea spune că ai nevoie de o vacanță, trebuie să te conformezi.

Kate și Johnny se priviră. Nu petrecuseră nicio vacanță fără să-și ia copiii cu ei.

– Ar fi frumos, spuse el zâmbind.

În următoarea jumătate de oră au alergat prin casă împachetând, făcând liste, notându-și câteva numere de telefon. Apoi și-au sărutat copiii, chiar și pe Marah, le-au mulțumit părinților și s-au îndreptat spre limuzina care îi aștepta.

– Ea nu face niciodată lucrurile pe jumătate, spuse Johnny, strecurându-se în interiorul de pluș.

Kate se ghemui lângă el.

– Mă simt deja mai relaxată şi abia am pornit.

Motorul maşinii izbucni la viaţă.

– Ştii unde mergem? îl întrebă Johnny pe şofer.

– Biletele sunt în buzunarul din faţa dumneavoastră, domnule.

Johnny întinse mâna după bilet şi-l deschise.

– Kauai, spuse el.

Acolo îşi petrecuseră luna de miere. Kate închise ochii, imaginându-şi palmierii care se legănau în adierea vântului şi nisipul rozaliu al plajei Anini.

– Nu este firesc să adormi, spuse Johnny.

– Nu dorm. Ea se întoarse, întinzându-se în poala lui.

– Îţi mulţumesc că ai ajutat-o pe Tully să mă răpească.

– Eram îngrijorat din cauza ta.

– Şi eu m-am temut pentru mine. Dar acum mă simt mai bine.

– Cât de bine?

Ea se uită la geamul deschis care îi despărţea de şofer.

– Închide geamul şi vei vedea.

– Discutăm despre sex acum?

– Da, spuse ea descheindu-i cămaşa.. Dar dacă vei atinge acel buton blestemat, vom face mai mult decît să discutăm.

El zâmbi uşor.

– Foarte bine, îl voi atinge.

32

Kate şi Johnny s-au întors acasă odihniţi şi relaxaţi, în noaptea dinaintea marii emisiuni. În dimineaţa următoare, Kate s-a trezit la ora cinci, ca să se ducă la baie şi după aceea i-a fost imposibil să mai adoarmă.

Casa era cufundată în întuneric şi linişte. Nu se mai obosi să aprindă luminile când trecu dintr-o cameră în alta, adunând jucăriile şi punându-le la locul lor. Tot nu-i venea să creadă

că sosise ziua cea mare. Aşteptase aşa de mult, se rugase cu atâta înflăcărare pentru o schimbare în relaţia ei cu Marah, că aproape îşi pierduse speranţa. Tully şi acest program i-o redaseră. Chiar şi Johnny părea optimist. Făcuse aşa cum îi ceruse Tully, sau cum îi pretinsese, de fapt, şi diminuase controlul pe care urma să-l exercite asupra acestei emisiuni. De data asta avea să fie un simplu spectator din sală, un tată care-şi sprijinea familia.

În baie, după ce făcu duş şi se îmbrăcă, Kate se privi în oglindă, încercând să ignore ridurile care începuseră să se formeze la colţurile ochilor ei când repeta ce urma să spună.

– Aşa este, Tully. Am renunţat la carieră, ca să fiu mamă gospodină. La drept vorbind, ar fi fost mai uşor să fi lucrat.

Spectatorii ar izbucni în râs la auzul cuvintelor ei.

– Tot mai vreau să ajung scriitoare într-o zi, dar e greu să armonizezi munca cu responsabilităţile unei mame. Iar Marah are nevoie de mine acum mai mult ca atunci când era mică. Toată lumea vorbeşte despre momente grozave în doi, dar în casa mea se discută despre teribila adolescenţă. Tânjesc după zilele când puteam s-o pun în pătuţ şi să stau liniştită că este în siguranţă.

De bună seamă, un murmur de aprobare va urma după remarca ei, cu siguranţă.

Coborî, pregăti micul dejun pentru toţi şi aşeză masa. Băieţii apărură în timp record, împiedicându-se unul de altul în căutarea celui mai bun scaun.

Coborî şi Marah, evident emoţionată, gândindu-se la emisiunea care urma, în vreme ce Kate nu se putea stăpâni să nu zâmbească. Va merge. Ştia asta.

– Nu mai rânji aşa, mamă, mi se încreţeşte pielea pe mine când te văd, spuse Marah, turnându-şi lapte în bolul cu fulgi de ovaz şi ducându-l la masă.

– Las-o în pace pe mama, zise Johnny, trecând pe lângă ea. Se opri în spatele lui Kate şi o sărută pe gât. Arăţi grozav.

Ea se întoarse şi îi înlănţui gâtul cu braţele, privindu-l în ochi.

– Sunt fericită că astăzi vei fi soţul meu, nu doar producătorul ei. Am nevoie de tine în sală.

– Nu-mi mulţumi. Tully m-a scos complet din emisiune. Niciunul din membrii echipei n-a avut voie să-mi spună ceva, sau să-mi arate planurile. Tully vrea să mă ia prin surprindere.

Din acel moment ziua a zburat ca Millenium Falcon în hiperspaţiu. Numai când se aflau pe feribot traversând golful ea a început să se agite.

Spectatorii vor râde de ea, vor spune că ar fi trebuit să facă ceva mai mult cu viaţa ei.

Era şi cam grasă.

Fusese atât de tulburată de fanteziile ei negative, încât atunci când au parcat, n-a fost în stare să coboare din maşină.

– Mi-e teamă, i-a spus lui Johnny.

Marah şi-a dat ochii peste cap şi s-a depărtat de ei.

Johnny a luat-o de braţ, i-a desfăcut centura şi a ajutat-o să iasă din maşină.

– Vei fi grozavă, îi spuse el conducând-o la lift. La studio erau o mulţime de oameni care alergau de colo-colo, strigând unii la alţii. Johnny s-a aplecat spre ea. Este ca pe vremuri, la ştiri, îţi mai aminteşti?

– Kate!

Şi-a auzit numele strigat pe coridorul acela aglomerat şi şi-a ridicat privirea. Tully venea spre ea cu braţele deschise.

A îmbrăţişat-o cu putere, iar Kate a simţit că se relaxează în cele din urmă. Nu era doar un spectacol de televiziune; reprezenta emisiunea lui Tully. Cea mai bună prietenă a sa va avea grijă ca toate să meargă bine.

– Sunt puţin nervoasă, îi mărturisi Kate.

– Puţin? zise Marah. Se poartă de parcă ar fi Rain Man.

Tully izbucni în râs şi o luă pe Kate de braţ.

– Nu ai de ce să-ţi faci probleme. Totul va ieşi foarte bine. Lumea abia aşteaptă să te vadă pe tine şi pe Marah în emisiune. Le duse la cabina de machiaj şi le lăsă acolo.

– E grozav, spuse Kate aşezându-se în faţa oglinzii mari.

Machiorul, o femeie pe nume Dora, se apucă imediat să lucreze la faţa lui Kate.

Marah se aşează pe scaun lângă ea. Un alt machior veni s-o aranjeze pe ea.

Kate se privi în oglindă. Văzu o străină lângă ea – femeia care va fi Marah într-o zi. În figura machiată a fiicei sale întrevăzu viitorul, recunoscu adevărul, care până acum fusese ascuns sub vălul frumos al copilăriei. Curând, Marah va începe să-şi dea întâlniri cu băieţii, apoi se va duce la liceu.

– Te iubesc, Munchkin, spuse folosind înadins porecla aceea de pe cutiile de mâncare, *Winnie the Pooh* şi *Tickle Me Elmo*. Îţi aminteşti cum dansam pe cântecele vechi ale Lindei Ronstadt?

Marah se uită la ea. Pentru o secundă, atât, redeveniră mama şi Munchkin.

Şi, deşi asta nu dură, şi nici nu putea dura în uraganul anilor adolescenţei, pe Kate o umplu de speranţă că după ziua de azi vor fi din nou împreună, inseparabile, ca odinioară.

Marah ezită neştiind dacă era cazul să spună ceva, aşa că se rezumă să zâmbească.

– Îmi amintesc.

Kate ar fi vrut să-şi îmbrăţişeze fiica, dar asta n-ar fi avut efectul scontat. Învăţase în timp că apropierea fizică era cea mai sigură cale de a mări distanţa între ele.

– Kathleen şi Marah Ryan?

Ea se răsuci în scaun şi văzu o tânără drăguţă, cu un clipboard în spatele ei.

– Suntem pregătiţi.

Kate îi întinse mâna lui Marah, care, emoţionată o acceptă. Porniră în urma femeii, spre camera verde, unde li s-a spus să aştepte.

– Aveţi apă în frigider şi vă puteţi servi cu tot ce găsiţi în coşuleţ, le zise tânăra. Apoi îi ataşă lui Kate un microfon de rever şi aparatura aferentă. Tallulah mi-a spus că ştii să-l foloseşti.

– A trecut ceva timp de atunci, dar cred că mă descurc. O să-i arăt şi lui Marah. Mulţumesc.

– Bine. Vin să vă iau la momentul potrivit. După cum ştiţi, astăzi este transmisie live, dar să nu vă faceţi probleme. Fiţi relaxate.

Şi plecă.

Toate acestea chiar se întâmplau. Însemna enorm pentru ea această posibilitate de a reface legătura cu fiica sa.

O clipă mai târziu se auzi o bătaie în uşă.

– Te aşteptăm, Kathleen, spuse tânăra. Marah, tu stai aici. Mă întorc imediat după tine.

Kate se îndreptă spre uşă.

– Mamă! o strigă Marah cu o voce ascuţită, de parcă abia atunci şi-ar fi amintit ceva important. Trebuie să-ţi spun ceva.

Kate îşi întoarse capul, zâmbindu-i.

– Nu-ţi face probleme, iubito. Vom fi grozave. Apoi o urmă pe tânără pe coridorul aglomerat. Prin pereţi se auzeau aplauze, chiar şi râsete.

La capătul scenei femeia se opri.

– Când îţi auzi numele, să intri.

Respiră!

Sugeţi stomacul. Stai dreaptă.

O auzi pe Tully spunând:

– Iar acum aş vrea s-o cunoaşteţi pe buna mea prietenă, Kathleen Ryan...

Kate făcu un pas greşit şi se trezi sub luminile strălucitoare ale scenei. A fost atât de dezorientată, că i-a trebuit o secundă să se dezmeticească.

O văzu pe Tully în mijlocul scenei, zâmbindu-i.

În spatele ei se afla doctorul Tillman, psihiatrul specializat în consiliere familială.

Tully veni spre ea, şi o luă de braţ. Acoperind aplauzele îi spuse:

– Suntem în direct, Kate, dă-i drumul.

Kate se uită la ecranul din spatele lor. Văzu o imagine imensă cu două femei care strigau una la alta. Apoi privi spre public.

Johnny şi părinţii ei se aflau în primul rând.

Tully se întoarse cu faţa spre ei.

– Astăzi vom vorbi despre mamele excesiv de protectoare şi fiicele adolescente care le urăsc. Vreau să stabilim un dialog, să le ajutăm să treacă peste impasul în care au ajuns din cauza adolescenţei şi să restabilim legătura dintre ele.

Kate simţi cum i se scurge tot sângele din obraji.

– Ce ai spus?

În spatele ei, doctorul Tillman îşi părăsi locul şi se aşeză pe un alt scaun, pe scenă.

– Unele mame, mai ales cele care controlează totul, mamele dominatoare au o influenţă nefastă asupra psihicului fragil al copiilor lor, fără să-şi dea seama ce fac. Copiii pot fi comparaţi cu florile, care încearcă să înflorească într-un spaţiu prea mic. Simt nevoia să izbucnească, să facă propriile lor greşeli. Nu-i ajutăm deloc dacă-i încorsetăm în reguli, pretinzând că numai în felul acesta s-ar afla în siguranţă.

Kate se clătină sub impactul a ceea ce auzea.

Era considerată o mamă rea, pe postul naţional de televiziune, cu toată familia ei de faţă.

Îşi eliberă braţul pe care i-l ţinea Tully.

– Ce faci?

– Ai nevoie de ajutor, spuse Tully, vrând să pară rezonabilă, în pofida unei umbre de tristeţe, care i se citea în priviri. Atât tu cât şi Marah. Mă tem pentru voi două. La fel şi soţul tău. El m-a rugat să vă ajut. Marah vrea să discutaţi pe tema asta, dar se teme.

Marah păşi pe scenă zâmbind spre spectatori.

Kate era pe punctul să izbucnească în plâns, iar faptul că se simţea vulnerabilă o înfurie şi mai tare.

– Nu-mi vine să cred că-mi faci una ca asta.

Doctorul Tillman se îndreptă spre ea.

– Haide, Kathleen. Tully este prietena ta. Ea consideră că striveşti personalitatea fiicei tale. Tully vrea să vorbeşti despre modelul tău de părinte....

– Mă ajută ea să fiu o mamă mai bună? Kate se întoarse spre Tully. Tu? Apoi se întoarse spre spectatori. Voi acceptaţi sfaturile unei femei care nu ştie nimic despre familie sau dragoste, despre alegerile dificile pe care trebuie să le facă o

femeie? Singura persoană pe care Tully Hart a iubit-o vreodată este ea însăşi.

– Katie, spuse Tully cu o voce joasă, încercând s-o tempereze. Suntem în direct.

– Doar asta te interesează, nu? Ratingul. Sper să-ţi ţină de cald când vei fi bătrână, pentru că nu vei avea nimic şi pe nimeni altcineva. Ce naiba ştii tu despre dragoste sau maternitate? Kate o privi simţindu-se atât de rău, încât se gândi că ar putea chiar să vomite. Propria-ţi mamă nu te-a iubit. Iar tu ţi-ai vinde şi sufletul pentru celebritate. La naiba, tocmai ai făcut-o. Se întoarse spre spectatori. Aceasta este idolul vostru, oameni buni. O femeie atât de caldă şi de apropiată încât nu i-a spus niciodată unei fiinţe umane c-o iubeşte.

Kate îşi smulse microfonul şi îl aruncă la podea. În timp ce se năpustea afară de pe scenă a tras-o pe Marah după ea.

Din spatele scenei, Johnny s-a repezit spre ea, a prins-o în braţe şi a ţinut-o strâns la piept, dar nici căldura trupului lui n-a ajuns la ea. Părinţii ei şi băieţii au fugit după el, formând un cerc în jurul lui Kate şi al fiicei sale.

– Îmi pare rău, iubito, spunea el. N-am ştiut...

– Nu-mi vine să cred că Tully a făcut asta, zicea mama. Probabil a crezut că...

– Încetează, o repezi Kate pe un ton ridicat, ştergându-se la ochi. Nu-mi mai pasă ce-a crezut, ce-a vrut, ce-a gândit. Chiar nu-mi mai pasă.

Tully a ieşit în fugă pe coridor, dar Kate dispăruse. A rămas acolo mult timp, apoi s-a întors şi a revenit pe scenă, unde a privit marea de chipuri necunoscute. A încercat să le zâmbească, chiar a făcut-o, dar pentru prima oară n-a mai putut arbora acea mască a voinţei ei de fier. A auzit cum murmurau cei prezenţi; îşi manifestau simpatia. În spatele ei doctorul Tillman încerca să umple golul cu vorbe pe care ea nu le putea urmări, nici înţelege. Îşi dădu seama că el încerca să continue emisiunea, pentru că erau în direct.

– Am vrut doar s-o ajut, spuse ea spectatorilor, întrerupându-l. Se aşează pe marginea scenei. Am greşit cu ceva?

Aplauzele lor au fost îndelungate, aprobarea, ca și prezența lor fiind necondiționate. Ar fi trebuit să umple spațiile goale din sufletul ei, căci acesta era rolul lor, dar de data asta aplauzele n-au ajutat-o. Cumva reuși să încheie emisiunea. Cu toate astea, în final, era singură pe scenă, așa cum se și simțea. Spectatorii plecaseră, la fel și angajații ei. Nimeni nu avusese măcar curajul să-i vorbească înainte de a o părăsi. Știa că erau supărați pe ea fiindcă îl scosese și pe Johnny din emisiune.

Ca de la distanță auzi pași. Cineva se apropia de ea.

Johnny.

– Cum ai putut să-i faci asta? A avut încredere în tine. Amândoi am avut.

– Am încercat s-o ajut. Mi-ai zis că nu mai rezistă. Doctorul Tillman susține că situațiile grave necesită măsuri critice. Spunea că suicidul este...

– Îmi dau demisia, o anunță el.

– Dar... spune-i să mă sune. O să-i explic.

– Nu cred că o va face.

– Cum adică? Suntem prietene de treizeci de ani.

Johnny îi aruncă o privire atât de glacială, încât ea simți că începe să tremure.

– Cred că această prietenie s-a încheiat astăzi.

Lumina palidă a dimineții străbătea prin ferestre, luminând pervazurile vopsite în alb. Afară, pescărușii plonjau și țipau prin aer, iar zgomotele făcute de ei se combinau cu freamătul valurilor care loveau țărmul, ceea ce însemna că feribotul trecea pe lângă casa lor.

În mod normal, lui Kate i-ar fi plăcut aceste zgomote ale dimineții. Chiar dacă locuia pe această plajă de ani buni, tot îi mai plăcea să urmărească feriboturile care treceau, în special noaptea, când arătau ca niște cutii plutitoare cu bijuterii.

Cu toate acestea, în clipa de față nu zâmbea. Stătea în pat cu o carte deschisă în poală, pentru ca soțul ei s-o lase în pace. Privind paginile, literele se estompau și dansau ca niște puncte negre pe hârtia albă. Dezastrul de ieri îi revenea mereu

în memorie. Îl vedea dintr-o mie de unghiuri. Titlul: Mamele excesiv de protectoare şi fiicele adolescente care le detestă.

Le detestă.

Calci în picioare sufletul sensibil al fiicei tale....

Şi doctorul Tillman venind spre ea, pentru a-i spune că este un părinte sub orice critică; mama ei aflată în primul rând începuse să plângă; Johnny sărise de pe scaunul lui, strigând ceva spre cameraman, cuvinte pe care Kate nu putuse să le audă.

Era încă şocată ca după suflul unei explozii. Dincolo de această stare de amorţeală se afla o furie clocotitoare, aşa cum nu mai simţise vreodată. Cunoştea atât de puţin formele de manifestare a mâniei adevărate încât era chiar speriată. Se temea, de fapt, că dacă ar fi început să urle, nu se va mai putea opri. Aşa că lăsă capacul pe emoţiile sale şi rămase liniştită.

Se uita mereu spre telefon, aşteptând ca Tully s-o sune.

– O să i-l închid în nas, îşi spuse.

Şi aşa va face. De fapt, abia aştepta. De-a lungul anilor de prietenie, Tully îi mai făcuse mizerii de acest gen (poate nu de amploarea asta), şi Kate crezuse de cuviinţă să se scuze tot ea, chiar dacă nu avusese nicio vină. Tully nu spusese niciodată că-i pare rău, aştepta doar ca Kate să readucă lucrurile la normal.

Nu şi de data asta.

Acum, Kate era atât de afectată şi furioasă, încât nu-i mai păsa dacă prietenia lor continua sau nu. Dacă se vor împăca vreodată, Tully va trebui să depună mari eforturi în acest sens. O să-i închidă telefonul de multe ori.

Oftă, dorindu-şi ca acest gând s-o facă să se simtă mai bine, dar n-a fost aşa. S-a simţit... cu inima zdrobită după ziua de ieri.

Auzi o bătaie în uşă. Putea fi vreun membru al familiei ei. Noaptea trecută se adunaseră în jurul ei, tratând-o ca pe o prinţesă, vulnerabilă, protejând-o. Mama şi tata rămăseseră peste noapte; Kate îşi imagina că mama o păzea să nu se sinucidă, aşa de greu de suportat i se părea situaţia. Tata o

bătea mereu pe umăr şi-i repeta că este frumoasă şi băieţii, care nu ştiau ce se întâmplase, dar intuiau că era ceva rău, stăteau permanent lângă ea. Doar Marah se ţinea deoparte, urmărind-o de la distanţă.

– Intră, spuse Kate, ridicându-se în capul oaselor şi încercând să pară mai puternică decât era.

Marah intră în încăpere. Îmbrăcată cu blugii cu talie joasă, cizme roz UGG şi un tricou gri, larg, încercă să-i zâmbească, dar nu reuşi.

– Bunica mi-a spus că trebuie să stăm de vorbă.

Kate se simţi reconfortată datorită simplei prezenţe a fiicei sale. Se duse spre mijlocul patului şi bătu cu palma locul liber rămas.

Marah preferă să se aşeze faţă în faţă cu ea, rezemându-se de speteaza de mătase cu picioarele ridicate. Găurile făcute în blugii ei preferaţi lăsau să i se vadă curbele noduroase ale genunchilor.

Kate nu putu să nu tânjească după vremurile când îşi putea prinde fiica în braţe şi o ţinea multă vreme. Avea nevoie de asta acum.

– Ai ştiut de emisiunea asta, nu?

– Am discutat cu Tully despre ea. Spunea că ne-ar putea ajuta.

– Şi?

Marah ridică din umeri.

– Voiam doar să mă duc la concert.

Concertul. Pe Kate o duru acel cuvânt simplu, răspunsul egoist. Uitase de concert şi de fuga lui Marah. Călătoria în Kauai îi şterse aceste lucruri din minte.

Fără îndoială, aşa cum intenţionase Tully. Îl înlăturase şi pe Johnny din calea ei, ca să nu-i poată zădărnici planul.

– Zi ceva, o îndemnă Marah.

Dar Kate nu ştiu ce să-i spună, cum să rezolve situaţia. Şi-ar fi dorit ca Marah să fi înţeles cât de egoistă fusese şi cât de tare o rănise egoismul ei, dar nu voia să transfere povara vinei asupra ei. Responsabilitatea acestui dezastru îi revenea lui Tully.

– Ţi-a trecut cumva prin minte, când urzeai acest plan împreună cu Tully, că aş putea fi afectată şi pusă într-o situaţie dificilă?

– Te-ai gândit că voi fi afectată sau jenată că nu merg la concert? Sau la bowling la miezul nopţii? Sau la...

Kate ridică o mână.

– Aşadar, tot tu eşti cea la care ne raportăm, zise ea obosită. Dacă asta e tot ce ai avut de spus, ar fi mai bine să pleci. Nu am putere să mă lupt şi cu tine acum. Eşti egoistă şi mă răneşti mereu şi dacă nu eşti în stare să înţelegi asta şi nu-ţi poţi asuma răspunderea pentru faptele tale, îmi pare rău pentru tine. Pleacă.

– Cum vrei. Marah se ridică de pe pat, dar o făcu încet. La uşă se opri şi se întoarse. Când o să vină Tully...

– Tully n-o să mai vină aici.

– Ce vrei să spui?

– Idolul tău îmi datorează scuze. Este ceva ce nu ştie să facă. Aş spune că niciuna din voi nu ştie asta.

Pentru prima oară, Marah păru speriată. Şi asta la gândul că ar putea s-o piardă pe Tully.

– Ar trebui să te gândeşti la felul în care te porţi cu mine, Marah. Deşi Kate avea vocea gâtuită, făcu un efort să nu se trădeze. Te iubesc mai mult ca orice pe lumea asta, iar tu mă răneşti intenţionat.

– Nu este vina mea.

Kate oftă.

– Cum ar putea fi? Niciodată nu este vina ta.

A fost exact ce n-ar fi trebuit să spună. Kate ştiu asta chiar în clipa în care rostise acele cuvinte, dar era prea târziu.

Marah deschise uşa şi o trânti în urma sa.

Liniştea se instală încet. Undeva, afară, se auzea cântatul unui cocoş, iar doi câini lătrau. Auzi oamenii plimbându-se jos prin casă. Podelele acestei case vechi scârţâiau.

Kate se uită spre telefon, aşteptând să sune.

– Parcă Maica Tereza spunea că singurătatea este latura cea mai cumplită a sărăciei, zise Tully sorbind din martini.

Bărbatul căruia i se adresă o privi uluit o clipă, de parcă ar fi condus maşina pe o porţiune întunecată de drum şi o căprioară i-ar fi sărit brusc în faţă. Apoi începu să râdă şi din acest sunet răzbăteau multe – camaraderie împărtăşită, o urmă de superioritate, subînţelesuri legate de avantaje. Fără îndoială, învăţase să râdă astfel pe impunătoarele holuri de la Harvard sau Stanford.

– Ce-ar vrea cei ca noi să ştie despre sărăcie sau singurătate? Cred că sunt vreo sută de persoane aici la aniversarea ta şi Dumnezeu ştie că şampania şi caviarul costă o avere.

Tully rămase acolo încercând şi nereuşind să-şi amintească numele lui. Se număra printre invitaţii ei; ar fi trebuit să ştie cine naiba era.

Şi de ce făcuse o remarcă atât de ridicol de transparentă în faţa unui străin?

Dezgustată de sine, termină al doilea pahar de martini şi se îndreptă spre barul improvizat în colţul apartamentului ei. În spatele barmanului cu frac, cerul oraşului Seattle cu explozia sa de stele era o combinaţie magică de lumini strălucitoare şi cer negru.

Aştepta nerăbdătoare cel de-al treilea pahar de martini, discutând fleacuri cu barmanul. În clipa în care acesta i-a preparat băutura, s-a îndreptat spre terasă, croindu-şi drum printre mesele supraaglomerate cu folii şi fundiţe de la cutiile de daruri. Ştia fără a le mai deschide ce fel de daruri primise; pahare de şampanie de la Tiffany; stilouri Montblanc, poate un şal de caşmir şi suporturi pentru lumânări. Cadouri scumpe pe care străinii şi colaboratorii şi le fac atunci când deţin un anumit statut economic.

Nu era nimic personal în acele pachete frumos împachetate. Mai sorbi din martini şi ieşi pe punte. De la balustradă văzu conturul insulei Bainbridge. Lumina lunii arginta dealurile împădurite. Ar fi vrut să privească în altă parte, dar nu putea. Trecuseră trei săptămâni de la acea emisiune. Douăzeci şi una de zile. Încă o mai durea inima. Lucrurile pe care i le spusese Kate îi reveneau mereu în minte, învârtindu-se ca într-un cerc.

Şi dacă încerca să le uite, le vedea tipărite în revista *People*, sau pe Internet. *Propria mamă n-a iubit-o... iată idolul vostru; o femeie atât de caldă şi de apropiată, care probabil n-a spus niciunei alte fiinţe că o iubeşte...*

Cum a putut Kate să-i adreseze asemenea cuvinte? Iar apoi să nu sune să-şi ceară scuze? Sau s-o salute... sau măcar să-i ureze la mulţi ani?

Îşi termină băutura şi aşează paharul gol pe masa de lângă ea, cu privirea aţintită asupra întinderii de apă. Undeva, în spatele ei sună telefonul. Ştia ea! Alergă înapoi în apartament, îşi făcu loc printre oamenii adunaţi în livingul ei, şi intră în dormitor trântind uşa.

– Alo, spuse cam fără suflare.

– Bună, Tully, la mulţi ani.

– Bună ziua, doamnă Mularkey. Aş putea veni să vă văd pe dumneavoastră şi pe domnul Mularkey chiar acum. Am putea...

– Trebuie să te împaci cu Katie.

Tully se aşează pe marginea patului.

– Încercam doar să-i dau o mână de ajutor.

– Dar n-a fost aşa. Ai înţeles asta.

– Aţi auzit ce mi-a spus la televizor? Încercam s-o ajut, iar ea a spus întregii Americi... nici n-a putut să termine ideea. M-a durut foarte mult. Îmi datorează scuze.

Urmă o pauză lungă la celălalt capăt al firului, apoi un oftat obosit.

– Oh, Tully!

A deslușit dezamăgirea din glasul doamnei Mularkey şi s-a simţit din nou ca atunci când era o copilă, la secţia de poliţie. Pentru prima oară nu-şi găsea cuvintele.

– Ţin la tine ca la o fiică, spuse doamna Mularkey în cele din urmă. Ştii asta, dar...

Ca la o fiică. Era în acel cuvânt un ocean de distanţă...

– Ar trebui să-ţi dai seama cât ai rănit-o.

– Dar felul în care m-a rănit ea?

– Ce a făcut mama ta cu tine este o crimă, Tully. Doamna Mularkey oftă, apoi spuse: Mă strigă Bud. Îmi pare rău pentru situaţia în care s-a ajuns, dar acum trebuie să închid.

Tully nu-i spuse nici măcar la revedere. De fapt, ceea ce încercase să depășească îi presa atât de tare pieptul, încât abia mai respira.

Toți cei pe care-i iubea erau membrii familiei lui Kate, nu ai ei, și când se iveau probleme, treceau de partea lui Kate. Iar ea cu ce rămânea?

Așa cum spunea vechiul cântec, din nou singură. Firesc.

Se ridică încet, se întoarse la propria-i petrecere, surprinsă că fusese atât de oarbă. Dacă învățase o lecție de la viață, aceasta era următoarea: oamenii pleacă. Părinții. Iubiții.

Prietenii.

În încăperea plină de cunoștințe și de colegi arboră un zâmbet strălucitor, discută fleacuri și se duse direct la bar. Nu i-a fost prea greu să se poarte normal, să pretindă că e fericită. Asta făcuse toată viața. Jucase teatru.

Numai cu Katie fusese ea însăși.

Toamna următoare, Kate n-a mai așteptat ca Tully s-o sune. În lunile lungi ale despărțirii lor se stabilise – deși fără pic de confort – într-o lume rarefiată și restrânsă, un fel de clopot de sticlă făcut de ea. La început, desigur plânsese după prietenia pierdută, tânjise după ce fusese între ele, dar cu timpul se împăcase cu ideea că nu va primi scuze de la Tully și că dacă se va întâmpla vreodată așa ceva, acestea trebuie să vină, ca întotdeauna, din partea ei. Istoria vieții lor. Egoul lui Kate, de obicei fluid și maleabil, se solidifică în acest moment. Se gândea tot mai rar la Tully și când o făcea nu mai plângea după ea.

Dar asta o epuiza, o secătuia de puteri. Când vremea începu să se răcească din nou, trebuia să facă mari eforturi să se ridice din pat, să se bage sub duș. Prin noiembrie, spălatul pe cap deveni o perspectivă atât de sumbră, că renunță. Pregătirea mesei și spălatul vaselor o solicitau atât de mult că trebuia să se așeze.

Poate că totul ar fi trecut sau s-ar fi aflat la un nivel acceptabil de depresie, dacă ar fi fost vorba numai de asta. Din nefericire, cu o săptămână în urmă fusese prea obosită ca să se spele pe dinți dimineața și dusese copii la școală în pijama.

– Nu înțeleg de ce faci atâta caz, îi spuse soțului ei când

o întrebase seara despre asta. El își reluase slujba de la vechiul post, iar responsabilitățile restrânse îi ofereau răgazul necesar să vadă ce nu mai era în regulă cu Kate.

– Am scăpat din vedere igiena personală. I-am livrat pe puști și gata!

– Ești deprimată, îi spuse el, strângând-o la piept. Și la drept vorbind, Kate, nici nu arăți prea bine.

Vorbele lui o afectară, deși nu așa de mult cum ar fi trebuit.

– Programează-mi o consultație la un chirurg plastician. N-am nevoie de un control medical. Mă duc regulat la medic. Știi asta.

– Mai bine să fii sigură, decât să-ți pară rău, răspunse el și acum ea se afla pe feribot, în drum în oraș. Adevărul era, deși nu l-ar fi recunoscut în fața soțului ei, că o încânta ideea de a merge la medic. Obosise să se tot simtă deprimată și epuizată. Poate o rețetă anume o va ajuta; sau vreo pastilă o va face să uite de faptul că treizeci de ani de prietenie se terminaseră prost.

Când feribotul acostă, coborî de pe rampa bombată și se înscrise în traficul matinal. Era o zi deprimantă, cenușie, care se potrivea cu starea ei de spirit. Merse spre centru, urcă panta ce ducea spre spital, unde găsi un loc de parcare în garaj, apoi traversă strada și intră în holul clinicii. După ce își anunță sosirea, se îndreptă spre lift.

Patruzeci de minute mai târziu, după ce citise toate articolele din ultimele ediții ale revistei *Parents*, a fost invitată în cabinetul de consultații, unde o asistentă i-a luat sânge pentru analizele uzuale și i-a pus câteva întrebări.

Când a rămas din nou singură, Kate a răsfoit ultimul număr din *People*.

Era acolo fotografia lui Tully care zâmbea către cameră, în vreme ce ridica un pahar gol de șampanie. Arăta superb într-o rochie neagră Chanel, cu un colier strălucitor de mărgele. Sub fotografie citi: *Tallulah Hart la acțiunea caritabilă de la Chateau Marmont împreună cu iubitul ei, magnatul de presă Thomas Morgan.*

Se deschise uşa. În încăpere intră doctoriţa Marcia Silver.

– Bună, Kate. Mă bucur să te revăd. Aşezându-se pe scaunul ei cu rotiţe, înaintă, consultând fişa lui Kate.

– Te supără ceva anume?

– Soţul meu crede că sunt deprimată.

– Şi eşti?

Kate ridică din umeri.

– Puţin indispusă, poate.

Marcia notă ceva.

– Au trecut exact douăsprezece luni de la ultima ta vizită. E ceva.

– Ştiţi cum suntem noi, catolicele. Respectăm regulile.

Marcia zâmbi şi închise fişa întinzând mâna după mănuşi.

– Bine, Kate, o să începem cu prelevarea unui frotiu. Coboară încet până aici...

În minutele următoare, Kate îndură micile umilinţe la care sunt supuse femeile în timpul unui examen ginecologic; dilatatorul, luarea probelor, explorările. În acest timp ea şi doctoriţa Silver au discutat tot soiul de fleacuri. Despre vreme, ultimul spectacol de la teatrul de pe Strada 5 şi sărbătorile care se apropiau.

După vreo treizeci de minute, când examinarea ajunse la sâni, Marcia se opri din sporovăială.

– De când ai pielea pigmentată aici, pe sâni?

Kate se uită la pata roşiatică de sub sfârcul drept. Pielea era puţin încreţită, ca o coajă de portocală.

– De vreo nouă luni, sau poate de un an, dacă mă gândesc mai bine. La început, era ca o înţepătură de insectă. Medicul de familie a crezut că e o infecţie şi mi-a prescris antibiotice. Mi-a trecut o vreme, apoi a reapărut. Uneori simt că mă arde; de bună seamă e vorba de o infecţie.

Marcia se uită la sânul lui Kate, încruntându-se.

Kate adăugă:

– Mi-am făcut mamografia la timp. Totul a fost în ordine.

Marcia se îndreptă spre telefonul agăţat de perete, formă un număr şi zise:

– Vreau să-i faceți lui Kate un test la sân cu ultrasunete. Acum. Spune-le s-o pregătească. Mulțumesc. Închise și se întoarse spre ea.

Kate se ridică.

– Mă sperii, Marcia.

– Să sperăm că nu e nimic, Kate, dar trebuie să fiu sigură, nu?

– Dar ce...

– O să discutăm când vom ști despre ce e vorba. Janis te va duce jos la radiologie. Bine? Soțul tău este aici?

– Ar trebui să fie?

– Nu, sunt sigură că nu e nimic grav. Iată-l pe Janis.

Kate se simțea răvășită. Înainte să-și dea seama, era din nou îmbrăcată și condusă trei etaje mai sus, apoi de-a lungul holului. Acolo, după o așteptare care i se păru interminabilă, mai suportă un examen la sân și testul cu ultrasunete.

– Mă palpez mereu, spuse ea. N-am simțit nicio umflătură.

Peste capul ei, în camera întunecată asistenta și radiologul schimbară priviri semnificative.

– Ce este? întrebă Kate cu teamă în glas.

Când testul cu ultrasunete s-a încheiat, a fost scoasă din cabinetul de consultații și dusă în sala de așteptare. Ca și celelalte femei din acea încăpere mică, a citit reviste încercând să se concentreze asupra anumitor fraze alese la întâmplare și a rețetelor de prăjituri; orice, în afară de rezultatul testului.

O să fie bine, își spunea ori de câte ori i se strecura teama în suflet. *Nu am niciun motiv de îngrijorare.* Cancerul nu se instalează din senin; cu siguranță, nu cel de sân. Existau semne prevestitoare, iar ea le urmărise în permanență. Cândva, mătușa Georgia se confruntase cu o asemenea problemă, așa că ea fusese foarte atentă. Una câte una, femeile plecau; Kate continuă să aștepte. În cele din urmă o asistentă dolofană cu ochi de porumbiță se îndreptă spre ea.

– Sunteți Kathleen Rayn?

Ea se ridică.

– Da?

– O să vă conduc la doctorul Krantz, în cabinetul de vizavi, pentru o biopsie.

– Biopsie?

– Pentru mai multă siguranţă. Poftiţi vă rog.

Kate nu se putea mişca; abia reuşi să dea aprobator din cap. Ţinându-şi strâns la piept poşeta, porni împiedicându-se după asistentă.

– Ultima mamografie a fost bună. Mă palpez regulat.

Îşi dori brusc ca Johnny să fi fost cu ea s-o ţină de mână, să-i spună că totul va fi bine.

Sau Tully.

Trase adânc aer în piept şi încercă să-şi domolească teama. Cândva, cu ani în urmă îi ieşise o analiză proastă şi i se făcuse o biopsie. Îşi irosise un weekend, aşteptând rezultatul, dar în cele din urmă fusese bine. Amintindu-şi asta, se agăţă de episodul respectiv ca de o vestă de salvare în ape reci turbulente şi o urmă pe asistentă de-a lungul coridorului. Pe uşă era scris FUNDAŢIA GOODNO – CENTRUL DE DEPISTARE A CANCERULUI.

33

Tully a fost trezită de sunetul telefonului. S-a dezmeticit cu greu, privind în jur. Era ora 2 şi un minut noaptea. A întins mâna spre receptor şi a răspuns:

– Alo?

– Sunteţi Tallulah Hart?

Ea s-a frecat la ochi.

– Da. Cine e la telefon?

– Mă numesc Lori Witherspoon. Sunt asistentă la Harborview Hospital. Mama dumneavoastră a fost internată aici. Dorothy Hart.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu ştim sigur. Se pare că o supradoză, dar a fost şi bătută cu sălbăticie. Poliţia aşteaptă să-şi revină ca s-o poată interoga.

– A întrebat de mine?

– Este inconştientă. Am găsit numele dumneavoastră şi numărul de telefon printre lucrurile ei.

– Vin imediat.

Tully s-a îmbrăcat în timp record şi a plecat pe la 2:20. A intrat în parcarea spitalului şi s-a dus la biroul de internări.

– Bună seara. Am venit să-mi văd mama. Pe Cl..., adică Dorothy Hart.

– Etajul şase, domnişoară Hart. Duceţi-vă la biroul asistentelor.

– Mulţumesc. Tully a urcat la etaj, unde a fost condusă în salonul mamei de o asistentă mică de statură, cu o uniformă de culoare portocaliu-deschis.

În încăperea întunecată se aflau două paturi. Cel de lângă uşă era gol.

Închise uşa în urma sa, surprinsă să descopere că era îngrozitor de speriată. Toată viaţa fusese rănită de mama ei. O iubise copil fiind într-un mod inexplicabil; o urâse ca adolescentă; o ignorase la vârsta maturităţii. Nici nu mai ştia de câte ori îi frânsese inima Cloud, dezamăgind-o cu fiecare ocazie posibilă, dar, cu toate acestea, nu putea să fie indiferentă faţă de ea.

Cloud dormea. Avea faţa plină de răni, un ochi învineţit şi o buza spartă din care îi curgea sânge. Părul grizonant, aparent tăiat cu un cuţit bont, îi era lipit de cap.

Nu semăna deloc cu imaginea lui Tully despre ea, ci părea o femeie bătrână şi fragilă, bătută nu numai de un individ violent, dar şi de viaţă.

– Salut, Cloud, spuse Tully surprinsă să constate că abia poate să vorbească. Îi mângâie încet tâmplele, singurul loc de pe faţa ei care nu era vânăt sau însângerat. Când îi simţi pielea catifelată, îşi dădu seama că ultima oară când îşi atinsese mama fusese în 1970, când s-au ţinut de mână pe străzile aglomerate din Seattle.

Îşi dori să fi ştiut ce să-i spună acestei femei, de care o lega trecutul, dar nu şi prezentul. Aşa că se mulţumi să-i împărtăşească tot ce-i trecea prin minte. Îi vorbi de emisiuni, de viaţa ei, de celebritatea pe care o dobândise. Când toate

acestea i se părură lipsite de sens, izvorâte din disperare, îi povesti despre Kate, despre cearta lor şi cât de singură se simţea acum. Pe măsură ce rostea cuvintele, Tully înţelese adevărul din spatele lor. Pierderea familiilor Ryan şi Mularkey o lăsase devastator de singură. O mai avea doar pe Cloud.

– Suntem singure pe lume, n-ai înţeles asta până acum?

Tully nu observase că mama s-a trezit, că acum era conştientă şi o privea cu ochii ei care exprimau o oboseală nesfârşită.

– Bună, îi spuse zâmbindu-i şi ştergându-şi ochii. Ce ţi s-a întâmplat?

– Am fost bătută.

– Nu te-am întrebat ce te-a adus la spital. Voiam să ştiu ce ţi s-a întâmplat.

Cloud tresări şi-şi întoarse capul.

– O, asta era. Presupun că preţioasa ta bunică nu ţi-a spus nicodată, nu? Oftă. Oricum, nu mai contează.

Tully trase adânc aer în piept. Era cea mai semnificativă conversaţie pe care o avuseseră vreodată; se afla în pragul unei descoperiri esenţiale, care-i scăpase în toţi aceşti ani.

– Pentru mine, contează.

– Pleacă, Tully. Cloud îşi înfundă faţa în pernă.

– Nu plec, până nu-mi spui motivul. Vocea îi tremură când îi puse această întrebare; sigur că era aşa. De ce nu m-ai iubit niciodată?

– Uită-mă.

– Sincer, aş fi vrut s-o fac. Dar eşti mama mea.

Cloud îşi întoarse din nou capul spre ea, o privi şi pentru o clipă, nu mai mult decât îi trebui să clipească, Tully văzu o tristeţe profundă în ochii mamei.

– Mi-ai frânt inima, îi spuse încet.

– Şi tu ai frânt-o pe a mea.

Cloud zâmbi scurt.

– Aş fi vrut...

– Ce?

– Să fi fost aşa cum ţi-ai dorit tu, dar n-am putut. Acum, du-te şi lasă-mă în plata Domnului.

– Nu știu cum să fac asta. Totuși, ești mama mea.

– Niciodată n-am fost mama ta. Amândouă știm lucrul ăsta.

– Voi reveni întotdeauna, spuse Tully dându-și seama chiar în clipa aceea că așa va face. Chiar dacă nu aveau o relație bună, erau legate una de alta într-un fel ciudat și profund. Acest dans al lor, așa dureros cum era, nu se sfârșise. Într-o zi, vei fi pregătită să mă accepți.

– Cum de te lași amăgită de un asemenea vis?

– Cu trup și suflet. Ar fi vrut să adauge indiferent ce s-ar întâmpla, dar această promisiune îi amintea de Kate și rostirea ei îi provoca o durere prea mare.

Mama oftă și închise ochii.

– Pleacă.

Tully rămase mult timp acolo, ținându-se cu mâinile de tăblia metalică a patului. Știa că mama se preface că doarme, dar își dădu seama când adormi cu adevărat. Când sforăiturile ei intermitente alungară tăcerea, se îndreptă spre micul dulap din cameră, găsi acolo o pătură împăturită și o luă. Abia atunci observă un mic teanc de haine așezate cu grijă pe raftul dulapului. Lângă el, se afla o sacoșă maro de cumpărături desfăcută în partea de sus.

Își acoperi mama cu pătura până sub bărbie și se întoarse la dulap.

Nu-și dădu seama de ce umbla prin lucrurile mamei, ce căuta. La început, văzu ce se așteptase să găsească: îmbrăcăminte veche, murdară, pantofi cu tălpile găurite, câteva articole de toaletă vârâte într-o pungă de plastic, țigări și o brichetă.

Atunci dădu cu ochii de ea: așezată cu grijă pe fundul sacului, o bucată de sfoară destrămată, încolăcită, cu două bucăți de macaroane uscate și o singură mărgea albastră pe ea.

Era șiragul făcut de Tully în clasa profilată pe studierea Bibliei, dăruit mamei în acea zi cu mulți ani în urmă, când plecaseră din casa bunicii în acel autobuz Volkswagen. Mama o păstrase tot timpul acesta.

Tully n-o atinse. Se temea cumva că va descoperi că există doar în mintea ei. Se întoarse spre mama sa, apropiindu-se de patul ei.

– Ai păstrat-o, spuse simțind cum înmugurește ceva în sufletul ei. Un fel de speranță, nu un crâmpei de amintire al unei fetițe, ci altceva, uzat și fără strălucire; ceva care reflecta ce erau ele și unde fuseseră. Totuși, se afla acolo sub imperiul acelei speranțe ruginite și decolorate; știi cum să păstrezi un vis, nu, Cloud?

Se așeză pe scaunul de plastic de lângă patul mamei. Acum avea o întrebare concretă și sinceră pentru mama ei și voia să i se dea un răspuns. Pe la ora patru se așeză mai bine în scaun și adormi.

Sunetul telefonului mobil o trezi. Se mișcă încet, fricționându-și ceafa înțepenită. Îi luă câteva clipe să-și dea seama unde se află.

Spitalul. Priveliștea din port. Se ridică. Patul mamei era gol. Deschise ușile dulapului. Era gol. Sacoșa strânsă ghem rămăsese acolo.

– La naiba!

Mobilul ei sună din nou. Se uită la numărul afișat.

– Bună, Edna, spuse, lăsându-se să cadă la loc pe scaun.

– Nu-mi place cum sună vocea ta.

– Am avut o noapte grea. Își dori să fi putut atinge în clipa aceea micul colier; acesta căpăta deja conturul estompat al unei amintiri. Cât e ceasul?

– Șase, ora ta. Stai jos?

– Întâmplător da.

– Îți mai iei liber ultimele două săptămâni din noiembrie și întreaga lună decembrie?

– Pentru ca tot personalul meu să-și petreacă sărbătorile împreună cu familiile, spuse ea cu amărăciune. Da.

– Știam că de obicei, în acest moment al anului te duceai la prietena aia a ta....

– Nu și anul acesta.

– Bine. În acest caz, poate vrei să mergi cu mine în Antarctica. Fac un documentar despre încălzirea globală. Cred

că este o temă importantă, Tully. O persoană de talia ta ar fi interesată.

Oferta asta parcă fusese trimisă de Dumnezeu. Cu o clipă în urmă ar fi vrut să termine cu viața. Oricum, mai departe de Antarctica nu se putea ajunge.

– Cât timp vom lipsi?

– Șase săptămâni, cel mult șapte. Ai putea să te întorci mai devreme, dar e o călătorie a naibii de grea.

– Mi se pare perfect. Simt nevoia să evadez de aici. Când plecăm?

Kate stătea goală în fața oglinzii din baie, studiindu-și corpul. Toată viața dusese un fel de război de gherilă cu propriul trup. Coapsele ei fuseseră întotdeauna prea cărnoase, indiferent cât ar fi pierdut în greutate, iar pântecele i se lăsase după nașterea celor trei copii. Făcea exerciții de gimnastică la sală, dar nu-și recăpătase talia de odinioară. Nu mai purta de vreo trei ani bluze fără mâneci pentru că îi atârna carnea de pe brațe. Cât despre sâni...

De la nașterea băieților începuse să poarte sutiene mai solide, mai puțin sexy și strângea mai tare bretelele ca să-i țină sânii ridicați. Cu toate acestea, când se privea acum, înțelegea ce puțin contau toate eforturile ei.

Se apropie mai mult, rostind cuvintele pe care le pregătise, repetându-le. Sosise unicul moment din viața ei când trebuia să fie puternică.

Întinse mâna spre grămada de haine de pe masă și începu să se îmbrace. Alesese un pulover roz, drăguț de cașmir cu decolteu în V, darul copiilor de Crăciunul trecut și o pereche uzată, moale, de blugi Levi's. Apoi se pieptănă, dându-și părul pe spate și-și făcu o coadă de cal. Ba chiar se și machie. Era important să aibă un aer sănătos înainte de ceea ce avea să urmeze. Când termină, ieși din baie și se duse în dormitorul său.

Johnny, care stătuse pe marginea patului, se ridică repede, întorcându-se spre ea. Ea observă cât de mult se străduia să fie tare. Ochii îi străluceau deja.

Ar fi trebuit s-o impresioneze până la lacrimi acea dovadă de dragoste, dar şi de teamă, însă pe ea o întări doar.

– Am cancer, îi spuse.

El ştia deja. Ultimele zile de aşteptare a rezultatelor fuseseră cumplite. Cu o seară în urmă, primiseră în sfârşit telefon de la doctor. Se ţinuseră de mână în timp ce el le furniza informaţiile, dându-şi asigurări unul altuia că va fi bine.

Dar nu fusese aşa. Nici măcar pe aproape.

Îmi pare rău, Kate... stadiul patru... cancer inflamator de sân... agresiv... s-a extins deja.

La început, Kate fusese furioasă – întotdeauna făcuse totul aşa cum trebuia, se palpase ca să vadă dacă n-a apărut vreun nodul, făcuse mamografii, dar după aceea s-a instalat teama.

Johnny a fost mai răvăşit decât ea la aflarea veştii, dar Kate a înţeles că trebuie să fie tare pentru el. Noaptea trecută nu închiseră un ochi, ţinându-se în braţe, plângând, rugându-se, promiţându-şi că vor trece cu bine peste asta. Totuşi acum se întreba cum vor reuşi.

Se duse la el. El a luat-o în braţe şi a strâns-o la piept cât a putut de tare şi tot avea impresia că n-o simţea suficient de aproape.

– Trebuie să le spun.

– O vom face împreună.

El se depărtă încet, slăbindu-şi strânsoarea braţelor, doar atât cât s-o poată privi.

– Nu se va schimba nimic. Aminteşte-ţi asta.

– Glumeşti? Îmi vor extirpa sânii. Vocea i se frânse; teama era ca o gaură în asfalt în care căzuse pe neaşteptate. Apoi mă vor otrăvi şi mă vor arde. Să înţeleg că toate astea ar trebui să fie veşti bune?

El o fixă cu privirea, iar dragostea din ochii lui a fost cel mai frumos dar şi cel mai dureros lucru pe care îl văzuse ea vreodată.

– Între noi nu se va schimba nimic. Indiferent cum o să arăţi, o să te simţi sau o să te porţi. Te voi iubi întotdeauna, aşa ca acum.

Emoţiile pe care ea se luptase din greu să le înăbuşe ieşiră din nou la suprafaţă, ameninţând s-o copleşească.

– Să mergem, spuse încet. Cât mai pot s-o fac.

Mână în mână au ieşit din dormitorul lor, au coborât scara unde ar fi trebuit să-i aştepte copiii. Livingul era gol.

Kate auzea televizorul în camera băieţilor. Se auzea zgomotul caracteristic jocurilor video. Îşi părăsi soţul şi se duse într-un colţ, lângă hol.

– Băieţi, veniţi aici.

– O, mamă, se lamentă Lucas. Urmăream un film.

Ea ar fi vrut să-i spună: *Urmăriţi-l în continuare, daţi totul uitării,* atât de tare îşi dorea acest lucru, încât aproape că fu copleşită de durere când le spuse:

– Veniţi aici, vă rog. Acum.

În spatele ei îşi auzi soţul ducându-se la bucătărie şi ridicând receptorul telefonului.

– Jos, Marah. Imediat. Nu contează cu cine vorbeşti.

Clic.

Kate îl auzi cum închide. În loc să se ducă la el, se cocoţă pe unele din pernele canapelei. Îşi dori brusc să-şi fi pus un pulover mai gros; îngheţase.

Băieţii dădură năvală împreună, luptându-se cu săbiile de plastic şi râzând în hohote.

– Ia-o pe asta, căpitane Hook, spunea Lucas.

– Eu sunt Peter Pan, protestă William, simulând că-şi înjunghie fratele. *En garde!*

Pe la şapte ani, trăsăturile lor erau în schimbare. Pistruii copilăriei începuseră să dispară; dinţii de lapte le cădeau. În ultimul timp, de fiecare dată când îi privea, constata că se mai estompase o trăsătură de copil.

Peste trei ani vor fi de nerecunoscut. Gândul o sperie atât de tare, încât se prinse de braţul canapelei şi închise ochii. Şi dacă nu va fi aici să-i vadă crescând? Dacă...

Fără gânduri negre.

Asta devenise mantra ei în ultimele patru zile. Johnny veni lângă ea, se aşeză şi-i luă mâna în palmele sale.

– Nu pot să cred că mi-ai întrerupt convorbirea, spuse Marah coborând. Este un mod de a-mi invada intimitatea. Şi vorbeam cu Brian.

Kate numără în tăcere până la zece, se calmă de-ajuns să poată respira şi deschise ochii.

Copiii erau în faţa ei părând plictisiţi (băieţii) sau iritaţi (Marah).

Înghiţi cu greu.

– Ai de gând să spui ceva? o întrebă Marah. Pentru că dacă o să stai aşa să te holbezi la noi, mă duc sus.

Johnny vru să se ridice de pe scaun.

– La naiba, Marah!

Kate îi puse o mână pe coapsă pentru a-l linişti.

– Stai jos, Marah, spuse surprinsă de calmul ce răzbătea din vocea ei. Şi voi, băieţi.

Băieţii căzură pe covor ca nişte marionete ale căror sfori fuseseră brusc tăiate.

– Eu o să stau în picioare, spuse Marah ducându-şi un picior în faţă, încrucişându-şi braţele. Îi aruncă acea privire care parcă spunea *nu eşti şefa aici*, iar Kate se simţi cuprinsă de o uşoară nostalgie.

– Vă amintiţi când m-am dus vineri în oraş? începu Kate, simţind cum inima îi bate mai tare, iar respiraţia i se îngreunează. Am fost la doctor.

Lucas îi murmură ceva lui William, care rânji şi-i trase o palmă.

Marah se uita cu jind în sus pe scări.

Kate îi strânse mâna soţului ei.

– Oricum, nu aveţi de ce să vă faceţi probleme, dar sunt... bolnavă.

O priviră toţi trei deodată.

– Nu vă îngrijoraţi. Voi fi operată, apoi mi se vor da o mulţime de medicamente şi în final va fi bine. Voi fi foarte obosită câteva săptămâni, dar asta va fi tot.

– Promiţi c-o să te faci bine? spuse Lucas cu o privire gravă, sinceră şi puţin temătoare.

Kate ar fi vrut să-i spună: *Da, desigur*, dar băiatul ar fi ținut minte o astfel de promisiune.

William își dădu ochii peste cap și-și lovi fratele cu cotul.

– A spus doar c-o să fie bine. O să plecăm de la școală ca să te vizităm la spital?

– Da, spuse Kate, reușind să schițeze un zâmbet.

Lucas se năpusti primul s-o îmbrățișeze.

– Te iubesc, mami, îi șopti. Ea îl ținu atât de strâns la piept, încât el fu nevoit să se elibereze din îmbrățișare. Același lucru s-a întâmplat cu William. Apoi, s-au întors ca la comandă și s-au îndreptat spre scară.

– Nu vreți să știți cum se termină filmul? îi întrebă Kate.

– Nu, spuse Lucas, mergem sus.

Kate își privi îngrijorată soțul care se ridicase deja.

– Ce-ați zice de un meci de baschet, băieți?

Săriră în sus la această idee și ieșiră cu toții.

În cele din urmă, Kate se uită la Marah.

– E cancer, nu? o întrebă fiica sa după o lungă tăcere.

– Da.

– Doamna Murphy a avut cancer anul trecut și acum e bine. La fel și mătușa Georgia.

– Exact.

Lui Marah îi tremurară buzele. În pofida înălțimii, a aerului ei pseudosofisticat cât și a machiajului, redeveni brusc fetița care o ruga pe Kate să-i lase lumina aprinsă noaptea. Frângându-și mâinile, se apropie de canapea.

– O să te faci bine, nu?

Stadiul patru. Deja s-a extins. E prea târziu. Își reprimă aceste gânduri, știind că nu-i puteau face bine. Acum trebuia să fie optimistă.

– Bineînțeles. Doctorii spun că sunt tânără și sănătoasă, așa că am mari șanse de vindecare.

Marah se așeză pe canapea, se apropie de ea și-și puse capul în poala lui Kate.

– O să am grijă de tine, mami.

Kate închise ochii și-și mângâie fiica pe cap. I se părea

că nu mai târziu de ieri o ţinea în braţe şi o legăna să adoarmă. O mai vedea parcă aievea pe Marah cuibărindu-se în poala ei şi plângând fiindcă îşi pierduse peştişorul auriu.

Te rog, Doamne, lasă-mă să îmbătrânesc îndeajuns ca într-o zi să fim prietene...

Înghiţi anevoie.

– Ştiu că o vei face, iubito.

Fetele de pe Aleea cu licurici...

În visul lui Kate suntem în anul 1974, iar ea este din nou o adolescentă, mergând pe bicicletă cu cea mai bună prietenă alături, într-o beznă atât de adâncă, încât avea impresia că ar fi invizibilă. Îşi aminteşte locul cu lux de amănunte; o panglică şerpuitoare de asfalt, mărginită pe ambele părţi de bălţi de apă stătută şi smârcuri de iarbă. Înainte de întâlnirea lor, acel drum părea să nu ducă nicăieri; era doar un drumeag de ţară numit astfel după o insectă pe care n-o văzuse nimeni vreodată în acest colţ albastru şi verde de lume.

Apoi au început să vadă realitatea una prin ochii celeilalte....

Dă-i drumul, Katie. Lui Dumnezeu nu-i plac laşii.

Se trezi brusc, simţind cum îi şiroiesc lacrimile pe obraji. Rămase acolo în patul ei în continuare complet trează acum, ascultând furtuna de iarnă, care făcea ravagii afară. În ultima săptămână, o năpădeau tot mai des amintirile. În visele ei se întorcea la Aleea cu licurici, ceea ce nu era de mirare.

Cele mai bune prietene pentru totdeauna.

Asta era promisiunea pe care şi-o făcuseră în urmă cu atâţia ani şi crezuseră că va dăinui, că vor fi bătrâne într-o zi şi vor sta în balansoare pe o punte care scârţâie, vorbind despre vieţile lor şi râzând cu poftă. Acum, desigur, ea ştia mai bine cum stau lucrurile. De peste un an îşi repeta că totul este în ordine, că va putea trăi în continuare fără o foarte bună prietenă. Uneori chiar credea asta.

Atunci auzea muzica. Muzica lor preferată. Ieri, în timp ce-şi făcea cumpărăturile, o variantă nereuşită a melodiei *Ai*

un prieten, a lui Muzak a făcut-o să izbucnească în plâns chiar lângă raftul cu ridichi.

Dădu pătura deoparte şi coborî din pat, atentă să nu-l trezească pe bărbatul care dormea alături. O clipă rămase acolo, privindu-l prin întuneric. Chiar şi în somn părea încordat. Luă telefonul şi ieşi din dormitor, pe holul liniştit spre verandă. Acolo, privi furtuna de afară şi căpătă curaj. În timp ce forma numerele bine cunoscute, se întrebă ce să-i spună celei care-i fusese cândva cea mai bună prietenă, după aceste luni de tăcere, cum să înceapă. *Am avut o săptămână proastă.... viaţa mea se destramă....* sau simplu, *am nevoie de tine.*

Dincolo de întunecatul şi turbulentul Sound telefonul sună îndelung.

Când se auzi robotul, încercă să-şi comprime nevoile în ceva mic şi neînsemnat cum ar fi vorbele.

– Hei, Tul. Sunt eu, Kate. Nu-mi vine să cred că nu m-ai sunat să-ţi ceri scuze....

Fulgerul luminã cerul, trăsnetul bubui în izbucniri sacadate. Auzi un clic.

– Tully? Mă auzi? Tully?

Niciun răspuns.

Kate oftă şi continuă:

– Am nevoie de tine, Tully. Sună-mă pe mobil.

Brusc, se întrerupse curentul şi odată cu el conexiunea telefonică. Semnalul de ocupat continua să-i sune în urechi.

Kate încercă să nu interpreteze acest lucru ca pe un semn. Se duse înapoi în casă şi aprinse o lumânare în living. În această zi a operaţiei îi făcu fiecărui membru al familiei câte un mic serviciu, în încercarea de a le aminti că mai era acolo. Pentru William găsi DVD-ul *Monsters Inc.* pe care acesta îl rătăcise. Pentru Lucas umpluse o pungă cu gustările preferate pentru sala de aşteptare. Încărcase telefonul mobil al lui Marah şi i-l aşezase lângă pat, ştiind cât va fi de afectată fiica ei dacă nu va putea să-şi sune prietenii. În cele din urmă, a adunat seturile de chei din casă, le-a etichetat, apoi le-a pus pe masă pentru Johnny. El le pierdea aproape în fiecare zi.

Când nu mai avea ce să facă pentru familia sa, se ducea

la fereastră şi urmărea cum furtuna se domoleşte. Încet, lumea acoperită de rouă se trezea la viaţă. Norii de cărbune căpătau o nuanţă de roz-perlat, feeric. Seattle arăta nou şi strălucitor, ghemuit sub soarele care se înălţa pe cer.

Câteva ore mai târziu, familia începu să se adune în jurul ei. Tot timpul cât au fost împreună, au luat micul dejun şi şi-au cărat lucrurile la maşină, ea s-a trezit uitându-se la telefon, aşteptându-se ca acesta să sune.

Şase săptămâni mai târziu, Tully a revenit într-un apartament rece şi gol.

– Reportajul vieţii mele, spuse ea cu amărăciune, dându-i bacşiş portarului care i-a cărat în dormitor valizele mari de firmă.

După plecarea lui, a rămas acolo, neştiind ce să facă. Era ora nouă, luni seara, şi majoritatea oamenilor se aflau la casele lor împreună cu familiile. Mâine se va întoarce la muncă şi se va putea cufunda în rutina zilnică a imperiului pe care şi-l crease. Uitase imediat acele amintiri care o obsedaseră în timpul vacanţei, urmărind-o chiar şi la capătul pământului în ultima lună. Îşi petrecuseră Ziua Recunoştinţei, Crăciunul şi Anul Nou în sudul îngheţat, adunaţi în jurul unei surse de căldură, cântând şi bând vin. Pentru un spectator din afară, dar şi pentru cameră păruse o distracţie grozavă.

Dar mult prea des, când se strecura în sacul ei de dormit, cu căciula şi mănuşile şi încerca să adoarmă auzea vechile cântece în minte şi-i venea să plângă. Nu o dată se trezise cu gheaţă pe obraji.

Îşi aruncă poşeta pe sofa şi se uită la ceas, observând numerele roşii sclipind 5:55. Probabil fusese pană de curent în absenţa sa.

Îşi turnă un pahar cu vin, luă o bucată de hârtie şi un stilou şi se aşeză la birou. Clipeau şi numerele de pe robot.

– Grozav!

Nu avea idee cine ar fi putut s-o sune după plecare. Apăsă butonul de redare şi începu să treacă în revistă mesajele. Când ajunse la jumătate, îşi notă că trebuia să vorbească cu unul din asistenţi despre mesageria vocală.

Nici nu era prea atentă când auzi vocea lui Kate.

„Hei, Tul. Sunt eu. Kate."

Tully se ridică brusc și apăsă butonul de redare.

„Hei, Tul. Sunt eu. Kate. Nu-mi vine să cred că nu m-ai sunat să-ți ceri scuze."

Un clic puternic. Apoi:

„Tully? Mă auzi? Tully?" Apoi alt clic urmat de semnalul puternic de ocupat. Kate închisese.

Asta era tot. Se terminase. Nu mai existau alte mesaje pe aparat.

Tully simți o dezamăgire atât de puternică, încât se strâmbă de durere. Reluă de mai multe ori mesajul, până când nu mai auzi decât acuzațiile din glasul lui Kate.

Nu asta era Kate pe care și-o amintea, fata care îi promisese cu atâția ani în urmă să-i fie prietenă pe viață. Acea fată n-ar fi sunat-o s-o dojenească, apoi să închidă.

Nu pot să cred că nu m-ai sunat să-ți ceri scuze.

Tully se ridică, încercând să se detașeze de această voce care-i invadase casa, îndreptățind-o să spere. Apăsă butonul *șterge tot* și se depărtă.

– Nu pot să cred că nu m-ai sunat să-ți ceri scuze, rosti cu voce tare în apartamentul ei gol, încercând să ignore tonul său răgușit.

Își luă poșeta și scotoci după telefonul mobil. Găsindu-l, parcurse lunga listă de contacte în căutarea unui nume pe care îl adăugase cu câteva luni în urmă, apoi atinse butonul de apelare.

Când îi răspunse Thomas, încercă să adopte un ton ușor de flirt, dar îi venea greu să se prefacă; simțea o apăsare în piept, care îi îngreuia respirația.

– Hei, Tom, abia am venit de pe meleaguri înghețate. Ce faci în seara asta? Nimic? Grozav. Ce-ai zice să ne vedem?

I se păru lamentabilă disperarea care o cuprinsese brusc. Dar nu putea rămâne singură în noaptea asta, nici n-ar fi putut să doarmă în propriul apartament.

– Ne vedem la Kells. Să zicem la nouă și jumătate?

Înainte ca el să răspundă, a vorbit tot ea:

– Așa rămâne. Pornise deja într-acolo.

34

Anul 2006 duse la creşterea ratingului emisiunii „Ora Prietenelor". Săptămână după săptămână, lună după lună, Tully făcea adevărate minuni în privinţa alegerii invitaţilor şi a relaţiei cu publicul. Ajunsese la apogeu şi deţinea controlul asupra comitetului director. Nu se mai gândea la frustările sale. Aşa cum făcuse la şase, la zece şi la paisprezece ani, adunase toate amintirile negative şi le pusese într-o cutie întunecată.

Mergea înainte. Aşa făcuse o viaţă întreagă când se simţea dezamăgită. Îşi ridica bărbia, se îndrepta de spate şi-şi stabilea un nou obiectiv. Anul acesta avea de gând să înfiinţeze o revistă. Anul următor va fi ceva special pentru femei. După aceea, cine mai ştia?

Iar acum stătea în biroul ei proaspăt renovat, într-un colţ al clădirii care nu dădea spre Bainbridge Island, discutând cu secretara la telefon.

– Glumeşti? Anulează emisiunea cu patruzeci de minute înainte de începerea transmisiei? Un studio plin de oameni aşteaptă să-l vadă. Trânti receptorul în furcă, apoi atinse interfonul. Să vină Ted.

Câteva minute mai târziu se auzi o bătaie în uşă şi producătorul ei intră în birou. Era roşu la faţă din cauza oboselii şi respira greu.

– M-ai chemat?

– Jack tocmai şi-a anulat participarea.

– Acum? Ted se uită la ceas. Nemernicul. Sper că i-ai spus că data viitoare când mai face un film, îl poate transmite la radio?

Tully îşi răsfoi calendarul.

– E întâi iunie, nu? Sună la Nordstrom şi la Gene Juarez Spa. Vom vorbi despre felul în care întâmpină mamele vara. Adu îmbrăcăminte şi alte chestii. Ştiu că nu e mare lucru, dar este ceva, mai mult decât nimic.

Din clipa în care Ted ieşi din biroul ei, întreaga echipă a intrat în prizã. Oamenii căutau noi invitaţi, sunau la diferite centre de înfrumuseţare şi magazine de confecţii şi distrau publicul din studio.

Nivelul adrenalinei era atât de ridicat, încât toată lumea, chiar şi Tully lucrau la vitezã supersonicã, iar prezentarea noului segment începu doar cu o orã întârziere. Judecând după aplauzele publicului, emisiunea a avut un succes rãsunător.

După emisiune, ca întotdeauna, Tully a rãmas să discute cu fanii. A făcut fotografii, a semnat autografe şi a ascultat tot soiul de povestiri, despe felul în care a schimbat viaţa cuiva. Era cel mai plăcut moment al zilei.

Tocmai revenise în birou, când a sunat interfonul.

– Tallulah? O oarecare Kate Ryan aşteaptă pe linia unu.

Tully a avut senzaţia că i se opreşte inima în loc; speranţa pe care a simţit-o a scos-o din minţi. S-a refugiat într-un colţ al biroului ei imens şi a apăsat pe interfon.

– Întreab-o ce vrea.

După câteva clipe, secretara a revenit pe linie.

– Doamna Ryan spune că, dacă ridici receptorul o să afli singură.

– Spune-i să se ducă naibii. Tully ar fi vrut să-şi retracteze cuvintele de îndată ce le-a rostit, dar era prea târziu ca să cedeze. În lunga lor perioadă de despărţire şi-a întreţinut starea de iritare doar ca să treacă vremea. Altfel, singurătatea ar fi devenit insuportabilă.

– Doamna Ryan spune, citez: „Transmite-i cãţelei ăleia să-şi ridice fundul îmbrăcat în haine de firmă din scaunul ei de piele ridicol de scump şi să vină la telefon". Mai zice că, dacă nu-i dai un semn de viaţă zilele astea, o să trimită fotografiile în care ai permanentul ăla caraghios la toate tabloidele.

Tully aproape zâmbi. Cum puteau două fraze să aducă înapoi atâţia ani şi să spulbere reziduurile atâtor alegeri proaste?

Ridică receptorul.

– Ai fost o ticăloasă şi sunt supărată pe tine.

– Bineînțeles că ești, narcisisto, și nu-mi cer scuze, dar asta nu mai contează acum.

– Contează. Ar fi trebuit să suni mai demult...

– Sunt în spital, Tully. Sacred Heart. Etajul patru, zise Kate, apoi închise.

– Grăbește-te, îi spuse Tully șoferului, pentru a cincea oară.

Când mașina opri în fața spitalului, coborî imediat și deschise în fugă ușile de sticlă, oprindu-se doar pentru a permite activarea senzorilor. În secunda în care păși în interior, lumea se îngrămădi în jurul ei. De obicei, își rezerva o jumătate de oră pentru ceea ce numea întreținerea relației cu fanii, indiferent de locul unde se afla, dar acum nu avea timp. Își croi drum prin mulțime și se duse direct la camera de gardă.

– Vreau s-o văd pe Kathleen Ryan.

Infirmiera o privi cu veneratie.

– Sunteți Tallulah Hart.

– Da, eu sunt. Salonul lui Kathleen Hart, te rog.

Infirmiera dădu aprobator din cap.

– O, desigur. Se uită pe ecranul calculatorului, apăsă câteva taste, apoi spuse: Etajul patru, salonul zece, aripa de est.

– Mulțumesc. Tully se îndreptă spre lift, dar observă că era urmărită. Fanii se urcară odată cu ea în ascensor. Cei mai îndrăzneți intrară în vorbă cu ea între etaje. Cei mai ciudați aveau s-o urmeze.

La etajul trei se hotărî să urce pe scări, satisfăcută de gândul că făcuse aerobic sub îndrumarea unui instructor personal. Cu toate acestea, abia mai respira când ajunse la etajul patru.

În capătul holului se afla un mic spațiu de așteptare. Televizorul era deschis la emisiunea ei, o reluare din urmă cu doi ani. Știu imediat ce păși în micul salon că se întâmpla ceva rău cu prietena sa, Kate.

Johnny stătea acolo pe o canapea de două locuri urâtă, de culoare bleu, cu Lucas cuibărit lângă el. În vreme ce-și ținea unul din fii cu capul în poală, el îi citea o poveste celuilalt.

Marah şedea pe un scaun lângă William cu ochii închişi, ascultând ceva la un iPod cu căşti minuscule. Se mişca în ritmul unei muzici numai de ea auzită. Băieţii crescuseră atât de mult; reprezentau o amintire dureroasă a perioadei în care Tully stătuse departe de ei.

Alături de Marah se mai afla doamna Mularkey, care croşeta cu o figură concentrată. Sean stătea lângă mama sa vorbind la telefonul mobil. Georgia şi Ralph urmăreau televizorul într-un colţ.

Lăsau impresia că se aflau acolo de multă vreme.

Cu preţul unui mare efort de voinţă reuşi să facă un pas înainte.

– Hei, Johnny.

La auzul vocii ei, toţi şi-au ridicat capul, dar nimeni n-a spus nimic şi, brusc, Tully şi-a amintit de ultima lor întrevedere.

– Kate m-a sunat, le explică ea.

Johnny se eliberă de sub greutatea fiul său adormit şi se ridică în picioare. A urmat un moment de stupoare, o pauză nefirească, înainte ca el s-o strângă în braţe. După forţa cu care o îmbrăţişă, ea îşi dădu seama că încerca mai degrabă să se liniştească pe sine decât pe ea. Se lipi de el, încercînd să-şi alunge teama.

– Spune-mi, i se adresă pe un ton mai dur decât ar fi intenţionat, când el îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

El oftă şi dădu aprobator din cap.

– Să mergem în camera rezervată membrilor familiei.

Se ridică şi doamna Mularkey încet.

Tully a fost uluită să constate cât de mult îmbătrânise. Părea fragilă şi adusă de spate. Nu-şi mai vopsea părul care acum era alb ca neaua.

– Te-a sunat Katie? întrebă doamna Mularkey.

– Am venit imediat, spuse ea de parcă viteza mai conta acum, după atâta timp.

Atunci, doamna Mularkey a făcut un lucru uluitor: a strâns-o la piept pe Tully, învăluind-o din nou în acel miros de parfum Jean Naté şi de ţigări mentolate.

– Vino, îi spuse Johnny, conducând-o în altă încăpere. În

interior se aflau o masă mică din imitație de lemn și opt scaune de plastic.

Johnny și doamna Mularkey se așezară.

Tully rămase în picioare. La început, nimeni nu scoase un cuvânt, și cu fiecare secundă care trecea se amplifica încordarea.

– Te ascult.

– Kate are cancer, zise Johnny. E vorba de un cancer de sân.

Tully fu nevoită să se concentreze asupra fiecărei respirații, pentru a putea rămâne în picioare.

– I se va face mastectomie, va fi iradiată și va face chimioterapie, nu? Am câțiva prieteni care au luptat cu boala...

– Ea a trecut deja prin toate fazele astea, îi spuse el încet.

– Poftim? Când?

– Te-a sunat cu câteva luni în urmă, zise el și de data asta din vocea lui răzbătu o iritare pe care ea n-o mai auzise vreodată. Voia să vii cu ea la spital. Nu i-ai răspuns la mesaj.

Tully își aminti mesajul, cuvânt cu cuvânt. *Nu pot să cred că nu m-ai sunat să-ți ceri scuze. Tully? Mă auzi, Tully?* Și apoi acel clic. Se întâmplase ceva cu restul mesajului? Se întrerupsese curentul sau ajunsese banda la capăt?

– N-a pomenit nimic de boală, zise Tully.

– Te-a sunat, confirmă doamna Mularkey.

Tully se simți vinovată, apoi depăși momentul. Ar fi trebuit să-și dea seama că se întâmpla ceva rău. Dar de ce oare n-a ridicat receptorul? Acum tot timpul acela fusese irosit.

– O, Doamne. Ar fi trebuit să...

– Nimic nu mai contează acum, spuse doamna Mularkey.

Johnny încuviință și continuă:

– Cancerul a ajuns în faza de metastază. Noaptea trecută a avut un atac cerebral minor. Au dus-o imediat la reanimare, dar de îndată ce au intrat acolo, medicii s-au declarat neputincioși. Vocea i se frânse.

Doamna Mularkey își așeză palma pe mâna lui.

– Cancerul s-a localizat la creier acum.

Tully avusese impresia că știe ce este teama, pe care o trăise pe acea stradă din Seattle, când avea doar zece ani, sau

când Katie a pierdut sarcina, apoi când Johnny a fost rănit în Irak, dar niciodată n-o copleşise în asemenea măsură.

– Vreţi să spuneţi că...

– Este pe moarte, zise doamna Mularkey încet.

Tully scutură din cap, neştiind ce să spună.

– Un... unde este acum? întrebă ea în culmea agitaţiei. Trebuie s-o văd.

Johnny şi doamna Mularkey schimbară o privire.

– Ce este?

– Are voie să intre doar câte o persoană, spuse doamna Mularkey. Acum este Bud acolo. Mă duc să-l chem aici.

Imediat ce plecă doamna Mularkey, Johnny se apropie de ea, şi-o avertiză:

– Acum este foarte fragilă, Tul. Judecata i-a fost afectată de cancerul localizat la creier. Are unele momente bune... şi altele mai rele.

– Ce vrei să spui? întrebă Tully.

– Că s-ar putea să nu te recunoască.

Drumul spre camera în care se afla Kate a fost cea mai lungă călătorie din viaţa lui Tully. Auzea oamenii din jur vorbind în şoaptă între ei, dar niciodată nu se simţise atât de singură. Johnny a dus-o până la uşă şi s-a oprit acolo.

Tully a clătinat din cap, încercând să-şi adune puterile când a intrat în cameră.

Închizând uşa, a schiţat un zâmbet, probabil cel mai potrivit date fiind împrejurările, şi a continuat să meargă spre patul unde zăcea prietena ei.

Într-un colţ, aproape şezând, Kate părea o păpuşă dezmembrată pe fondul cearşafului alb, apretat şi al pernelor adunate sub cap. Nu mai avea păr, nici sprâncene, capul fiind un oval palid, care aproape nu se mai vedea dintre perne.

– Kate? spuse Tully încet, apropiindu-se de ea. În clipa în care şi-a auzit vocea a tresărit. Sunase prea tare în această încăpere, cumva prea plină de viaţă.

Kate şi-a deschis ochii şi Tully a recunoscut-o pe fata cu care jurase să rămână prietenă toată viaţa.

Întinde braţele, Katie. Ca şi cum ai zbura.

Cum a fost posibil ca, după zecile de ani când fuseseră nedespărţite, să se înstrăineze acum?

– Îmi pare rău, Kate, murmură, dându-şi seama cât de mici şi de neînsemnate erau vorbele ei; toată viaţa tezaurizase acele câteva cuvinte simple, le ţinuse în inima ei, de parcă rostirea lor i-ar fi provocat o mare suferinţă. De ce din toate lecţiile pe care ar fi trebuit să le înveţe de la mama ei, o ţinuse minte doar pe aceasta care era cea mai dureroasă? Şi de ce nu răspunsese când auzise vocea lui Kate pe robot?

– Îmi pare atât de rău, spuse din nou, simţind cum lacrimile îi ard ochii.

Kate nu zâmbi, nici nu-i dădu de înţeles că era binevenită. Chiar şi scuza, aşa măruntă şi întârziată cum era, părea să nu aibă efect.

– Te rog, spune-mi că nu m-ai uitat.

Kate se mulţumi doar s-o privească.

Tully se aplecă spre ea şi, cu vârfurile degetelor, îi netezi obrazul cald.

– Sunt eu, Tully, ticăloasa care era cea mai bună prietenă a ta. Îmi pare atât de rău pentru ce ţi-am făcut, Katie. Trebuia să-ţi spun asta de mult. Ea scoase o exclamaţie de disperare, dar sunetul era abia perceptibil. Dacă Kate nu-şi mai amintea de ea, de ele, nu credea că va putea suporta asta. Ţin minte când te-am întâlnit prima dată, Katie Mularkey Ryan. Ai fost cea dintâi persoană care a vrut să mă cunoască cu adevărat. Firesc, te-am tratat mizerabil la început, dar când m-a violat nemernicul acela, tu ai fost alături de mine. Amintirile au năpădit-o. S-a şters la ochi. Iar acum constaţi că vorbesc iar despre mine, nu? Tipic, ai putea spune. Dar îmi amintesc de tine, Katie, în fiecare clipă. Ca atunci când citeai *Love Story* şi nu înţelegeai ce înseamnă fiu de căţea pentru că nu era în dicţionar.... sau când ai jurat că nu te vei săruta franţuzeşte pentru că era indecent. Tully clătină din cap, încercând din răsputeri să nu izbucnească în plâns. Toată viaţa ei se concentrase acum în această încăpere. Eram al naibii de tinere, Katie. Dar acum nu mai suntem. Îţi aminteşti când am plecat

prima dată din Snohomish şi ne-am scris vreun milion de scrisori? Le semnam atunci cu *prietene pentru totdeauna*... sau *cele mai bune prietene pe veci.* Ceea ce însemna că...

Tully depănă povestea vieţii lor; uneori chiar râdea, ca atunci când îi aduse aminte despre mersul lor pe bicicletă în jos pe Summer Hill, sau de fuga de poliţai în noaptea în care au fost prinse. O, îţi mai aminteşti când ne-am dus la *Pete's Dragon,* crezând că era un film de acţiune, nu doar un desen animat? Eram cele mai mari din sala de cinema şi am ieşit de acolo cântând *Noi două împotriva întregii lumi,* convinse că nimic nu se va schimba vreodată.

– Opreşte-te.

Tully trase adânc aer în piept. Erau lacrimi în ochii prietenei ei şi altele i se scurgeau pe tâmple. Formau un petic umed pe perna pe care-şi odihnea capul.

– Tully, spuse Kate cu o voce moale, afectată, chiar ţi-ai închipuit că te-aş fi putut uita?

Tully se simţi atât de uşurată, încât începură să-i tremure genunchii.

– Salut, spuse. Nu trebuia să ajungi până aici ca să-mi captezi atenţia, ştii asta. Atinse craniul fără păr al prietenei sale şi lăsă degetele să zăbovească pe pielea moale ca de copil. Puteai să suni, doar...

– Am sunat.

Tully tresări.

– Îmi pare rău, Katie. Eu...

– Eşti o ticăloasă, spuse Kate, zâmbind obosită. Am ştiut asta întotdeauna. Şi ai fi putut să suni şi tu. Cred că nimeni nu rămâne prieten timp de treizeci de ani, fără să zdrobească câteva inimi ici şi colo.

– Sunt o nemernică, zise Tully nefericită, cu ochii înlăcrimaţi. Ar fi trebuit să sun. Am fost doar... nu mai ştia ce să spună, cum să-i explice sfâşierea sa lăuntrică din acel moment.

– Fără resentimente, bine?

– Privim doar înainte, spuse Tully, iar vorbele ei sunară ca nişte deşeuri metalice, reci şi ascuţite.

– Nu, zise Kate. Se termină acum.

– Am făcut o emisiune despre cancerul de sân cu câteva luni în urmă. Este un doctor în Ontario care face minuni cu un medicament nou. O să-l sun.

– Am terminat cu tratamentele. Degeaba le-am urmat pe toate, nimic n-a funcţionat. Doar... să fii cu mine.

Tully făcu un pas înapoi.

– Am venit aici să te văd murind? Asta vrei să-mi spui? Pentru că n-o voi face. Nu accept asta.

Kate îşi ridică privirea spre ea schiţând un zâmbet anemic.

– Până aici, Tully, nu există mai departe.

– Dar...

– Chiar crezi că Johnny m-ar fi lăsat în voia sorţii? Îl cunoşti pe soţul meu. Seamănă cu tine şi avem destui bani. Timp de şase luni m-a examinat fiecare specialist de pe planetă. Am făcut tratamente convenţionale, neconvenţionale şi naturiste. Am fost şi la tămăduitorul din pădure care aduce ploaia. Am copii, am făcut tot posibilul ca să fiu sănătoasă pentru ei. Nimic n-a mers.

– Şi acum, eu ce fac?

Zâmbetul lui Kate era aproape ca cel de odinioară.

– Nu te dezminţi, Tully. Eu mor de cancer şi tu pui întrebări despre tine. Începu să râdă.

– Nu mi se pare hazliu.

– Nu ştiu ce e de făcut.

Tully se şterse la ochi. Adevărul despre cele discutate o apăsa.

– O să păşim înainte, aşa cum am făcut întotdeauna, Kate. Umăr la umăr.

Tully ieşi prăbuşită din camera lui Kate. Scoase un icnet slab, acoperindu-şi gura cu mâna.

– Nu te poţi abţine, spuse doamna Mularkey venind spre ea.

– Nu pot să dau frâu liber emoţiei.

– Ştiu. Vocea doamnei Mularkey se frânse. Doar iubeşte-o. Fii aici pentru ea. Asta e tot. Crede-mă, am plâns şi m-am certat cu Dumnezeu, i-am implorat pe doctori să-mi dea o speranţă. Acum totul este de domeniul trecutului. Ea îşi face

mari griji în privința copiilor. În special pentru Marah. Vor trece prin momente grele, știi asta, iar Marah s-a închis în sine. Fără lacrimi, fără scene. Nu face decât să asculte muzică.

Se întoarseră în sala de așteptare, unde nu mai găsiră pe nimeni.

Doamna Mularkey se uită la ceas.

– S-au dus la bufet. Vrei să mergi cu noi?

– Nu, mulțumesc, simt nevoia să iau puțin aer.

Doamna Mularkey încuviință.

– Mă bucur că ai revenit, Tully. Mi-ai lipsit.

– Ar fi trebuit să vă urmez sfatul și să sun.

– Acum ești aici. Asta contează. O bătu ușor pe brat și plecă.

Tully ieși afară, surprinsă să constate că era o vreme caldă și însorită. I se păru oarecum nedrept că soarele mai strălucea încă, iar Kate murea în acel pat îngust de spital. Porni în josul străzii cu ochii plini de lacrimi, ascunși în spatele unor ochelari întunecați, pentru a nu fi recunoscută. Ultimul lucru pe care și-l dorea acum era să fie oprită de cineva.

Trecu pe lângă o cafenea, auzi muzica răzbătând prin ușa care se deschise când ieși cineva. *Bye, bye, Miss American Pie.*

Simți cum încep să-i tremure picioarele și îngenunche pe trotuarul pavat, plângând în hohote. Nu se simțise niciodată atât de copleșită de o avalanșă de emoții, pe care nu le mai putea stăpâni. Teamă. Tristețe. Vină. Regrete.

– De ce n-am sunat-o? murmură. Îmi pare atât de rău, Kate, spuse, auzindu-și propria disperare din glas, făcându-i rău faptul că acum vorbele se rosteau atât de ușor, dar era prea târziu și nu mai conta.

Nici nu știu cât timp rămase îngenuncheată acolo cu capul plecat, suspinând, amintindu-și de vremurile când fuseseră nedespărțite. Acea zonă din Capitol Hill era plină de oameni fără adăpost, așa că nimeni nu se opri să-i dea o mână de ajutor. În final, simțindu-se epuizată și zguduită, se ridică și rămase năucită, de parcă ar fi fost bătută. Muzica o transportă înapoi în timp, amintindu-i de clipele petrecute împreună. *Jur că vom fi prietene întotdeauna.*

– Oh, Katie...

Şi începu să plângă din nou. Mai liniştit de data asta.

Mergea fără ţintă pe străzi, până când una din vitrine îi atrase atenţia.

Acolo, într-un magazin de pe colţ găsi ceea ce căutase cu adevărat. Ceru să i se împacheteze darul şi fugi cu el la salonul lui Kate.

Nici nu mai putea respira când a deschis uşa şi a intrat.

Kate i-a zâmbit istovită.

– Lasă-mă să ghicesc. Ai adus o echipă de filmare cu tine.

– Ce simpatică eşti! Ocoli paravanul şi se aşeză pe marginea patului. Mama ta mi-a spus că încă mai ai probleme cu Marah.

– Nu este vina ta. E speriată de tot ce se întâmplă şi nu ştie cât este de uşor să-ţi ceri iertare.

– Nici eu n-am făcut-o.

– Întotdeauna ai fost modelul ei. Kate închise ochii. Sunt istovită, Tully...

– Ţi-am adus un dar.

Kate deschise ochii.

– Ce-mi trebuie mie nu se poate cumpăra.

Tully încercă să nu reacţioneze. Se mulţumi doar să-i întindă lui Kate darul frumos ambalat şi o ajută să-l deschidă. În interior se afla un jurnal îmbrăcat în piele, lucrat manual. Pe prima pagină, Tully scrisese: *Povestea lui Katie.*

Kate se uită lung la pagina goală, fără să spună un cuvânt.

– Katie?

– N-am fost niciodată scriitoare cu adevărat, zise într-un târziu. Tu, Johnny şi mama v-aţi dorit asta, dar n-a fost să fie. Acum este prea târziu.

Tully atinse mâna prietenei sale, simţind-o atât de fragilă şi de subţire, încât până şi cea mai uşoară apăsare ar fi putut lăsa urme pe ea.

– Pentru Marah, spuse încet. Şi pentru băieţi. Într-o zi, vor fi destul de mari ca să citească. Vor dori să afle mai multe despre tine.

– De unde să ştiu ce să le scriu?

Tully nu avea răspuns pentru asta.

– Scrie doar ce-ţi aminteşti.

Kate închise ochii, de parcă gândurile i s-ar fi părut prea greu de suportat.

– Mulţumesc, Tully.

– N-o să te mai las singură, Kate.

Katie nu deschise ochii, dar schiţă un zâmbet.

– Ştiu.

Kate nu-şi mai aminti când adormi. Ştia că vorbea cu Tully, dar brusc, se trezise într-o încăpere întunecată care mirosea a flori proaspete şi a dezinfectant.

Stătuse atâta timp în salonul ăsta, că aproape se simţea ca acasă şi uneori când speranţele legate de familia ei erau mai mult decât putea să suporte această mică încăpere, le tempera cu liniştea ei. Între aceşti pereţi albi, când nu era nimeni, nu mai trebuia să se prefacă puternică. Dar în clipa aceea nu-şi dorea să mai stea aici. Prefera să fie acasă singură, în patul ei, în braţele soţului, în loc să-l vadă dormind pe patul de spital din salon.

Sau cu Tully pe malurile nisipoase ale râului Pilchuck, vorbind despre cel mai nou album al lui David Cassidy şi împărţind o pungă cu snackuri.

Amintirile o făcură să zâmbească şi în clipa aceea îi dispăru şi teama care o trezise.

Ştia că nu va putea adormi la loc fără medicamente şi nu voia s-o trezească pe asistenta de noapte. Oricum mai avea puţin de trăit, aşa că somnul i se părea inutil.

Numai în ultimele săptămâni îi trecuseră prin minte astfel de gânduri morbide. Înainte de asta, în lunile care se scurseseră de la stabilirea diagnosticului, aceasta fiind ziua D, făcuse tot ce trebuia şi le zâmbise celor aflaţi în încăpere.

Operaţia – *sigur, tăiaţi-mă şi scoateţi-mi sânii.*

Iradierea – *absolut. Ardeţi-mă.*

Chimioterapia – *încă o doză de otravă, vă rog.*

Tofu şi supă – *grozav. Mi-aţi mai putea da o porţie?*

Cristale. Meditaţie. Vizualizare. Ierburi chinezeşti.

Le făcuse pe toate şi cu multă convingere. Crezuse chiar că se va vindeca.

Efortul o epuizase; credinţa îi sfâşiase sufletul.

Oftă şi se frecă la ochi. Aplecându-se într-o parte, aprinse lampa de pe noptieră. Johnny, care se obişnuise cu programul ei bizar de veghe-somn, se întoarse pe-o parte şi murmură:

– Eşti bine, iubito?

– Sunt bine. Dormi mai departe.

Mormăind ceva, el se întoarse la loc. În clipa următoare îl auzi sforăind uşor.

Kate întinse mâna după jurnalul cumpărat de Tully. Ţinându-l în mână, urmări contururile de piele şi marginile aurii ale paginilor. Va fi dureros să facă asta; era conştientă. Să ia un stilou şi să-şi scrie memoriile, va trebui să-şi amintească totul, cine a fost, cine ar fi vrut să ajungă. Acele amintiri puteau fi dureroase, căci atât binele cât şi răul riscau s-o rănească în egală măsură.

Dar copiii ei o vor vedea prin prisma bolii; îşi vor aminti mereu de ea, dar fără să fi avut timpul necesar ca s-o cunoască cu adevărat. Tully avea dreptate. Singurul dar pe care îl putea face Kate acum era adevărul despre ea.

Deschise jurnalul. Pentru că nu ştia de unde să înceapă, pur şi simplu se apucă de scris.

Teama mă cuprinde întotdeauna în acelaşi fel. La început este ca un nod la nivelul stomacului, care se transformă în greaţă, apoi simt o vibraţie care îmi taie respiraţia şi care nu-mi trece chiar dacă trag aer adânc în piept. Dar motivele spaimei diferă de la o zi la alta, nu ştiu niciodată ce o va declanşa. Ar putea fi un sărut al soţului meu sau tristeţea permanentă din ochii lui când pleacă de lângă mine. Uneori simt că deja mă jeleşte, că-i lipsesc, deşi mai sunt încă în viaţă. Mai dureroasă este tăcerea cu care Marah acceptă tot ce spun. Aş da orice să mai avem unul din vechile noastre conflicte aprinse. Ăsta este unul din lucrurile pe care aş vrea să ţi le spun acum, Marah. Acele conflicte ilustrau

viața adevărată. Tu te luptai să te eliberezi, să nu mai fii fiica mea, dar fără să știi cum să devii tu însăți, în timp ce mie îmi era teamă să te las liberă. Reprezenta cercul dragostei. Aș fi vrut doar să-l fi recunoscut atunci. Bunica ta mi-a spus că vei regreta anii aceia și a avut dreptate. Știu că regreți unele din cuvintele pe care mi le-ai adresat, și același lucru e valabil și pentru mine. Acum însă nimic din astea nu mai contează. Vreau să știi asta. Te iubesc și știu că mă iubești și tu.

Dar acestea sunt doar alte cuvinte, nu? Vreau să pătrund în esența lucrurilor. Așa că, dacă vei avea suficientă răbdare (n-am mai scris nimic de ani întregi), îți voi spune o poveste. Este povestea mea și a voastră. Începe în 1960 într-un orășel de provincie din nord, într-o casă de șindrilă, pe un deal deasupra unei pășuni. Cadrul se înfrumusețează în 1974, când cea mai grozavă fată din lume s-a mutat în casa de peste drum....

35

Aflată pe scaunul de machiaj, Tully se privi lung în oglindă. Era prima dată în toți anii care se scurseseră când observa cât de imense erau oglinzile. Așa se explica faptul că o celebritate se pierdea în propria-i imagine.

Spuse brusc:

– Nu am nevoie de machiaj, Charles, apoi se ridică în picioare.

El o privi cu gura căscată, cu părul excesiv de îngrijit, căzându-i pe față.

– Glumești, nu? Ai cincizeci de ani.

– Lasă-i să mă vadă așa cum sunt.

Umblă prin studioul de transmisie, fieful ei, urmărind angajații cum alergau de colo-colo, să se asigure că totul mergea strună, că n-o să apară niciun inconvenient, chiar dacă sunase toată lumea cu o zi înainte, pe la trei, ca să schimbe

tema emisiunii de a doua zi. Ştia că unii din producătorii ei şi controlorii munciseră până noaptea târziu să facă emisiunea. Şi ea stătuse trează până la două noaptea, pregătindu-şi materialele. Dăduse sute de faxuri şi e-mailuri la cei mai buni oncologi din lume. Pierduse ore întregi la telefon relatând şi cea mai mică informaţie despre cazul lui Kate. Toţi specialiştii îi spuneau acelaşi lucru.

Tully nu avea ce face. Nici celebritatea, nici succesul sau banii n-o puteau ajuta acum. Pentru prima oară, după atâţia ani de celebritate, se simţea neînsemnată. Mică. Dar pentru prima oară avea ceva important de spus. Tema muzicală începu şi ea urcă pe scenă.

– Bine aţi venit la „Ora prietenelor", spuse ca întotdeauna, dar în clipa următoare i se păru că ceva nu merse şi se opri brusc. Privi spre spectatori şi văzu străini. A fost un moment ciudat, descumpănitor. Aproape toată viaţa căutase aprobarea unor oameni ca aceştia şi sprijinul lor necondiţionat o îmbărbătase.

Ei au observat schimbarea şi au tăcut.

Tully se aşează pe marginea scenei.

– Aţi crezut cu toţii că în realitate sunt mai slabă şi mai bătrână. Că nu sunt aşa de drăguţă cum vă închipuiţi.

Spectatorii au izbucnit într-un râs nervos.

– Acum nu sunt machiată.

S-a auzit un ropot de aplauze.

– Nu aştept să mi se facă complimente. Sunt doar... obosită. Se uită în jur. Aţi fost vechii mei prieteni. Îmi scrieţi, îmi trimiteţi e-mailuri, veniţi la evenimentele pe care le organizez ori de câte ori ajung în oraşul vostru, lucru pe care l-am apreciat întotdeauna. La rândul meu, am dat dovadă de sinceritate, fără niciun fel de rezerve. Vă amintiţi o emisiune de acum câţiva ani când cea mai bună prietenă a mea, Kate Ryan, s-a confruntat cu un moment neplăcut chiar pe această scenă? Iniţiativa mi-a aparţinut mie.

Se auziră murmure iritate, apoi unii clătinară sau scuturară din cap.

– Kate are cancer la sân.

Un murmur de simpatie.

– Este o formă de cancer extrem de rară, care debutează fără obişnuita umflătură, doar cu o depigmentare a pielii sau o erupţie. Medicul de familiei al lui Kate l-a diagnosticat drept înţepătură de insectă şi i-a prescris antibiotice. Din nefericire, asta se întâmplă unui mare număr de femei, în special celor tinere. Se numeşte cancer de sân inflamator, este foarte agresiv şi mortal. Când Kate a fost corect diagnosticată, era deja prea târziu.

Nu se auzea nicio reacţie din partea publicului.

Tully îşi ridică privirea împăienjenită de lacrimi.

– Doctorita Hilary Carleton se află aici pentru a vă vorbi despre cancerul inflamator de sân şi a vă prezenta simptomele: erupţie, căldura locală, depigmentare, pielea zbârcită, sfârcurile îngropate, ca să menţionez doar câteva dintre ele. Ne va aminti tot ce trebuie să urmărim, nu doar umflăturile. Doctorita a invitat o pacientă, Merrilee Comber din Des Moines, Iowa, care a observat la început o formaţiune ciudată lângă sfârcul stâng....

Emisiunea s-a desfăşurat în bune condiţii, ca de obicei, datorită profesionalismului lui Tully. Şi-a intervievat invitaţii, a prezentat fotografii şi le-a amintit milioanelor de spectatoare nu doar să-şi facă mamografii anual, dar şi să urmărească orice modificare a sânilor. La sfârşitul emisiunii, în locul obişnuitului „vorbim mâine" a privit în cameră şi a spus:

– Katie, eşti prietena mea cea mai bună şi cea mai bună mamă pe care am cunoscut-o vreodată. Cu excepţia doamnei Mularkey, căreia îi seamănă. Apoi le zâmbi spectatorilor şi le spuse: Acesta este ultima mea emisiune pentru mult timp de acum înainte. Îmi iau liber să stau cu Katie. Aşa cum ar face oricare dintre voi.

Auzi un murmur care urmă anunţului făcut de ea, dar de data asta sunetul venea din spatele scenei.

– O emisiune reprezintă doar o transmisie televizată. Viaţa adevărată este cu prieteni şi familie şi, aşa cum mi-a atras atenţia un vechi prieten cu ceva timp în urmă, eu am o familie.

Şi ea are nevoie de mine acum. Acestea fiind spuse, şi-a scos microfonul, l-a lăsat pe podea şi a plecat.

În ultima noapte petrecută de Kate la spital, Tully l-a convins pe Johnny să ducă acasă copiii, iar ea i-a luat locul în celălalt pat din salon. A împins patul pe linoleum până ce l-a lipit de acela al lui Kate.

– Ţi-am adus înregistrarea ultimei mele emisiuni.

– Asta crezi că ar vrea să vadă o femeie pe moarte?

– Ha! Ha! Tully a pus caseta în aparat, a apăsat pe butonul de redare, apoi s-a urcat în pat. Ca o pereche de fete de clasa a opta aflate la o petrecere în pijama au urmărit emisiunea înregistrată. Când s-a terminat, Kate s-a întors spre ea.

– Mă bucur să constat că încă te foloseşti de mine ca să-ţi crească ratingul.

– Trebuie să ştii că a fost ceva sfâşietor şi important, în acelaşi timp.

– Tu crezi că aşa este tot ce faci.

– Nu este aşa.

– Revenirea ta va fi un nou succes.

– Nu ştii ce înseamnă televiziunea de calitate, nici dacă te ciupeşte de fund.

Kate zâmbi, dar a fost ca şi cum ar fi pălit. Cu capul chel şi ochii înfundaţi în orbite, părea neverosimil de tânără şi fragilă.

– Ai obosit? o întrebă Tully, ridicându-se. Poate ar fi timpul să ne culcăm.

– Am observat că mi-ai cerut scuze în direct. În felul tău. Zâmbetul îi luminâ faţa. Adică fără a admite c-ai fost o ticăloasă, sau fără a o spune în cuvinte. S-a înţeles că-ţi părea rău.

– Ei bine, eşti sub influenţa morfinei. Probabil m-ai văzut şi zburând.

Kate râse, dar curând râsul ei cedă locul tusei.

Tully se ridică repede.

– Eşti bine?

– Greu de spus. Întinse mâna după paharul de plastic de

pe noptieră. Tully se aplecă spre ea şi-i orientă paiul spre gură.

– Am început să scriu în jurnal.

– Asta e grozav!

– O să am nevoie de tine să mă ajuţi să-mi amintesc, îi spuse punând la loc paharul. Prea multe crâmpeie din viaţa mea sunt legate de tine.

– Se pare că toată viaţa. Dumnezeule, Katie, eram atât de tinere când ne-am cunoscut.

– Încă mai suntem, spuse Katie cu blândeţe.

Tully simţi tristeţea din vocea prietenei sale care se potrivi cu propria-i stare de spirit. Ultimul lucru la care ar fi vrut să se gândească acum era cel referitor la tinereţea lor. Ani întregi se tachinaseră că îmbătrâneau.

– Cât ai scris?

– Vreo zece pagini. Când Tully tăcu, Kate se încruntă. Nu vrei să le citeşti?

– N-aş vrea să fiu indiscretă.

– Nu face asta, Tully!

– Ce anume?

– Să nu mă tratezi ca şi cum aş fi pe moarte. Vreau să fii... tu. Este singurul fel în care îmi amintesc cine sunt. Ne-am înţeles?

– Bine, spuse ea încet, promiţând singurul lucru pe care-l putea oferi, pe sine. S-a făcut. Se strădui să zâmbească şi amândouă ştiau asta. Unele minciuni erau inevitabile în zilele care urmau. Sigur că vei avea nevoie de ajutorul meu. Am participat la fiecare eveniment din viaţa ta. Şi am memoria figurilor. Este un dar. Ca şi talentul meu în materie de machiaj şi coafură.

Kate începu să râdă.

– Acum o recunosc pe Tully a mea.

Chiar şi cu o medicaţie eficientă împotriva durerii, plecarea din spital a fost dificilă pentru Kate. Mai întîi, o aştepta prea multă lume: părinţii, copiii şi soţul, mătuşa şi unchiul, fratele şi Tully. În al doilea rând era agitaţia – jos din pat, în scaunul cu rotile, jos din scaunul cu rotile, în maşină, în braţele lui Johnny.

El a dus-o prin casa confortabilă de pe insulă care mirosea, ca întotdeauna, a lumânări parfumate şi a mâncarea din ziua precedentă. El făcuse spaghete cu o seară în urmă, şi ea ştia asta. Asta însemna că mâine-seară putea fi tacos. Cele două reţete ale lui. Îşi odihni obrazul de lâna moale a puloverului lui. *Ce le va găti când eu nu voi mai exista?*

Întrebarea o făcu să tragă adânc aer în piept, după care se strădui să-l expulzeze încet. Uneori era dureros să fie acasă, cu familia ei. Într-un fel straniu i-ar fi fost mai uşor să-şi petreacă ultimele zile în spital, fără toate aceste amintiri care o asaltau de pretutindeni.

Dar nu asta era problema. Timpul petrecut alături de familia ei conta în cel mai înalt grad.

Acum erau cu toţii acasă, aducând la îndeplinire diferite sarcini, asemenea soldaţilor. Marah îi trimisese pe băieţi în camera lor să urmărească programul de la televizor. Mama era ocupată, făcea caserole; probabil tata tundea pajiştea. Mai rămâneau Johnny, Tully şi Kate croindu-şi drum pe hol spre camera de oaspeţi renovată în vederea întoarcerii ei.

– Doctorii voiau să mai stai în spital? o întrebă Johnny. Am şi eu un pat, vezi? O să fim ca Ricky şi Lucy în patul nostru comun.

– Sigur că da. Ea a vrut ca totul să sune firesc, ca o simplă confirmare a ceea ce ştiau amândoi; curând, ea nu se va mai putea ridica din pat. Dar vocea o trădă. Ai zugrăvit camera, îi spuse soţului ei. Ultima dată când o văzuse fusese roşu de culoarea hambarului cu dungă albă, cu mobilă roşu cu albastru, frecvent întâlnită în casele de pe plajă cu multe antichităţi şi cochilii în boluri de sticlă. Acum era verde-deschis, aproape de culoarea ţelinei, cu o tentă trandafirie. Fotografiile familiei se aflau peste tot în rame albe de porţelan.

Tully făcu un pas înainte.

– De fapt, eu am renovat-o.

– Seamănă cu un birou ilegal de avocatură, spuse Johnny.

– De fapt, este chakra, îl corectă Tully. E o prostie,

bineînțeles, dar... ea ridică din umeri. Am făcut cândva o emisiune despre asta. Nu face rău nimănui.

Johnny o luă de braț pe Kate și o așeză pe pat.

– Baia de aici este amenjată special pentru tine. Am instalat balustrade și un loc pentru duș și tot ce ne-a fost recomandat. O asistentă va veni...

Ea nu-și dădu seama când închise ochii. Undeva se auzea un radio care difuza melodia *Sweet Dreams Are Made of This*, iar ea avea impresia că cei din jur vorbeau de undeva de la distanță. Apoi Johnny o sărută, îi spuse că e frumoasă și-i vorbi despre vacanțele pe care le vor avea într-o zi.

Se trezi brusc. Încăperea era cufundată în întuneric acum; fără îndoială dormise în timpul zilei.

Lângă ea, ardea o candelă cu miros de eucalipt. Întunericul o legănă câteva clipe, făcând-o să creadă că este singură.

Dar în încăpere se mișcă o umbră. Cineva respiră.

Kate atinse butonul de la pat și se ridică în șezut.

– Salut, spuse ea.

– Bună, mamă.

Se obișnuise cu întunericul, așa că-și văzu fiica, stând pe un scaun într-un colț. Deși Marah părea obosită, era atât de frumoasă, încât Kate simți o strângere de inimă. Faptul că revenise acasă o făcea să vadă totul și pe toți cu claritate, chiar și în acest întuneric. Când își privi fiica adolescentă cu părul ei lung, ridicat de pe frunte cu niște cordelușe de fetiță, își reaminti tot ciclul vieții – copilul care fusese, fata care era acum, femeia care va deveni.

– Bună, fetițo. Zâmbi și se aplecă într-o parte ca să aprindă lampa de pe noptieră. Dar nu mai ești fetița mea, nu?

Marah se ridică și veni spre ea împreunându-și mâinile. Cu toată frumusețea ei voit matură, teama din priviri o făcea să arate cu zece ani mai mare.

Kate încercă să găsească cuvintele potrivite pentru a i le adresa. Știa cât de mult își dorea Marah ca totul să fie ca înainte, însă nu se mai putea. De acum încolo, vorbele pe care și le spuneau trebuiau cântărite înainte, memorate. Asta era o chestiune de viață. Sau de moarte.

– M-am purtat urât cu tine, zise Marah.

Kate aşteptase ani întregi vorbele acestea, de fapt visase la ziua asta, pe vremea când ea şi Marah erau în stare de conflict; acum vedea totul cu detaşare şi ştia că acele conflicte fuseseră doar crâmpeie de viaţă obişnuită – o fată care încerca să se maturizeze şi o mamă care voia să se agaţe de ea. Ar fi dat orice pentru o altă neînţelegere cu ea; ar fi însemnat că mai aveau timp.

– Şi eu m-am purtat oribil cu bunica. Aşa fac toate adolescentele; îşi chinuie mamele. Iar mătuşa ta, Tully, a fost o ticăloasă cu toată lumea.

Marah scoase un sunet care a fost pe jumătate pufnitură, jumătate râs, dar mai mult un oftat de uşurare.

– Bine, n-o să-i spun ce-ai zis.

– Crede-mă, iubito, nu va fi o surpriză pentru ea. Iar tu aş vrea să ştii un lucru – sunt mândră de personalitatea şi de inteligenţa ta. Te vor ajuta să ajungi departe în viaţă. Când rosti aceste ultime cuvinte văzu cum ochii fiicei sale se umplu de lacrimi. Kate îşi desfăcu braţele şi Marah se aplecă spre ea, îmbrăţişând-o strâns.

Kate ar fi vrut să rămână aşa pentru totdeauna, atât de bine se simţea. Ani întregi, îmbrăţişările lui Marah fuseseră fugitive, sau o recompensă când obţinuse ceea ce voise. Asta de acum era adevărată. Când Marah se retrase, plângea.

– Îţi aminteşti când dansai cu mine?

– Când erai mică mă învârteam cu tine până când începeai să chicoteşti. Odată te-am învârtit aşa de mult că ai vomitat.

– N-ar fi trebuit să ne oprim, zise Marah. Adică, eu n-ar fi trebuit să mă opresc.

– Acum nu se mai poate, spuse Kate. Montează balustrada patului şi stai lângă mine.

Marah se luptă cu balustrada şi în final reuşi s-o aşeze. Urcă în pat, stând cu genunchii la gură.

– Cum merge cu James? o întrebă Kate.

– Acum sunt cu Tyler.

– E un băiat bun?

Marah începu să râdă.

– Arată grozav, dacă asta voiai să știi. M-a invitat la balul celor din ciclul doi. Pot să merg?

– Sigur că da. Dar există o restricție.

Marah oftă. Unele obiceiuri erau definitorii pentru tiparul adolescenței; oftatul plin de dezamăgire se număra printre ele chiar dacă mama avea cancer.

– Bine.

Kate își mângâie fiica pe cap, știind că acum ar trebui să facă o remarcă profundă, de care ea să-și amintească mai târziu, dar nu-i trecu prin minte nicio idee inspirată.

– Ai aplicat pentru vreo slujbă la teatru pe timpul verii?

– Nu voi lucra vara asta. O să stau acasă.

– Nu trebuie să oprești cursul vieții, iubito, zise Kate încet. Ai spus că o slujbă pe timpul verii te-ar ajuta să ajungi la USC.

Marah ridică din umeri, evitându-i privirea.

– Am hotărât să mă duc la UW, ca tine și ca mătușa Tully.

Kate se luptă să nu se trădeze în vreun fel, să lase impresia că era doar o simplă discuție între un părinte și un adolescent, nu o privire spre viitorul nesigur.

– Școala USC de dramă e cea mai bună.

– N-ai vrea să mă vezi plecată așa de departe.

Asta era adevărat. Kate încercase să-i explice fiicei sale care o sfida că teatrul nu putea fi un scop în viață.

– Nu vreau să vorbim despre facultate, spuse Marah, iar Kate lăsă lucrurile în voia lor. Deocamdată.

Discuția lor alunecă spre alte subiecte. În jumătatea de oră care urmă, vorbiră. Nu despre acest subiect, marele eveniment dureros care se profila la orizont, afectându-i pe toți. Preferă să discute despre băieți, despre scris și filmele care rulau în oraș.

– Am rolul principal în piesa de vară, spuse Marah după o vreme. N-am acceptat la început pentru că erai bolnavă, dar tata m-a sfătuit să încerc.

– Sunt bucuroasă că ai obținut rolul. Știu că va fi senzațional.

Marah se lansă într-un monolog lung despre piesă, costume şi rolul ei.

– Abia aştept să vii să mă vezi. Ochii i se măriră când îşi dădu seama ce spusese. Coborî din pat încercând cu disperare să schimbe subiectul. Îmi pare rău.

Kate se întinse spre ea şi-i atinse uşor obrazul.

– E în ordine, voi fi acolo.

Marah o privi lung. Amândouă ştiau că putea fi promisiune imposibil de îndeplinit.

– Îţi aminteşti când eram la şcoala elementară, iar Ashley n-a mai vrut să-mi fie prietenă fără ca eu să ştiu motivul?

– Sigur că da.

– Am fost împreună în oraş ca două prietene.

Kate înghiţi cu greu, simţind amărăciunea lacrimilor cărora nu voia să le dea frâu liber.

– Am rămas întotdeauna prietene, Marah. Chiar şi când n-am fost conştiente de asta.

– Te iubesc, mamă.

– Şi eu te iubesc.

Marah îşi şterse ochii şi ieşi din cameră, închizând uşa încet după ea.

Dar aceasta se redeschise după o clipă, astfel că ea reuşi să-şi şteargă ochii înainte să apară Tully.

– Am o idee.

Kate începu să râdă, încântată la gândul că viaţa putea fi uneori haioasă şi surprinzătoare.

– Întotdeauna ai avut.

– Ai încredere în mine?

– Spre distrugerea mea finală, am.

Tully o ajută să se aşeze în scaunul cu rotile şi o înveli în pături.

– Mergem la Polul Nord?

– Ieşim afară, îi răspunse Tully, deschizând uşile franţuzeşti şi scoţând-o pe ponton. Îţi este destul de cald?

– Transpir deja. Vrei să iei trusa de prim-ajutor de pe noptieră?

Tully înşfăcă trusa, o lăsă să cadă în poala lui Kate, apoi preluă controlul scaunului cu rotile.

Curtea era uluitor de frumoasă în această seară rece de iunie. Stelele împânziseră cerul şi aruncau lumini pe Soundul negru ca smoala. Luna plină strălucea deasupra luminilor depărtate ale oraşului. Pajiştea acoperită de iarbă se întindea până la apă. Razele albăstrui ale lunii luminau şirul de jucării şi bicicletele abandonate într-o parte a cărăruii murdare de noroi care ducea spre plajă.

Tully o duse spre ponton, în josul unei rampe de lemn care fusese recent adăugată, apoi se opri.

– Închide ochii.

– E întuneric, Tully. Nici nu trebuie...

– Nu pot să aştept la nesfârşit.

Kate începu să râdă.

– Bine. O s-o fac ca să nu te cuprindă vreun acces de furie.

– Nu-mi stă în obicei. Acum închide ochii şi ridică braţele în lateral, ca aripile unui avion.

Kate închise ochii şi-şi întinse braţele.

Tully împinse căruciorul peste o movilă de iarbă. Acolo, la poalele colinei care ducea la plajă se opri.

– Suntem din nou copii, şopti la urechea lui Kate. Suntem în anii '70, ne-am furişat afară din casa ta şi ne-am urcat pe biciclete. Începu să împingă scaunul cu rotile; mergea încet, împiedicându-se de smocurile de iarbă împotmolindu-se din cauza terenului denivelat, şi totuşi Tully continua să-i vorbească. Suntem pe Summer Hill, mergem pe biciclete fără să ne ţinem cu mâinile de ghidon, râzând ca două nebune, crezând că suntem invincibile.

Kate simţi briza pe capul pleşuv, trecându-i pe lângă urechi, făcând-o să lăcrimeze. Mireasma brazilor verzi, cu coroanele bogate şi a pământului reavăn îi umplu nările. Lăsă capul în jos şi râse. Pentru un moment, avu senzaţia că era din nou copil pe Aleea cu licurici, cu cea mai bună prietenă alături, crezând că poate să zboare.

Când drumul lor se termină şi ajunseră pe plajă, deschise

ochii şi-şi ridică privirea spre Tully. În clipa aceea, zâmbetul ei amar îi aminti totul despre ele. Stelele păreau artificii, căzând de jur împrejurul lor.

Tully o instală într-unul din scaunele de pe plajă, apoi se aşeză lângă ea.

Stătură aşa, una lângă alta, cum făceau adesea în trecut, vorbind despre lucruri lipsite de importanţă.

Kate se uită înapoi spre casă şi, nevăzând pe nimeni pe ponton, se aplecă spre Tully şi-i spuse în şoaptă:

– Chiar ai vrea să fii din nou copil?

– Nu, mulţumesc. N-aş schimba pentru nimic în lume locul cu Marah. Atâtea angoase şi drame!

– Da, eşti în zona liberă de drame. Râzând de propria-i glumă, Kate cotrobăi în trusa din poala ei şi scoase o ţigară albă, groasă. Văzând privirea uluită a lui Tully, Kate râse şi-o aprinse.

– Am reţetă pentru asta.

Un miros dulce, ciudat de vechi de marijuana se contopi cu aerul sărat al mării. Norul de fum zăbovi o vreme între ele, apoi dispăru.

– Ai tras în piept, spuse Tully şi amândouă au izbucnit din nou în râs. Cuvântul le-a trimis în spirală spre anii '70.

Şi-au trecut ţigara una alteia şi au continuat să discute şi să chicotească. Erau atât de absorbite de ceea ce făceau, încât niciuna n-a auzit paşi venind din spatele lor.

– V-am scăpat din vedere zece minute, fetelor, şi aţi şi început să fumaţi marijuana. Doamna Mularkey se afla acolo îmbrăcată în blugii prespălaţi şi un tricou din anii '90, poate din '80, cu părul ei alb ca neaua strâns într-o coadă de cal. Ştiţi că după asta urmează lucruri şi mai rele, nu? Cum ar fi hainele cu despicături sau LSD.

Tully se abţinu să nu izbucnească în râs.

– Doar despicăturile o să le refuzăm.

– Regula asta am încercat să i-o impun lui Marah când îşi alege pantalonii, spuse Kate chicotind.

Doamna Mularkey şi-a tras mai aproape un scaun şi l-a aşezat lângă Kate. Apoi s-a aplecat spre ea. Pentru moment au

stat aşa toate trei, uitându-se una la alta în timp ce fumul alb se ridica în aer.

– Ei, bine? spuse doamna Mularkey în final. V-am învăţat să împărţiţi totul, nu?

– Mamă!

Doamna Mularkey începu să gesticuleze.

– Voi fetele din anii '70 vă credeţi cele mai grozave. Lăsaţi-mă să vă povestesc câte ceva din anii '60, şi-o să vedeţi că nu aveţi nimic în plus faţă de mine. Luă ţigara cu marijuana, o duse la gură, trase prelung în piept, reţinând o clipă fumul şi dându-l apoi afară. La naiba, Katie, cum credeai că am trecut prin anii adolescenţei când cele două fete ale mele se furişau noaptea din casă şi plecau cu bicicletele în toiul nopţii?

– Aţi ştiut de asta? se minună Tully.

Kate râse.

– Spuneai că doar băutura te-a ţinut pe linia de plutire.

– Oh! exclamă doamna Mularkey. Şi asta.

La ora unu erau în bucătărie dând iama prin frigider, când Johnny intră şi observă grămada de mâncare de pe masă.

– Cineva a fumat droguri.

– Să nu-i spui mamei, îl rugă Katie.

Auzind-o, mama şi Tully au pufnit în râs.

Kate s-a rezemat în scaunul cu rotile, uitându-se lung la soţul ei. În lumina difuză din hol, cu ochelarii săi bifocali, cu un tricou vechi cu Rolling Stones, arăta ca un profesor modern.

– Sper c-ai venit să ni te alături.

El se apropie, se aplecă şi-i şopti:

– Ce-ai zice de o petrecere privată?

Ea îi înlănţui gâtul cu braţele.

– Mi-ai ghicit gândurile.

El a luat-o în braţe şi după ce le-au urat noapte bună tuturor, a dus-o în noua lor cameră. Ea s-a ghemuit la pieptul lui şi şi-a îngropat faţa în curba gâtului lui, mirosind a aftershave-ul de dimineaţă. Era acelaşi aftershave ieftin pe care i-l dăruiau copiii la fiecare Crăciun.

În baie a ajutat-o să meargă la toaletă şi i-a servit drept cârjă cât timp ea s-a spălat pe dinţi şi pe faţă. Când era pregătită

de culcare, se simțea deja epuizată. S-a poticnit prin cameră la brațul lui Johnny. Pe la jumătatea drumului, el a ridicat-o din nou în brațe și a dus-o în pat.

– Nu știu cum pot să dorm fără tine în pat, spuse ea.

– Sunt chiar aici. La jumătate de metru. Dacă ai nevoie de mine peste noapte, strigă-mă.

Ea i-a atins fața.

– Întotdeauna am nevoie de tine. Știi asta.

Chipul lui s-a schimonosit la auzul cuvintelor ei, și Kate și-a dat seama cât de grea era povara pe care cancerul ei a pus-o pe umerii lui. Arăta îmbătrânit.

– Și eu am nevoie de tine. S-a aplecat și a sărutat-o pe frunte.

Asta a înspăimântat-o de moarte; sărutul pe frunte era pentru oamenii bătrâni, sau pentru străini. L-a apucat de mână și i-a spus disperată:

– N-o să mă sparg.

Încet, privind-o lung, el a sărutat-o și, pentru un moment, timpul și ziua de mâine au pierit. Erau doar ei doi; când el s-a retras, Kate a simțit că i se face frig.

Numai dacă ar fi avut ce-și spune, cuvinte care să-i facă să treacă mai ușor peste obstacole.

– Noapte bună, Katie, i-a spus el în cele din urmă și s-a întors.

– Noapte bună, i-a răspuns ea în șoaptă, urmărindu-l cum se duce în patul său.

36

Săptămâna următoare, Kate s-a lăsat mângâiată de soarele verii timpurii; și-a petrecut zilele cuibărită sub șalurile călduroase într-un șezlong pe plajă, scriind cu furie în jurnal, vorbind cu copiii, cu soțul, sau cu Tully. Seara, Lucas și William spuneau cele mai lungi și mai cunoscute povești din lume. La sfârșitul lor, toată lumea râdea. După aceea, adulții se strângeau în jurul focului. Discutau tot mai mult despre

trecut când erau prea tineri ca să conştientizeze acest lucru, când o lume întreagă li se aşternea la picioare şi visele erau la fel de uşor de cules ca margaretele. Cea mai distractivă secvenţă era aceea în care Tully încerca să preia sarcinile casei. Ardea mâncarea, alerga cu bicicleta în acea insulă unde nu există catering, strica lenjeria şi primea în mod repetat instrucţiuni cum să folosească aspiratorul.

Lui Katie îi făcea plăcere deosebită când îşi auzea prietena bodogănind:

– E cam grea munca de casnică. De ce nu mi-ai spus niciodată? Nu e de mirare că arătai atât de obosită în ultimii cincisprezece ani.

În alte condiţii, aceasta ar fi fost cea mai mare bucurie a lui Katie. Măcar acum se afla în centrul atenţiei.

Dar indiferent cât încercau ceilalţi să facă totul să pară normal, viaţa lor era ca o fereastră murdară, care nu mai putea fi curăţată. Fiecare clipă era marcată de boală. Ca întotdeauna, Kate trebuia să le arate calea, să le zâmbească, să se arate optimistă. Totul era în regulă atâta timp cât ea era puternică şi aparent rezistentă. Atunci râdeau şi vorbeau şi pretindeau că viaţa lor a intrat pe făgaşul normal.

Era epuizantă această susţinere a sentimentelor lor, dar ce opţiune avea? Uneori când sarcina devenea prea grea, dubla cantitatea de analgezice, se cuibărea pe canapea cu Johnny şi adormea pur şi simplu. Când se trezea, era pregătită să le zâmbească din nou.

Duminica dimineaţa se simţea copleşită. În ziua aceea era prezentă toată lumea – mama, tata, Sean şi prietena lui, Tully, Johnny, Marah şi gemenii. Spuneau tot felul de poveşti pe rând, aşa că rareori survenea vreo pauză în discuţie.

Kate îi asculta, încuviinţa şi pretindea că-i este foame, chiar dacă avea dureri şi stare de vomă.

Tully a observat asta. Când i-a dat crema făcută de mama, s-a uitat la Kate şi i-a spus:

– Arăţi ca naiba.

Toţi au fost de aceeaşi părere.

Kate a încercat să glumească, dar îşi simţea gura prea uscată ca să poată articula cuvintele.

Johnny a ridicat-o de pe scaunul cu rotile şi a dus-o în camera ei.

Când s-a dus înapoi în pat, sedată fiind, şi-a ţintuit soţul cu privirea.

– Cum este? a întrebat Tully, intrând în cameră şi oprindu-se lângă Johnny.

Kate i-a văzut acolo umăr la umăr şi a simţit că-i iubeşte dureros de mult. Ca întotdeauna, persista şi acea umbră de gelozie, dar ăsta era pentru ea un lucru la fel de obişnuit ca bătăile inimii.

– Speram să mă simt suficient de bine ca să merg cu voi la cumpărături, spuse Kate. Voiam s-o ajut pe Marah să-şi aleagă rochia de bal. Va trebui să faci tu asta, Tully. Încercă să zâmbească. Să n-o dezgolească prea mult, da? Şi fii atentă la pantofi. Marah are impresia că poate purta pantofi cu toc, dar eu sunt îngrijorată... Kate se încruntă. Mă asculţi?

Johnny îi zâmbi lui Tully.

– Ai spus ceva?

Tully îşi duse o mână la piept, reproducând scena inocenţei lui Scarlett O Hara.

– Eu? Ştii ce rar vorbesc. Lumea zice că sunt prea tăcută.

Kate îşi ridică patul ca să ajungă în şezut.

– Ce este cu toată comedia asta? Eu încercam să vă comunic ceva important.

Se auzi soneria.

– Cine poate fi? spuse Tully. Mă duc să văd.

Marah îşi vârî capul în cameră.

– Au venit. E gata?

– Cine a venit? Pentru ce să fiu gata? Nici nu apucă Kate să rostească aceste cuvinte, că începu parada în camera ei. Primul a intrat un bărbat în salopetă, care împingea un stativ cu rochii lungi până la pământ. Apoi Marah, Tully şi mama invadară spaţiul îngust.

– Tată, spuse Marah. Băieţii n-au voie să intre.

Johnny o sărută pe Kate pe obraz şi ieşi.

– Singurul avantaj pe care ţi-l conferă bogăţia, spuse Tully, mă rog, sunt mai multe lucruri bune, dar cel mai important este că poţi să suni la Nordstrom, să ceri să ţi se aducă toate

rochiile de bal cu măsurile de la patru la șase, și ei se vor conforma.

Marah veni la marginea patului.

– Nu mi-aș fi putut alege prima rochie de bal fără să-ți cer părerea, mamă.

Kate nu știu dacă era cazul să râdă sau să plângă, așa că le făcu pe amândouă.

– Nu te îngrijora, spuse Tully. I-am cerut în mod expres vânzătorului să lase rochiile mai deocheate la magazin.

Când au auzit-o, toate au izbucnit în râs.

Pe măsură ce săptămânile treceau, Kate se simțea tot mai slăbită. În pofida eforturilor pe care le făcea și a optimismului ei autoimpus, trupul începea să-i cedeze puțin câte puțin. Nu-și mai găsea câte un cuvânt, nu mai putea termina o frază, degetele îi tremurau incontrolabil, avea o stare de vomă care adesea devenea insuportabilă și la toate acestea se adăuga frigul. Era tot timpul înghețată bocnă.

Și mai presus de toate, era durerea. Pe la sfârșitul lui iulie, când nopțile s-au lungit căpătând gustul dulce al unei piersici coapte, ea aproape își dublase doza de morfină și nimănui nu părea să-i pese. După cum spusese doctorul:

– Acum nu mai contează dacă devii dependentă.

Ea era o actriță destul de bună, așa că nu observa nimeni cât de slăbită era. Știau cu toții că nu se putea duce la plajă decât cu scaunul cu rotile și adesea adormea profund înainte să înceapă filmul de seară, dar în aceste zile de vară, în casa lor era o agitație continuă.

Tully preluase treburile pe care le făcea Kate în timpul zilei și se descurca atât cât putea de bine, ceea ce lui Kate îi oferea răgazul necesar pentru a scrie în jurnalul ei. În ultimul timp, își făcea probleme că nu va apuca să-l termine, iar acest gând o speria.

Ciudat era că nu se temea de moarte. Oricum, n-o mai speria așa de tare. Sigur că mai avea atacuri de panică atunci când se gândea la Sfârșit, dar chiar și acestea erau mai puțin frecvente. Tot mai des nu-și mai dorea nimic altceva decât să se odihnească.

Totuşi nu le putea spune asta. Nici măcar lui Tully, care ar fi fost în stare s-o asculte ore în şir. Ori de câte ori Kate aducea discuţia despre viitor, Tully tresărea şi făcea câte un comentariu teribilist.

Oricum, moartea era o chestiune individuală.

– Mamă? spuse Marah deschizând uşa încet.

Kate făcu un mare efort să-i zâmbească.

– Bună, iubito. Am crezut că te duci la Litle Beach astăzi, cu gaşca.

– Am avut de gând să merg.

– Şi de ce te-ai răzgândit?

Marah făcu un pas înainte. Câteva clipe, Kate a fost tulburată de felul în care arăta fiica ei; mai avusese un puseu de creştere. Înaltă, de aproape un metru şaptezeci, se şi împlinise, devenind femeie chiar sub ochii lui Kate.

– Trebuie să fac ceva.

– Bine. Despre ce este vorba?

Marah se întoarse, se uită spre hol, apoi o privi din nou pe Kate.

– Ai putea veni în living?

Kate fu pe punctul să refuze, dar se răzgândi. Îşi puse capotul, căciuliţa şi mănuşile. Luptând cu greaţa şi cu epuizarea se ridică anevoie din pat.

Marah o luă de braţ şi o ajută, preluând rolul de mamă, apoi o duse în living unde, în pofida căldurii de afară, ardea focul în şemineu. Lucas şi William încă în pijamale, stăteau alături, pe canapea.

– Bună, mami, au spus într-un glas, arătându-şi dinţii cu spaţii goale între ei.

Marah a instalat-o pe Kate lângă băieţi, i-a strâns capotul în jurul picioarelor şi s-a aşezat lângă ea.

Kate a zâmbit.

– Parcă am fi într-una din acele piese pe care le jucaţi când eraţi mici.

Marah a încuviinţat şi s-a ghemuit lângă ea. Totuşi, când se uita la Kate nu zâmbea.

– Cu mult timp în urmă, spuse cu o voce ezitantă, tu mi-ai dăruit o carte deosebită.

– Ai o mulțime de cărți,

– Mi-ai spus că într-o zi voi fi tristă și debusolată, și atunci voi avea nevoie de ea.

Kate ar fi vrut să se retragă brusc, să se detașeze, dar nu putea din cauza băieților.

– Da, îngăimă ea.

– În ultimele trei săptămâni am încercat s-o citesc de câteva ori, dar n-am reușit.

– E în ordine...

– Și cred că înțeleg din ce motiv. Toți avem nevoie de ea. Se întinse spre capătul mesei și luă exemplarul din *Hobbit* dăruit de Kate. I se păru că trecuse mult timp de când îi făcuse cadouri fiicei sale acest roman. Cu o viață de om în urmă, dar nu mai mult de o fracțiune de secundă.

– Ura! exclamă William. Marah o să ne citească.

Lucas îl lovi cu cotul.

– Taci.

Kate își petrecu brațele pe după umerii băieților și privi chipul frumos al fiicei sale.

– Dă-i drumul.

Marah se așeză lângă Kate și deschise cartea. Vocea i-a tremurat puțin la început, dar pe măsură ce se derula povestirea, și-a recăpătat puterea de a continua. „Într-o gaură din pământ trăia un umanoid..."

Luna august a trecut repede și a venit leneșul septembrie. Kate încerca să se bucure de fiecare moment al zilei, dar în pofida gândirii sale pozitive, nu avea cum să ocolească oribilul adevăr: se topea pe picioare.

Se atârna de brațul lui Johnny și se concentra asupra mersului. Un picior cu papuc în fața celuilalt, continuă să respiri. Se plictisise îngrozitor să fie dusă în scaunul cu rotile, sau purtată pe brațe ca un copil, dar mergea tot mai greu. Avea și dureri de cap; unele erau atât de cumplite încât o storceau de puteri, făcându-o incapabilă să-și amintească oamenii și lucrurile din jur.

– Ai nevoie de oxigen? o întrebă Johnny, aplecându-se aproape de urechea ei, să nu-l audă copiii.

– Parcă aş fi Lance Armstrong în timpul Turului Franţei. Încercă să zâmbească. Nu, mulţumesc.

El o aşează pe ponton, în scaunul ei preferat şi strânse în jurul ei pătura de lână.

– Eşti sigură că nu vei avea probleme cât timp suntem plecaţi?

– Stai liniştit. Marah trebuie să meargă la repetiţii, iar băieţii nu vor să rateze Little League. În ce o priveşte, pe Tully, se va întoarce repede.

Johnny izbucni în râs.

– Nu ştiu. Eu pot realiza un întreg documentar în timpul de care are ea nevoie ca să cumpere ce trebuie pentru o singură masă.

Zâmbi şi Kate.

– A învăţat o mulţime de lucruri în ultimul timp.

După plecarea lui, în casă se lăsă o linişte nefirească. Ea rămase cu privirea aţintită asupra strălucitorului Sound şi a diademei ce împodobea oraşul pe malul opus, amintindu-şi brusc că locuise cândva acolo, lângă piaţa publică, o tânără dornică să îmbrăţişeze o carieră, cu umeri falşi, centuri şi cizme rulate până la jumătatea gambei. Atunci l-a văzut prima dată pe Johnny şi s-a îndrăgostit iremediabil de el. Încă îşi mai amintea multe din momentele petrecute cu el, când o sărutase prima oară şi-i spusese pe nume, asigurând-o că nu voia să-i facă rău.

Atingând poşeta aflată lângă ea, îşi scoase jurnalul şi îl privi, plimbându-şi mâna peste materialul din piele al coperţii. Era aproape terminat acum. Scrisese tot, sau cel puţin ceea ce putuse să-şi amintească şi asta o ajutase mult, aşa cum sperase că într-o zi îi va ajuta şi pe copiii ei. Deschise pagina la care rămăsese şi începu să scrie:

Tocmai ăsta este lucrul cel mai amuzant când îţi scrii povestea vieţii. Începi prin a încerca să-ţi aminteşti datele, orele şi numele. Ai impresia că relatezi întâmplările din viaţa ta, că atunci când vei vrea să-ţi aminteşti de ele vei reţine doar succesele şi eşecurile, cursul vieţii din tinereţe şi la vârsta maturităţii, dar asta nu este totul. Dragostea. Familia. Râsul. Doar atât

se întipăreşte în memorie după ce se spune şi se face totul. O mare parte din viaţă am crezut că n-am făcut de-ajuns sau că n-am avut aspiraţii prea mari. Sper că mi se poate ierta prostia. Eram tânără. Aş vrea ca fiii mei să ştie cât sunt de mândră de ei şi de mine. Am avut tot ce ne-a trebuit, voi, tata şi eu. În ce mă priveşte, mi s-a oferit tot ce mi-am dorit vreodată.

Dragoste.

Asta ne amintim.

Închise jurnalul. Nu mai era nimic de spus.

Tully se întoarse triumfătoare de la magazin. Puse sacoşele pe masă, le descărcă una câte una, apoi deschise o cutie de bere şi ieşi afară.

– Magazinul ăsta e o junglă, Katie. Cred că am mers greşit în sus sau spre ieşire, nu mai ştiu. M-au considerat Inamicul Public numărul unu. N-am auzit niciodată atâtea claxoane.

– Noi, mamele casnice nu avem prea mult timp pentru cumpărături.

– Nu ştiu cum te-ai descurcat cu toate. Eu sunt epuizată pe la ora zece dimineaţa.

Kate izbucni în râs.

– Stai jos.

– Dacă mă dau peste cap şi fac pe moarta primesc vreun biscuit?

Kate îi întinse jurnalul.

– Citeşte-l tu prima.

Tully trase adânc aer în piept. O văzuse pe Katie scriind toată vara în acest jurnal, la început repede, cu uşurinţă, apoi din ce în ce mai greu. În ultimele săptămâni, starea ei se agrava simţitor.

Se aşeză încet jos, mai bine zis se lăsă să cadă, incapabilă să spună ceva din cauza nodului din gât. Ştia că ar face-o să plângă, dar şi să se înalţe spre culmi. Întinzându-se, luă mâna lui Kate în palmele sale, apoi deschise jurnalul la prima pagină.

Îi sări în ochi o frază.

Prima dată când am văzut-o pe Tully Hart, mi-am zis: Oh! Ce sâni!

Tully a început să râdă şi a continuat să citească. Pagină după pagină.

Ne strecurăm afară? Sigur că da. Ia-ţi bicicleta. Şi: o să-ţi rad sprâncenele ca să le dau formă.. oh!... asta nu e bine...

Părul îţi stă... poate ar trebui să citesc din nou instrucţiunile...

Râzând, Tully se întoarse spre ea. Aceste amintiri au făcut ca, pe moment, totul să pară normal.

- Cum ai putut fi prietenă cu mine?

Kate îi întoarse zâmbetul.

- Cum aş fi putut să nu fiu?

Tully se simţi ca o impostoare când se strecură în patul lui Kate şi al lui Johnny. Ştia că era îndreptăţită să se afle în această încăpere, dar noaptea asta se simţea mai nelalocul ei ca de obicei. Citindu-i jurnalul îşi reamintise tot ce împărţise cu Kate, tot ce pierdeau.

În cele din urmă, după ora trei, căzu într-un somn binecuvântat. Visă Aleea cu licurici, două fete care mergeau cu bicicletele pe Summer Hill noaptea. Vântul aducea miros de fân proaspăt cosit, iar stelele străluceau. *Uite, Katie, mergem fără să ne ţinem de ghidon!* Dar Kate nu era acolo. Bicicleta ei zăngănea pe drum, iar panglicile albe, de plastic fluturau la capătul mînânerelor sudate din plastic.

Tully se ridică încercând să-şi potolească bătăile inimii.

Tremurând, coborî din pat şi-şi puse halatul. Pe hol trecu pe lângă zeci de amintiri, fotografii din această viaţă pe care o împărţiseră de-a lungul atâtor ani şi pe lângă două uşi închise de dormitor. Dincolo de ele, copiii dormeau, cufundaţi probabil în vise asemănătoare.

Jos în bucătărie îşi făcu o ceaşcă de ceai şi ieşi pe ponton, unde aerul rece îi permitea să-şi recapete respiraţia.

– Ai visat urât?

La auzul vocii lui Johnny, tresări surprinsă. Stătea într-unul din scaune şi o privea. În ochii lui văzu aceeaşi tristeţe care-i umplea şi ei fiecare secundă, invadându-i întreg trupul.

– Hei, spuse aşezându-se într-un scaun de lângă el.

O briză rece bătea dinspre Sound, şi fluieratul ei straniu acoperi zgomotul familiar al valurilor.

– Nu ştiu cum să fac asta, îi spuse el încet.

– Acelaşi lucru mi l-a mărturisitşi Katie, zise ea şi tocmai conştientizarea acestei similitudini făcu să i se strângă inima şi mai tare. Voi doi trăiţi o poveste de dragoste adevărată.

Johnny se întoarse spre ea şi în lumina palidă a lunii ea i-a văzut chipul încordat, ridurile din jurul ochilor. Ţinea totul în el, făcând eforturi supraomeneşti să fie puternic pentru toţi.

– Nu trebuie s-o faci faţă de mine, ştii asta, spuse ea încet.

– Ce să fac?

– Să fii puternic.

Cuvintele păreau să fi eliberat o parte din el. În ochi îi străluceau lacrimile; s-a aplecat şi n-a zis nimic, doar umerii i se zguduiau.

Ea i-a luat mâna în palmele sale şi i-a ţinut-o strâns, cât timp el a plâns.

– Timp de douăzeci de ani, de fiecare dată când m-am uitat în jur, voi doi eraţi împreună.

Tully şi Johnny se întoarseră brusc.

Kate stătea în cadrul uşii, înfăşurată într-un halat imens. Fără păr şi incredibil de slabă, arăta ca un copil care se distrează îmbrăcându-se cu hainele din dulapul mamei sale. Le mai spusese lucrul acesta şi înainte; ştiau asta cu toţii, dar acum ea zâmbea. Era tristă, însă împăcată.

– Katie, zise Johnny cu vocea aspră, privind-o cu ochi strălucitori. Nu-ţi...

– Vă iubesc pe amândoi, le spuse ea, fără a se îndrepta spre ei. Vă veţi alina unul pe altul... veţi avea grijă unul de celălalt şi de copii... când nu voi mai fi....

– Nu spune asta, zise Tully izbucnind în plâns.

Johnny a sărit în picioare. Şi-a prins încet soţia în braţe şi a sărutat-o lung... lung...

– Du-o în patul tău, Johnny, îi spuse Tully, încercând să zîmbească. Eu dorm în camera de oaspeţi.

Johnny a dus-o sus cu atâta grijă, încât ei nu i-a mai păsat că e bolnavă. A aşezat-o pe marginea patului.

– Aprinde focul.

– Ţi-e frig?

Era înghețată până în măduva oaselor. A dat din cap şi a schițat gestul de a se ridica atunci când el a traversat încăperea şi a aprins focul. Cu un fâşâit, flăcările portocalii şi albastre s-au ridicat imediat din buşteni, pictând încăperea cu o lumină slabă, aurie.

Când el s-a întors şi s-a aşezat lângă ea, Kate s-a întins înce' şi i-a urmărit conturul buzelor cu vârful degetelor.

– Prima oară m-ai sedus pe podea în fața focului, îți amintești?

El a zâmbit, iar ea, ca o femeie oarbă, i-a urmărit conturul buzelor cu buricul sensibil al degetului.

– Dacă îmi amintesc bine, parcă tu m-ai sedus.

– Şi dacă aş vrea s-o fac şi acum?

El părea atât de speriat încât ea fu pe punctul să izbucnească în râs, dar nu era hazliu.

– Se poate?

El a prins-o în brațele sale. Ea ştia că slăbise atât de mult, încât nu mai rămăsese nimic din ea.

Nu mai rămăsese nimic din ea.

Kate a închis ochii şi l-a strâns în brațe. Patul i s-a părut brusc atât de imens, ca o mare de bumbac alb în comparație cu patul de jos care devenise al ei.

Încet, Kate şi-a scos capotul, apoi cămaşa de noapte, încercând să facă abstracție de faptul că picioarele ei erau subțiri ca nişte bețe. Mai rău arătau sânii, ca un câmp de luptă. Parcă ar fi fost un băiețel, numai că avea şi cicatrice.

Johnny şi-a scos hainele, le-a aruncat deoparte, s-a urcat în pat lângă ea, trăgând păturile pe coapsele ei. Inima ei bătea puternic când l-a privit.

– Eşti atât de frumoasă, i-a şoptit el, aplecându-se să-i sărute cicatricele.

Uşurarea şi dragostea i-au deschis sufletul. L-a sărutat cu răsuflarea întretăiată. În cei douăzeci de ani de căsătorie făcuseră dragoste de mii de ori şi fusese grozav de fiecare dată, dar acum era necesară multă precauție. Ea ştia că el se tremea să nu-i frângă oasele. Mai târziu nici nu-şi mai aminti

cum se întâmplase totul, cum ajunsese ea deasupra; știa doar că avea nevoie de fiecare parte a trupului lui, că tot ce-a exista vreodată în viața ei, era indestructibil legat de bărbatul acesta. Când el o penetră încet și ușor, ea îi veni în întâmpinare, și în acea secundă Kate redeveni femeie întreagă. Se aplecă și-l sărută, simțindu-i gustul lacrimilor.

El îi strigă numele atât de tare, încât ea îl reduse la tăcere așezându-i palma pe gură, iar dacă ar mai fi avut putere să respire ar fi râs din toată inima la izbucnirea lui și ar fi șoptit: *copiii!*

Dar, câteva secunde mai târziu, propriul ei orgasm a făcut-o să uite totul, cu excepția unei copleșitoare senzații de plăcere. În final, zâmbind, simțindu-se din nou tânără, s-a cuibărit la pieptul lui. El și-a petrecut brațul pe după umerii ei și a tras-o mai aproape. Au zăcut mult timp așa, pe jumătate ridicați pe maldărul de perne, urmărind dansul flăcărilor, fără să scoată o vorbă.

Apoi, Kate i-a spus încet ce avea în minte de mult timp.

– Nu suport gândul că vei fi singur.

– Nu voi fi singur niciodată. Avem trei copii.

– Știi la ce mă refer. Aș înțelege dacă tu și Tully....

– Nu spune asta. El a privit-o în cele din urmă și în ochii lui ea a văzut o durere atât de profundă, încât i-a venit să plângă.

– N-ai existat decât tu dintotdeauna – numai tu, Katie. Tully a fost o aventură de o noapte, cu mult timp în urmă. N-am iubit-o nici atunci, și cu atât mai mult acum. Nicio secundă. Tu ești inima și sufletul meu. Lumea mea. Cum se poate să nu știi asta?

Ea i-a citit adevărul pe chip, l-a simțit în tremurul vocii lui și i s-a făcut rușine. Ar fi trebuit să-și dea seama de lucrul acesta cu mult timp în urmă.

– Știu asta. Numai că sunt atât de îngrijorată pentru tine și pentru copii. Nici nu vreau să mă gândesc...

După această discuție se simțea de parcă ar fi înotat prin acid, așa de tare o ardeau carnea și oasele.

– Știu, iubito, spuse el în cele din urmă. Știu.

37

Ziua în care a avut loc spectacolul de vară se anunța senină și răcoroasă. O frumoasă după-amiază din nord-vest. Kate ar fi vrut s-o ajute pe Marah să se pregătească pentru eveniment, dar se simțea mult prea slăbită. Trebuia să facă un efort pentru a zâmbi. Durerea din spatele ochilor era acum constantă, ca ticăitul exasperant al unui ceas cu alarmă, care nu putea fi oprit.

Așadar, Kate i-a transferat atribuțiile sale lui Tully, care le-a îndeplinit ca o campioană.

Kate a dormit mai tot timpul. Când s-a lăsat seara, era cât se poate de odihnită în aceste condiții și pregătită pentru ceea ce va urma.

– Ești sigură că te simți în stare? o întrebă Tully la șase patruzeci și cinci.

– Nu-ți face griji. Poate ar trebui să mă machiezi puțin, ca să nu sperii copiii.

– Am crezut că nu vrei. Dar ți-am adus o perucă, dacă nu te deranjează.

– Mi-ar plăcea, sigur. M-aș fi gândit și eu la soluția asta, dacă aș mai fi avut vreo celulă vie. A întins mâna după masca de oxigen și a inspirat de câteva ori.

Tully a ieșit din încăpere și s-a întors cu trusa de machiaj.

Kate și-a ridicat patul și a închis ochii.

– Mă simt ca altădată.

Tully vorbea ca și cum ar fi făcut o vrajă accentuându-i sprâncenele, rimelându-i genele. Kate se lăsa legănată de vocea prietenei sale.

– Ți-am pregătit un dar, știi. Ai o lamă?

Lui Kate îi veni să râdă. Poate chiar o făcu.

– Bine, spuse Tully în cele din urmă. Este momentul să încerci peruca.

Kate a clipit de câteva ori, dându-și seama că adormise și a făcut o grimasă.

– Îmi pare rău.

– Nu-ţi face probleme din cauza mea. Nu mă deranjează că lumea doarme în timp ce eu vorbesc.

Kate şi-a scos tichia tricotată de pe cap şi mănuşile. Îngheţase bocnă.

Tully i-a pus peruca pe cap, i-a aranjat-o, apoi a ajutat-o pe Kate să îmbrace o rochie neagră de lână, ciorapi şi cizme. După ce a aşezat-o în scaunul cu rotile şi a învelit-o cu pături, Tully a dus-o la oglindă.

– E bine?

Kate s-a privit în oglindă, era palidă, trasă la faţă, cu ochii care păreau imenşi sub sprâncenele desenate, păr strălucitor lung până la umeri, buzele roşii perfect desenate.

– Grozav, spuse ea, sperând ca din tonul ei să fi răzbătut sinceritatea.

– Bine, zise Tully. Hai să vedem ce e cu trupa şi să mergem.

După o jumătate de oră, opreau în faţa sălii. Veniseră atât de devreme că nu se mai aflau alte maşini în parcare. Perfect. Johnny a aşezat-o pe Kate în scaunul cu rotile, a acoperit-o cu pături şi a dus-o spre intrarea în clădire.

În interior au ocupat aproape întregul rând, păstrând locuri şi pentru restul familiei; scaunul lui Kate a fost aşezat la capătul rândului.

– Mă întorc în treizeci de minute cu ai tăi şi cu băieţii, îi spuse Johnny lui Kate. Mai ai nevoie de ceva?

– Nu.

După plecarea lui, ea şi Tully au rămas singure în sala goală. Kate tremura, aşa că şi-a strâns păturile în jurul său. Îi zvâcnea capul şi-i era rău de la stomac.

– Vorbeşte-mi, Tully. Despre orice.

Tully nu rată ocazia. A început să-i povestească despre repetiţiile din ziua precedentă, apoi a trecut la problemele pe care i le crease orarul autobuzului.

Kate închise ochii şi brusc redeveni copile, stând pe malul râului Pilchuck şi întrebându-se ce fel de viaţă le rezerva soarta.

Vor fi jurnaliste de televiziune. Într-o zi îi voi spune lui Mike Wallace că n-aş fi putut să mă descurc fără tine. Visuri.

Fuseseră atât de multe şi un număr surprinzător de mare se adeveriseră. Lucrul cel mai ciudat era că ea nu le preţuise de-ajuns când avusese ocazia s-o facă.

Rezemându-se în scaun, spuse încet:

– Îl mai cunoşti pe tipul care se ocupă de programul teatral la USC?

– Sigur că da. Tully o privi lung. De ce?

Kate simţi cum prietena sa îi cercetează profilul. Fără a o privi în ochi, îşi îndreptă peruca.

– Poate îl suni. Lui Marah i-ar plăcea să se ducă acolo. În clipa următoare îi spuse: Eu nu voi mai fi aici s-o ajut. Pe niciunul din ei. Marah va merge la facultate, fără...

– Am crezut că nu vrei să lucreze în domeniul artelor.

– Mă sperie cumplit gândul că fiica mea ar putea ajunge la Hollywood. Dar tu eşti o stea de televiziune, iar tatăl ei e producător de ştiri. Biata copilă e înconjurată de visători. Ce şanse ar avea? Se întoarse şi-i strânse mâna lui Tully. Mai mult ca orice îşi dorea s-o privească pe Tully, dar n-o putea face, nu îndrăznea. Vei avea grijă de ea şi de copii, nu?

– Întotdeauna.

Kate schiţă un început de zâmbet; acest unic cuvânt îi mai atenuă puţin tristeţea. Ştia un lucru despre Tully; întotdeauna îşi ţinea cuvântul.

– Şi poate că o vei mai căuta pe Cloud.

– E ciudat că-mi spui asta. Plănuiam s-o fac. Într-o zi.

– Bine, spuse Katie încet, dar cu fermitate. Când ajungi la capăt... îţi dai seama că dragostea şi familia contează cel mai mult. Nimic altceva.

– Tu eşti familia mea, Kate.

– Ştiu. Vei avea nevoie de mai mult, după...

– Te rog să nu spui asta.

Kate îşi privi prietena. Îndrăzneaţă, impertinentă, mai puternică decât viaţa, Tully răzbătuse ca un leu în junglă, fiind rege întotdeauna. Acum era tăcută, temătoare. Ideea apropiatei morţi a lui Kate o dezechilibrase, făcând-o să se simtă neînsemnată.

– Voi muri, Tully. Indiferent dacă nu vorbim despre asta, tot nu schimbăm lucrurile.

– Știu.

– Uite ce aș vrea să-ți spun. Mi-a plăcut viața pe care am dus-o. Am așteptat mult timp până să înceapă. Mi se părea că mă rezumam doar să conduc mașina, să fac cumpărături și să aștept. Dar știi ce? N-am pierdut nimic din viața de familie. Niciun moment. Am participat la tot. Asta îmi voi aminti mereu, iar ei se vor avea unii pe alții.

– Da.

– Totuși îmi fac probleme din cauza ta, spue Kate.

– Ar trebui.

– Te temi de dragoste, dar ai atât de mult de oferit.

– Știu, am irosit o mulțime de ani lamentându-mă că sunt singură și mi-am complicat viața cu bărbați nepotriviți, sau care nu erau liberi, dar adevărul e că mi-am iubit mai mult cariera și, în general mi-a fost de- ajuns. Asta m-a făcut fericită. Pentru mine este important să știi lucrul ăsta.

Kate îi aruncă un zâmbet obosit.

– Știi că sunt mândră de tine. Ți-am repetat îndeajuns lucrul acesta?

– Și eu sunt mândră de tine. Tully se uită la prietena sa cea mai bună, și în acea unică privire se aglomerară cei treizeci de ani petrecuți împreună, amintindu-le amândurora de fetele care fuseseră, de visurile pe care și le împărtășiseră, de femeile care ajunseseră. Am făcut totul bine, nu-i așa?

Înainte de a primi răspunsul lui Kate, ușile sălii se deschiseră și lumea intră înăuntru.

Johnny, mama, tata și băieții își ocupară locurile chiar în clipa în care luminile începură să pâlpâie.

Apoi s-au aprins luminile de pe scenă, cortina grea de catifea s-a desfăcut încet, scoțând la iveală macheta unui orășel realizată cu mijloace modeste. Marah a pășit pe scenă, îmbrăcată în varianta de liceu a unui veșmânt din secolul al nouăsprezecelea. Când Marah a început să vorbească, s-a petrecut o minune. Nu există alt cuvânt mai potrivit.

Kate a simțit mâna lui Tully strângând-o ușor. Când Marah a ieșit de pe scenă în mulțimea de ovații, inima lui Kate s-a umplut de mândrie. S-a aplecat spre Tully și i-a șoptit:

– Acum știu de ce i-am pus numele tău.

Tully s-a întors spre ea.

– De ce?

Kate a încercat să schițeze un zâmbet, dar n-a reușit. I-a trebuit aproape un minut înainte de a-și găsi vocea ca să spună:

– Pentru că este cea mai bună dintre noi două.

Sfârșitul a venit într-un octombrie ploios și mohorât. Cu toți cei dragi adunați în jurul patului și-a luat rămas-bun de la ei, șoptindu-i fiecăruia câteva cuvinte din inimă. Apoi, când ploaia a lovit fereastra și s-a lăsat întunericul, ea a închis ochii pentru ultima oară.

Ultima listă cu *Lucruri de făcut* a lui Kate cuprindea indicații referitoare la înmormântarea ei, și Tully a urmat-o cu sfințenie. Biserica catolică de pe insulă era plină de fotografii, flori și prieteni. Gestul lui Kate de a opta pentru florile preferate ale lui Tully, nu ale ei, n-a surprins pe nimeni.

Zile întregi, Tully nu s-a putut concentra. S-a ocupat de detalii și s-a îngrijit de tot în timp ce familiile Ryan și Mularkey stăteau pe plajă ținându-se de mâini, amintindu-și din când în când să și vorbească.

Tully s-a pregătit pentru ziua aceasta, amintindu-și că o profesionistă trebuie să-și păstreze zâmbetul pe buze, indiferent ce s-ar întâmpla. Dar când a venit clipa și au ajuns în fața bisericii, s-a speriat.

– N-o s-o pot face, a spus.

Johnny i-a luat mâna. Ea aștepta cuvinte de consolare, dar el n-a rostit niciunul.

În vreme ce stăteau acolo în tăcere, cu copiii, pe bancheta din spate uitându-se toți la biserică, familia Mularkey a parcat în fața lor.

Venise momentul. Ca un stol de ciori negre au venit împreună sperând ca numărul lor mare să-i facă puternici. Ținându-se de mână au trecut de mulțimea de oameni înlăcrimați, au urcat treptele masive de piatră ale bisericii și au intrat.

– Suntem în rândul din față stânga, a spus doamna Mularkey apropiindu-se.

Tully s-a uitat la Marah care plângea încet, iar figura ei i-a sfâșiat inima.

Ar fi vrut să-și aline fina, să-i spună că totul va fi bine, dar amândouă știau mai mult.

– Te-a iubit din tot sufletul, i-a zis, întrezărind brusc viitorul lor straniu. Vor fi prietene într-o zi ea și Marah. La un moment dat, Tully îi va încredința jurnalul, apoi își vor împărtăși amintiri despre mama lor, și acelea îi vor lega. aducând-o înapoi pe Kate pentru câteva clipe prețioase.

– Haideți, spuse Johnny.

Tully nu se putea mișca.

– Băieți, mergeți sus. Eu mai stau aici un minut.

– Ești sigură?

– Absolut sigură.

Johnny a strâns-o ușor de umăr, apoi i-a grăbit pe băieți și pe Marah. Domnul și doamna Mularkey, Sean, Georgia și restul familiei veneau după ei; s-au așezat cu toții în primul rând.

În față, o orgă a început să cânte o versiune lentă, a melodiei *Tu și eu împotriva întregii lumi*.

Tully n-a vrut să asiste la ceremonie. Nu dorea să asculte acea muzică patetică, menită să le stoarcă lacrimi, sau să-l audă pe preot depănând amintiri despre femeia pe care el o cunoscuse ca pe o umbră a celei pe care o știa Tully. Cu atât mai mult nu voia să vadă acel montaj cu imagini din viața lui Kate afișate pe un ecran gigantic deasupra coșciugului.

Fără să se mai gândească la asta s-a întors și a plecat.

Aerul dulce, proaspăt i-a invadat plămânii. L-a tras în piept cu patimă, încercând să se calmeze. În spatele ei a auzit următorul cântec din program *O zi minunată*.

A închis ochii, rezemându-se de ușă.

– Domnișoară Hart?

Tresărind, a deschis ochii și l-a văzut pe organizatorul ceremoniei pe treptele de jos. Îl cunoscuse când adusese hainele pentru înmormântare și imaginile pentru montaj.

– Da.

– Doamna Ryan m-a rugat să vă dau asta. I-a întins o cutie mare, neagră.

– Nu înțeleg.

– Mi-a încredințat-o și m-a rugat să v-o înmânez în ziua înmormântării ei. A spus că veți sta afară în timpul ceremoniei.

Tully a zâmbit la auzul acestor cuvinte, deși suferea cumplit. Desigur, Kate știuse.

– Mulțumesc.

A luat cutia și a coborât treptele spre parcare. A traversat-o și s-a așezat pe o bancă de fier din parc.

Acolo a tras adânc aer în piept și a deschis cutia. Deasupra se afla o scrisoare. Recunoscu imediat scrisul aplecat spre stânga, al lui Kate.

Dragă Tully,

Știu că n-o să asiști la înmormântarea mea. Nu ești tu în centrul atenției acum. Sper că mi-ai lăcuit fotografiile, cel puțin. Ar trebui să-ți spun atâtea, dar n-a rămas nimic nerostit pe parcursul vieții.

Ai grijă de Johnny și de copii în locul meu, da? Învață-i pe băieți să fie bine crescuți, iar pe Marah să fie puternică. Când vor fi pregătiți, dă-le jurnalul meu și vorbește-le de mine când te vor întreba. Spune-le adevărul. Vreau să-l știe toți.

Va fi greu pentru tine, acum. Este unul din lucrurile pe care le regret cel mai mult. Uite ce am să-ți spun în scrisoarea mea de dincolo de moarte (foarte dramatic, nu crezi?) Știu c-o să zici că te-am părăsit, dar nu este adevărat. Trebuie doar să-ți amintești Firefly Lane și mă vei regăsi.

Tully și Kate vor dăinui.

Era semnată

BFF ♥
Kate

A strâns scrisoarea la piept. Apoi s-a uitat în cutie. Mai erau trei lucruri acolo.

O ţigară Virginia Slims cu o bandă adezivă galbenă pe care scria: *Fumează-mă.*

O fotografie cu autograf a lui David Cassidy, pe care scria: *Sărută-mă* şi un iPod cu căşti pe care scria: *Ascultă-mă şi dansează.*

Tully a izbucnit în râs printre lacrimi, şi-a aprins ţigara trăgând din ea şi tuşind când a dat fumul afară. Mirosul fumului a dus-o imediat cu gândul la nopţile petrecute de ele pe malurile râului Pilchuck, sprijinite de copacii căzuţi, privind Calea Lactee.

Şi-a închis ochii, şi-a lăsat capul pe spate, ridicându-şi faţa spre soarele rece de toamnă. Briza i-a atins faţa, i s-a plimbat prin păr, şi ea şi-a aspus: *este Kate.*

Brusc, şi-a simţit prietena alături, deasupra ei, împrejurul ei, in interiorul ei. O auzea pe Kate în şoaptele vântului ce adia deasupra capului ei şi în alunecarea frunzelor aurii pe caldarâm.

A deschis ochii, suspinând, ştiind că nu mai era singură.

– Hei, Katie, a şoptit, apoi şi-a pus căştile şi a dat drumul la muzică.

Dancing Queen a răsunat cu putere, purtând-o înapoi în timp.

Young and sweet, only seventeen.

S-a ridicat, neştiind ce să facă – să râdă sau să plângă. Tot ce ştia acum era că nu mai este singură, că prietena ei Katie nu plecase. Fuseseră prietene mai mult de treizeci de ani cu bune şi cu rele şi nimic nu-i putea răpi acest lucru. Aveau muzica, amintirile, şi în ele vor fi mereu împreună.

Cele mai bune prietene pentru totdeauna.

Acolo, singură în mijlocul străzii, începu să danseze.

Dragă cititorule,

În cele două decade de când scriu n-am fost niciodată tentată să adaug un post-scriptum la un roman și, sinceră să fiu, am încercat să evit și de astă dată acest lucru. După cum puteți vedea, tentativa mea a eșuat. Problema se pare că este cartea pe care tocmai ați citit-o.

După cum poate v-ați dat seama, scrierea romanului Firefly Lane *a fost o călătorie foarte personală pentru mine. Am crescut la sfârșitul anilor '70 în vestul Washingtonului, un loc și un timp atât de periculoase și turbulente pe atunci, care în clipa de față pare cufundat într-o dulce inocență în comparație cu lumea de astăzi. Am urmat Universitatea din Washington și m-am înscris într-o asociație studențească. Muzica menționată îmi amintește de vremurile acelea.* Goodbey Yellow Brick Road *a fost primul album cumpărat cu banii mei.*

Și mi-am pierdut mama, care a fost răpusă de un cancer de sân. Ca multe alte femei, toată viața am căutat semnele care-l puteau prevesti. Mă autoexaminez, îmi fac mamografii anual și toate investigațiile necesare.

Necruțătorul cancerul de sân apare pe căi neașteptate, derutante. Adesea medicii de familie îl ignoră, sau îl diagnostichează greșit și, așa cum știm cu toții, în cazul cancerului, timpul este totul. De aceea, vreau să îndemn femeile să includă semnele prevestitoare pe lista de simptome pe care trebuie să le observe și aș adăuga că dacă simt ceva în neregulă, să nu ezite să pună întrebări, să ceară și alte opinii. Noi, femeile, ne cunoaștem trupurile, știm când ceva nu este în regulă. Nu trebuie să acceptăm un nu drept răspuns.

Știu că poate fi greu și înfricoșător, dar teama nu este o scuză. Dacă ezitați sau vă lăsați dominată de

teamă căutați o prietenă care să vă ajute, să vă sprijine. Asta este cel mai bun lucru când ești femeie – noi suntem mereu pregătite una pentru alta. Așa cum ar spune Tully și Kate: indiferent ce s-ar întâmpla.

Vă mulțumesc că mi-ați citit cartea.

Kristin

Sfârșit

Îndrăgita scriitoare KRISTIN HANNAH ne oferă un roman sentimental despre virtuțile prieteniei în existența a două femei, din adolescență până la maturitate și dincolo de moarte – un roman care poate va influența existența fiecărui cititor.

Autoarea mărturisește că multe întâmplări din carte sunt inspirate din viața ei: adolescența în anii '70, muzica pe care tinerii o ascultau pe atunci, visele unei absolvente de liceu, năzuințele de împlinire profesională și personală, fatalul cancer la sân de care a suferit mama ei... Dar, mai ales, etern valabilul adevăr: **când ai un necaz, când simți că lumea s-a strâns ca un clopot sufocant în jurul tău, descarcă-ți sufletul în fața unui prieten. Alinarea te va învălui negreșit.**

Acesta este mesajul frumoasei relații de prietenie dintre cele două eroine ale romanului: Tully și Kate, cele mai bune prietene pentru totdeauna.

ISBN 978-973-629-274-3

EDITURA LIDER
www.edituralider.ro

29 LEI